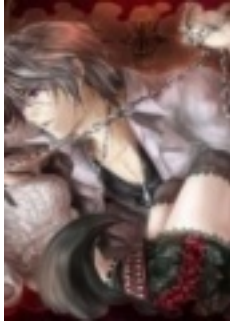

Khó nhin ông xã cuồng dã

Contents

Khó nhin ông xã cuồng dã	1
1. Chương 01-02	2
2. Chương 03	9
3. Chương 04	16
4. Chương 05	22
5. Chương 06	29
6. Chương 07	33
7. Chương 08	42
8. Chương 09	49
9. Chương 10	53
10. Chương 11	62
11. Chương 12	67
12. Chương 13	73
13. Chương 14	82
14. Chương 15	88
15. Chương 16	93
16. Chương 17	105
17. Chương 18	123
18. Chương 19	124
19. Chương 20	138
20. Chương 21	148
21. Chương 22	155
22. Chương 23	162
23. Chương 24	170
24. Chương 25	179
25. Chương 26	187
26. Chương 27	196
27. Chương 28	204
28. Chương 29	213
29. Chương 30	223
30. Chương 31	230
31. Chương 32	239
32. Chương 33	250
33. Chương 34	261
34. Chương Kết + Phiên Ngoại	269

Khó nhin ông xã cuồng dã

Giới thiệu

Một người phong lưu, phóng khoáng. Một người lại lạnh nhạt, tùy hứng. Một cuộc hôn nhân, đem h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-nhin-ong-xa-cuong-da>

1. Chương 01-02

Tuyết lại rơi.....

Tôi nặng nề vén bức màn màu trắng lên, hiện ra trước mắt chính là tấm kính dính đầy hơi nước. Lặng nhìn khung cảnh ngoài kia... trắng xóa, thật thuần túy và ... thật đẹp.

Vào đêm khuya, tôi có sở thích đứng ngắm khung cảnh ngoài cửa sổ. Bởi vì tôi sẽ thấy được những cảnh đẹp mà người khác thường bỏ qua. Thật sự là có chút đặc ý nha.

Dọn đến ở nơi này đã được hơn một năm, nhưng bản thân vẫn là chưa thích ứng được với phòng trọ này. Thực ra mà nói, chính là không thể thích ứng với chiếc giường đôi dành cho hai người nằm này. Chỗ này vốn là không gian dành cho hai người, nhưng giờ đây lại chỉ có một mình tôi sử dụng. Trước kia một nửa của nó còn có một chủ nhân khác, chỉ là người ta không muốn sử dụng quyền lợi này mà thôi.

Có lẽ là không cần thì đúng hơn. Suy nghĩ lại, kỳ thật việc này cũng rất tốt a.

Thôi thì đành lên giường đi ngủ vậy, ngày mai còn phải làm việc. Tôi tự nhủ với chính mình, thả bức màn xuống, xoay người đi trở về giường lớn. Nhưng trước cửa đột nhiên lại xuất hiện một người, làm cho tôi thực sự hoảng sợ.

“Anh làm em sợ a.” Tôi dùng kinh ngạc, thấp giọng nói với anh.

“Còn chưa ngủ sao?” Anh liếc mắt nhìn tôi một cái rồi đi đến. Bắt đầu cởi quần áo trên người ra.

“Phải.” Tôi bước qua, cầm lấy âu phục anh cởi ra cùng với chiếc cặp táp.

“Có cần pha nước nóng giúp anh không?” Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của anh, có lẽ tắm một cái sẽ thoải mái hơn a.

“Không cần, anh tắm sơ là được rồi.” Anh nhìn tôi liếc mắt một cái, sau khi cởi xong lớp quần áo cuối cùng liền đi vào phòng tắm.

Người đàn ông này thực đúng là không biết ngại chút nào mà..... Nhưng cũng đúng, đáng người tốt như vậy thì phải tự tin thôi.

Tôi ngoan ngoãn bò lại trên giường, chui vào ổ chăn ấm áp, nằm nghe tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, chuẩn bị tiến vào giấc ngủ. Sau một lát, tiếng nước chấm dứt. Anh đi ra, sau đó liền chui ổ chăn đã được tôi ủ ấm.

“Ưm..... Thật ấm áp!” Anh phát ra tiếng thoải mái, rồi ôm lưng tôi. Hơi thở cực nóng từ phía sau thổi đến, bờ ngực to lớn gắt gao dán chặt vào người tôi.

“Anh.....” Cảm giác được dự vọng của anh đang dần tăng lên, tôi có chút cứng ngắc. Anh xoay người tôi lại, thân thể cao lớn đè lên trên. Tôi nhìn thẳng vào con người đen thâm thúy của anh, trong lòng tìm đập gia tốc. Anh cười xấu xa, đáy mắt bùng lên một ngọn lửa. Cúi đầu nồng nhiệt hôn tôi làm tôi gần như không thể hô hấp.

Tôi thích sự cuồng dã của anh, thích cùng anh triền miên, thích anh luôn làm tôi đạt tới cao trào, rồi sau đó trên mặt sẽ hiện lên sự thỏa mãn khi đã chinh phục được một điều gì đó. Tôi tìm lòng không được đáp lại, anh nở nụ cười tà ác. Chỉ là một giây ngắn ngủi nhưng cũng đã bắt mất thần hồn của tôi.

Tiếp theo, toàn bộ phòng trở nên ái muội vô cùng, hương vị tình dục kích thích những giác quan của hai người. Nữ rên rỉ, nam gầm nhẹ, lửa nóng khiến tôi dường như quên hết tất cả.....

Kích tình qua đi, cơ thể anh đầy mồ hôi đè nặng trên người tôi, bộ phận kia vẫn còn chôn sâu trong cơ thể tôi, giống như đang chờ tôi sưởi ấm nó. Bù đắp lại cho sự vất vả của anh. Tôi ôm chặt lấy anh, an ủi linh hồn dường như phóng đảng của anh. Cho dù thân thể cường tráng của anh làm tôi có chút không chịu nổi, nhưng tôi vẫn tùy ý anh làm những gì mà anh thích.

Sau một lúc lâu, anh mới chuyển động thân thể, nằm sang bên cạnh. Cứ tưởng rằng anh sẽ thả tôi ra, nhưng bàn tay to của anh lại duỗi ra, kéo tôi vào vòng tay ôm ấp của anh. Anh luôn thích ôm tôi như vậy rồi đi vào giấc ngủ, mà tôi cũng dần dần bắt đầu lưu luyến sự ấm áp trong vòng tay anh

“Ngủ đi, ngày mai còn phải làm việc nữa.” Tôi than nhẹ một câu, rồi xoay người trong lòng anh, tìm cho mình một vị trí thích hợp nhất, chậm rãi đi vào giấc ngủ.....

Anh, là chồng của tôi, Lôi Nặc.

Đã hơn một năm trước, chúng tôi quyết định kết hôn. Dường như dưới con mắt của mọi người, tôi đã gả cho một lãng tử có tiếng xấu đồn xa.

Lý do kỳ thật rất đơn giản, anh có tiền có thế, anh tuần phóng khoáng. Lấy được anh sẽ rất tốt. Vào thời điểm đó, người tôi cần chính là một người chồng như vậy. Anh xuất hiện, khiến tôi giống như một người mắc nạn trên biển thấy được phao cứu sinh, liền liều lĩnh bắt lấy nó.

Nếu không kể đến cuộc sống riêng thối nát của anh thì Lôi Nặc quả thật là một người đàn ông đáng quý. Tuy rằng anh có xuất thân hiển hách, nhưng kể từ khi anh tiếp nhận xí nghiệp của gia tộc, trong vòng ba năm ngắn ngủi, liền nhanh chóng phát triển sự nghiệp lớn gấp đôi, tổng tài sản cũng vì vậy mà tăng vọt. Tại thời điểm kinh tế khủng hoảng như vậy thì anh quả thực đã tạo nên kì tích.

Có lẽ mọi người không thích phương pháp kinh doanh của anh, có lẽ mọi người rất ghét tính cách cuồng vọng kia của anh, nhưng họ đều phải thừa nhận, anh luôn luôn là người thắng.

Tôi thực coi trọng người đàn ông như vậy, dù cho anh có đối phụ nữ không ngừng, chuyện xấu cũng bay đầy trời.

Cho nên, vì bản thân, cũng là vì sự nghiệp của cha mình, tôi gả cho anh, một người đàn ông tôi không hề yêu.

Công bằng mà nói, Lôi Nặc đối xử với tôi rất tốt. Tuy đây là một cuộc hôn nhân không có tình cảm nhưng anh vốn chưa từng tỏ ra lạnh lùng với tôi. Có lẽ là vì bản tính phong lưu của đàn ông, nếu anh nguyện ý chăm sóc cho tôi, nguyện ý khiến cho tôi đắm chìm trong mị lực của anh, vậy thì tại sao tôi lại phải tự làm khó mình và anh chứ.

Anh rất ít về nhà, đôi khi một tháng mới xuất hiện một lần. Nhưng bấy nhiêu đó cũng đủ khiến tôi bằng lòng rồi. Không phải vì tôi quá yêu anh mà cảm thấy như vậy, chỉ là nếu anh xuất hiện quá nhiều, ngược lại sẽ gây ra cho tôi một vài việc khó chịu. Bao nhiêu năm nay tôi chỉ sống một mình, cô độc cũng đã trở thành một thói quen rồi.

“Em đang ngăn ra gì đó?” tiếng nói mạnh mẽ của anh truyền vào tôi.

Tôi lập tức phục hồi lại tinh thần, cười ôn nhu nhìn anh: “Không có gì.”

Anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đi đến bên cạnh, đặt một nụ hôn nồng nhiệt lên môi tôi rồi ngồi xuống vị trí đối diện, bắt đầu thưởng thức bữa sáng.

Tôi then thưng cười với anh, không phải giả vờ, cũng không phải tôi thật sự then thưng, chỉ là nó xuất phát từ một loại phản ứng tự nhiên mà tôi cũng không kiểm soát được.

Tôi nghĩ là tôi thích chiều chuộng anh, nhìn anh ăn hết những món ăn mà tôi đã dặn vủ Lưu làm riêng, tôi cảm thấy lòng thật vui vẻ. Anh không hề nhíu mày, lúc anh nhìn về phía tôi, ánh mắt còn mang theo ý cười.

Tôi muốn đối xử tốt với anh, thật sự. cho dù trong mắt mọi người, anh là một người chồng không chung thủy, một người đàn ông không tốt.

Nhưng ... anh đã đối xử với tôi rất tốt, như vậy là đủ rồi.

“Anh đưa em đi làm được không?” Tôi hỏi.

Anh khẽ nhướng mày, cười đầy mỉa mai hoặc, “Được.”

Tôi mỉm cười ngọt ngào. Sau đó đi đến bên cạnh anh, nhẹ vuốt lên mái tóc đen dày của anh.

“Em đi chuẩn bị một chút, anh cứ từ từ ăn đi.” Tôi nói.

Anh gật gật đầu, ôm lấy eo tôi, bàn tay to trượt xuống chỗ mông, hung hăng nhéo một cái sau đó mới chịu thả tôi ra. (BN: ọc, BT a >”<)

Tôi đỏ mặt, lại nở nụ cười then thưng vì anh, mà anh, cũng cười to vài tiếng sảng khoái.

“Nhớ anh sao?” Trên xe, Lôi Nặc hỏi tôi.

“Ừm.” Tôi nhìn anh. đây không phải là nói dối, mà tôi thực sự nhớ anh.

Anh nhìn thấy sự chân thành của tôi, vừa lòng nở nụ cười.

Người đàn ông này cũng quá tuấn tú đi, quả thực chính là thảm họa cho phái nữ mà. Mỗi lần nhìn anh, trong lòng tôi đều nổi lên những lời cảm thán như vậy. Mọi người đều thích những thứ xinh đẹp, tôi cũng không ngoại lệ. Có lẽ bề ngoài xinh đẹp của anh cũng chính là một trong những lý do tôi đồng ý gả cho anh a.

“Em thật đẹp!” Lúc đèn đỏ, anh bỗng nhiên cởi bỏ dây an toàn trên người tôi rồi kéo tôi về phía anh. Chuẩn xác hôn lên môi tôi, thật nồng nhiệt. Tôi mơ hồ, chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm mắt lại thừa nhận anh.

Mãi cho đến khi tiếng kèn chói tai vang lên từ những chiếc ô tô phía sau, anh mới chậm rãi buông tôi ra, tiếp tục điều khiển xe.

Vì sao người này luôn thích tấn công bất ngờ như vậy a!

Tôi vừa định trách cứ anh, nhưng lại phát hiện bờ môi anh dính toàn son môi của tôi, chợt cười thành tiếng. anh thoát nhìn thật giống như con nít! Một đứa nhỏ ăn vụng còn dính đầy mép!

Tôi lấy chiếc khăn tay ra, nghiêng người lau giúp anh.

Anh quay đầu nhìn tôi, từ kinh ngạc chuyển sang mỉm cười.

Tôi thích sự thân mật giữa hai người, thích đối xử dịu dàng với anh. Còn lý do tại sao thì tôi không muốn biết.

Quan hệ vợ chồng, nếu như quá phức tạp thì sẽ khiến tôi điên mất.

Tôi chỉ muốn hưởng thụ sự tốt đẹp của nó chứ tuyệt đối không muốn chạm đến khía cạnh đau thương mà nó sẽ gây ra cho mình.

“Buổi tối, có cần anh đón em không?” Lúc xe đến nơi, anh nhẹ nhàng hỏi lại một câu.

“Không cần.” Tôi lắc đầu. Anh cũng sẽ không đến đón tôi, cho dù tôi có yêu cầu anh. Cho tới bây giờ, anh đối xử ôn nhu với phụ nữ cũng không nhiều lắm.

Anh nhìn tôi trong chốc lát, rồi cười nói: “Được.”

“Cám ơn anh, đừng làm việc mệt quá.” Tôi ôm anh.

“Tuân mệnh.” Anh diễn kịch trả lời tôi rồi ôm lại.

Sau đó, tôi xuống xe, nhìn anh vội vã rời đi.

Trong văn phòng, Lưu Ân Kiều – một đồng nghiệp của cô đang nói về chuyện cô ấy gặp phải ban sáng. Đơn giản chính là một đám đàn ông liếc mắt đưa tình với cô ấy như thế nào.

“Bác sĩ La! Cô tới thật đúng lúc!” Lưu Ân Kiều thoáng nhìn thấy tôi.

“Làm sao vậy?” Tôi đi về phía cô ấy cùng một đám nhân viên khác.

“Buổi sáng hôm nay, có một lão già muốn ăn “đậu hũ” của tôi! Làm tôi sợ muốn chết nha!” Cô ấy khoa trương nói. (BB: Các nàng biết “đậu hũ” là gì rồi ha, tức là tay để ở nơi không nên để í.)

“Ai bảo sức quyến rũ của bác sĩ Lưu lớn như vậy a!” Tôi chế nhạo.

Kỳ thật tôi rất nể phục những phụ nữ như Lưu Ân Kiều, đồng thời cũng rất tò mò cô ấy lớn lên như thế nào mà lại trở nên kim cương bất hoại thân* như vậy. Biết rõ mọi người đều thích xem mình diễn trò nhưng cô ấy vẫn rất vui vẻ.

*kim cương bất hoại thân : cứng rắn, không bị ảnh hưởng bởi người khác.

“Nói cũng đúng. Tôi cũng không biết nên làm cái gì bây giờ! Đi đến đâu cũng có người liếc nhìn tôi hết a! Thật là đáng ghét! Tôi –”

“Vậy cô ở nhà luôn đi!” Quý Phong Nhiên – ông chủ của chúng tôi xuất hiện, lên tiếng ngăn lại tạp âm của Lưu Ân Kiều.

“A ~ ha ha. Bác sĩ Quý anh đã đến rồi sao.” Lưu Ân Kiều cười xấu hổ.

“Tất cả đi làm việc đi, cấm nói chuyện phiếm!” Quý Phong Nhiên lớn tiếng trách cứ, mọi người đều nhanh chóng tản ra.

“Tâm Âm, cô đến văn phòng tôi một chút.” Anh ta gọi tôi.

“Vâng.”

“Ngồi đi.”

“Có việc gì sao ạ?” Tôi hỏi.

“Bạch Tân đã kiện lên tòa án, tôi đã mời luật sư đến giúp cô, vấn đề không lớn lắm.” Quý Phong Nhiên nói.

Bạch Tân là một bệnh nhân của tôi. Sau khi hoàn tất quá trình điều trị tâm lý của tôi xong thì tự sát. Người nhà của anh ta cực kỳ tức giận, cho nên kiện tôi cùng với phòng khám. Đây đã là chuyện của một tháng trước.

“Khi nào thì mở phiên tòa?”

“Hai tuần nữa, tôi đã mời luật sư tốt nhất. Anh ấy là bạn của tôi ở Mỹ, quan hệ của chúng tôi khá tốt. Khoảng hai ngày nữa anh ấy sẽ liên lạc với cô.” Quý Phong Nhiên nói.

“Vâng, cảm ơn anh.” Tôi cười đầy cảm kích với anh ta.

“Không có gì đâu.” Anh ta thản nhiên nói.

“Có lẽ, tôi không thích hợp làm bác sĩ tâm lý.”

“Cô có thể nghi ngờ chính mình, nhưng không được nghi ngờ năng lực nhìn người của tôi.” Con người đen của anh ta nhìn chằm chằm tôi.

Quý Phong Nhiên là một trong những bác sĩ tâm lý mà tôi nể phục. Cũng bởi vì điều này mà tôi đến làm việc dưới quyền của anh ta. Tôi thực hâm mộ sự tự tin, kiêu ngạo, đồng thời cũng chán ghét sự chuyên chế cùng bá đạo của anh ấy.

“Là tôi không đúng. Còn có việc gì không?” Tôi hỏi.

“Không có, cô ra ngoài đi.”

Trở lại văn phòng của mình, trong đầu tôi không ngừng hiện lên hình ảnh của Bạch Tân. Sự thống khổ, khó chịu, tự ti, cùng với tuyệt vọng của anh ta. Tôi thấy được anh ta có ý muốn tự sát, cũng có ý ngăn anh ta lại. Nhưng tôi phải thừa nhận, mình đã không cố gắng hết sức. Bởi vì nơi sâu thẳm nào đó bên trong mình, tôi cho rằng anh ta rời khỏi thế giới này có lẽ sẽ tốt hơn. Cái chết, đối với anh ta mà nói chính là một sự giải thoát.

Tôi biết mình không phải là một người lương thiện, tuy rằng tôi luôn che dấu đi sự tăm tối của bản thân rất tốt, nhưng mỗi ngày đối mặt với những con người khác nhau, tôi hiểu được bản thân đã vô hình làm tổn thương những bệnh nhân đó. Có lẽ, tôi mới là người biến thái nhất, là người đáng phải bị loại khỏi thế giới văn minh này.

Ngụy trang, đã trở thành một phần trong tôi. Dần dà, tôi dường như đã không còn tìm lại được bản thân mình nữa.

Hiện tại, việc tôi phải làm chính là chuẩn bị tâm lý thật tốt. Bởi vì, kế tiếp còn có rất nhiều bệnh nhân cần được tôi chữa trị.

Buổi trưa ngày hôm sau, tôi nhận được một cuộc điện thoại. Một giọng nói làm tôi tim đập nhanh truyền vào màng tai.

“Anh..... Chính là vị luật sư đó ư?” Tôi cực lực khắc chế thanh âm run run của chính mình.

“Đúng.” Người đàn ông bên kia thấp giọng đáp.

“Anh đã sớm biết là tôi?” Tôi hỏi.

“Ừ.”

“Vậy tại sao còn nhận vụ kiện này!”

“Chúng ta gặp mặt đi.” Âm thanh của anh ta bình thản, giống như vẫn xuất hiện trong thế giới của tôi.

“Quán cà phê Tử Duyên, tám giờ.”

Vô lực nói xong, tôi thả điện thoại xuống.

Tim tôi đập thình thịch, nước mắt cũng không biết đã chảy ra khi nào. Người đàn ông ấy! Vì sao vẫn ảnh hưởng đến tôi nhiều như vậy!

Tôi hận, hận chính mình vô dụng, bị khinh thường.

Tôi không nên cùng anh ta gặp mặt. Lại càng không nên gặp ở nơi đã từng có những kỉ niệm đẹp.

Buổi tối, mang theo phần hận cùng ảo não, đúng giờ tôi đến đó. (BB: “phần hận = phần nợ + hận)

Mà anh ta lại đang đợi tôi. Vẫn vị trí cũ, vẫn hình ảnh đó.

Tôi hít sâu, từ phía sau hướng anh ta đi tới.

Anh ta thấy tôi, chuẩn bị đứng dậy thì tôi đã ngồi đối diện với anh ta.

“Nói đi.” Tôi lạnh lùng nói. Ánh mắt cố ý tránh của anh ta.

“Em, trước uống cái gì đã.” Anh ta gọi phục vụ đến, thay tôi gọi cà phê.

“Tiểu Âm.....” Anh ta gọi.

Tôi cảm giác được ánh mắt anh cực nóng, vì vậy mà trong đầu tôi hiện lên rất nhiều hình ảnh. Từng cái, từng cái làm tôi quay cuồng. Nhất thời, tôi có chút khó thở.

Quả nhiên, tôi không học được cách quên đi, mà chỉ học cách trốn tránh.

“Có việc gì anh nói mau đi.” Tôi suy yếu mở miệng, đem ánh mắt cũng chuyển hướng về phía anh ta.

Anh ta không nói gì, chỉ yên lặng nhìn tôi. Đôi mắt hiện rõ sự phức tạp, tôi có thể thấy sự đau lòng, nhưng lại tìm không thấy một chút yêu nào.

“Không cần nhìn tôi như vậy.” Tôi cao ngạo tự tôn, không nhận được tình cảm này của anh ta.

“Anh sẽ giúp em thắng phiên tòa này.” Anh ta tuyên bố .

“Cám ơn.....” Tôi cúi đầu.

“Em, có khỏe không?” Anh ta lo lắng nhìn tôi.

“Không khỏe.” Tôi nhìn thẳng vào anh ta. Bi thương trong mắt đã lộ ra không hề che giấu.

Lông mày nhíu lại, yết hầu chuyển động, khuôn mặt anh ta hiện lên vẻ áy náy.

“Đúng –”

“Không phải anh sai.” Tôi đánh gãy anh ta. Thật có lỗi trong lời nói, chỉ có thể đem tôi hủy hoàn toàn.

“Anh vừa về nước.” Anh ta muốn nói cái gì đây.

“Vậy sao.” Tôi thản nhiên đáp lại.

“Em kết hôn rồi ư?” Anh ta hỏi.

“Àn.”

“Thế thì người đàn ông đó, sẽ không khiến cho em hạnh phúc.” Anh ta chắc chắn nói.

“Cũng không hoàn toàn như vậy, ít nhất tôi cảm thấy anh ấy khá tốt.”

Đó là lời nói thật, Lôi Nặc quả thật tốt lắm.

Anh ta nhìn tôi, muốn nói lại thôi. Chỉ có thể thở dài.

“Phiên tòa chấm dứt, anh không cần xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa.” Tôi đưa ra yêu cầu.

Anh ta nhìn tôi.

“Tôi đối với chính mình ngày trước chỉ có sự khinh bỉ. Anh xuất hiện, tôi không ngừng nhắc nhở bản thân điều này. Không cần áy náy, không cần cảm thấy có lỗi với tôi. Sau này tôi sẽ không có nói với anh nhiều như vậy, chúng ta đều lớn cả rồi. Tình yêu, đối với tôi cũng không còn quan trọng như vậy nữa. Dù sao cuộc sống cũng có nhiều thứ khác.” Anh, sớm đã không phải là điều duy nhất mà tôi có.

“Em hãy hạnh phúc.” Anh ta cầm tay của tôi.

“Được.” Tôi gật gật đầu.

“Anh xuất hiện, thật sự khiến em cảm thấy phức tạp sao?” Anh ta hỏi.

Tôi cười lắc đầu, “Anh cho tới bây giờ sẽ không là làm phức tạp. Chỉ là, hiện tại tôi còn chưa đủ trưởng thành để có thể tha thứ. Anh biết tôi không phải là một người rộng lượng mà.”

Anh ta yên lặng gật đầu, nắm chặt tay của tôi.

Đôi bàn tay to quen thuộc, như trước vẫn lạnh như băng. Tôi run run bàn tay nhỏ bé, đồng dạng hơi lạnh xâm nhập vào lòng.

Kỳ thật, tôi sớm nên hiểu được. Niếp Phong không thích hợp với tôi. Tôi bé nhỏ không đáng kể, như làm sao có thể tan chảy tảng băng trong lòng anh ta.

Mười một năm quen biết, tôi cùng Niếp Phong đã không thể trở thành bạn bè đơn thuần. Chia tay có lẽ là điều tất yếu. Khi tìm tôi đập loạn nhịp là vào năm mười hai tuổi, tôi đối với anh ta là nhất kiến chung

tình. Cho dù khi đó tôi cũng không biết yêu là như thế nào. (BB: “Nhất kiến chung tình” nghĩa là vừa gặp đã yêu hóa các nàng”)

Tiệm cà phê Tử Duyên là nơi anh ta thích. Năm tôi mười ba tuổi, anh ta dẫn tôi đến nơi đó. Anh ta gọi cà phê đen không đường*, mà tôi lại gọi nước trái cây. Khi đó, anh ta chỉ chăm sóc tôi như một người anh trai, mà tôi ngây thơ tưởng đó là sự quan tâm của người yêu. (BB: * bản convert là “thuần khiết cà phê” nhưng tôi dịch cà phê đen không đường cho nó thuần Việt một chút)

Từ nhỏ anh ta đã lạnh lùng. Tôi lại giống như một đứa nhỏ luôn bám chặt lấy người ta, lúc nào cũng đi theo anh ta. Tôi luôn nằng nặc bắt anh ta làm những chuyện mà tôi thích. Mà anh ta thì lúc nào cũng làm theo. Khi ấy, thậm chí tôi còn cảm thấy anh ta là người yêu tôi nhất trên đời này.

Sau đó, anh ta sang Mỹ học lên thạc sĩ. Vào năm mười tám tuổi ấy, tôi đã quyết định đi theo anh ta vô điều kiện. Bởi vì tôi đã chọn anh ta, cả đời cũng không cho phép anh ta rời khỏi tôi.

Cho nên, tôi tìm mọi cách ở chung khu trọ với anh ta, bắt đầu cuộc sống của một du học sinh.

Đó là khoảng thời gian tôi cảm thấy rất vui vẻ, mặc dù cũng nhớ nhà, nhưng có anh ta tôi liền cảm thấy thực hạnh phúc. Mặc dù tôi ỷ lại vào anh ta nhưng cũng không hề đánh mất chính mình mà ngược lại tôi càng trở nên quậy phá cùng bừa bãi.

Thời điểm ấy, tôi thực vô pháp vô thiên. Thậm chí còn cảm thấy anh ta chỉ thuộc về riêng mình tôi. (BB: vô pháp vô thiên hiểu đơn giản là nàng ấy không sợ trời cũng không sợ đất)

Anh ta lạnh lùng, nhưng đối với tôi rất dịu dàng. Mặc cho tôi làm nũng, đùa giỡn.

Hiện tại ngẫm lại, mình thật đúng là đáng chết.

Sự sùng nịch của anh ta là một loại độc, là một loại phá hủy.

Khi tôi coi anh ta là người quan trọng nhất cũng là lúc anh ta bỏ tôi đi.

Vì một người khác.

Anh ta, thay lòng đổi dạ .

Có lẽ, anh ta đã muốn làm như vậy từ lâu rồi.

Nhưng xuất phát từ trách nhiệm, anh ta luôn luôn thực hiện nghĩa vụ của mình. Tôi là gánh nặng khiến cho anh ta không thể làm gì được, nên chỉ có thể vứt bỏ tôi. Mặc kệ, tôi đã từng yêu anh ta như thế nào. Vì tự bảo vệ mình, đôi khi người ta cũng phải tàn nhẫn.

Tôi hung hăng đánh anh ta, đồ đạc trong nhà bị tôi đập nát. Chính tôi tự tay bóp chết tình yêu của chính mình, tôi đem toàn bộ cuộc sống tôi đã sống cùng anh ta từng tí, từng tí một hủy diệt.

Lúc ấy, tôi đã hai mươi ba tuổi.

Anh ta, trở thành người thầy tình yêu đầu tiên trong cuộc đời tôi.

Tình yêu của tôi từ đó về sau trở nên nặng nề.

Bị vứt bỏ đã trở thành vận mệnh của tôi.

Nhìn bóng anh ta đi xa, trong tôi phần lớn là từ bỏ chứ không phải là hận..

Thì ra, tôi đã thật sự thương yêu anh ta.

Tim tôi như vỡ nát, máu chảy không ngừng.

Tôi cũng biết rõ rằng người tạo ra vết thương này không chỉ có anh ta mà còn có tôi.

Mà nay, vết thương đã lên vảy. Nhưng khi chạm nhẹ vẫn sẽ đau âm ỉ.

Tôi sợ anh ta.

Anh ta giống như một cạm bẫy còn tôi thì ngu ngốc tự đâm đầu vào đó. May là khi đó tôi còn trẻ nên vết thương đẩy người kia mới còn có một ngày được lành lặn lại.

Cho đến bây giờ, tôi vẫn không biết người mà anh ta yêu thương là ai. Có điều tôi không muốn, cũng không dám đi xem thử, sợ tôi không chịu nổi. Đối với hai người thật lòng yêu nhau mà nói, tình cảm của bên thứ ba kết quả chỉ có thất bại thôi. Tôi không thể đem sai lầm của mình áp đặt lên trên người của người khác. Tôi biết mình không có tư cách hận người mà tôi không biết là ai kia.

Ba năm trước, tôi rời khỏi Boston.

Tuy rằng tôi trở về một mình, nhưng tôi đã tốt nghiệp, cha mẹ cũng rất vui mừng. Cha mẹ đã sớm xem Niếp Phong là con rể của họ, nhưng việc đã như vậy cũng không tránh khỏi buồn. Mà tôi cũng không thể thay đổi gì được.

Có công việc, cuộc sống của tôi cũng bắt đầu trở nên bình thường. Tôi cũng đã không còn lập kế hoạch cho tương lai..

Cuộc sống tạm bợ, cũng có thể xem như không mục đích gì.

Vào thời điểm mơ hồ cùng bất lực ấy, Lôi Nặc đã xuất hiện .

Anh đã giải thoát cho tôi.

Anh giống như đại dương mênh mông giữ lấy một con thuyền nhỏ đang lung lay như tôi.....

2. Chương 03

Cuộc sống sẽ luôn tiếp diễn, sẽ không ngừng lại bởi một người nào đó xuất hiện hoặc ra đi.

Ờ ờ ***** ờ ờ

Cuối tuần, bạn thân Thương Tử Vận hẹn tôi. Từ xưa đến nay tôi luôn chọn bạn rất khắt khe, vì thế mà tôi cũng chỉ có cô ấy là người bạn duy nhất. Tôi rất thích cô ấy, mặc dù cô ấy lạnh lùng, cao ngạo. Nhưng cô ấy là loại người hiện còn rất ít trên thế giới, lạnh diễm tuyệt mỹ. Là một ngôi sao, cũng là một bệnh nhân của tôi.(BB: lạnh diễm tuyệt mỹ, có thể hiểu là đẹp một cách lạnh lùng nhưng chói lóa. Nhưng mà ta thích để 4 từ trên, ngắn gọn mà súc tích)

Cô ấy không thích cải trang, đeo kính đội mũ không phải phong cách của cô ấy. Cho nên, mỗi lần cô ấy xuất hiện đều tạo ra oanh động rất lớn. Có điều, việc đó đối với cô ấy không sao cả. Mà tôi cũng đành chấp nhận.

“Vì sao lại đồng ý để Niếp Phong giúp cậu?” Cô ấy hỏi.

“Vì sao lại không thể đồng ý?” Tôi hỏi lại.

Cô ấy nhìn chằm chằm tôi.

“Cùng một sai lầm mà cậu lại phạm đến hai lần, vậy không phải là ngu xuẩn sao.” Cô ấy nhắc nhở tôi, sợ tôi lại tự dấn mình vào đường cùng.

“Tìm mình đã sớm không đập thành thịch nữa. Hiện tại chỉ đơn giản là một loại đau cùng hoài niệm thôi.” Tôi nói.

“Thời gian luôn xoa dịu mọi nỗi đau.” Cô ấy nở nụ cười.

“Ha ha.” Tôi đồng ý.

“Người kia của cậu thế nào rồi?” Tôi lo lắng nhìn cô ấy.

Cô ấy nở nụ cười chua xót. Chỉ khi nhắc tới người đàn ông kia, thì vẻ mặt cao ngạo của cô ấy mới hiện lên tia yếu ớt như thế.

“Anh ấy khỏe lắm.” Giọng nói thản nhiên.

“Người phụ nữ kia có tìm cậu gây phiền toái nữa không?” Tôi hỏi.

“Không phải mọi người vợ chính thức đều rộng lượng giống cậu vậy đâu.” Cô ấy trêu chọc chính mình cùng tôi.

“Vậy sao? Tôi cũng không cảm thấy bản thân mình rộng lượng.”

“Tôi thật có lỗi với cô ấy. Làm cho cô ấy lâm vào tình cảnh như vậy.” Tử Vận tự trách mà nói.

“Cậu không có lỗi với bất kỳ người nào cả. Yêu là yêu thôi.”

“Thật hy vọng mình có thể là người không có đạo đức.” Đôi mắt xinh đẹp chuyển hướng về phía ngoài cửa sổ, trên mặt xuất hiện phiền muộn cùng bất mãn.

“Vì sao chỉ có phụ nữ phải chịu đau khổ vì tình yêu? Trong khi các đàn ông lại sung sướng như vậy!” Tôi có chút bất mãn!

“Bọn họ cũng bị tổn thương rất sâu, chỉ có điều chúng ta không nhìn thấy thôi. Mà chúng ta cũng không thể chữa khỏi được.” Cô ấy vò tóc, nói.

“Có lẽ là vậy đi.”

“Ngày mai là sinh nhật Lôi lão phu nhân, cậu có đi không?” Cô ấy hỏi.

Tôi gật đầu.

“Quà tặng đã chuẩn bị tốt rồi, đêm nay Lôi Nặc sẽ về.”

“Ai..... Chỉ có cậu mới chịu đựng được!” Cô ấy mang vẻ mặt khùng bố.

Tôi nở nụ cười.

“Bà Lôi rất hiền từ, mọi người trong nhà bọn họ cũng đều rất thân thiết.” Cũng không phải như phim truyền hình, không nhiều chuyện thị phi.

“Chỉ sợ cũng chỉ có cậu mới có thể cảm thấy lão bà chuyên ăn thịt người kia hiền từ!” Cô ấy bày ra vẻ mặt không đồng ý.

Tôi cười liếc cô ấy một cái, ánh mắt quét khắp nhà hàng.

Trong lòng tôi nhất thời lộp bộp một chút, ý cười cũng bất giác chuyển sang kinh ngạc.

Tử Vận nhìn ra biểu hiện khác thường của tôi, nhìn theo ánh mắt tôi cũng thấy được đôi tuần nam mỹ nữ kia.

“Thật quá đáng! Anh ta lại dám mang người phụ nữ khác tới nhà hàng mà cậu thích nhất!” Cô ấy giận dữ đứng dậy.

Tôi giữ cô ấy lại. Ánh mắt vẫn dừng trên người đôi nam nữ kia.

“Cậu nhìn xem anh ta ăn thật vui vẻ mà!” Tử Vận nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bỏ đi.” Tôi quay đầu, uống ngụm nước đá.

“Không phải cậu đã nói anh ta luôn quản lý tốt đám cỏ dại kia, sẽ không làm cậu khó xử sao?” (BB: ta thấy từ “cỏ dại” khá là hay để chỉ “tiểu tam”. À mà các nàng bit “tiểu tam” là gì rùi há)

“Mình nghĩ hẳn là anh ta không biết đây là nơi mình thường đến. Dù sao, chúng mình trừ bỏ trên giường ra, ở ngoài cũng không thân thiết như vậy.”

“Cậu!” Tử Vận không còn lời nào để nói.

“Cậu muốn qua đó chào hỏi anh ta một tiếng hay không?” Tử Vận mang theo khiêu khích đẩy mình.

“Không.” Tôi cảm thấy như vậy rất buồn cười. Thật giống như một oán phụ đi bắt kẻ thông dâm.

“Nói không chừng người phụ nữ kia ở bên anh ta so với mình còn lâu hơn. Mình nào có tư cách đi khiêu khích chứ.”

“Cậu là v –” Tử Vận nói lời không hoàn chỉnh.

Tôi hiểu được, cô ấy đang nghĩ đến thân phận của bản thân. Nhưng cô ấy là một người tình, hẳn v là không nên đứng trên lập trường của tôi mà lo lắng vấn đề này.

“Đừng động đến anh ta, chúng ta ăn của chúng ta thôi.” Tôi cười cười với cô ấy.

“Thôi được.” Cô ấy cười khổ.....

Anh ta, thoát nhìn rất vui vẻ. Người phụ nữ kia, cũng rất vui vẻ. Không biết vì sao khi thấy anh ta sung sướng như vậy tôi lại cảm thấy không thoải mái. Thầm muốn ăn thật nhanh rồi rời khỏi nơi này.

Tôi nghĩ, rốt cuộc thì mình cũng không có sự độ lượng lớn như vậy.

Cho dù không thương, nhưng trong vô hình trung vẫn xem Lôi Nặc thành vật sở hữu của mình.

Giống như là thứ ngon của mình bị người ăn một miếng vậy.

Trong lòng, có chút khó chịu.

Phụ nữ nhạy cảm, thật sự rất mệt mỏi. An ủi tâm hồn tôi bằng cách ôm chặt tôi.

Vào lúc đêm khuya, Lôi Nặc về nhà .

Tôi đã ngủ nhưng cảm giác được anh.

Anh không dùng cách thức ngọt ngào để đánh thức tôi, chỉ là ôm lấy tôi đi vào giấc ngủ.

Trên người anh không có mùi nước hoa của người phụ nữ khác, mà là hương thơm của sữa tắm mà tôi đã chuẩn bị cho anh.

Điều này làm cho tôi rất vui mừng.

Nhẹ nhàng nhích ra khỏi vòng ôm của anh, tôi xoay người, nhìn vào con người đen chưa đầy mệt mỏi của anh. Tôi cười dịu dàng với anh, vươn tay ôm lấy anh. Để anh ở trong lòng tôi, dùng ngực mềm mại, an ủi anh.

Tôi tự cho rằng anh thực sự mệt mỏi. Muốn tạo ra cho anh một nơi thoải mái, để anh nghỉ ngơi. Dù chỉ là một chút thôi cũng tốt rồi.

Anh cũng thực ngoan, thuận theo tôi.

Sự cuồng dã của ngày thường đã không còn nữa, giờ phút này anh lại ngây thơ đơn thuần như thế.

Tôi rất vui vẻ khi anh không chút kiêng kỵ mà trưng ra một mặt này với tôi .

Dần dần, anh tiến vào mộng đẹp. Tôi nhìn anh ngủ, chợt cảm thấy nội tâm trống rỗng đang ấm áp thêm từng chút một.

Thật tốt biết bao, tại một đêm rét lạnh này lại có anh ở bên cạnh tôi.

Hôn nhẹ vào tóc anh, tôi cũng dần dần chìm vào giấc ngủ.....

Sáng sớm hôm sau, kích tình qua đi, chúng tôi ở lại trên giường.

Vào mùa đông giá rét, nằm ở trong ngực một người đàn ông, thật sự rất thoải mái.

Tay anh không ngừng vuốt ve tóc tôi, mà tôi thì nằm trên ngực anh, cũng nhẹ nhàng chà vào cánh tay anh.

Thật sự rất lười biếng.....

Nếu như cứ nằm như vậy mãi thì thật tốt.

“Đói bụng sao?” Anh hỏi tôi.

Tôi lắc đầu.

“Mệt sao?”

Tôi ngẩng đầu, nhìn anh: “Anh rất mệt sao?”

Vừa hỏi, vừa lấy tay vén tóc trên trán anh.

Anh mở mắt, nhìn tôi chăm chăm. Ánh mắt không chút nào che dấu vẻ xấu xa.

“Em nghĩ thế nào?” Anh nắm lấy tay tôi, đặt lên trên ‘vật dục vọng’ của anh.

Tôi hít một hơi, tim bắt đầu đập loạn.

“Em chịu thua.” Tôi cười cự tuyệt, vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú của anh.

“Vậy giúp anh.” Anh xấu xa đề nghị.

Sau khi nhìn anh vài giây tôi đã nhận thua. Bị mị lực mê người cùng lòng muốn sủng anh của bản thân đánh bại.

Chui vào chăn, tôi bắt đầu an ủi bảo bối của anh. Đầu tiên là dùng tay, sau đó là dùng lưỡi.

Anh..... dưới uy lực của tôi không thể nhịn thêm được nữa.

Phát ra tiếng gầm nhẹ, gợn cảm.

Tôi..... chậm rãi bức điên anh.

Cảm giác này, thật tốt.

Sau một lúc lâu, anh mới phóng ra chất nam tính của mình. Tất cả cảm giác mỹ mãn đều thể hiện lên trên khuôn mặt.

Anh dịu dàng kéo tôi dậy, ôm tôi.

Loại cách thức an ủi đàn ông thế này, từ trước tới giờ tôi chỉ làm vì một mình anh. Tựa như đã vì anh mà làm rất nhiều, với Niếp Phong cũng chưa làm chuyện như vậy.

Tôi nghĩ có lẽ mình đang dùng cách thức này để hồi báo anh.

“Quà sinh nhật của bà em đã chuẩn bị xong rồi.” Tôi giống như báo cáo với anh.

Anh hừ nhẹ một tiếng.

“Tối nay chúng ta đi cùng nhau, được không anh?”

Anh gật gật đầu.

“Buổi trưa, ăn cơm ở nhà đi, em nấu cho.”

Anh nhìn tôi trong chốc lát, rồi cũng gật gật đầu.

“Được rồi, vậy hôm nay chúng ta cứ như vậy nằm trên giường đi.” Tôi vừa nói vừa chui chui vào trong lòng anh, anh cũng lấy tay ôm lấy tôi.

Gắt gao ôm nhau, hưởng thụ sự ấm áp trong mùa đông.

Tôi thật thích như vậy.

Đó là một đại gia tộc điển hình.

Sinh nhật, cũng long trọng không kém.

Lão thái thái đứng ở giữa khán đài, hướng mọi người cảm tạ. Dưới khán đài, những người khách trong lòng đối trá nhưng ngoài mặt vẫn mang vẻ tươi cười. Tân khách rất nhiều, nhiều đến mức cho dù tôi không xuất hiện cũng không có ai phát hiện ra.

Tôi đứng dưới khán đài, nhìn bà lão quen thuộc kia.

“Đường như bà nội rất vui vẻ.” Tôi nói với Lôi Nặc.

Về mặt anh không chút thay đổi nở nụ cười, giọng điệu mang theo châm chọc: “Nhiều người đến tham dự như vậy, có thể thấy được Lôi gia còn chưa bị anh phá nát. Sao có thể không thấy vui vẻ được?”

Tôi không biết nên nói cái gì, chỉ có thể nắm chặt tay Lôi Nặc.

Có thể do cảm nhận được lực của tay tôi nên anh cúi đầu nhìn tôi, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Tôi liền nhìn anh, mỉm cười ngọt ngào.

Đôi mày tuấn tú của anh cong lên, cũng nở nụ cười lại với tôi.

“Em là người phụ nữ đáng yêu!” Anh lơ đãng nói xong, ánh mắt liền nhìn về phía trước.

“Anh cũng là người đàn ông đáng yêu!” Tôi khẽ cười nhìn anh.

“Em muốn rời khỏi đây sớm một chút không?” Anh nhẹ giọng nói bên tai tôi.

Tôi trừng mắt liếc anh một cái “Anh là đứa cháu nội bất hiếu.” Ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng nghe ra thì không có một tia chỉ trích nào.

Quả thật, tôi cũng muốn rời khỏi.

Vì là người thừa kế nên Lôi Nặc làm sao có khả năng chạy trốn được. Từ lúc chúng tôi chỉ vừa vào cửa khi này thì đã có một đồng người tiến đến vây quanh, họ đến để chúc thọ Lôi lão phu nhân là giả, mà cùng Lôi Nặc thiết lập mối quan hệ mới là thật.

Anh không thèm để ý nhún vai “Anh vẫn luôn bất hiếu như vậy. Còn em? Có bằng lòng cùng anh gánh cái danh xấu này không?”

“Lấy chồng theo chồng, lấy chó theo chó.” Tôi nhàn nhả nói.

Vừa dứt lời, liền nhận được nụ cười xấu xa của anh, bàn tay to trượt xuống bên hông của tôi, lực không nặng không nhẹ mà nhéo tôi một cái. Tuy rằng không đau, nhưng làm tôi mất cảm suýt nữa hét lên tiếng chói tai.

Nhìn xung quanh một cách cẩn thận, sau đó thưởng cho anh một ánh mắt xem thường.

Lôi Nặc cười càng dữ dội hơn. Giống như một bạn nhỏ vừa thực hiện được chuyện xấu.

“Anh thật sự muốn rời khỏi?” Tôi hỏi anh.

“Ừ.” Anh nói xong liền kéo tay tôi đi xuyên qua đám người.

Tôi cảm nhận được ở phía sau truyền đến một ngọn lửa tức giận hùng hục, như muốn đốt cả hai chúng tôi. Những người xung quanh, cũng đều kinh ngạc nhìn chúng tôi.

Quản anh!

Tôi bị Lôi Nặc kéo đi về phía trước. Anh giống như một hiệp sĩ, vượt qua mọi gian nan hiểm trở, tìm cách cứu công chúa là tôi đây.

Ha ha, tôi thế mà lại nở nụ cười.

Về mặt Lôi Nặc cũng tràn đầy ý cười, nhìn nhìn tôi, rồi quay đầu nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Lôi lão.

Đi ra khỏi Lôi gia, chúng tôi lên xe nghênh ngang mà đi.

“Em cảm thấy hơi có lỗi với ba mẹ.” Tôi nói với anh.

“Tin anh đi, nếu có thể lựa chọn, bọn họ cũng không muốn đứng ở nơi đó đâu.” Anh lái xe, lơ đãng hỏi: “Nghe nhạc không?”

“Vâng.”

Anh lấy đĩa CD cho vào. Tiếng nhạc lập tức ngân lên.

“Anh thích nhạc cổ điển sao?” Tôi có chút kinh ngạc.

Anh cười lắc đầu.

“Anh nghĩ rằng em sẽ thích.”

A ~ lời này thật uất ức.

“Nhưng mà em cũng không thích nha.” Tôi buồn cười nhìn anh.

Anh sửng sốt, rất nhanh chóng chuyển từ nhạc sang tiết mục radio.

“Ha ha.....” Tôi cười ra tiếng.

Khóe miệng anh cũng cong lên, vẻ mặt mang theo ý cười.

“Thật ra, so với tiết mục của radio thì xem ra nhạc cổ điển cũng không tệ lắm.” Tôi vừa ngẩng anh vừa nói.

Anh nhúm mày, mắt nhìn tôi. Nhấn nút chuyển, nhạc cổ điển lại vang lên.

Tôi vừa lòng nở nụ cười, thưởng cho anh một cái hôn môi.

Xe, rõ ràng lắc lư một chút.

“Anh đang lái xe.” Anh kháng nghị, nhưng trên mặt lại mang vẻ vô cùng đắc ý.

“Em biết.” Tôi cười rồi ngồi xuống.

“Vậy tiếp theo chúng ta sẽ đi đâu đây?” Tôi hỏi anh.

“Địa ngục!” Anh nở nụ cười tà ác.

Xe chạy nhanh hơn trên đường quốc lộ.....

“Anh thật sự muốn xuống địa ngục sao?” Tôi khó tin nhìn Lôi Nặc.

Anh thế mà lại mang tôi đến hoang sơn dã lĩnh này. Sâu thăm thẳm, đáng sợ đến cực điểm. Xa xa hiện lên những nấm mồ mờ ảo, thậm chí còn có những phần mộ còn chưa kịp xây cất. (BB: hoang sơn dã lĩnh: là nơi rừng núi hoang dã)

“Nơi này rất đẹp.” Anh mở mui xe lên và nhìn trời cao.

Tôi cũng nhìn theo anh, bầu trời nơi này thật sự rất đẹp. Đẹp đến mức nói không nên lời cũng không thể tả được. “Tinh thuần” là từ duy nhất tôi có thể nghĩ đến để tả về nơi này. (BB: Tinh thuần là đẹp tinh khiết trong sáng, bầu trời không gợn mây)

“Phải, rất đẹp. Nhưng nếu chỉ có một mình em, cho dù là tiên cảnh em cũng không dám hưởng thụ.”

“Đây là nơi bí mật của anh. Ngoài anh ra, chưa có một ai đến nơi này. Cho nên, người nào đột nhập nơi này chỉ có..... chết.” Anh làm ra vẻ hung ác nhìn tôi.

“Chết thì chết.” Tôi vươn cổ cho anh.

“Nể tình chúng ta có mối quan hệ khá tốt, nên anh sẽ cho em chết không đau đớn.” Anh tà ác nhìn tôi, hai tay đặt trên cổ tôi, đẩy tôi ngã lên ghế xe, toàn thân đè ép lên người tôi.

“Anh.....” Sẽ không định làm chuyện ấy ở nơi này đấy chứ!

“Suyt.....” Anh buông lỏng tay đang đặt ở cổ tôi ra, nhưng lại đặt lên bộ ngực sữa của tôi.

Lưỡi bắt đầu câu dẫn tai, cổ, trước ngực tôi, rồi xuống phía dưới, xuống phía dưới.

Tôi chỉ cảm thấy run rẩy, bắt đầu giở trò với anh.

“Anh thích nơi này à?” Tôi vừa hôn anh, vừa hỏi. (BB: công nhận tỷ ấy giỏi thiệt vừa hôn, vừa có thể nói chuyện. Ta thì 1 lúc chỉ làm 1 chuyện thôi)

Anh không trả lời, lại càng thêm mạnh bạo. Vì thế, tôi dần dần mất đi lý trí.

Loại kích tình nơi hoang dã này, tôi lần đầu tiên được trải qua.

Mà anh, đã tạo ra cho tôi rất nhiều lần đầu tiên.

Xe lay động kịch liệt, âm thanh chúng tôi dưới sự hỗ trợ của màn đêm lại càng thêm mê hoặc. Chúng tôi ở nơi hoang dã, lại trở về trạng thái nguyên thủy nhất. Điên cuồng tận tình hưởng thụ loại vận động đẹp nhất của nhân loại này.

Thật lâu, thật lâu, rất nhiều lần, rất nhiều lần.

Mãi đến khi tôi cảm thấy chính mình đã thật sự sắp chết.....

Mê man qua đi, tôi dần dần thức tỉnh.

“Bầu trời đêm, thật sự đẹp quá!” Tôi cảm thán.

“Phải, rất đẹp.” Anh ôm tôi, truyền hơi ấm cho tôi.

“Anh.....” Tôi muốn nói lại thôi.

“Sao vậy.” Anh hỏi.

“Không có việc gì.” Tôi do dự trả lời.

“Nói đi.” Anh hôn hai má tôi.

“Thật ra em..... Muốn nói là, cảm ơn anh đã đối xử tốt với em như vậy.” Không biết vì cái gì, nhưng tôi lại ngượng ngùng khi nói với anh về việc này.

A..... Anh cười nhẹ .

Tôi ngửa đầu nhìn anh.

“Anh đối xử với em tốt sao?” Trong ánh mắt anh lộ vẻ không đúng.

“Vâng. Tốt lắm!” Tôi nhìn anh, còn nói thật nghiêm túc.

“Em dễ dàng thỏa mãn quá.” Anh hôn tóc tôi.

“Có lẽ là vậy. Em chỉ muốn nói ra những suy nghĩ trong lòng thôi.” Tôi thỏa mãn nên lại chui chui vào trong lòng anh, cực kỳ quyến luyến nhiệt độ cơ thể anh.

“Đêm qua.....”

“Sao cơ?” Tôi vừa hỏi, vừa vuốt ve ngực anh.

“Chuyện nhà Hương Tạ.”

Hương Tạ? Tối hôm qua? Là nơi tôi ăn tối cùng Thương Tử Vận, mà anh cùng người phụ nữ khác cũng ở nơi đó .

“Anh đến nơi rồi mới nhận ra đó là nơi em thích.” Anh giải thích .

Tôi nghe thật nghiêm túc.

“Thực xin lỗi —”

Trong nháy mắt, tôi không thể tin được vào tai mình. Lời giải thích, sẽ thốt ra từ miệng anh sao. Một người cuồng vọng, phóng đảng, không ai có thể kiềm chế được như anh. Giờ phút này lại chân thành nói lời xin lỗi với tôi.

“Em biết, em đều biết.” Tôi ngẩng đầu hôn lên mặt anh.

Tôi đã cảm động, vì tâm ý của anh, vì sự để ý của anh.

“Ngày mai..... Em sẽ ra tòa .” Tôi muốn nói cho anh biết chuyện này.

“Ừ.” Anh thản nhiên đáp lại.

“Anh biết rồi sao?” Tôi kinh ngạc nhìn anh.

“Toàn bộ.” Con người đen của anh nhìn thẳng tôi, sâu không thấy đáy.

“Cả Niếp Phong —”

Anh gật gật đầu.

3. Chương 04

Gặp lại một thời đam mê

Tòa án đối với tôi quả thật nhân từ, cho dù tôi gián tiếp gây nên cái chết, bọn họ cũng không thấy được trên dao mổ của tôi có máu

Niếp Phong đã giúp tôi thắng trong phiên tòa này, tôi không phải nhận bất cứ trách nhiệm nào.

Nhưng mà, trước khi rời khỏi phiên tòa, ánh mắt phần hận của người nhà Bạch Tân vĩnh viễn khắc sâu trong tâm trí tôi.

“Anh tiễn em.” Niếp Phong đứng trong gió lạnh mà nói.

“Không cần.” Tôi ngồi vào xe

“Vâng, em đi thông thả.” Anh đóng cửa xe giúp tôi.

Tôi nhìn anh thay cho lời cảm tạ.

Xe rời khỏi. Tôi để anh lại nơi đó. Giữa cơn gió lạnh, chỉ còn một mình anh.

Khổ sở. Miệng vết thương trong lòng lại bắt đầu âm ỉ.

Nhưng tôi biết, hiện tại mình không thể, cũng không nên quay đầu lại.

Tôi lấy điện thoại ra, gọi cho Quý Phong Nhiên.

“Đã xong rồi sao?” Anh ta hỏi.

“Vâng, tôi xin nghỉ nửa ngày. Có thể chứ?”

“Không được.”

Điện thoại truyền đến âm thanh cự tuyệt vô tình.

Thật ra, tôi sớm biết anh ta sẽ không đồng ý. Người đàn ông kia, chưa từng cho phép người khác có một mây may ồm ồm bao giờ.

“Buổi chiều tôi sẽ đi làm đúng giờ.” Tôi vô lực nói.

“Cô mới ở tòa án ra sao?”

”Vâng:

“Ở đâu? Tôi đến đón cô.”

“Không cần, tôi đang ở trên xe.”

“Cô ở chỗ nào? Tôi sẽ đến đón, sau đó cùng đi ăn cơm trưa.” Thật bá đạo, không cho người khác kịp kháng nghị.

Ai...

“Vâng được rồi. Hiện tôi đang ở rất gần phòng khám, gặp nhau ở đây đi.”

Không đợi anh ta trả lời, tôi ngắt điện thoại nói với lái xe. Điện thoại lại vang lên.

“Tôi noi lát nữa gặp mà!” Giọng nói tôi không vui, tưởng lại là Quý Phong Nhiên.

“Anh có hẹn em sao?” Giọng lời Nặc trêu chọc truyền đến.

“Nha, là anh a. Em cứ tưởng ông chủ của em.”

“Quý Phong Nhiên sao? Hẳn quả thật là tên luôn là cho người ta ghét.” Anh chậm rãi nói.

“Anh có việc à?”

“Mọi việc đã xong rồi sao?”

“Xong rồi.”

“Buổi tối ăn mừng một chút chứ?” Anh đề nghị.

“Không cần.” Cũng không phải chuyện đáng ăn mừng gì.

“Anh muốn cùng em ăn một bữa cơm.”

Vì sao đột nhiên nói ái muội như vậy! “Vậy về nhà đi.”

“Tối nay anh sẽ dẫn em đến một nơi.” Nghe ra tâm tình của anh có vẻ không tồi.

“Được, em sẽ ở nhà chờ anh.”

“Không, anh qua phòng khám đón em.”

“Cũng được.”

“Buổi tối gặp.”

Hôm nay anh thật là lạ. Hoặc là nói từ sau đêm ở rừng núi hoang dã đó, anh đều có chút khác thường.

Chẳng những liên tục hai đêm đều ngủ lại nhà, còn thường xuyên thích ăn cơm với tôi.

Tôi bắt đầu không hiểu....

Xe dần dần dừng trước phòng khám. Tôi xuống xe, gió thổi nhẹ nhẹ làm đầu óc trở nên thanh tỉnh.

Tôi dự cảm thấy có cái gì đó đang trở nên phức tạp, mà bản thân dường như không có cách gì làm nó thay đổi.

Không biết là cái gì cũng không có sức làm cái gì hết.

Tôi chỉ có thể đem tâm hồn đan gọn sóng, chậm rãi làm cho yên tĩnh lại thôi.

“Cô đi đường luôn không nhìn sao?” Giọng của Quý Phong Nhiên từ phía sau truyền đến.

Tôi dừng lại, xoay người, nhìn anh ta.

Trơ mắt nhìn cô đi ngang qua tôi, tôi thật không biết từ khi nào mình lại trở nên bình thường như vậy.” Anh ta đi về phía tôi.

“Không có ai sẽ nói anh bình thường.” Tôi liếc anh ta một cái.

“Đi thôi.” Anh ta chỉ vào xe của mình. Dẫn đầu đi qua.

Ngạo mạn từ từ đi theo, trơ mắt nhìn anh ta ngồi vào trong xe.

Cho tới bây giờ Quý Phong Nhiên chưa từng là kiểu đàn ông ga lăng, việc mở cửa xe cho phụ nữ đối với anh ta mà nói chính là làm điều thừa.

Có lẽ là tôi quen được người đàn ông nuông chiều. Niếp Phong như thế, Nôi Lặc cũng như thế.

“Tĩnh...Tin...” Tiếng còi chói tai làm tôi giật cà mình.

Có lẽ thấy tôi chần chừ không chịu lên xe nên Quý Phong Nhiên “hảo tâm” nhắc nhở.

Tôi lập tức không suy nghĩ nữa, ngồi vào trong xe.

Đây cũng không phải là người đàn ông sủng tôi.

Nhìn ra sự thật là truyện rất cần thiết. “Cô hoàn toàn có thể không ra tòa.” Trong nhà hàng Quý Phong Nhiên nói với tôi.

“Tôi biết.”

“Vậy vì sao còn muốn đi?” Anh ta không hiểu.

“Vì sao lại không đi?”

Quý Phong Nhiên nở nụ cười.

“Có lẽ đây chính là nguyên nhân vì sao tôi lại tuyển dụng cô.”

“Cái đó chỉ có chính anh biết.” Tôi liếc mắt nhìn anh ta một cái. “Vì sao lại mời tôi ăn cơm?”

Ha ha ha.....

Anh ta nở nụ cười sang sảng.

“Tôi định mời cô làm cổ đông của tôi.”

“Tôi?” Tôi kinh ngạc.

Anh ta gật gù đầu.

“Không được.” Tôi trực tiếp cự tuyệt.

“Cứ từ từ suy nghĩ thêm đi.” Anh ta cười nói.

“Anh thiếu tiền sao?” Tôi hoài nghi nhìn anh ta.

“Không liên quan đến vấn đề tiền bạc.”

Vậy tôi càng không thể làm cổ đông.”

“Chúng ta có cần phải rạch ròi mọi thứ như vậy không? Anh ta nhướn đầu mày.

Tôi nhìn anh ta không nói gì.

Một lúc lâu sau, anh nở nụ cười.

“Chuyện Niếp Phong, tôi giải thích với cô.”

“Vì sao?”

“Lúc trước cậu ấy chủ động liên lạc với tôi, nói muốn giúp cô ra tòa giải quyết việc lần này. Mà tôi cũng không cự tuyệt.” Anh ta thản nhiên nói.

“Anh ấy đều nói với anh hết rồi sao?” Tôi nhất thời cảm thấy giống như mình không mặc quần áo lại bị mọi người nhìn thấy.

“Không có, tên kia chỉ nói cô là người quan trọng với cậu ấy.”

Cặp mắt sắc bén của Quý Phong Nhiên lộ ra vẻ không khéo, giọng nói lại có chút lơ đãng.

“Muốn kể gì không? Về chuyện giữa cô và cậu ấy.”

Tôi lắc đầu cự tuyệt.

“Anh cũng không phải là bạn của tôi, mà tôi cũng không có thói quen nói về quá khứ của mình với người khác.”

Anh ta nở nụ cười nhìn tôi từ trên xuống dưới.

Giống như lần đầu tiên anh ta nhìn thấy tôi, anh ta luôn thích nhìn người khác như vậy.

“Đừng dùng ánh mắt nhìn bệnh nhân của anh sử dụng trên người tôi.” Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái.

“Xem ra vết thương cậu ấy gây ra cho cô đủ sâu” Anh ta lơ đãng nói.

“Anh có chùng có mực thôi!”

Tôi tức giận nhìn anh ta. Không rõ vì lý do gì mà anh ta lại cố ý chọc giận tôi.

Người đàn ông này vì sao nhất định phải đáng ghét như vậy!

“Tôi cảm thấy cậu ấy có nỗi khổ không thể nói ra.” Quý Phong Nhiên không nhìn tôi vẫn tiếp tục nói.

“Tôi đi trước.” Tôi cầm lấy túi sách, mặt không lưu tình tiêu sái mà đi.

Loại người tự cho mình là đúng này, anh ta dựa vào cái gì mà lấy tình cảm của người khác ra bàn luận.

Ông trời hẳn lấy lại khả năng nhìn trộm tâm linh người khác của anh ta, là để kiểm tra nhân phẩm của anh ta chăng.

“Từ từ đã...” Giọng của Quý Phong Nhiên từ phía sau vọng lại.

Lúc đầu là giận dữ còn giờ đây tôi vô cùng chán ghét anh ta.

“Anh thật sự là tên xấu xa!”

Anh ta tựa như đồng ý mà gật đầu, đuổi theo tôi.

“Đừng nóng giận, tôi chỉ là không muốn giữa các người có hiểu lầm gì đó thôi.”

Hiểu lầm! Cách nói này thật hay.

“Hiểu lầm thì sao? Tôi đã là vợ người ta. Nhắc lại chuyện qua khứ, đối với tôi và chồng rồi đều là không tôn trọng. Tôi nhớ không lầm thì giao tình giữa anh và Lôi Nặc cũng không tồi!”

Quý Phong Nhiên thở dài, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

“Nếu cô thực sự quên được Niếp Phong thì coi như tôi nhiều chuyện. Nếu không, cô cũng đừng nên làm điều có lỗi với chồng cô.”

Anh ta bỏ lại câu nói như vậy, nghênh ngang mà đi.

Tên đàn ông chết tiệt này! Dựa vào cái gì mà nói tôi vậy a!

Vả lại, tốt xấu gì cũng phải đưa tôi về kia chứ! Bỏ lại tôi một mình trên đường!

Tôi chỉ có thể thở dài lần nữa. Loại đàn ông như anh ta, sao có người phụ nữ nào để ý được chứ. Tôi nghĩ tôi yêu nghề nghiệp của mình.

Ngoài việc có thể che dấu bản thân thật kỹ ra, còn có thể giúp người khác cảm thấy vui vẻ, thế cũng thật tốt.

Hoàn thành xong công việc buổi chiều, tôi ngoan ngoãn ở văn phòng đợi Lôi Nặc.

Lát sau thì anh điện thoại tới.

“Thực xin lỗi, anh có việc đột xuất. Đổi cuộc hẹn vào ngày mai được không?”

“Vâng ạ. Anh đừng để mệt mỏi quá, nhớ chú ý sức khỏe.”

Nói thật tôi cảm thấy mất mát. Cảm xúc cũng trở nên khó nén mà biểu hiện qua giọng nói.

Lôi Nặc hẳn cũng nghe được, cho nên anh trực tiếp gác điện thoại. Không nói lấy một câu chào tạm biệt.

Tôi không vui, một mình lái xe về nhà. Trên đường đi, bỗng nhiên thay đổi ý định. Vì sao càng ngày tôi càng thấy mình giống một oán phụ vậy? Anh ta không đi ăn cơm với tôi thì tôi sẽ ngoan ngoãn về nhà sao?

Cho nên, tôi gọi điện cho Thương Tử Vận.

Thật không may, tôi đã quên cô ấy là một ngôi sao nên luôn bận tối mặt tối mày. Nghe người đại diện của cô ấy lầm nhảm một lúc lâu mới có thể gác điện thoại.

Trong lúc nhất thời tôi ý thức được cuộc sống của mình nhỏ đến mức làm người ta cứng lưỡi. Không có lấy một người bạn để sau khi tan tầm có thể hẹn nhau cùng đi ăn cơm, đi xem phim.

Nhưng trước kia cũng là như thế a, một mình độc lai độc vãng cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Đàn ông, quần nhiên là thuốc độc...

Mới đối xử tốt với bạn vài ngày, bạn liền bắt đầu sinh ra ý lại.

Trong đầu tự cảnh cáo chính mình, không thể rơi vào sự dụ dỗ của đàn ông một lần nữa. Về nhà thôi, ăn một chút đồ ăn má Lưu tỉ mỉ chuẩn bị cũng không phải ý kiến tồi...

“Thái thái, phu nhân tới.” Tôi vừa vào cửa quần gia liền thông báo với tôi.

“Vậy sao?”

Mẹ Lôi Nặc luôn là “Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện”*

*Vô sự bất đẳng Tam Bảo điện: không có việc gì sẽ không đến điện Tam Bảo điện: không có việc gì sẽ không đến điện Tam Bảo, ý nói có việc gì nên mới đến.

“Mẹ” Tôi đi vào đại sảnh. Thấy bà đang một mình ngồi uống trà.

“Con về rồi à?” Mẹ Lôi mỉm cười nhìn tôi, ý bảo tôi ngồi xuống bên cạnh bà.

“Mẹ ăn cơm cùng con luôn nhé?”

Bà cười cười, gật đầu.

“Con sẽ bảo má Lưu làm món mẹ thích ăn nhất.”

“Được, tùy con quyết định.”

Dặn dò má Lưu xong, tôi lại ra ngoài đại sảnh cùng dùng trà với người mẹ chồng vô cùng kiên nhẫn.

Mãi đến lúc dùng cơm chiều xong mẹ chồng tôi cũng không nói nguyên nhân đến.

Tôi thật sự bội phục tính nhẫn nại của bà. Sau khi ăn xong món tráng miệng, lúc này mẹ chồng tôi mới nói vào vấn đề chính.

“Trong buổi tiệc chúc thọ Lão phu nhân, Ngọc Phật con tặng bà rất thích.” Mẹ chồng tôi chậm rãi nói. Đường như các phu nhân đều có bộ dạng thế này, lúc nào cũng phải bảo trì tao nhã.

“Đó là việc chúng con nên làm ạ.”

“Nhưng sau khi các con đi, bà thực sự rất tức giận.” Mẹ chồng tôi tiếp tục.

“Chúng con thật có lỗi.” Tôi cúi đầu nhận sai.

“Không, không sao. Cũng không có chuyện gì. Trước khi còn gả vào nhà này, Nặc nhi còn làm ra nhiều chuyện càng quá đáng hơn nhiều. Vả lại, hôm nay ta đến cũng không phải vì chuyện này.”

“Vậy là...” Vì chuyện gì a?

“Kỉ Lan đặc trở về.” Mẹ chồng tôi gần từng chữ rành mạch.

“Vậy sao?” Tôi nói theo phản xạ, hoàn toàn không biết nên phản ứng thế nào.

“Bố mẹ nó có quen biết với ta. Họ nói lần này nó trở về sẽ không đi nữa. Đường như muốn tìm một người đàn ông để ổn định.” Mẹ chồng nhìn tôi

Tôi chỉ có thể cười cười nhìn bà. “Vậy cũng tốt, hàng năm bay trên trời rồi cũng có một ngày mệt mỏi.”

Mẹ chồng vỗ vỗ tay tôi, nhìn tôi cười cổ vũ.

Tôi biết và muốn nói với tôi.

“Con bé ngọc, ta đã cho con biết tin rồi. Cuộc chiến tiếp theo con phải dựa vào chính sức mình đánh thôi.”

Tôi vô lực mỉm cười, chỉ có thể cúi đầu ăn món tráng miệng mà mình ghét nhất.

Kỳ thật, căn bản không có cuộc chiến nào cả. Tình yêu của Lôi Nặc vẫn chính là cô ta. Nếu cô ta muốn, anh sẽ cho không chút do dự.

Mà tôi, căn bản cũng không tạo thành uy hiếp gì được.

Có lẽ anh ấy hẳn là rất vui vẻ.

Người phụ nữ mà anh luôn xem là thiên sứ kia đã quay đầu lại. Biết được sự tồn tại của người phụ nữ Kỉ Lan kia là vào tháng đầu tiên sau khi kết hôn. Đây dường như là một bí mật mà mọi người trong giới thượng lưu đều biết, mà bọn họ cũng không định gạt một người mới đến như tôi.

Một người phụ nữ cơ thể khiến cho lãng tử phong lưu như Lôi Nặc chờ đợi tám năm, tôi đối với cô ta tràn ngập hiếu kỳ. Lúc đó, thật sự chỉ là hiếu kỳ.

Thế là , tôi tìm hiểu về cô ấy.

“Xinh đẹp trời sinh, thông minh lanh lợi. Là một người phụ nữ như tinh linh, và những tốt đẹp khác mà mọi người hướng tới.” Hầu hết tất cả mọi người đều nói cho tôi biết như vậy.

Nhưng mà lúc ấy, tôi cũng không có bao nhiêu tâm tư quan tâm. Chỉ giống như một độc giả, bình tĩnh xem qua chuyện cũ của bọn họ. Đương nhiên, chỉ là phiến diện.

Thế nhưng bây giờ, tôi nghĩ tôi ghen tị.

Ghen tị và cùng là phụ nữ, nhưng tôi lại không được may mắn như cô ấy sao? Hay là ghen tị vì nơi tốt đẹp nhất trong lòng Lôi Nặc vẫn giữ vì cô ấy.

Thiên sứ?

Đến tận cùng thì cô có bao nhiêu tốt đẹp, có thể làm cho nhóm người kia cảm thấy như vậy...

Tiến bước mẹ chồng, tôi cũng chuẩn bị nghỉ ngơi. Suy nghĩ không thể tiếp tục tuôn ra, trong đầu đã tràn ngập rất nhiều người cùng nhiều việc không liên quan rồi. Hôn nhân đơn thuần đang dần dần trở nên phức tạp, tôi bắt đầu cảm thấy bản thân đang từng bước một rơi vào một vực sâu không biết tên.

Biến trở lại bản thân luôn khấn nguyện như lúc ban đầu.

Yêu, để cho người khác đi.

Cuộc chiến, cũng xin cách xa tôi đi.

Bạn giường ấm áp ơi, tôi đến đây.

Đi vào giấc ngủ, tuy rằng rất khó, nhưng đúng là vẫn còn đang ngủ.

Nhưng mà không qua bao lâu, người không hề mong muốn sẽ lại xuất hiện quấy nhiễu giấc ngủ.

“Đã về?” Tôi nỉ non. Căn bản không mở mắt.

“Ừm.” Lôi Nặc hôn hôn tôi, sau đó chui vào ổ chăn.

“Ôm em thật thích.” Anh phát ra cảm thán.

Tôi mơ mơ màng màng. Cọ cọ trong ngực anh. Đối với bờ ngực quen thuộc này không hiểu sao lại hoài niệm. Rõ ràng hôm qua còn rúc vào nơi đó.

“Có thể chứ?” Anh hôn tai tôi.

“Hửm?” Tôi phản ứng có chút chậm.

Tay anh bắt đầu không an phận mà chạy, rất nhanh đã đánh thức một đám té bào nào đã ngủ say của tôi.

Tôi bắt đầu nhiệt tình đáp lại anh.

Dương như ở trong bất tri bất giác, muốn dùng thủ đoạn vụng về nhất để cướp đoạt anh.

“Em, đêm nay hưng phân sraats cao so?” Anh đặt tôi ở dưới thân, bị động thanh chủ động, dùng tiếng nói khàn khàn cực kỳ gợi cảm mà nói.

“Ừm.” Tôi cười mỉ hoặc.

Anh mạnh mẽ hôn tôi, tham lam đoạt lấy hô hấp của tôi.

Chúng tôi ở trong bão táp tình dục, tâm tình gột rửa thể xác và tinh thần chính mình.

Mãi đến khi không còn một tia sức lực....

Cuối cùng, tôi khóc.

Dưới tác dụng của thỏa mãn thân thể mãnh liệt cùng suy nghĩ phức tạp, nước mắt rất dề dàng chảy xuống.

Vì sao tất cả mọi chuyện đều dần trở nên phức tạp vậy. Con người như vậy, động vật như vậy, thế giới như vậy, vũ trụ cũng là như vậy.

“Ngủ đi”. Anh dịu dàng lau nước mắt cho tôi.

“Ừm.” Tôi giống như làm nũng mà ôm chặt lấy anh.

Thật chặt, thật chặt...

Người yêu anh đã trở về, anh biết không?

Cô ấy hỏi tam chuyển ý rồi, anh sẽ bắt chấp tất cả mà chấp nhận cô ấy chứ.

Em, có phải nên yên lặng rời khỏi hay không.

Anh cũng nhất định sẽ không còn ôm em dịu dàng thế này nữa phải không.

Tuy rằng không muốn trở nên bi thảm, nhưng đúng là vẫn không thoát khỏi được vận mệnh bị vứt bỏ.

Mặc kệ yêu hay không yêu cũng không quan trọng.

Kết cục, dường như đã sớm định sẵn.

Giờ phút này tôi cũng rất hy vọng có một thiên thần mãi mãi thủ hộ mình vô điều kiện. Vì tôi mà chiến đấu, vì tôi mà điên cuồng, vì tôi mà trầm mê, thậm chí vì tôi mà đi tìm cái chết.

Ha ha... tôi chỉ có thể cười lạnh.

Đòi hỏi quá nhiều rồi chẳng.

Người phụ nữ đáng thương này.

4. Chương 05

Mọi người đều nói trước khi bão táp ập đến tất cả đều đặc biệt yên tĩnh. Mà tôi dường như đang cảm nhận được hơi thở như vậy.

Sáng sớm, lúc tôi thức dậy thì Lôi Nặc đã rời khỏi.

Giữa lúc mơ hồ ngủ say, hình như tôi nghe thấy điện thoại đánh thức anh.

Đến lúc thoáng tỉnh dậy, lại chỉ nhìn thấy bóng dáng anh đóng cửa.

Tôi ngả đầu tiếp tục ngủ.

Thân thể mỗi một đã làm cho sự tò mò của tôi trở nên cực thấp. Giống như tất cả mọi chuyện trên thế gian đều không quan trọng bằng việc bổ sung tinh thần ấy.

Ngay cả sau đó người giúp việc lên gọi tôi, cũng bị tôi nói khéo bảo đi xuống.

Cứ như vậy, tôi gần như ngủ đến hôn mê.

Lúc tỉnh lại lần nữa, đã là gần chiều.

Công việc đã bị người không có trách nhiệm như tôi hoàn toàn vứt ra sau đầu.

Mãi đến lúc quản gia báo lại rằng đã xin phép thay tôi rồi tôi mới ý thức được mình còn phải đi làm.

Thân thể giống như càng ngủ càng mềm nhũn. Tứ chi mệt mỏi!

Vì vậy tôi quyết định để bản thân làm bệnh nhân một ngày.

Đang định gối đầu ngủ thêm nữa thì có tiếng gõ cửa truyền vào.

“Thái thái, Thương tiểu thư đến thăm cô.” Người giúp việc báo cáo.

Tử Vận?

“Vào đi.” Tôi khó khăn từ trên giường ngồi dậy.

“Cậu làm sao vậy?” Tử Vận lo lắng nhìn tôi.

“Không sao.” Tôi cười cười với cô ấy.

“Ngồi đi, sao cậu lại tới đây?”

“Hôm nay được nghỉ, muốn đến thăm cậu thôi.” Cô ấy ngồi ở bên giường.

“Ha ha, mình đang chuẩn bị ngủ cả ngày đây.”

“Mình có việc muốn nói với cậu.” Vẻ mặt cô ấy có chút nghiêm túc.

“Việc gì vậy?”

“Mình mang thai rồi.” Cô ấy bình tĩnh nói hết câu.

“Cái gì –”

Tôi giật mình, mở to mắt nhìn cô ấy.

“Trời ạ.” Tôi thật không biết nên phản ứng như thế nào. “Niếp Hoàn Vũ có biết không?”

“Không biết.” Cô ấy lắc đầu.

“Vậy..... Cậu có tính toán gì chưa?”

“Mình không biết nữa.” Cô ấy bắt lực lắc đầu, yếu ớt khiến người ta đau lòng.

“Đứa nhỏ bao lâu rồi?”

“Sáu tuần.”

Ài.....

Tôi chỉ có thể cảm thán thiên ý trêu người. Giờ phút này tôi nghĩ mình ngoại trừ ôm cô ấy ra thì cái gì cũng không làm được.

Ôm thân hình mỏng manh của cô ấy, tôi cảm thấy lòng chua xót.

Chuyện của cô ấy cùng Niếp Hoàn Vũ, vốn đã không rõ ràng.

Giờ lại thêm một đứa nhỏ.

“Cậu..... có định nói với anh ta không?” Tôi nhẹ giọng hỏi.

“Mình sợ lắm. Mình không biết nên làm thế nào nữa!” Cảm xúc của cô ấy hơi hơi kích động.

“Trước hết đừng nghĩ gì cả, bồi dưỡng bản thân cho tốt rồi tính tiếp.”

Người đàn ông như Niếp Hoàn Vũ hẳn là sẽ không cần đứa nhỏ này rồi. Trong lòng tôi không nhận được mà đoán như vậy.

Cho dù anh ta thật sự yêu Tử Vận, thì dường như áp lực gia tộc cũng không cho phép anh ta có con riêng.

“Niếp Phong bảo mình hãy nói với anh ta.” Tử Vận nhìn tôi.

“Niếp Phong?” Sao anh ấy lại biết!

“Buổi trưa anh ấy tìm mình ăn cơm. Nói là sau khi nhìn thấy mình đi ra từ bệnh viện phụ khoa cùng phản ứng cơ thể của mình liền biết được.”

“Anh ta đã nói gì?” Tôi hỏi.

“Nói Hoàn Vũ sẽ không để mình bỏ đi đứa nhỏ, bảo mình hãy nói với anh ta. Còn nói anh ấy hiểu rõ anh trai mình.”

“Cậu nghĩ thế nào?”

“Mình cần suy ngẫm lại.”

“Cũng tốt.”

Mang thai cũng không nhất định có thể mượn việc đó mà trốn tránh được một người đàn ông, chỉ cần anh ta vô tâm, mình làm gì cũng là phí công.

Tôi nghĩ Tử Vận hết sức rõ ràng điểm này.

Không biết vì sao, giờ phút này tôi thế mà bỗng dưng lại bắt đầu đồng tình với vợ của Niếp Hoàn Vũ, người thiếu phụ mà mình chưa từng tiếp xúc.

“Tâm Âm à.” Tử Vận nhìn tôi.

“Có chuyện gì?”

“Lúc ăn cơm, mình phát hiện Niếp Phong vẫn còn đeo cái dây chuyền kia.....” Theo bản năng vuốt cổ của mình, cái dây chuyền kia tuy rằng đã tháo xuống, nhưng kí ức về nó lại không thể nào chôn vùi được. “Vậy, vậy ư?” Tôi chưa xót cười. “Ừ.” “Có lẽ anh ta đơn giản chỉ là thích nó thôi.” Tôi không muốn lại suy nghĩ nhiều. “Trên cái dây chuyền đó còn có thêm chiếc nhẫn nữa mà?” Về mặt Tử Vận không đồng ý. “Nhẫn?” “Ừ, giống như đúc với chiếc nhẫn mà cậu trả lại cho anh ta, anh ta đeo nó trên cổ a.” “Cậu nói, anh ta đeo nó trên cổ?” Tôi chỉ cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn, có một cảm giác nói không nên lời. “Ừ.” Tử Vận khẳng định, gật gật đầu. “Vì sao?” Vì sao còn muốn mang theo đoạn kí ức này! Nếu đã lựa chọn người khác, thì không nên do dự mà vứt hết những đồ vật của người yêu cũ chứ! Không phải sao? “Cậu đi hỏi rõ ràng xem. Có lẽ thật sự có gì đó hiểu lầm chăng?” Tử Vận vỗ vỗ vai tôi. “Hiện tại mình... còn có tư cách sao?” Tôi chỉ chỉ vào chiếc nhẫn kết hôn trên tay mình. Tử Vận không nói gì, mà nắm lấy tay của tôi rồi rút chiếc nhẫn kim cương ra. “Đây chỉ là hình thức thôi mà.” Cô vừa nói vừa nghiêng cứu chiếc nhẫn kia. Tôi không nói gì, giơ tay muốn lấy lại, đeo nhẫn vào ngón tay mình. Cho đến khi chiếc nhẫn đã trở về vị trí cũ mới cảm thấy thoải mái. “Cho dù có hỏi cũng chẳng được gì cả, anh ta không muốn nói, mà mình cũng không nhất thiết phải nghe.” “Sao phải vậy chứ.” Tử Vận lắc lắc đầu. “Không phải cậu luôn phản đối mình gặp anh ta sao?” Tôi vẫn còn nhớ rõ cô ấy từng nhắc nhở tôi không nên ngu ngốc nữa. “Mình chỉ không muốn cậu phải hối tiếc mà thôi.” “Nói chuyện này sau đi.” Tôi không muốn lại bàn về cái vấn đề rối rắm này nữa. “Cậu thực sự không có chuyện gì chứ? Rõ ràng không bị bệnh lại đòi ở nhà?” Tử Vận nhìn chằm chằm vào tôi. “Kỉ Lan đã quay về.” “Người cậu đang nói... là Kỉ Lan kia ư?” “Ừ.” Tôi đứng dậy từ trên giường, đi về hướng cửa sổ. “Quay về làm gì chứ?” giọng điệu của Tử Vận có chút không vui. “Tìm đàn ông để kết hôn.” “Vậy ông xã cậu –” “Chắc anh ấy đã biết rồi a.” Tôi nghĩ. “Phức tạp, thực phức tạp quá đi.” Tử Vận than thở. “Cậu có... để ý không?” Cô ấy không chần chừ nhìn vào tôi. “Mình không biết nữa.” “Hai cậu không có con, cũng không kết hôn vì yêu nhau. Nếu anh ta thật sự ở cùng người phụ nữ kia, cậu còn có quyền lựa chọn sao?” Cô ấy có chút lo lắng. “Mình không có.” “Vậy bây giờ cậu tính làm sao a?” “Cứ yên tĩnh xem chuyện sao đã. Mình tôn trọng quyết định của Lôi Nặc.” “Ly hôn ư, sự nghiệp của ba cậu sẽ không bị ảnh hưởng sao? Còn cậu nữa? Cậu cam tâm sao?” “Đây không phải là chuyện mình có cam tâm hay không. Trong cuộc hôn nhân này, từ đầu mình đều ở vào vị trí bất lợi mà. Nếu anh ấy thật sự phải đi, mình cũng không thể nào níu giữ được.” “Không phải cậu nói Lôi Nặc dạo này đối xử với cậu rất tốt sao? Có lẽ anh ấy sẽ không chấp nhận người phụ nữ kia đâu!” “Không biết nữa, cũng không muốn tiếp tục phiền não nữa.” Tôi thật sự tính như vậy. “Được rồi.” Tử Vận bắt đầu đi nhìn tôi. “Không

phải vừa rồi cậu còn bảo mình đi gặp Niếp Phong ư? Sao bây giờ lại muốn mình giữ Lôi Nặc lại!” Tôi buồn cười nhìn cô ấy. Đúng là phụ nữ dễ thay đổi a. “Mình chỉ hy vọng cậu được hạnh phúc.” Cô ấy nhàn nhạt cười. “Mình hiểu mà.” Tôi gật đầu với cô. “Nếu sau này cậu ly hôn, mà mình với Hoàn Vũ cũng chia tay thì tại mình sống cùng nhau đi, cùng nhau vượt qua những ngày không có đàn ông.” Cô bỗng nhiên đề nghị. “Được.” Tình bạn lúc này quả thực bền vững vô cùng. So với hai người đàn ông sinh mệnh của tôi mà nói, chẳng những không kém hơn mà ngược lại, còn có vẻ kiên định nhiều hơn. Nói không chừng một ngày nào đó trong tương lai, tôi sẽ thật sự sống những ngày mà không có đàn ông.....

Tin tức, mặc dù không phải đến bất ngờ, nhưng tôi vẫn là bị tổn thương.

Phòng khám vào buổi sáng sớm không biết vì sao luôn sẽ biến thành một buổi hội họp nói chuyện phiếm, cầm đầu luôn là Lưu Ân Kiều.

Rõ ràng đều là những người từng được nhận giáo dục đại học, vậy mà vẫn thích nhiều chuyện như thế.

“Đúng vậy a! Ha ha, thật đáng thương. Nói không chừng ngày mai sẽ bị vứt bỏ thôi!” Tiếng nói sắc nhọn truyền vào tai tôi.

“Suýt — cô nhỏ giọng một chút. Bác sĩ La tới thì không hay đâu!”

“Tôi biết rồi! Không phải cô ấy còn chưa tới sao!”

“Các người đang đợi tôi sao?” Tôi cười hỏi.

“Bác sĩ La!” Mấy người kia nhất thời lấp bắp kinh hãi.

“Bác sĩ Lưu thật đúng là nhàn nhã.” Tôi liếc mắt nhìn Lưu Ân Kiều một cái, cùng với tạp chí bát quái trong tay cô ta.

“Ừ, ha ha. Đúng vậy, không phải còn chưa tới giờ làm việc sao.” Cô ta xấu hổ cười, xoắn xoắn tai mình.

Tôi liếc nhìn mọi người một cái, đi vào văn phòng mình.

Không biết là người một nhà không hợp nhau, hay thật sự là tác phong của tôi có vấn đề. Những người phụ nữ bên ngoài kia luôn thích bàn tán những chuyện có liên quan đến tôi. Đàn ông cũng vậy, sự nghiệp cũng vậy. Tóm lại không có một câu là lời hay.

“Cô đã đến rồi.” Giọng của Quý Phong Nhiên đột ngột vang lên.

“A —”

“Anh không biết gõ cửa sao?” Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái.

Lúc này anh ta mới giả vờ gõ vài cái trên cửa đã mở ra.

“Tôi không rảnh.” Tôi mắt lạnh nhìn anh ta.

“Tôi không hẹn cô.” Anh ta thật hùng hực tự nhiên đi vào, ngồi lên sofa.

“Cô..... Không có chuyện gì chứ?” Anh ta quan sát tôi.

“Tôi thì có chuyện gì?” Không rõ là Quý Phong Nhiên bị làm sao!

“Xem đi.” Anh ta lấy ra một tờ tạp chí từ sau lưng, ném cho tôi.

Tôi buồn bực nhận lấy.

‘Công tử Lôi gia cùng thiên kim Kỉ gia tình cũ tái hợp!!’ Tiêu đề bắt mắt làm cho người ta không thể bỏ qua, lại làm tôi căng thẳng.

Mà tám ảnh chụp thân mật kia càng làm người ta bị tổn thương!

Vì sao?

Vì sao nhất định phải trắng trợn, quang minh chính đại như thế!

Chẳng lẽ sự tồn tại của tôi thật sự không có ý nghĩa gì sao?

Tôi bị tổn thương.

Biết rõ sẽ đến, nhưng vẫn bị tổn thương.

“Tâm Âm?” Quý Phong Nhiên gọi tôi.

“Hả?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh ta, tuy rằng cố hết sức muốn lộ ra một khuôn mặt tươi cười, nhưng lại thật sự bất lực.

“Đừng cố sức, cô bây giờ cực kỳ khó coi.” Quý Phong Nhiên không chút lưu tình mà nói.

“Tôi biết.....”

Tôi úp mặt vào lòng bàn tay, muốn thử bình tĩnh một chút.

“Muốn khóc phải không?” Anh ta tới gần tôi.

Tôi lắc đầu.

Đau, không nhất định phải rơi nước mắt.

“Cô gái ngoan.” Anh ta vỗ vỗ đầu tôi, dùng giọng nói dịu dàng nhất từ lúc tôi quen biết anh ta tới nay để nói.

Khoảnh khắc đó, tôi cảm nhận được sự quan tâm của Quý Phong Nhiên.

Cho dù anh ta vẫn vụng về như vậy, nhưng tôi lại cảm thấy ấm áp .

Sau một lúc lâu, tôi ngẩng đầu lên, chạm phải đôi mắt anh ta.

Trong lòng lộp bộp một chút.

Ánh mắt người đàn ông này tràn ngập quan tâm, nhưng chỗ nào đó ở khóe mắt vẫn còn lưu lại một chút ưu thương nhàn nhạt.

Chưa kịp thu hồi, đã bị tôi phát hiện.

“Anh.....” Làm sao vậy?

“Cái gì..... cũng đừng nói, được không?” Anh ta có chút bối rối.

“Ừm.” Tôi đáp ứng anh ta.

“Thật ra, là Niếp Phong bảo tôi tới xem cô.” Anh ta thanh thanh cổ họng, nói.

Tôi nhìn anh ta.

“Trong lúc vô tình cậu ấy xem được tạp chí này.” Quý Phong Nhiên tiếp tục nói.

“Thay tôi cảm ơn anh ta.” Tôi chỉ có thể nói như vậy.

“Cô thật sự không nhìn ra cậu ta còn quan tâm cô sao?”

“Tôi nhìn ra được.”

“Vậy vì sao không tiếp nhận cậu ấy, để cho cậu ấy đi vào sinh mệnh của cô.”

“Tôi sợ lại yêu thương anh ta.”

Quý Phong Nhiên kinh ngạc nhìn tôi, ngay cả miệng cũng chưa kịp khép lại.

“Giật mình sao?” Tôi hỏi anh ta.

“Thay vì nói là giật mình bởi cô lại yêu thương Niếp Phong, không bằng nói là sự thẳng thắn của cô làm cho tôi còn giật mình hơn.”

“Anh đã yêu ai chưa?” Bỗng nhiên tôi muốn biết điều này.

Anh ta nở nụ cười, cười đến bí hiểm, mơ hồ.

“Rất khó trả lời sao?” Tôi nhìn anh ta.

“Chỉ là không hiểu sao cô lại hỏi như vậy.” Anh ta nhìn tôi cười. “Loại người như tôi đây vô cùng ích kỷ, yêu thương ai chính là làm khổ người đó.”

Tôi không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn anh ta tự châm chọc mình, nhưng trong lòng lại suy nghĩ, có lẽ người hiểu rõ được bản thân như anh ta, mới có tư cách đi yêu người khác nhất. “Muốn nghỉ ngơi một chút không?” Quý Phong Nhiên hỏi tôi. “Anh thuê tôi đến để nghỉ ngơi sao?” Anh ta vừa lòng nở nụ cười, sau đó đi ra ngoài. Tuổi cũng không còn nhỏ nữa, một chút năng lực khổng lồ chế bản thân ấy tôi vẫn có. Công việc không phải là tất cả nhưng cũng không thể trì hoãn nữa. Bên ngoài, thế giới có lẽ đang thực hỗn loạn, nhưng giờ phút này tôi không hề ở đó. Cứ như vậy, tôi tắt nguồn di động, dọn dẹp trợ lý chặn hết tất cả điện thoại từ bên ngoài, chăm chỉ làm việc. Mãi đến khi bệnh nhân cuối cùng rời khỏi..... “Bác sĩ La?” Trợ lý đứng ngoài cửa kêu tôi. “Vào đi.” “Mẹ cô tới đây.” “Mẹ?” Tôi vui mừng kinh ngạc nhìn mẹ mình đứng phía sau trợ lý. “Mau vào đi mẹ.” Tôi ra đón bà vào. “Mẹ, ngồi đi. Lisa, cô rót ly trà giúp chúng tôi.” “Sao lại đột ngột đến thăm con vậy?” Tôi kéo tay bà. “Con với Lôi Nặc có chuyện gì vậy?” Nét mặt mẹ tôi nghiêm túc. “Tội con vẫn tốt mà mẹ.” Tôi cười nói. “Con đừng gạt mẹ.” Mẹ trừng mắt liếc tôi một cái. “Anh ấy đối xử với con tốt lắm. Nếu mẹ muốn hỏi con tại sao lại như vậy thì con chỉ có thể nói là con cũng không rõ lắm.” Tôi chỉ chỉ quyển tạp chí trên bàn. “Các con ạ, đúng là một phút cũng không để mọi người bớt lo mà.” Bà thở dài. “Nó rốt cuộc có bao nhiêu người phụ nữ vậy! Lần này còn gây ra âm ỉ lớn như vậy!” “Thế mà lại có một người của tòa soạn báo gọi điện cho thư kí của ba con, hỏi là đã xảy ra chuyện gì! Còn nữa, thiên kim Kỉ gia kia là ai thế!” Mẹ tức giận nhìn tôi. “Người phụ nữ anh ấy yêu.” Tôi thản nhiên trả lời. “Con, các con! Ài.....” Mẹ tôi thật sự không còn lời nào để nói. “Mẹ, đừng nóng giận.” Tôi an ủi bà, thực giống như người bị cướp chồng là mẹ tôi vậy. “Cái con bé này! Con không biết bây giờ mẹ hối hận bao nhiêu vì lúc trước lại để con gả cho người đàn ông như vậy đâu! Phụ nữ thì hết người này đến người khác, trước kia thì còn lén lút! Bây giờ đến cả báo cũng lên luôn rồi! Làm sao có thể bỏ qua việc này được chứ! Tiếp tục như vậy không chỉ con mà ngay cả ba con cũng sẽ bị ảnh hưởng!” Mẹ tức giận nói. Tôi lẳng lặng nhìn bà, không biết nên nói cái gì, dù sao thì đó cũng là sự thật. “Con tính làm sao bây giờ?” “Con vẫn chưa nghĩ đến.” “Lập tức gọi điện cho Lôi Nặc, bảo nó về nhà. Nói mẹ muốn nói chuyện với nó!” Mẹ ra lệnh. “Bây giờ sao?” “Thế nào?” “Không ổn lắm đâu, anh ấy đang làm việc.” Tôi cực kỳ khó xử. “Mẹ không lo được nhiều chuyện như vậy. Mẹ vợ muốn gặp con rể mà còn phải hẹn trước sao!” “Được rồi, để con gọi.” Không lay chuyển được bà, tôi chỉ có thể nghe theo. Hơn nữa tôi cũng muốn hỏi một chút xem anh nghĩ thế nào. Vì thế, gọi điện thoại cho anh. “Có việc à?” Anh nhắc điện thoại liền hỏi. “Vâng. Bây giờ mẹ em đang ở chỗ em. Anh –” Không đợi tôi nói xong, mẹ tôi liền giật lấy điện thoại. “Lôi Nặc à! Là mẹ..... Ừ..... Được..... Chúng ta chờ con..... Ừ.....” “Nó sẽ tới đón con tan tầm.” Bà gác điện thoại nói với tôi. “Bây giờ?” “Ừ” Như thế rất tốt! Có thêm mẹ, anh sẽ có thể thẳng thắn nói ra quyết định của mình sao? Nói chuyện, nhất định sẽ phải có. Nhưng trong tình huống có người thứ ba ở đây, tôi rất khó mà liều lĩnh nói ra những lời mình muốn nói. Hơn nữa, bây giờ còn chưa phải lúc. Dù sao, anh còn chưa tỏ vẻ gì với tôi cả. Chuyện ồn ào lần này của mẹ, chỉ biết rằng sẽ có thêm phiền phức mà thôi.

Cho tất cả người giúp việc lui xuống, mẹ bắt đầu đi vào vấn đề chính. Trong đại sảnh, tôi cùng Lôi Nặc ngồi đối diện mẹ, giống như hai đứa trẻ phạm lỗi, đang chờ người lớn trừng phạt.

“Ài.....”

Sau một tiếng thở dài của mẹ, tôi cùng Lôi Nặc anh nhìn tôi, tôi nhìn anh.

“Lôi Nặc à.....” Mẹ đang muốn nói lời nghiêm túc.

“Mẹ, chuyện tạp chí là có người cố ý giả trò quỷ, con cùng Kỉ tiểu thư chỉ là ăn bữa cơm chứ không có gì khác.” Lôi Nặc gọn gàng dứt khoát.

Mẹ nhìn tôi, rồi lại nhìn Lôi Nặc, phỏng chừng là cân nhắc trong đầu nửa ngày, mới mở miệng: “Thật ra mẹ chỉ lo lắng cho Tâm Âm nhà chúng ta, nó không phải người biết cách ứng xử, con lại thường xuyên không ở nhà, khó tránh khỏi có người sẽ đoán già đoán non, con nói có phải không.”

“Mẹ nói rất đúng, con sẽ chú ý.” Lôi Nặc đồng ý nói.

“Tâm Âm là một phụ nữ rất tốt, làm vợ cũng vô cùng tròn trách nhiệm.” Anh bổ sung thêm.

Tôi nhìn anh, cảm xúc cực kỳ phức tạp. Phát hiện ra cái mình muốn nghe không phải là những điều này.

Mẹ phỏng chừng là thấy chúng tôi liếc mắt nhìn nhau tình cảm, có chút yên tâm .

“Ha ha, các con không có chuyện gì là tốt rồi. Tóm lại, về sau phải cẩn thận.”

“Dạ, chúng con biết rồi.” Lôi Nặc cầm tay tôi.

Mà tôi thì cúi đầu.

Lúc đầu mẹ phỏng chừng không thể yên tâm, nhưng nghe xong Lôi Nặc nói như vậy, bà cũng không tiện nói thêm gì nữa.

“Được rồi, các con từ từ nói chuyện đi. Thời gian cũng không còn sớm, mẹ cũng phải về rồi.” Giờ phút này vẻ mặt mẹ thật hiền lành.

“Chúng con cũng không dám giữ mẹ. Để con bảo lái xe đưa mẹ về.” Lôi Nặc nói.

“Cũng được.” Mẹ cười cười, đứng dậy.

Lôi Nặc cũng kéo tôi đứng lên, đi theo sau tiễn mẹ.

“Mẹ đi đường cẩn thận, thay con gửi lời hỏi thăm ba.” Ở cửa, Lôi Nặc nói.

“Được, các con vào đi. Trời lạnh rồi. Tâm Âm phải chú ý sức khỏe a.” Mẹ dặn dò.

“Con biết mà, mẹ nói với ba mấy ngày nữa con sẽ về thăm.”

“Được.....”

Xe khởi động, rời khỏi biệt thự.

Tôi và Lôi Nặc vẫn cầm tay nhau như trước, đứng trong gió lạnh, nhìn.

Sau một lúc lâu

“Vào thôi.” Anh ôm vai tôi nói.

“Dạ.”

“Mẹ em làm phiền phải không?” Trong phòng, tôi hỏi anh.

“Không có.” Anh nở nụ cười.

“Đó là vì anh không nhìn thấy đáng vẻ lúc đầu của bà.”

“Bà rất quan tâm đến em.” Lôi Nặc sờ sờ mặt tôi nói.

“Đối với bà mà nói sự nghiệp của ba em dường như quan trọng hơn một chút.”

“Em nói cũng không sai.” Anh gật đầu.

“Không nói nữa.” Tôi có chút mệt mỏi.

“Em đi ngủ đi.” Anh hôn trán tôi.

“Anh..... Phải đi sao?” Tôi ngẩng mạnh đầu lên nhìn anh, trong mắt cũng không thể che dấu sự không ổn.

Anh ngần ra, sau đó vừa cười vừa nói: “Công ty còn có chút việc chưa xử lý xong.”

Là như vậy sao? Tôi tuyệt đối không tin.

“Vậy..... Được rồi.”

“Ngoan.” Anh hôn lên môi tôi.

Cái lưỡi nóng bỏng đoạt lấy hô hấp của tôi.

“Anh..... Chú, chú ý thân thể.....” Vừa hôn xong, hơi thở tôi còn chưa ổn định nói.

“Ừ.” Anh cười phóng khoáng.

Cầm lấy áo khoác, không có một tia lưu luyến phóng khoáng đi ra ngoài.....

Em không muốn để anh đi, anh có biết không?

Cái ôm của cô ấy thật sự ấm áp hơn em sao?

Một khi đã như vậy, vì sao anh còn đối xử dịu dàng với em như thế!

Chuyện tạp chí một lời giải thích hợp lý với em anh cũng không nói. Em không tin các người chỉ đơn thuần là ăn cơm mà thôi. Bởi vì không ai ăn cơm lại vừa ôm vừa liếc mắt đưa tình cả.

Anh.....

Bắt đầu gạt em.

5. Chương 06

Đêm khuya.

Bên trong một khách sạn cao cấp.

Một phụ nữ xinh đẹp mặc chiếc áo đơn ngồi bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm. Tàn thuốc trong tay đã sắp cháy tới ngón tay, cô lại vô tư không biết.

Đã trở lại, cuối cùng cũng đã trở lại.

Thì ra cảm giác chạm đất cũng không phải đáng sợ như trong tưởng tượng vậy.

Nơi đô thị phồn hoa này cũng thân thiết hơn trong ấn tượng rất nhiều.

Cô đi bốn năm rồi.

Vào một đêm đông của bốn năm về trước, cô từ bỏ anh cùng với tất cả ở nơi này. Mang theo hành lý ngao du thế giới.

Cô biết bản thân trời sinh thích tự do, trói buộc chỉ làm cản ngại hô hấp của cô.

Dù cho đó có là trói buộc ngọt ngào nhất.

Chu du thế giới, hiểu rõ cuộc sống, từ lâu, cô đã định sẵn đường đi cho mình. Trong thời gian đó, cô đã từng khóc, từng cười, từng chán nản, từng thất vọng. Nhưng chưa từng hối hận bao giờ.

Tại bốn năm này, một cuộc điện thoại, một bức E-mail anh cũng không có. Nhưng cô hiểu rõ, anh lúc nào cũng quan tâm đến mình.

Đây là một loại cảm giác tâm linh, không có lý do, lại vô cùng chuẩn xác.

Gần như là vào giây đầu tiên trở về cố hương, anh, liền xuất hiện ở sân bay.

Chín chắn, trầm ổn.

Thế nhưng vết ý cười quen thuộc kia, không hề thay đổi. Xấu xa, tà tà.

Cô lệ rơi đầy mặt, chạy nhanh đến vòng ôm quen thuộc kia, giống con gấu túi ôm cây, gắt gao, không chịu buông tay.

Thật lâu sau, cô vẫn còn khóc.

Mà anh, hốc mắt cũng phiem hồng.

Tại khoảnh khắc đó, cô mới thật sự cảm nhận được là mình nhớ anh, thương anh đến mức nào.....

“A –” Kinh hô một tiếng, thuốc lá làm bỏng cô.

Kỉ Lan tắt nó đi, sau đó đi vào toilet, ném vào bồn vệ sinh.

Xả nước, để cho tất cả suy nghĩ cũng trôi hết theo.

Cô cũng không hút thuốc, chỉ là thích châm nó, hưởng thụ hương vị quen thuộc này.

Anh trước kia luôn hút loại thuốc này, ôm cô, chiều cô.

Trong những năm tháng không có anh, châm một điếu thuốc dần dần đã trở thành thói quen của cô.

Đi ra toilet, cầm lấy điện thoại gọi đi.

“Em nhớ anh.” Cô dịu dàng nói, giọng nói êm dịu làm say lòng người.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc hồi lâu.

“Anh có tới không?” Cô hỏi.

“Hôm nay không tiện, có một số văn kiện vẫn chưa xử lý.” Giọng Lôi Nặc truyền tới.

“Lại mang đến đây làm đi, được không? Giống như trước đây vậy.” Cô bắt đầu làm nũng.

Đầu bên kia lại trầm mặc .

Sau một lúc lâu, mới lại truyền đến âm thanh lần nữa.

“Không được, phải nhanh chóng hoàn thành một chút. Ngày mai gấp đi.”

“Vậy được rồi.” Kỉ Lan cố gắng nói hết câu.

“Vậy, anh cúp trước đây. Có việc gì lại gọi sau.”

“Em yêu anh.” Cô nói.

“Ừ.” Anh ừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Kỉ Lan khóc, nước mắt trút như mưa.

Anh trước kia, sẽ không cúp điện thoại của cô trước, sẽ không bao giờ không nói câu anh yêu em, sẽ không từ chối bất cứ yêu cầu nào của cô.

Cô biết rõ, có chút gì đó đã thật sự thay đổi.

Mà cô, cho dù đau lòng đến đổ máu cũng không thể vấn hồi.

Vứt bỏ đạo đức, vứt bỏ lý trí, mặc kệ tất cả trở về cùng anh yêu nhau.

Chính là để yêu nhau thật nhiều.

Cô rút cuộc hiểu được mình không thể kiên cường, độc lập giống như trước đây.

Cô, đã thua không đứng dậy nổi.

Tình yêu, cần cả hai bảo vệ. Ký ức, cần chế tạo một lần nữa.

Cô lau khô nước mắt, mặc áo khoác vào, tông cửa xông ra.....

Tối nay Lôi Nặc cần yên tĩnh một chút.

Có rất nhiều chuyện đều vượt qua dự tính của anh.

Ký xong một phần văn kiện cuối cùng, anh đứng dậy đi đến cửa sổ, châm một điếu thuốc, hút.

Bỏ thuốc đã rất lâu rồi. Nhưng đêm nay dường như đặc biệt hoài niệm hương vị kia.

Người yêu đã trở lại, hình như hẳn phải vui mừng. Nhưng không biết vì sao trong lòng lại có thêm một phần phiền muộn. Anh nghĩ, mình đã không thể còn giống lúc trước không để ý gì mà đi yêu một người nữa. Trả giá cả sinh mệnh, anh đã từng thật sự có thể làm được. Nhưng bây giờ, ngay cả nghĩ cũng sẽ không.

Yêu, không biết từ lúc nào đã trở nên không còn quan trọng như vậy.

Câu ‘anh yêu em’, cũng bắt đầu khó có thể mở miệng.

Bốn năm trước anh đồng ý để cô lên máy bay. Đó không phải từ bỏ, mà là yêu. Có lẽ cả đời này cô ấy cũng sẽ không trở về, bởi vì cô ấy đã nói với anh như vậy.

Cho nên, sau một thời gian dài phong lưu, anh đã kết hôn. Cưới La Tâm Âm, một phụ nữ có hiểu biết.

Từng ngày gió êm sóng lặng qua đi thật thoải mái, anh rất hài lòng, một lòng nhào vào sự nghiệp, tình nhân là quần áo, vợ là bến cảng.

La Tâm Âm hiền lành hiểu ý người làm anh quý mến, sự dịu dàng thông minh của cô làm anh cảm thấy thoải mái, dần dần cũng thích cảm giác khi ở cùng cô.

Tất cả đều như anh mong muốn, mãi đến khi Kỉ Lan xuất hiện.

Nhận được thông báo của thư ký, anh chỉ cảm thấy tim đập gia tốc, thần kinh căng thẳng. Trong đêm khuya chạy như điên đến sân bay chỉ vì muốn là người đầu tiên nhìn thấy cô ấy.

Người nào đó nhưng nhớ đã lâu, cảm giác khi ôm vào trong lòng là cỡ nào không giống thật.

Nghe tim cô nhảy lên, tim anh cũng dần dần lạc nhịp.

Vào lúc tình cảm mãnh liệt dâng lên, bọn họ điên cuồng làm tình.

Giây phút đó, anh đã quên hết tất cả, chỉ biết dưới thân là người phụ nữ mình yêu đã lâu.

Ngày hôm sau, sau khi dọn dẹp thư ký sắp xếp ổn thỏa cho cô, anh đã rời khỏi từ rất sớm. Không đánh thức thiên sứ đang trong mộng, mà chỉ quan sát cô gần nửa tiếng, sau đó nhẹ nhàng hôn một cái.....

“Nghĩ gì vậy?” Giọng nói mê người vang lên.

Kỉ Lan, đang tựa vào cửa quyền rũ nhìn anh cười.

“Sao em lại tới đây?” Lôi Nặc quay đầu, kinh ngạc nhìn cô.

Tất thuốc lá rồi đi về phía cô.

“Anh không rảnh thì em tới đây.” Kỉ Lan cười khê nói.

“Nhớ anh quá ~” Tay ngọc duỗi ra, ôm chặt lấy Lôi Nặc.

“Rõ ràng đã ở trong lòng anh rồi nhưng sao vẫn rất nhớ anh vậy nhỉ.” Kỉ Lan nỉ non, áp mặt vào trong ngực anh, cẩn thận nghe trái tim mạnh mẽ nhảy lên.

“Đồ ngốc.” Lôi Nặc vỗ vỗ đầu cô, đưa cô vào phòng nghỉ.

“Ha ha, nơi này vẫn như cũ.” Ngồi lên sô pha, Kỉ Lan nhìn quanh bốn phía.

“Ừ.” Lôi Nặc cũng thản nhiên liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

Gian phòng nghỉ riêng trong văn phòng này tràn ngập ký ức về Kỉ Lan. Thời điểm đó, anh vừa tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, trên cơ bản liền xem nơi này là nhà, mỗi ngày Kỉ Lan đều cùng anh ngủ ở đây. Lúc nhàn rỗi, cô thường đùa nghịch đồ đạc trong phòng, nhìn đông một cái, nhìn tây một cái. Không lâu sau, phòng nghỉ tràn ngập hơi thở mạnh mẽ nam tính này đã bị cô tra tấn thành một gian phòng công chúa.

Hiện nay, tất cả đều vẫn như cũ. Anh không có ý dỡ bỏ những ký ức có liên quan đến cô, bởi vì đó chỉ là đang lừa mình dối người.

“Rất nhiều thứ nên thay đổi.” Kỉ Lan cầm lấy một cái đệm dựa trên sô pha.

Lôi Nặc không có lên tiếng trả lời, chỉ là nhìn cô.

“Em ăn cơm chưa?” Anh hỏi.

“Ừm, ăn từ rất sớm rồi. Còn anh?”

“Cũng ăn rồi.” Anh cởi áo vest ra, ngồi lên sô pha.

“Em..... muốn ở lại.” Kỉ Lan chuyển người qua, ngón tay ngọc xuyên vào trong ngực rắn chắc của anh.

Toàn thân Lôi Nặc lập tức căng thẳng.

Cô âm thầm nở nụ cười. Thì ra mình đối với anh vẫn là có lực ảnh hưởng.

“Hôn em.....” Cô giống như thôi miên mà nói.

Còn Lôi Nặc ngoan ngoãn nghe theo.

Cúi đầu, dùng đôi môi nóng rực áp lên đôi môi đỏ mọng mê người kia của cô. Lưỡi anh vẽ trên môi cô, thừa dịp cô hơi thở dốc, tiến vào trong miệng ngọt ngào của cô.

Nụ hôn của anh liên tục xâm nhập, nuốt vào thở dốc của cô. Cô yếu ớt dựa lên sô pha, nụ hôn nồng nhiệt mất hồn khiến cô bắt đầu mê ly, ngay cả tứ chi cũng đã mềm nhũn, không còn sức lực gì.

Cô vẫn là ngượng ngùng như thế, còn anh vẫn giống lúc trước chủ động như vậy. Tình cảm mãnh liệt, đang thiêu đốt lẫn nhau.

“Em.....” Cô muốn biểu đạt gì đó, trên mặt lộ ra vẻ mặt mộng ảo, cực kỳ giống người nào đó. Lôi Nặc chỉ cảm thấy trong đầu ‘oanh’ một tiếng, nổ tung tất cả tình cảm mãnh liệt.

Anh, buông lỏng cô ra.

Cô, thở dốc nhìn anh.

“Anh..... Làm sao vậy?” Kỉ Lan xoa khuôn mặt tuần tú của Lôi Nặc, nhìn lửa tình trong mắt anh dần mất đi.

Lôi Nặc chuyển động thân dưới, xoay người ngồi xuống bên cạnh sô pha, nhắm mắt hít sâu một hơi, lại chậm rãi thở ra.

Kỉ Lan vẫn không nhúc nhích nhìn anh, không nói gì, hốc mắt cũng bắt đầu phấp phồng.

Cô hiểu được .

“Muốn em..... đi không?” Cô hô hấp có chút khó khăn, giọng nói cũng bắt đầu phát run.

Lôi Nặc bỗng chốc mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt đẹp chứa lệ của Kỉ Lan.

Anh biết mình đã tổn thương cô.

“Thực xin lỗi.....” Anh đứng dậy, tới gần, ôm lấy cô.

“Vì sao? Vì sao lại trở thành như vậy?” Kỉ Lan đau khổ nói xong, nước mắt tràn ra hốc mắt.

Lôi Nặc chỉ có thể gắt gao ôm lấy cô, giờ phút này anh không biết phải an ủi cô như thế nào nữa.

“Em nghĩ rằng..... quay về, sẽ không có chuyện gì .” Kỉ Lan nghẹn ngào nói. “Nghĩ rằng anh sẽ vĩnh viễn đợi em, yêu em.” (BN: chị nằm mơ ban ngày àh, xí, bỏ ngta đi mà còn kêu gào như là có người giết chồng mình không bằng, ghét >”<)

“Anh yêu em.” Lôi Nặc buông cô ra, nói một cách nghiêm túc. Con người đen thể hiện sự chân tình, còn có một tia yêu thương.

“Em biết.” Kỉ Lan khẽ nhón mũi chân, hôn lên môi anh. Không có một chút tình dục, chỉ đơn thuần là nỗi nhớ.

Vừa hôn môi hân, vừa rơi lệ.

“Chúng ta, còn có thể ở cùng nhau không?” Cô không chắc chắn hỏi. Tim bắt đầu đập nhanh hơn, chờ đợi đáp án này thực tàn khốc giống như đang dùng điện để tra tấn cô. Cô thực sự sợ hãi.

Lôi Nặc nhíu mày, vẻ mặt thống khổ. Anh nhìn ra được, cô đang khổ trương. đôi mắt trong suốt sáng ngời của cô luôn có thể biểu hiện rõ ràng tất cả những gì trong lòng cô. Thống khổ, sợ hãi, bất an, và... hối hận.

Anh bắt đầu oán trách chính mình, trách mình đã khiến đôi mắt thơ ngây của cô không còn đơn thuần nữa, trách mình yêu cô nhưng lại để cô mang trên mình cái danh tình nhân.

“Anh yêu em.” Anh nói ra miệng.

Lau khô nước mắt trên mặt cô, anh hôn lên đôi môi mềm mại kia.

“Anh đã kết hôn.” Anh rút cục cũng chính miệng nói với cô. (BN: anh cũng biết sao >”<)

Kỉ Lan cúi thấp đầu xuống, cảm giác chua xót bắt đầu chạy dọc toàn thân. Hóa ra những lời này từ miệng anh nói ra, vẫn có lực sát thương như vậy. Cô cần chậm rãi.....

“Em biết.” Thật lâu sau, cô mới đáp lại .

Lôi Nặc lại nhìn cô trầm mặc .

Kỉ Lan cười yếu ớt, nhẹ giọng nói ra một câu, “Chỉ cần anh còn yêu em.”

Tin anh kết hôn giống như là tin dữ, lúc đó cô vẫn đang ở Acentina. Mẹ cô gọi điện nói tin này cho cô biết. Cô không nhớ mình đã khóc bao lâu, cũng không nhớ lúc ấy cô đã vượt qua thế nào. Chỉ cảm thấy khó thở, khó chịu đến muốn chết. muốn bay về gần anh ngay lập tức, nhưng sức lực để đứng lên cũng không có.

Cũng chính tại thời điểm đó, cô bắt đầu chân chính ý thức được tầm quan trọng của Lôi Nặc đối với mình. Trong thế giới nội tâm rộng lớn của cô, tình yêu không phải là khắp các ngõ ngách, Lôi Nặc dường như đã tạo nên một vùng trời riêng.

Ý nghĩ trở về cũng bắt đầu dần dần nảy sinh.

“Em chỉ muốn yêu anh thật nhiều.....” cô nhìn con người đen thâm thúy của anh, dừng cảm nói. Nói cho anh, cũng nói cho chính mình, đến cuối cùng mình muốn cái gì.

Hai người thâm tình nhìn nhau, thật lâu, thật lâu.

Rốt cục, Lôi Nặc nở nụ cười.

Hôn lên môi cô một cách điên cuồng, cúi lưng ôm lấy cơ thể cô, đổ về phía chiếc giường.

Đêm, bắt đầu triền miên.(BN: khúc đầu mụi hơi bị ghét anh lun, nhưng, haizz

)

Tình nhân trên giường, lại lần nữa đẩy lên ngọn lửa yêu mị.

Tiếng thét chói tai và rên rỉ mờ ám bao quanh cả căn phòng.

Tất cả lửa nóng đều làm cho người ta phải mặt đỏ.....

Bỗng nhiên, bên ngoài bắt đầu nổi tuyết.

Bên trong nóng rực, không hề cảm nhận được dù chỉ một chút không khí lạnh bức người kia.

Nhưng người con gái nơi tòa nhà nào đó, lại cảm giác rõ ràng bầu không khí lạnh khiếp người này.....

6. Chương 07

Sau ngày đó, Lôi Nặc cũng chưa từng về qua nhà. Người bên ngoài đối với chuyện tình cảm của anh cũng không tiếp tục đưa tin nữa, ngày dường như cũng trở lại yên tĩnh.

Đi trên ngã tư đường trong trời đông giá rét, nhìn mặt trời lúc chạng vạng chuẩn bị lặn xuống nghỉ ngơi, tôi cực kỳ muốn dung nhập vào đó. Muốn vì sinh tồn mà giao tranh, vì ngày mai tốt đẹp mà phấn đấu, tôi khát vọng có được tình cảm mãnh liệt như vậy.

Tôi, muốn thay đổi.....

“Tin — tin —”

Phía sau truyền đến tiếng ô tô gầm rú, tại ngã tư đường vắng vẻ yên tĩnh này thật đúng là khó chịu.

Tôi theo bản năng quay đầu lại nhìn.

“Có cần tôi tiễn cô một đoạn đường không?” Trong chiếc xe thể thao màu bạc, Quý Phong Nhiên nhàn nhai nói.

“Làm gì có ai mùa đông lái xe thể thao còn mở mui!” Tôi không nhịn được mà chế nhạo anh ta.

“Tôi là vì muốn cho cô nhìn rõ ràng là ai.” Anh ta ngụy biện.

Tôi rất có hứng thú mà quan sát anh ta, một người đàn ông cao lớn cường tráng với một chiếc xe thể thao nho nhỏ thật đúng là cực kỳ không xứng.

“Anh không hợp lái loại xe này, thoát nhìn giống như đứa trẻ chơi đùa ông nội vậy.” Tôi tức cười mà nói.

“Rốt cuộc cô có lên hay không?!” Quý Phong Nhiên gắt giọng quát.

Tôi bật cười, “Có.”

Vòng qua xe, tôi ngồi vào ghế phụ.

“Thắt dây an toàn chặt vào!” Anh ta nhắc nhở tôi.

“Tôi cũng không phải là con nít.” Tôi cảm thấy anh ta thật buồn cười.

Anh ta liếc nhìn tôi một cái, sau đó khởi động xe, đóng mui lại.

“Vừa lòng rồi chứ.” Anh ta nhìn tôi.

“Cái gì?”

“Đóng mui rồi, cô vừa lòng rồi chứ?”

“Không, tôi lại thích gió thổi mát hơn.” Nghe qua thì giống như đang chống đối, nhưng tôi thật sự muốn cảm thụ cái giá lạnh của mùa đông này.

“Được.....” Quý Phong Nhiên vừa nhìn tôi nói, vừa gạt đầu.

Ấn nút, mui lập tức tự động nhấc lên.

“A —”

Tôi cảm thán, lạnh a!

Có điều, rất thích!

“Thú vị không?” Quý Phong Nhiên nhìn tôi.

“Có.” Tôi cười gạt đầu.

“Được.....”

‘Vù —’ một tiếng ô tô bỗng nhiên tăng tốc, lấy tốc độ nhanh nhất chạy một mạch trên quốc lộ.

Đến xương rồi! Tôi rất cực cũng cảm nhận được !

“Chơi vui không?” Quý Phong Nhiên lớn tiếng nói với tôi.

“Hả —?” Tôi nghe không rõ lắm.

“Chơi vui không?” Anh ta lớn tiếng hơn nữa.

“Một, chút, cũng, không –!!!” Tôi rống lớn lại.

“Ha ha ha ha –” Quý Phong Nhiên nở nụ cười sang sảng.

Có gì vui đến vậy sao? Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

“Đóng lại đi!” Tôi chĩa chĩa lên trên.

Anh ta ngoan ngoãn nghe theo.

“Mặt mũi cô trắng bệch rồi!” Anh ta nói.

“Đương nhiên. Mặt anh cũng không thấy hồng nhuận gì mấy!”

“Ha ha ~”

“Ủa? Đây đâu phải đường về nhà tôi a!” Bảng tên đường phía trước được ghi rõ ràng biểu hiện đây là hướng ngược lại với đường về nhà tôi.

“Ừ.”

“Anh muốn đưa tôi đi đâu vậy?”

“Ăn bữa cơm.” Anh ta lơ đãng nói, ánh mắt nhìn thẳng phía trước.

“Tôi chưa đồng ý cùng ăn với anh mà.”

“Không phải tôi.” Anh ta quay đầu, liếc nhìn tôi một cái.

“Vậy là ai?” Tôi mờ to mắt nhìn anh ta.

“Niếp Phong –”

Tên này rất có hiệu quả làm tôi im lặng .

“Sao vậy?” Quý Phong Nhiên biết rõ còn cố hỏi.

“Sau chuyện của chồng cô trên tạp chí, cậu ta gần như mỗi ngày đều hỏi tôi tình hình của cô. Cô cũng biết người như tôi đây sợ nhất là phiền phức, một tuần đã là cực hạn của tôi rồi. Cho nên, bây giờ tôi muốn đem cô giao cho cậu ta! Để cậu ta hỏi cho rõ ràng một lần luôn!”

Tôi nhìn anh ta, không nói gì.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ cho là cô có ý với tôi đó.” Anh ta cười nói.

“Ai thèm có ý với anh.” Tôi lộ ra vẻ mặt khinh thường.

“Cô, tổn thương tự tôn của tôi a!” Anh ta ra vẻ bị thương.

Tôi lườm anh ta một cái, mặc kệ anh ta sống hay chết.

Quan hệ giữa tôi với Quý Phong Nhiên khoảng thời gian gần đây không hiểu sao dần tốt lên, tuy rằng anh ta vẫn là không làm cho người ta thích như vậy, nhưng tôi dần dần bắt đầu cảm thấy cảm giác ở chung với anh ta cũng không phải không thoải mái.

“Cô và tôi đều hiểu, trốn tránh cũng không phải cách hay để chữa lành vết thương.” Anh ta nhìn tôi, ánh mắt sắc bén giống muốn nhìn thấu người khác.

Tôi né tránh ánh mắt khiến người ta không thoải mái của anh ta, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thật lâu sau, tôi lại mở miệng lần nữa.

“Được..... Tôi đi gặp anh ta.”

Việc nên đến cuối cùng cũng phải đến, hiện tại tôi hẳn là nên học cách đối mặt.

Đây là một nhà hàng đặc biệt theo phong cách kiểu Nhật, mà Niếp Phong ngồi trong một phòng đã đặt sẵn ở gần cuối gọi là ‘Thiên hiệp’.

Hiển nhiên, anh cũng không ngờ đến sự xuất hiện của tôi. Kinh ngạc nhìn tôi, ngẩn người.

“Không chào đón sao?” Tôi đứng ở cửa, nhìn anh.

“Không.” Anh phục hồi lại tinh thần, đứng dậy nghênh đón tôi. “Vào đi.”

“Anh thích ẩm thực Nhật Bản sao?” Sao tôi lại không nhớ vậy.

“Không phải, là Phong Nhiên hẹn gặp mặt ở đây.” Anh nhàn nhạt nói, cũng không có biểu cảm gì.

Người thích ẩm thực Nhật Bản là tôi, vậy mà Quý Phong Nhiên lại biết, điểm ấy làm tôi có chút bất ngờ.

“Em cũng thích món ăn Nhật Bản mà, đúng không?” Niếp Phong hỏi tôi.

“Vâng.” Tôi gật gật đầu.

Sau đó anh gọi người phục vụ đến, chọn vài món tôi thích ăn xong, liền bảo người ấy đi.

“Uống chút nước trái cây đi.” Anh rót cho tôi.

Động tác này, khung cảnh này đều quen thuộc đến nỗi khiến người ta đau lòng.

“Tôi cũng không còn là đứa trẻ nữa.” Tôi bắt đầu có chút không được tự nhiên.

“Hả?” Anh ngẩng đầu nhìn tôi, “À, thói quen thôi.”

Nụ cười tự giễu trên mặt anh kia làm cho tôi có chút khó chịu, mũi bắt đầu lên men.

“Làm sao vậy?” Anh nhìn tôi.

“Không có gì.” Tôi nhìn sang nơi khác, hơi cúi đầu.

Không muốn để anh nhìn thấy bộ dạng yếu ớt của mình, không vì cái gì cả, chỉ là không muốn thôi.

“Em..... Tất cả đều ổn chứ?” Anh hỏi.

“Vâng.”

“Chuyện tạp chí, anh ta nói thế nào?”

“Không cần.” Tôi ngẩng đầu, chống lại ánh mắt anh.

“Vì sao?” Anh khó hiểu.

“Không cần, cũng không quan trọng.” Tôi không muốn biết.

“Anh đã điều tra qua qua Kỉ Lan.” Anh chậm rãi nói. “Giữa bọn họ không chỉ đơn giản là tình nhân như vậy. Hôn nhân của hai người thật sự không ảnh hưởng sao?”

“Anh ấy chỉ cần đưa ra đơn ly hôn, tôi sẽ không chút do dự mà ký tên xuống.”

Niếp Phong không nói thêm nữa, chỉ là vẻ mặt thâm trầm nhìn tôi.

Sự tự trách, quan tâm cùng đau lòng trong ánh mắt ấy làm cho người ta không thể bỏ qua.

Vì sao! Vì sao anh luôn dễ dàng toát ra tình cảm của anh ở trước mặt tôi! Tôi đã không muốn nghĩ nữa, không muốn tiếp nhận nữa, có được không!

Trầm mặc, bắt đầu lan tràn.

Anh vẫn nhìn tôi, mà tôi vẫn né tránh anh.

Tim vẫn là đập gia tốc, hơi thở của anh vẫn làm tôi mê muội như trước. Sự kiên cường trong lòng tôi rất vất vả mới xây dựng được lại đang từ từ tan rã.

Tôi, thật sự rất nhớ anh.....

Rõ ràng là gần trong gang tấc, tay va chạm nhau, nhưng tôi cũng không có cách nào quay trở lại bến cảng an ổn nhất trên thế giới kia.

Anh, thật sự rất tàn nhẫn.

“Anh.....” Rốt cục, Niếp Phong đánh vỡ trầm mặc, muốn nói gì đó.

Người phục vụ đã đến, cắt ngang anh. Đến khi đồ ăn được mang lên hết, mọi người cũng ra ngoài, chúng tôi lại khôi phục im lặng.

“Thoạt nhìn không tệ.” Tôi nhìn món ăn, nói.

“Ừ.” Anh gật đầu đồng ý.

Đưa hải đảm tôi thích ăn nhất đến trước mặt tôi.

“Công việc vẫn thuận lợi chứ?” Tôi hỏi anh.

“Thuận lợi.” Anh ngắn gọn nói.

Người có lẽ sẽ thay đổi, nhưng có một số thói quen quả thật vẫn đi theo cả đời.

Số lượng từ mà anh nói vẫn ít ỏi như trước. Một chút cũng không có ý muốn nói, trước kia anh như thế, bây giờ cũng hoàn toàn không có dấu hiệu chuyển biến.

“Không phải muốn nói anh, nhưng khi nói chuyện ít nhất cũng phải có một câu đầy đủ chứ! Sao vẫn là bộ dạng này! Thật không biết anh làm luật sư thế nào nữa!” Tôi không nhịn được nói anh.

Niếp Phong đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liền nở nụ cười.

Nhìn khuôn mặt tươi cười đã lâu không thấy kia, tim tôi lại rung động không thôi.

Vì sao anh vẫn keo kiệt nụ cười của mình như vậy! Vì sao vẫn anh tuấn chết tiệt như trước !

Có lẽ tôi nên sớm biết, người đàn ông vĩ đại như vậy sao có thể vĩnh viễn thuộc về mình được. Người khác, đương nhiên cũng sẽ mơ ước.

Người phụ nữ kia hẳn là thực sự yêu anh rồi, vậy còn anh? Cũng yêu cô ta chứ. Tôi không nhịn được mà nghĩ như vậy.

“Anh vui vẻ không?” Tôi rất muốn biết.

Anh nhìn tôi, vẻ mặt nghiêm trọng lên.

Sau đó, nhẹ nhàng nhìn xuống dưới.

“Vì sao chứ!” Tôi không tự giác nâng cao âm điệu!

Sau khi vứt bỏ được gánh nặng như tôi, không phải các người hẳn là sống những ngày hạnh phúc giống hoàng tử và công chúa trong những câu chuyện cổ tích sao!

Thế thì vì sao! Vì sao anh vẫn không có được hạnh phúc!

“Không có em, anh làm sao có thể vui vẻ”

“Anh.....” Sao lại nói lời như vậy.

Tôi chỉ cảm thấy hốc mắt mình bắt đầu mờ mờ, trái tim đang dần dần hòa tan. Bàn tay to của Niếp Phong khẽ vuốt lên mặt tôi, lau đi giọt nước mắt đã trào ra.

“Tại sao?” Tôi khóc thút thít hỏi. “Tại sao anh lại không cần tôi? Nhẫn tâm không cần tôi như vậy! Người phụ nữ kia thật sự hơn tôi sao?”

“Tâm Âm.....” Anh dịu dàng kêu tôi, tiếp tục lau nước mắt cho tôi. Sự đau lòng bị kìm trong đôi mắt anh ấy làm người ta không nỡ.

“Nói đi, anh nói đi a!” Tôi khóc không thành tiếng.

“Người kia không tốt bằng em, không đẹp bằng em, cũng không đáng yêu bằng em.” Anh thấp giọng nói.

“Nhưng anh yêu chính là cô ta, đúng không?” Tim tôi lại tan vỡ.

Trong miệng anh không nói gì, nhưng trong ánh mắt toát ra tình yêu mà tôi đã lâu chưa thấy.

“Anh không thể yêu em.” Niếp Phong thống khổ nói.

Tôi cười khổ, “Chỉ có yêu với không yêu thôi. Làm gì có cái gọi là không thể? Sao anh không gọn gàng dứt khoát nói rằng anh không yêu tôi.”

“Không phải!” Anh chau mày, vẻ mặt nghiêm túc. “Anh chỉ là không thể yêu em như tình yêu giữa nam nữ.”

“Nhưng tôi muốn chính là tình yêu giữa nam nữ!”

“Anh..... không thể.” Anh gian nan mở miệng, tầm mắt cũng không nhìn tôi nữa.

“Đủ rồi! Bây giờ anh lại trở về, lại quan tâm tôi như vậy là vì cái gì? Muốn dùng cách đó để bồi thường chăng? Không phải đã nói với anh là không cần áy náy rồi à! Mỗi người đều tự bắt đầu cuộc sống mới, như thế không phải rất tốt sao!” Tôi không nhịn được gào lên với anh.

“Anh quan tâm em.” Anh mang vẻ mặt phức tạp nhìn tôi.

“Nhưng hiện tại tôi rất chán ghét anh!” Trên đời này chính là có nhiều bạn trai cũ ‘dấu lìa ngó ý còn vương tơ lòng’ như vậy, cho nên mới làm cho những cô gái thống khổ không chịu nổi như thế!

“Anh biết.”

“Ba năm trời không liên lạc một tiếng, về nước mới nhớ tới phải tốt với tôi. Anh tưởng rằng tôi và anh bây giờ còn lạ lẫm lắm sao! Nếu đã nhẫn tâm tổn thương người ta cũng không cần thiết lại cho người ta ăn một viên kẹo dâu.”

“Anh.....” Anh không thể nói ra lời.

Chỉ cần anh yêu em, chỉ cần anh nói anh hối hận, cô ta không tốt bằng em, em thật sự sẽ không cần tự trọng mà lại tiếp nhận anh!

Nhưng tại sao! Tại sao anh cứ cố tình yêu cô ta như vậy!

“Tôi không có khẩu vị.”

Nói xong, tôi đứng dậy chạy lấy người.

Nié Phong lại bắt được tay tôi, trên mặt lộ vẻ khẩn cầu.

“Chờ anh nói xong đã. Có một chuyện, anh phải nói với em.”

Tôi nhìn anh một lúc lâu, vẫn là đầu hàng.

“Nói đi.” Tôi một lần nữa ngồi vào chỗ của mình.

“Ba năm trước, anh..... bị gay.” Niép Phong sắc mặt quẫn bách, trầm trọng nói xong, rồi đợi phản ứng của tôi.

Bị gay!!?

Anh vì sao lại bị gay?

Ông trời ơi.....

Kinh ngạc nhìn anh, giống như sấm sét giữa trời quang, tôi thật sự không thể tin!

“Không, không, không! Tuyệt đối, tuyệt đối không thể!” Tôi bối rối lắc lắc đầu, cự tuyệt tin tưởng.

“Tâm Âm, Tâm Âm.....” Anh muốn ổn định lại cảm xúc của tôi.

Nhưng giờ phút này, đầu óc tôi đã trống rỗng.

“Ngày ấy, anh có quen biết một người. Cậu ấy đã khơi gợi ra rất nhiều tính cách mà anh che giấu đã lâu. Từ trước kia cho tới lúc đó, anh đều chán ghét bản thân mình, nghĩ rằng mình không thích tiếp xúc với người khác, nghĩ rằng mình có bệnh gì đó. Cậu ấy xuất hiện giúp anh tìm về chính mình, anh cũng bắt đầu phát giác mình không phải thật sự chán ghét người khác, mà chỉ là không muốn tiếp xúc với phụ nữ.”

Tôi vẫn lắc đầu nhìn anh như trước, trong lòng có một tư vị khác thường không nói rõ được. Chỉ cảm thấy ‘Làm sao có thể!’.

“Nhưng mà với em, anh cũng không sợ hãi. Anh thích em, yêu em. Cho dù lúc đó em luôn giống một đứa trẻ tùy hứng, anh vẫn không kiềm chế được lòng mình mà muốn chăm sóc em. Đã từng, anh thật sự muốn cuộc sống cứ vĩnh viễn tiếp tục như vậy. Mãi đến khi anh gặp cậu ấy, mới hiểu được cái kia cũng không phải là tình yêu giữa nam nữ chân chính.”

“Không.....” Tiếng nói của tôi có chút khàn khàn, hít sâu.

“Anh không phải không yêu em, chỉ là không thể dùng thân phận một người đàn ông bình thường để yêu em. Em tốt đẹp như vậy, đáng giá có được một người đàn ông thật tốt. Mà anh, không cho em được điều em muốn.” Anh nói xong, nắm lấy tay tôi.

Theo bản năng, tôi từ chối cùng anh tiếp xúc. Rút tay mình về, tôi ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng mà, vẻ mặt bị thương kia của anh lại làm tôi không tự giác lâm vào tự trách.

“Tôi..... Tôi cần ngẫm lại.”

Vội vàng nói xong, tôi giống như chạy nạn mà rời khỏi căn phòng được đặt trước.

Đàn ông!

Anh thế mà lại yêu đàn ông!

Ha ha.....

Chạy khỏi nhà hàng, tôi giống như chạy nạn mà vào một con đường nhỏ.

Tôi đã không biết mình là đang khóc hay cười. Nhất thời cảm thấy mình thật thê lương.

Anh muốn em làm sao để tin một người đàn ông từng ôm em hàng đêm, trong lòng nhớ đến lại là một người đàn ông khác!

Không thể, tôi tuyệt đối không thể tiếp nhận!

Đã khuya, tôi vẫn còn bồi hồi ở trên đường lớn, mãi đến khi Thương Tử Vận đến đón tôi đi.

“Cậu biết sao?” Tôi kinh ngạc nhìn cô ấy.

“Ừ.” Tử Vận gật gật đầu, rót ly trà nóng cho tôi.

“Biết từ khi nào? Anh ta, nói với cậu sao?”

Tử Vận cười lắc đầu “Làm sao anh ta lại nói cho mình biết chuyện này được, mình với anh ta cũng không thân lắm. Là vào mấy ngày hôm trước lúc Hoàn Vũ nói chuyện điện thoại với anh ta mình vô tình nghe được.”

“Vậy, vậy sao cậu không nói cho mình biết!”

“Mình làm sao mà nói được a, dù gì cũng là chuyện riêng tư của người khác. Ài..... Uống công minh trước đó còn cảm thấy các cậu có lẽ còn có thể.” Cô ấy tiếc nuối nhìn tôi.

“Cậu thì thế nào? Không tiếp nhận được sao?”

“Mình không thể.”

“Đừng nói là cậu, đến mình cũng vô cùng sợ hãi. Có điều cũng phải nói, ba năm nay Niếp Phong vượt qua cũng không dễ dàng.”

“Anh ta..... thế nào chứ?”

“Bọn họ ở cùng không bao lâu thì Nguyên Liệt phát hiện ra bị bệnh nan y. Niếp Phong vẫn chăm sóc hẳn hơn hai năm. Không hề rời bỏ, mãi đến khi hẳn qua đời.” Tử Vận thương cảm nói.

Ông trời ơi.....

Không biết là vì Niếp Phong, hay là vì chính mình.

Tôi bỗng nhiên rất muốn khóc.

“Nguyên Liệt kia, là người anh ấy yêu sao?”

“Ừ.”

“Hắn, không có người nhà à?”

“Có. Nhưng hình như vì Nguyên Liệt thích đàn ông cho nên đã sớm cắt đứt quan hệ.”

“Niếp Phong không nói với cậu phải không.” Tử Vận nói.

“Ừ.”

“Có một số việc tiếp nhận hay không cũng đã trở thành sự thật, chúng ta cũng không có cách nào lựa chọn.” Tử Vận khuyên tôi.

“Mình biết, nhưng chuyện này thật sự quá đột ngột. Đổi lại là Niếp Hoàn Vũ, cậu sẽ tiếp nhận được sao?” Tôi không cho rằng như vậy.

“Mình sẽ tiếp tục yêu anh ấy, mặc kệ anh ấy là cái gì.” Tử Vận kiên định nói xong.

Chân thành trong mắt bất kỳ ai cũng không thể nghi ngờ, tôi cũng hiểu được cô ấy là thật sự nghĩ như thế.

Tuy rằng tôi đã sớm biết cô ấy yêu người đàn ông kia, đã đến tình trạng không thể tự thoát ra được rồi, nhưng lời của cô ấy vẫn làm cảm động tôi.

Có lẽ, tôi thật sự không có yêu Niếp Phong đến như vậy đi.

“Nguyên Liệt kia, qua đời từ khi nào?”

“Một năm trước.”

Nếu nói như vậy, Niếp Phong ít nhất hẳn là sắp thoát khỏi bóng ma từ cái chết của người kia, bắt đầu cảm giác được sự vật rồi. Nhưng dù như vậy, tôi nghĩ anh ta vẫn là đang đau.

“Đối tốt với anh ấy một chút đi. Hiện tại anh ấy cô độc đến khiến người ta đau lòng.” Tử Vận vỗ vỗ bả vai tôi.

“Mình.....”

Rất muốn.

Nhưng không dám có nhiều tự tin với bản thân lắm, hiện tại, giờ này khắc này, tôi thật sự không có cách nào tới gần anh ấy thêm một chút.

“Chẳng lẽ các cậu ở cùng nhau nhiều năm như vậy cậu cũng không có cảm giác gì sao? Thăng thấn mà nói ‘sinh hoạt’ của các cậu thế nào?” Tử Vận mang vẻ mặt quan tâm.

“Cũng bình thường.”

“Cũng bình thường chính là không tốt. Nếu so sánh với Lôi Nặc thì sao?”

Tôi bắt đầu cảm thấy lúc này Tử Vận có chút bà tám, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời.

“Anh ấy..... rất lợi hại.” Cao trào đầu tiên trong cuộc đời là anh cho tôi.

“Đúng rồi! Còn có, mình nghĩ số lần của cậu với Niếp Phong cũng không nhiều đúng không? Một tuần có được một lần hay không?”

“Có, đôi khi cũng được. Bọn mình lúc đó học tập cũng rất bận.” Tôi không được tự nhiên, vấn đề của cô ấy càng ngày càng xâm nhập sâu hơn.

“Đừng ngưng ngừng, mình là đang giúp cậu phân tích.” Tử Vận nghiêm trang.

“Cậu xem đi, không có người đàn ông nào sẽ chán ghét làm tình. Huống chi là mỗi ngày đều ôm mỹ nhân, làm sao có thể không xúc động. Mình dám cam đoan, đa số là do cậu chủ động dụ hoặc.”

Tôi xấu hổ quần bách nhìn cô ấy, ánh mắt cũng tròn tròn.

“Được rồi, mình không nói nữa.”

“Rốt cuộc cậu muốn nói rõ vấn đề gì a! Chứng minh mình là một con sói sao!” Tôi trừng mắt cô ấy.

“Đương nhiên không phải, mình chỉ muốn nói cho cậu biết các loại hành vi của anh ta trước kia đều là dấu hiệu. Thật sự mà nói, nếu cậu nhạy cảm hơn một chút, hoặc là quan tâm đến anh ấy nhiều hơn một chút, thì cậu sẽ phát hiện ngay.”

Tử Vận nói đúng, kỳ thật khi đó nếu tôi thật sự có đủ tỉ mỉ, có đủ quan tâm đến anh ấy, nhất định sẽ phát giác ra cái gì đó.

“Mình nghĩ, mình vẫn là cần bình tĩnh lại.”

“Ừ..... Cũng tốt.” Cô ấy gật đầu đồng ý.

“Còn cậu? Đứa bé thế nào?” Tôi nhìn cô ấy, tầm mắt lướt xuống bụng cô.

“Mình quyết định sẽ sinh nó ra, Hoàn Vũ muốn mình làm như vậy.” Cô ấy có chút thương tâm. Tôi biết cho dù Niếp Hoàn Vũ đồng ý, nhưng lòng Tử Vận vẫn sẽ cảm thấy không thoải mái. Không ai hy vọng con của mình phải gánh tội danh ‘con riêng’ cả.

“Sẽ ổn thôi, tất cả rồi sẽ ổn thôi.” Tôi chỉ còn có thể an ủi cô ấy như vậy, niềm tin là điều mỗi người chúng ta đều phải có.

“Ừ.” Cô ấy gật gật đầu.

“Đúng rồi, sắp tới sinh nhật của bác La rồi phải không?”

“Phải, cuối tuần này.”

Sinh nhật của ba mới hẳn là chuyện mấy ngày nay tôi lo lắng, một Lôi Nặc biến mất nhiều ngày nay sẽ xuất hiện sao? Còn ba sẽ nghĩ như thế nào đây! Anh chị lại sẽ nói cái gì đây!

Người đàn ông chết tiệt, cố tình quăng cho tôi một củ khoai lang phồng tay! Còn mình thì ở một bên nhàn nhả hóng mát!

“Lôi Nặc sẽ đến.” Tử Vận nhìn tôi nói.

“Sao cậu biết?”

“Mình dường như nghe được Hoàn Vũ nói với ai đó trong điện thoại rằng Lôi Nặc gần đây muốn khai phá một mảnh núi hoang. Mà anh ta lại cần sự phê duyệt của bác La, cậu nói anh ta có thể không đến sao?”

Phải, thứ anh coi trọng vẫn là quyền lợi chính trị của ba.

Tôi, chẳng qua là một tặng phẩm.

Anh thích thì mượn đến dùng, không thích liền quăng sang một bên.

Mà tôi, bất quá cũng xem anh như một tấm chắn, một nơi có thể tránh gió.

Một cuộc hôn nhân đôi bên cùng có lợi, bởi vậy mới tiến hành được thuận lợi như thế.

Tôi có lẽ nên trở về lúc ban đầu, hưởng thụ dịu dàng cùng sủng ái của anh. Yêu cầu quá nhiều, sẽ chỉ bắt đầu làm cả hai đau khổ.

Tựa như khoảng thời gian tốt đẹp đã hy vọng xa vời với người kia, cuối cùng toàn bộ đều tan biến.

7. Chương 08

Phụ nữ da thịt yếu ớt giống như một trái tim mềm mại vậy, luôn cần được che chở. Sau khi làm vệ sinh xong, rốt cục tôi cũng có thể lên giường nghỉ ngơi.

Tiến vào ổ chăn, mở đèn đầu giường lên, lấy quyển sách [Bắt giữ linh hồn] bên gối mình ra đọc.

Quả nhiên, không bao lâu ý thức bắt đầu mơ hồ. Cũng là một chương, thế mà có thể đọc đến mấy ngày. Đây quả nhiên là quyển sách thật sự thôi miên.

Ngủ đi, trong lòng lẩm bẩm. Tắt đèn, nằm xuống.

Đang lúc chìm vào điểm tới hạn của giấc ngủ, anh đã trở lại.

Thật ngạc nhiên, tôi phát hiện mình chỉ cần dựa vào âm thanh là có thể nhận ra tiếng bước chân của anh. Nhịp điệu cùng độ nặng nhẹ quen thuộc kia hóa ra không biết từ lúc nào đã khắc sâu trong đầu tôi rồi.

Anh như trước, cởi hết quần áo, đi vào phòng tắm.

Chẳng qua lần này, anh dùng thời gian lâu hơn trước kia rất nhiều.

Nghe tiếng anh lau tóc, tôi thế mà lại không nhịn được muốn đến giúp anh!

Mắc ý niệm không tự trọng trong đầu kia của mình, tôi tiếp tục nhắm mắt lại ngủ.

Không qua bao lâu, anh tựa như đã chuẩn bị xong.

Tiến vào ổ chăn nằm xuống.

Cảm giác được bên cạnh lồm xồm xuống cùng với nhiệt độ cơ thể cực nóng thường ngày của anh, tim tôi không khỏi bắt đầu đập gia tốc.

Rất lâu, anh vẫn không nhúc nhích.

Tựa như vẫn là tư thế nằm thẳng, tiếng hít thở cũng càng phát ra đều đều.

Đang ngủ sao?

Tôi quay thân hình vẫn đưa lưng về phía anh lại, phát hiện anh đang dùng một vẻ mặt cực kỳ phức tạp nhìn tôi, con ngươi đen ở trong bóng tối nhưng vẫn rõ ràng làm cho người ta run sợ như cũ.

“Anh..... đã về?” Sự chột dạ trong lời nói ai nghe cũng nhận ra, nhưng anh lại làm bộ như không phát hiện.

“Ừ.” Vẫn nhìn tôi chằm chằm như trước.

“Ngủ đi.” Tôi nhẹ giọng nói với anh.

Sau đó lại đưa lưng mình về phía anh.

Có điều lần này, anh ngăn cản tôi.

Nhìn tay anh đặt ở trên lưng mình, lại nhìn anh.

“Sao vậy?” Tôi hỏi anh.

Anh không nói gì mà chỉ nhẹ cử động phía dưới.

Trong mắt rõ ràng là có gì đó muốn nói với tôi, nhưng lại một chữ cũng không nói.

“Ngủ đi.” Giọng tôi bắt đầu có chút lạnh nhạt.

Xoay người, quay lưng với anh.

Tôi biết mình đang chờ mong anh, chờ mong anh một sự giải thích.

Hôn nhân cho dù không có tình yêu, nhưng ít nhất sự tôn trọng cũng phải tồn tại. Trước kia anh vẫn cho tôi thứ đó, mãi đến khi người phụ nữ kia xuất hiện.

Tôi không dám khẳng định mình có đủ lý trí, có thể chấp nhận anh chẳng những có người phụ nữ khác, mà còn xem tôi như vô hình. Anh trước kia, sẽ không gạt tôi, sẽ không để tôi nhìn thấy những người phụ nữ đó, lại càng không để đăng lên báo.

Tất cả những gì anh làm vì người phụ nữ kia, chính là sự sỉ nhục đối với tôi.

Im lặng.....

Im lặng.....

Tất cả sự vật trong phòng đều theo chúng tôi mà im lặng.

Phút chốc, hô hấp của anh tới gần, tôi cảm giác được rõ ràng .

Nếu đến bây giờ, anh vẫn còn định làm tình với tôi, vậy anh tuyệt đối là một tên khốn không hơn không kém!

Nhưng mà, trong lòng rõ ràng mắng như vậy, lại vẫn bởi vì anh tới gần mà bắt đầu khấn trương.

Phụ nữ, không lẽ tất cả phụ nữ đều hèn mọn như thế sao! Hay chỉ có mình tôi mới như vậy?

“Anh..... vẫn có thể ôm em ngủ chứ?” Tiếng nói khàn khàn truyền vào tai tôi.

Sự khấn trương, dịu dàng cùng không dám chắc khi hỏi câu kia làm cho bức tường thành tôi vừa xây dựng xong đã bị thủng một lỗ lớn.

Đó là anh sao?

Cái loại khấn cầu thiếu tự tin này, thật sự là từ miệng người đàn ông gọi là Lôi Nặc kia nói ra sao?

Tôi, vô sỉ mềm lòng .

Chậm rãi xoay người lại, đối diện với con người đen cực nóng của anh.

Vẫn là khuôn mặt tuần tú ngoài sức tưởng tượng, vẫn là bộ dáng làm phụ nữ say mê đến chết.

Nhưng lạ là tôi lại từ trong bộ dáng đó của anh thấy được một trái tim hoang mang, một trái tim giống như đang phiêu đảng ở biển cả mênh mông.

Không có bờ đối diện, mãi mãi mệt nhọc, bôn ba, lại không biết phương hướng cùng mục tiêu đến tận cùng là ở nơi nào.

“Lại đây.....”

Tôi vươn hai tay, nghênh đón anh.

Mặc dù không biết anh đến tận cùng muốn cái gì, muốn đi đâu, nhưng tạm thời em bằng lòng làm bến cảng của anh.

Chúng tôi cứ như vậy, gắt gao, gắt gao, ôm nhau.

Yên ổn ngủ, cho đến tận bình minh.....

“Làm sao vậy?” Ở trên xe, Lôi Nặc hỏi tôi.

“Không có gì.” Tôi thu hồi suy nghĩ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chúng tôi là đang trên đường đi dự yến hội sinh nhật cha. Hầu như tất cả mọi người trong nhà đều sẽ tới, sao tôi có thể không tưởng tượng ra cảnh lát nữa được.

Anh trai sẽ quần quýt lấy Lôi Nặc, lôi kéo anh đầu tư vào công ty khoa học kỹ thuật của mình. Còn chị sẽ bám lấy Lôi Nặc, hỏi về những mối tình của anh ở bên ngoài. Anh họ sẽ bắt đầu đàm luận công tích vĩ đại của mình ở trong quân đội, em họ sẽ vây quanh Lôi Nặc, bảo anh truyền thụ cách làm giàu!

“Anh ứng phó được.” Lôi Nặc nhìn phía trước, thản nhiên nói.

“Anh.....” So với em còn thích hợp làm bác sĩ tâm lý hơn!

“Vì sao lại chọn nơi hẻo lánh này để dùng cơm vậy!” Tôi có chút bất mãn, rõ ràng đã chạy một khoảng thời gian rồi, nhưng hình như vẫn còn cách rất xa.

“Ba nói lần này muốn kín đáo, cho nên anh nhờ người thu xếp ở một câu lạc bộ của tư nhân. Địa điểm hơi xa một chút, nhưng cảnh trí không tồi.” Anh giải thích .

“Dạ.”

“Hơn mười phút nữa là đến rồi.”

“Dạ.”

Tôi đưa tay ấn nút của CD, âm nhạc bắt đầu nổi lên.

Kỳ thực bây giờ tôi rất không muốn nói chuyện với anh.

Bởi vì.....

Sáng nay đã có chuyện xảy ra.

Trải qua một đêm ngủ mê man, hơi trễ chúng tôi mới dần dần thức tỉnh, hai người gắt gao ôm nhau, chính là không muốn tách ra, cho dù cánh tay đã bắt đầu mỏi, nhưng vẫn cực kỳ muốn cứ mãi duy trì tư thế thoải mái này.

“Ừm.....” Tôi phát ra tiếng rên rỉ thoải mái, chui vào trong lòng anh.

Tựa vào trên cơ ngực to lớn kia, dùng mặt cọ xát. Nghe trái tim anh nhảy lên, cảm giác thoải mái kia khó có thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Anh dường như cũng vô cùng hưởng thụ, như muốn dung nhập tôi vào cơ thể anh mà gắt gao ôm tôi.

“Thật thoải mái.....” Tôi nỉ non.

“Ừm.....” Anh giống như đồng ý mà hừ nhẹ.

Tất cả đều rất tốt đẹp, thật sự rất tốt đẹp.

Mãi đến khi, vật dục vọng cứng cáp của anh để ở nơi mềm mại của tôi. Chân vốn song song giao nhau càng tiện cho anh, đỉnh ‘trụ gior lên trời’ đúng là mê mẩn phái nữ.

Ừm.....

Rên rỉ, không hên mà phát ra từ miệng cả hai.

Tim đập gia tốc, thích, thích, thích –

Trong mơ màng chúng tôi cảm nhận được khát vọng của lẫn nhau.

Anh đưa tay cởi bỏ áo ngủ tơ tằm vướng bận của tôi, cho ra khát vọng thật lớn của chính mình.

Sau đó, cởi bỏ hai cái chương ngại ‘gì đó’ cuối cùng xong, bắt đầu tiếp xúc thân mật.

Ừm.....

Ah.....

Rên rỉ đang tăng thêm.....

Chúng tôi vận sức chờ phát động.

Cọ xát thân mật chẳng những không khiến người ta thỏa mãn, mà còn muốn nhiều hơn.

Cuối cùng, anh bóc mở cánh hoa, gian nan chen vào.

“A.....”

Tôi thở gấp, anh gầm nhẹ .

‘Cái kia’ quá lớn, mặt kính chưa đủ ướt át cần chút thích ứng.

Nhưng mà, anh lại đang dần dần to hơn!

“Trời ạ.....” Tôi bật hét lên tiếng.

Cảm giác mỏng manh không khoẻ trong cơ thể cùng dục vọng mãnh liệt làm cho tế bào mơ mơ màng màng kia của chính mình cũng vì vậy mà dần dần thức tỉnh.

Bỗng nhiên, tôi ý thức được đang xảy ra chuyện gì!

Ngẩng đầu, nhìn anh vẻ mặt say mê đang nhắm mắt lại, tôi lập tức mở to hai mắt.

Giấy dựa đẩy anh ra.....

Vùng ra thật mạnh, tôi vượt khỏi ôm ấp của anh.

Mà anh cũng mở mắt, đầu tiên là vẻ mặt nghi hoặc, sau khi tầm mắt hơi chút rõ ràng, anh ngậy ngấn cả người.

Mà vào chính lúc ngậy ngấn kia, đã khiến tôi bị thương.

Chẳng lẽ, anh cho là tất cả vừa rồi đều xảy ra cùng người phụ nữ kia sao! Cũng là anh đang vì cô ấy mà thủ thân như ngọc!

Không khống chế được lao xuống giường, trốn vào phòng tắm. Giờ phút này tôi thật sự không thể bình tĩnh!

“Tâm Âm –” Tiếng nói lo lắng của anh bị cách trở ở ngoài cửa.....

Sau đó, cả ngày nay tôi đều trốn tránh anh, không muốn nhìn thấy anh.

Cho đến chạng vạng anh tìm thấy tôi trong vườn, mới cùng nhau ngồi trên xe đi đến yến hội lúc này đây.

Đây quả thực là một thế ngoại đào nguyên!

Nương vào ven sông, lại phối hợp với sáng ý của nhà thiết kế bậc nhất. Suối nước nóng, tiểu kiều(cây cầu nhỏ bắc từ bên này sang bên kia), nhà cửa, những người này thật đúng là biết hưởng thụ! Không còn sót lại chút hơi thở đô thị nào, dù có cũng chỉ là trở về với cảm giác của tự nhiên. Nhớ tới hệ thống bảo an khi vào cửa vừa rồi, tôi còn thực bội phục người xây dựng nên nơi này. Nhờ có thiên nhiên tự do không bị ràng buộc, có thể sử dụng không gian riêng tư cực cao. Nói vậy, chắc hẳn họ chuyên dùng nơi này để mở tiệc chiêu đãi khách khứa rồi.

Mà ba tôi, chính là một trong số đó.

Lôi Nặc kéo tôi đi vào một khu nhà gọi là ‘Hòa’ biệt viện thiên nhiên ở trong đó.

Mà ba mẹ tôi cũng đang ở bên trong.

“Ba, mẹ.” Anh lễ phép lên tiếng chào hỏi.

“Các con đến rồi à!” Mẹ đi lên nghênh đón, ba thản nhiên gật đầu.

“Đây là lễ vật vì ba chuẩn bị ạ.” Lôi Nặc bảo nhân viên phục vụ bên cạnh đẩy tới.

“Ừ, mau vào đi.” Mẹ bảo chúng tôi.

“Có hài lòng không ạ?” Lôi Nặc hỏi mẹ.

“Tốt lắm, Lý Ân thu xếp rất hoàn hảo.” Mẹ cười nói.

“Vậy là tốt rồi, có chuyện gì mẹ cứ trực tiếp dặn dò cậu ta là được.” Lôi Nặc cười phóng khoáng.

Ba vẫn nhìn chúng tôi, tuy rằng tôi không nhìn về phía ba ở bên kia, nhưng tia sáng nơi khóe mắt vẫn là cảm nhận được.

“Tiên sinh, tất cả đã được chuẩn bị đâu vào đấy.” Người đàn ông bộ dáng giống như một chủ quản, đi đến nhìn Lôi Nặc nhẹ giọng nói.

Anh gật gật đầu, nhìn ba tôi: “Ba, có thể vào rồi.”

Ba vẫn như trước điểm nhẹ dưới chân, chuẩn bị đứng dậy.

Mẹ đi tới bên cạnh ông, hai người đang đi ở phía trước.

Tôi cùng Lôi Nặc theo ở phía sau.

Dưới sự dẫn dắt của người đàn ông chủ quản, chúng tôi đi qua một tiểu kiều bằng gỗ, đến một nơi gọi là ‘Thiện’.

“Mời — những vị khách đã đến đông đủ.” Người đàn ông cung kính nói.

Ba mang theo mẹ dẫn đầu đi vào.

Ừm —

Thật đúng là cây nhà lá vườn!

Oa..... Người cũng không ít!

Cái gì gọi là kín đáo? Tôi còn thật sự không hiểu! Ngoài họ hàng thân thích ra, những người còn lại tôi không thể biết tên đến một người. Nhưng dựa vào trang phục của họ mà xem, cũng đều là không sang cũng quý.

“Em muốn đi toilet.” Nói xong tôi liền tùy tiện phóng khoáng đi ra ngoài.

Một phòng người kia sẽ để lại cho ai có mục đích đi ứng phó đi.

Mà tôi, cho tới nay cũng chưa từng là đứa con ngoan trong mắt ba. Lúc còn nhỏ học hành không giỏi bằng anh chị, cũng không nghe lời bằng bọn họ. Đến ngay cả chuyện kết hôn này, cũng không theo ý bọn họ. Tuy rằng Lôi gia cũng là hiển hách, nhưng không gả được vào Niếp gia như mong muốn của bọn họ, cũng thực làm ba không vui.

Đứng ở trước gương trong toilet, nhìn mình một cách tỉ mỉ. Lại cảm thấy mình bây giờ cũng giống một loại hàng hóa làm tấm bia đỡ.

Sau một lúc lâu, tự nhiên ung dung ra khỏi nhà vệ sinh. Nếu có thể, tôi thật còn không muốn đi ra.

“Tâm Âm.” Lôi Nặc từ phía sau đi tới.

“Dạ?” Tôi nhìn anh.

“Nếu như một mỗi, có thể bảo người phục vụ dẫn em đến chỗ của anh nghỉ ngơi.” Về mặt anh tự nhiên mà nói.

“Ồh.” Tôi ậm ừ một tiếng, xoay người đi về phía đại sảnh.

Để lại một mình anh đứng tại chỗ.

Ở một góc sáng sủa, tôi chán nản ngồi xuống.

“Tâm Âm!” Mẹ đã đi tới.

“Mẹ.”

“Lôi Nặc đâu?”

“Con không biết.”

“Con đó.....” Bà ngồi xuống, giống như muốn nói ra suy nghĩ của mình.

“Các con có khá hơn chút nào chưa?”

“Dạ rồi.”

“Nó còn liên lạc với người phụ nữ kia nữa không?”

“Con không biết.” Tôi bây giờ không có tâm trạng thảo luận về hôn nhân của mình với mẹ.

“Con không thương nó, đúng không?” Mẹ đột nhiên kéo tay tôi.

Tôi tò mò nhìn bà, không biết phải trả lời thế nào.

“Nếu con không muốn ở cùng nó nữa, mẹ cũng sẽ ủng hộ con.”

“Mẹ?”

“Con chỉ cần nhớ kỹ, mẹ luôn luôn quan tâm con, yêu thương con là đủ rồi.”

Tôi không biết phải phản ứng thế nào, người mẹ vẫn luôn không nói ra những điều trong lòng đột nhiên đổi tính rồi sao?

Vẻ mặt hiền lành nhìn tôi, sau khi vỗ vỗ đầu tôi, lại hòa vào đám người.

“Tâm Âm –”

Giọng nói quen thuộc, xuyên thấu qua màng nhĩ.

Tôi cứng ngắc quay đầu lại.

Anh ta, sao lại ở chỗ này!?

“Anh..... cũng tới sao?” Nhìn nhau hồi lâu, tôi không được tự nhiên mở miệng.

Nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, giờ phút này tôi căn bản không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với anh.

“Bác gái gửi thiệp mời cho anh.” Niếp Phong thần nhiên nói, nhìn vị trí bên cạnh tôi một chút.

Quả nhiên là mẹ tôi giở trò quỷ!

“Ngồi đi.”

“Lôi Nặc, có tới chứ?” Anh nhìn quanh bốn phía.

“Ừm.” Tôi gật đầu, không muốn nhìn anh nhiều.

“Hai người sao rồi?” Anh hỏi thử.

“Đừng nói chuyện này nữa.” Tôi cắt ngang anh.

“Em đói không?” Anh hỏi tôi.

“Hả?”

“Nếu không đói, anh đưa em đến một nơi.”

“Anh muốn mang tôi đi?” Tôi không tin đó là lời anh nói.

“Không, chỉ là dẫn em ra ngoài đi dạo.” Anh giải thích rõ.

Nhìn anh cả buổi, lại nhìn tất cả xung quanh, đấu tranh hồi lâu cuối cùng tôi cũng ra quyết định.

“Cũng được.”

Ra ngoài đi dạo cũng tốt, so với những người đến để thiết lập quan hệ, cùng ở chung với Niếp Phong hình như cũng không quá khó khăn.

“Đi thôi?” Anh đứng lên, lịch sự vươn tay của mình ra cùng đợi tôi.

Tôi đang suy nghĩ có nên để anh dắt mình như vậy không. Tại nơi này! Vào ngày này!

Mặc anh!

Tay nhỏ bé đặt vào bàn tay to, ở trước mắt bao người, chúng tôi dắt tay đi ra ngoài.

Có lẽ là xuất phát từ tâm trạng muốn trả thù. Tôi cực kỳ vui sướng! Vui sướng đến gần như đã quên Niếp Phong đã không còn là Niếp Phong kia trong lòng tôi nữa!

“Anh muốn đưa tôi đi đâu?” Đây là địa bàn của Lôi Nặc, tôi không cảm thấy anh sẽ biết rõ.

Đã đi được gần mười phút, tôi sợ lạc đường.

“Đi dạo.” Anh chậm rì rì nói.

Cởi áo khoác của mình, phủ thêm cho tôi. Sau đó lại tìm chỗ thềm đá rồi ngồi xuống.

Tôi đứng tại chỗ, trên cao nhìn xuống nhìn anh.

“Anh không muốn đến, đúng không?” Tôi rút ra kết luận.

Hiểu biết nhiều năm, nhất cử nhất động của anh tượng trưng cho ý nghĩa đặc biệt gì tôi so với ai khác đều rõ ràng hơn.

Mày kiếm của anh khê nhếch, bắt đắc dĩ nở nụ cười.

“Mẹ tôi đã nói gì với anh?”

“Tâm Âm rất cần sự quan tâm của con, chắc con vẫn quan tâm đến nó.” Anh không hề phật phùng mà nói.

Tôi biết ngay mà!

“Anh có thể không đến.” Tôi ngồi xuống.

Niép Phong thê lương nở nụ cười.

“Ai bảo anh vẫn còn quan tâm em làm gì.”

Vẻ mặt anh u buồn, ánh mắt trống rỗng nhìn về phương xa.

Tử Vận nói không sai, anh của hiện nay cô độc khiến người ta tan nát cõi lòng.

“Tôi..... có lẽ còn cần một khoảng thời gian nữa để tiếp nhận anh của hiện nay.”

“Anh hiểu.” Anh quay đầu lại, nhìn tôi nở nụ cười dịu dàng.

Nụ cười này, mang theo rất nhiều hồi ức.

Vui vẻ, thống khổ, kinh ngạc, khó chịu, cùng với tủi thân.

Những cảm xúc phức tạp này bỗng dâng lên trong lòng, tôi chỉ cảm thấy mũi cay cay, hốc mắt cũng bắt đầu ướt át.

Anh, vì sao cứ phải thích đàn ông!

Nếu như anh còn yêu em, thì thật tốt biết bao.....

“Anh, anh vẫn là ‘cái kia’.” Anh nhàn nhạt nói. Giọng điệu tuy là bình thản, nhưng lại lộ ra kiên định không thể nghi ngờ.

Tôi nhìn anh, nhìn chằm chằm vào đôi mắt sâu thẳm của anh.

Chân thành, cô độc, thống khổ.

Dễ dàng bị tôi phát giác.

“Anh..... mệt mỏi không?” Tôi đau lòng nhìn anh.

Anh lại cười lắc đầu.

“Cuộc sống không có mục đích thì không thể nghiệm được mệt mỏi.”

Tôi nhìn anh thật sâu.

Anh của hiện tại, đã không thể nghiệm được mùi vị của cuộc sống rồi sao?

Người đàn ông đã rời khỏi thế gian kia, thật sự đã khiến anh thống khổ không chịu nổi như vậy sao?

“Không có em, không có cậu ấy, đã không còn hai người quan trọng nhất trong cuộc đời, có lẽ anh đã không biết làm sao để thể nghiệm cuộc sống nữa rồi.” Anh cười khổ.

Vẻ mặt mệt mỏi đã bị anh dùng hai tay che kín.

Sau đó, anh thật nhẹ, thật nhẹ thở dài một hơi.

Tim, đau.

Tôi biết rõ mình cuối cùng cũng không có cách nào không quan tâm đến người đàn ông đã chiếm một phần lớn trong cuộc đời này.

Nhẹ nhàng nắm lấy hai tay anh vẫn đang đặt ở trên mặt, chậm chậm kéo xuống.

Anh nhìn tôi, con người đen quen thuộc gắt gao nhìn tôi chăm chăm.

Cuối cùng, tôi thấy được hy vọng đang nảy mầm ở biển cả trong veo kia.

Anh, nhìn tôi.

Tôi, nhìn anh.

Chân thành tha thiết nở nụ cười, thật tình ôm nhau .

.....

Trong phòng điều khiển, Lý Ân dè dặt nhìn Lôi Nặc, sau một lúc lâu mới dám mở miệng

“Tiên sinh?”

“Mang đoạn phim tiêu hủy đi.” Nhìn trong màn hình hai người nào đó đang ôm nhau hồi lâu, Lôi Nặc ra lệnh.

Biểu cảm khó hiểu trên mặt, làm cho người ta đoán không ra nửa điểm cảm xúc. Nhưng dáng vẻ bề ngoài lại như có thể làm tất cả mọi người xung quanh trong nháy mắt đều bị đóng băng, giá lạnh bao trùm lấy mỗi người.

8. Chương 09

Bên trong phòng yên tĩnh, ông La ngồi trên ghế dựa bằng da ở giữa phòng lật xem một quyển tạp chí.

Tiếng gõ cửa cắt đứt sự yên tĩnh trong phòng, ông La thông thả buông tạp chí. Mở miệng nói: “Vào đi.”

Cửa được đẩy ra, Lôi Nặc đi vào.

Thân hình cao lớn ngồi xuống đối diện ông La, sofa nhất thời nhỏ hơn rất nhiều.

“Ba tìm con?” Mặt anh không chút thay đổi nói.

“Dự án con đưa lên ta đã xem rồi.” Ông La thông thả nói xong, tầm mắt căn bản chưa từng đặt trên người Lôi Nặc.

Nâng mắt nhìn ông La, con người đen thâm thúy không thấy đáy, nhưng cơ trí cùng sắc bén lại hiển lộ không bỏ sót.

“Chuyện này đôi bên cùng có lợi, ba sẽ không từ chối chứ.” Giọng điệu của Lôi Nặc thoải mái, nghe như không có gì quan trọng lại như có mười phần nắm chắc.

Ông La cười khẽ, tầm mắt vốn ở ngoài cửa sổ cũng chuyển hướng về phía Lôi Nặc.

“Niếp Hoàn Vũ cũng đưa lên một bản dự án đặc sắc không kém.”

A.....

Lôi Nặc cười lạnh, nhìn lướt qua ông La.

Trò này anh đã gặp nhiều. Nhưng bây giờ đã đem ra trình diễn, anh thật đúng là phải hỏi một chút.

“Ba sợ thế lực sắp mất, nhanh như vậy đã chuyển đầu sang o bế Niếp gia rồi sao?” Châm chọc trong giọng nói là không chút nào che giấu.

“Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Vả lại, con sẽ để nó xảy ra sao?” Trong ánh mắt ông La hiện lên một tia giảo hoạt mà hỏi lại.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt, Lôi Nặc cũng nhìn được rất rõ.

“Vì lần tranh cử này, thật đúng là nhọc lòng. Có điều con hiếu kỳ là, ba cũng chỉ có một chiêu tặng con gái này thôi sao?” Lôi Nặc lạnh lùng nhìn ông, trong con ngươi đen lộ vẻ khinh thường.

Ông La chau mày, sau chốc lát quan sát Lôi Nặc, lại giãn ra.

“Tâm Âm, là con gái bảo bối của ta. Chỉ cần nó hạnh phúc, ta sẽ tùy theo ý nó.”

Đôi mày tài hoa của Lôi Nặc thoáng thả nâng lên.

“Cho nên ý của ba là, tại yến hội do chồng mình vì cha mình tổ chức, trước mặt mọi người biến mất cùng bạn trai, rồi ôm ôm ấp ấp cũng không có gì thất lễ? Chỉ cần cô ấy cảm thấy hạnh phúc, đều không sao cả à?”

Ông La nở nụ cười.

“Việc đó so ra vẫn còn kém lực ảnh hưởng của chuyện con cùng Kỉ tiểu thư ở trên trang bìa tạp chí kia thì phải.”

Con ngươi đen hơi hơi nheo lại, biểu thị rõ ràng Lôi Nặc không vui.

“Ba đây là đang nói cho con biết, dù có tách khỏi Lôi gia cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến kết quả tuyển cử lần này, phải không?”

Bị uy hiếp không ai thích, hơn nữa người thực hiện còn là người mình không có chút hảo cảm nào.

“Ha ha.....” Ông La cười nhẹ. “Ông bà Niếp gia tuy rằng đối với Phong Nhi yêu thương có thừa, nhưng người nắm quyền hiện nay dù sao cũng không phải hẳn. Ai trọng ai khinh ta nghĩ người nào cũng có thể phân biệt được.”

“Xin nói rõ dụng ý đi, giữa chúng ta không cần chơi bất cứ trò gì cả.” Giọng điệu Lôi Nặc bình thản, ánh mắt sắc bén sâu không lường được, trên ngũ quan khắc sâu nhìn không ra bất cứ vui buồn gì.

“Trước khi công bố kết quả tuyển cử, tuyệt đối không cho phép xuất hiện thêm bất cứ chuyện xấu gì nữa.” Về mặt ông La chuyển thành nghiêm túc.

“Việc này không khó.” Những kẻ ngang nhiên khiêu chiến anh lần trước, từng kẻ một đã xử lý xong rồi.

“Ngoài ra.....”

“Cứ nói.”

“Đối đãi với Tâm Âm cho tốt.” Dứt lời, ông La đứng lên, đi đến trước mặt Lôi Nặc, vỗ vỗ bờ vai anh.

Lôi Nặc nhìn ông, không nói gì, gật gật đầu.

“Một tuần nữa cho người của con đi lấy công văn phê duyệt.” Bỏ lại một câu như vậy, ông La liền bước ra khỏi phòng. Lôi Nặc cũng theo sau đi ra ngoài.

Đi vào phòng yến hội, hai người đàn ông rất nhanh liền hòa thuận, lại lần nữa dung nhập vào bên trong không khí vui mừng kia.....

Đến khuya, anh cũng không nhìn thấy Tâm Âm nữa.

Mà gian đình viện tự anh thiết kế kia, ngoài anh ra cũng chưa hề có người nào vào ở qua, cũng không ai hỏi han đến. Cô, cũng không nhận lấy quyền lợi mà anh dành cho. Đương nhiên cũng sẽ không biết ý nghĩa trong đó.

Sau đó, anh về nhà.

Nhưng về nhà trọ của riêng mình, chứ không phải vòng ôm của bất cứ người phụ nữ nào.

Tuy rằng loại chuyện bỏ lại phụ nữ này có chút mất phong độ, nhưng anh biết người đàn ông kia sẽ chăm sóc tốt cho cô, bảo đảm cô bình an vô sự.

Tâm tình của anh giờ phút này không thể nói rõ, biết Niếp Phong có tồn tại là một chuyện, nhưng khi chứng kiến hai người gắt gao ôm nhau, lại là một chuyện khác.

Anh hiểu.

Hiểu cô ấy yêu anh ta. Nhưng có lẽ giống như nhìn thấy cái gì đó thuộc về mình lại bị người khác lấy đi, anh thật khó chịu.

Biết rõ mình là một tên khốn, căn bản không có quyền can thiệp hoặc hỏi đến.

Nhưng lại cứ không thể quên được những biểu cảm lộ ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn kia.

Lấy anh, thật sự thống khổ như vậy sao?

Thống khổ đến nỗi em phải lộ ra vẻ mặt như thế ở trong lòng người khác sao?

Lộ ra cái loại đau lòng cùng an toàn mà anh chưa từng thấy bao giờ.

Có lẽ, để em ra đi mới là quyết định đúng đắn nhất.

Nhưng anh rất tà ác, bây giờ còn chưa thể làm như vậy.....

“Anh có tới không?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của phụ nữ.

“Chắc không tới được.” Lôi Nặc mệt mỏi nói, vừa vào nhà đã nhận được điện thoại của Kỉ Lan.

“Anh ở nhà trọ sao?” Kỉ Lan nhẹ giọng hỏi. Mấy ngày nay không thấy bóng dáng anh, trong lòng liền lập tức phập phồng không yên. Trở lại khuê phòng của bà xã, bảo cô làm thế nào có thể không lo lắng được.

Không biết vì sao cô cứ luôn cảm thấy La Tâm Âm không phải một người phụ nữ đơn giản.

“Ừm.” Lôi Nặc hừ nhẹ một tiếng, quăng mình lên giường lớn mềm mại.

“Muốn em đi qua không?” Cô bắt ngờ hỏi anh.

“Không cần, ngày mai em còn phải làm việc, đừng quá mệt mỏi.” Anh nói.

“Nga.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói thất vọng.

Sau đó, im lặng.

Ai cũng không nói nữa.

Mãi đến khi Kỉ Lan không nhận được mà phá vỡ sự im lặng này. “Anh cảm thấy có lỗi với cô ấy, phải không?”

Nghe vậy, mày rậm của Lôi Nặc nhíu lại, khe thở dài một hơi.

“Ừm.”

“Tại sao? Tại sao lại có cảm giác tội lỗi? Trước kia anh không hề chán chừ như vậy!” Kỉ Lan có chút không khống chế được, giọng nói nhấn nháy cũng không kiềm được mà cao lên.

“Không biết.....” Anh nhắm mắt lại day nhẹ ấn đường mơ hồ đau kia.

Thật ra cũng không phải không biết mà là rất khó giải thích rõ ràng với cô. Vài việc trong cuộc sống, một số chuyện trước và sau hôn nhân không muốn người khác biết, cùng với một màn vừa rồi kia, anh không cho rằng mình có thể nói rõ.

“.....”

Kỉ Lan bắt đầu phát run, hồi lâu cũng không nói gì, chỉ nghe thấy tiếng hít thở dần dần lớn hơn.

Cô đang sợ hãi, câu trả lời của anh tại sao lại làm cô nảy sinh ý nghĩ sợ hãi vậy.

Cho dù lúc trước có yêu nhau đến thế nào, nhưng bây giờ cô ngoại trừ những hồi ức ngày xưa ra, cái gì cũng không có, đến ngay cả thân phận cũng chỉ là một tình nhân.

Mà trong khoảng thời gian này sớm chiều đều ở chung, nhưng anh cũng không có bất cứ dấu hiệu gì định ly hôn với cô ta.

Trái tim của cô, từ đầu tới cuối đều treo ở giữa không trung.

“Xin lỗi.....” Lôi Nặc nói với cô.

Biết là thành thật của mình sẽ thương tổn cô ấy. Nhưng bây giờ anh thật sự không muốn giấu diếm bất cứ chuyện gì. Không muốn ở trước mặt cô ấy che dấu cái tà ác, giả dối, khốn nạn của bản thân.

“Không, em không cần anh xin lỗi.” Cô ghen ngào.

“Vậy anh có thể làm gì cho em?” Anh trầm thấp hỏi.

“Em.....” Muốn anh ly hôn.

Nhưng bật thốt ra lại là một câu vô dụng “Không biết.”

Vì thế, im lặng lại lần nữa kéo tới.

.....

Kỳ thật, khoảng cách vẫn luôn tồn tại, chỉ là người nào cũng không muốn đề cập đến mà thôi.

Khi cô hết sức phấn khởi mà kể về hành trình Nam Phi của mình, anh chỉ lơ đãng gật đầu.

Khi cô chuẩn bị sửa tắm trước kia thường dùng cho anh, trên mặt anh xuất hiện một cái mỉm cười xa lạ, cùng với sau đó anh lặng lẽ tự mình thay toàn bộ sửa tắm mới.

Đêm khuya khi cô đắp chăn lại cho anh, trong lúc mơ màng anh đã gọi cô một tiếng ‘Tâm Âm’.

Những thứ này đều lần lượt đập vỡ tự tin mà cô rất vất vả mới xây dựng được.

Không chỉ một lần, cô muốn hỏi anh, rốt cuộc anh làm sao vậy!

Nhưng mỗi một lần tại lúc sắp bật thốt ra, lại bị cứng nhắc nuốt trở vào.

Kích tình, cũng không liên tục. Anh bây giờ dường như thích đơn thuần ôm cô đi vào giấc ngủ hơn.

Tất cả, đều đang thay đổi.

Bọn họ cũng là như thế.

Tiếng tút tút trong điện thoại, biểu thị rõ khổ sở cùng phần nộ của Kỉ Lan.

Lôi Nặc giờ phút này ngoại trừ thở dài ra thì cái gì cũng không muốn làm.

Đến tốt cùng là chỗ nào xảy ra vấn đề! Rõ ràng trong lòng vẫn yêu cô ấy như lúc trước, nhưng lại luôn không tìm về được cảm giác tốt đẹp năm đó.

Vốn tưởng rằng sẽ sống cuộc sống hạnh phúc, lại phát hiện ra có một cái gì đó lặng lẽ đè nặng lên hai vai

Từng chút từng chút, không ngừng tăng thêm. Giống như không thấy được anh chán nản sẽ không bỏ qua vậy.

Cởi mở hiểu chuyện, hoạt bát đáng yêu của cô ấy đã dần dần đi xa. Mẩn cảm mỏng manh, yếu đuối của cô ấy lại làm cho anh có chút xa lạ. Cô ấy thiện lương, cô ấy vui với việc giúp đỡ người khác, cô ấy tự chủ kiên cường, đều giống như cát chảy mà trôi xuống hết.

Anh nắm không chắc, giữ cũng không được.

Phảng phất như càng dùng sức, những rực rỡ của ngày xưa sẽ càng chảy đi nhanh hơn.

Cảm giác khủng hoảng, lần đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời.

Hướng đi trong tương lai, cũng lần đầu tiên không còn rõ ràng nữa.....

9. Chương 10

Đêm đó, lúc Niếp Phong đưa tôi về đến nhà đã là gần sáng.

Chúng tôi hàn huyên rất nhiều, giống như muốn bù lại thời gian đã mất ba năm nay, lần đầu tiên anh ấy nói nhiều như vậy, mà tôi cũng nói rất nhiều chuyện của mình. Anh ấy nói tôi đã thay đổi, tôi thì nói anh ấy một chút cũng không thay đổi.

Phụ nữ đã trải qua thất tình, hôn nhân sẽ rất khó vô tri cùng đơn thuần giống như trước kia.

Mà anh ấy đã trải qua chuyển biến lớn nhất trong cuộc đời, cùng với một đoạn tình yêu lướt qua trong nháy mắt, ngoại trừ cô đơn cùng sâu sắc ra, dường như vẫn là cái người thiện lương chính trực, nói năng vụng về kia.

Tôi, thích anh ấy như vậy.....

Có điều đối với hành vi làm chồng của Lôi Nặc, tôi tựa hồ đã ném ra sau đầu. Nhưng thực ra tự tôi cũng hiểu rõ, đó chỉ là đang trốn tránh. Về phần đang trốn tránh cái gì, tôi cũng không rõ ràng lắm.

Buổi sáng vẫn rời giường sớm như cũ, cho dù chỉ ngủ có ba bốn tiếng, lại vẫn muốn cứng cỏi dùng tinh thần đi hoàn thành sứ mệnh của mình. Người đàn ông Quý Phong Nhiên kia thật đúng là làm cho người ta không hiểu nổi anh ta. Có đôi khi tốt đến làm cho người ta không nhận ra, có đôi khi lại vô lại đến muốn bị ăn đòn. Loại hành vi đi làm muộn không có lý do chính đáng này anh ta nhất định sẽ lên án mạnh mẽ. Tôi cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt đen thui kia.

Lái xe đi thôi.

Đi vào gara, ngồi lên chiếc xe mà mình bỏ quên đã lâu. Chạy ra khỏi biệt thự.

Vào lúc ở chỗ ngoặt chạy vội ra lại thấy được một chiếc xe quen thuộc không có khả năng xuất hiện.

Anh, trở về làm gì?

Tuy rằng muốn quay đầu xe lại để tìm hiểu cho rõ ràng, nhưng lại vẫn lý trí mà đi về phía trước.....

“Suy nghĩ gì vậy?” Giọng nói của Quý Phong Nhiên chợt vang lên ở cửa công ty.

“Á –” Che ngực, quay đầu lại hậm hực nhìn người đàn ông hù chết người không đền mạng kia.

“Anh bước đi sẽ không phát ra chút tiếng động gì sao?!”

“Rất khó.” Anh ta lơ đãng nhún nhún vai, đi tới bên cạnh tôi.

“Ăn sáng không?” Anh ta lắc lắc sandwich trong tay.

“Không.” Tôi cũng không có dễ ăn uống như vậy, ngủ không ngon, quả nhiên ảnh hưởng rất lớn.

“Tùy cô.” Anh ta liếc nhìn tôi một cái, lập tức bắt đầu mở sandwich vừa đi vừa ăn. Một chút cũng không thèm để ý cái gọi là hình tượng trước công chúng!

Thật không biết những người phụ nữ thích anh ta là coi trọng cái gì ở anh ta!

“Chiều nay có một....., cô..... đi một chuyến.” Trong miệng anh ta vẫn đang nhai, còn muốn nói chuyện.

“Cái gì?”

“Chiều nay có một buổi toạ đàm, cô theo tôi đi một chuyến.” Anh ta nuốt xuống sandwich xong, nói.

“Không phải tôi thì không được sao?” Tôi không muốn! Thầm muốn ngồi ở trong phòng làm việc khám cho bệnh nhân, sau đó về nhà ngủ.

“Ừ.” Anh ta nhìn tôi gật đầu. Ánh mắt kiên định, không chứa một đường thương lượng nào.

Ài..... Chỉ có thể âm thầm thở dài. Ăn nhờ ở đậu mà!

“Được.”

“Mời cô ăn một bữa trưa, sau đó đi thẳng tới đó luôn.” Anh ta tuyên bố .

Xớ –

Tôi có nói muốn dùng bữa với anh sao!

Bất đắc dĩ trợn trắng mắt liếc anh ta một cái.

“Bác sĩ Quý ~” Giọng nói làm nũng quỵến rũ của Lưu Ân Kiều từ phía sau truyền tới, tôi chỉ cảm thấy cả người đều nổi da gà.

Nhìn lại Quý Phong Nhiên thì thấy là một vẻ mặt đen thui.

“Sớm như vậy sao, hai vị.” Cô ta cười chen vào giữa tôi và Quý Phong Nhiên.

Tôi thức thời nhường chỗ, để cho đôi ‘Tài tử giai nhân’ này ở cùng nhau.

“Hai người trò chuyện đi, tôi đi toilet.” Tôi cười tủm tỉm xoay người rời đi.

Lại thoáng nhìn thấy ánh mắt ‘La Tâm Âm cô được lắm’ của Quý Phong Nhiên.

Ha ha.....

Đi vào phòng làm việc, cởi áo khoác ngoài. Thừa dịp trước khi bệnh nhân chưa tới mà nghỉ ngơi một chút.

Nhưng vừa mới khép mắt, điện thoại lại vang lên làm phiền.

“Alô?” Tôi không nhìn thông báo hiển thị người gọi đến, trực tiếp nghe luôn.

“.....”

Đầu dây bên kia không có ai trả lời.

“Ai vậy?” Tôi buồn bực.

“Anh.....” Giọng nói khàn khàn trầm thấp truyền vào, cực kỳ khó phân biệt, dù vậy tôi vẫn nhận ra là Lôi Nặc.

“Anh làm sao vậy?” Giọng nói không bình thường nha.

“Thuốc sốt ở đâu vậy?” Anh gian nan lên tiếng.

“Thuốc sốt? Anh bị bệnh à?” Trong lòng tôi lộ bộp một tiếng.

Quản gia cùng má Lưu hôm nay nghỉ phép, người giúp việc làm vệ sinh cũng chỉ khi có bọn họ ở nhà mới được đến. Anh ở nhà một mình!

“Ừ..... Nói cho anh biết để ở đâu là được rồi.” Giọng nói đầu dây bên kia càng yếu ớt hơn.

“Anh, anh mở tủ bên đầu giường của em ra, trong đó có một hòm thuốc. Ở tầng trên cùng có thuốc sốt của anh đó.”

Anh nhất định là đã tìm trong tủ thuốc ở phòng tắm rồi. Nhưng tôi đã sớm phân chia thuốc anh có thể uống để riêng ra. Thể chất anh miễn cảm, chỉ có thể uống một vài loại thuốc cố định.

“Tìm được rồi sao?”

“Ừ.....”

Trong điện thoại truyền đến tiếng đóng ngăn tủ.

“Anh uống thuốc xong, ngủ một chút xem thế nào.” Tôi nói.

“.....” Nhưng lần này trong điện thoại cả một tiếng ‘ừ’ cũng không có.

Không phải là ngắt xủ rồi chứ!

Do dự một lúc, tôi vẫn cảm thấy không thể bỏ mặc anh như thế. Vội vàng mặc áo khoác vào rồi cầm lấy túi xách, bước nhanh đi ra ngoài.

“Lisa, giúp tôi hủy lịch trình hôm nay, tôi có việc gấp!”

Nhanh chóng dọn dò xong, liền vội vã rời khỏi.

Tốc độ xe, e rằng đây là tốc độ nhanh nhất tôi chạy từ trước đến nay, người luôn luôn lo lắng an toàn như tôi chưa từng chạy như vậy.

Chạy đến biệt thự, tôi dừng xe ở ven đường rồi chạy vào luôn.

Bước qua phòng khách, đi thẳng lên phòng ngủ trên lầu.

Ông trời.....

Mở cửa phòng ra, một thân hình to lớn suy yếu dựa vào tủ cạnh đầu giường, bên trên rải rác thuốc đã được mở ra, ngay cả một ly nước cũng không có.

Tôi vội vàng đi đến, lay lay người anh. Cánh tay lướt qua lòng bàn tay truyền đến nhiệt độ cao dọa người!

“Nặc..... Nặc.....” Tôi thử gọi anh dậy.

Nhưng hồi lâu cũng không thấy đáp lại tiếng nào, tôi chỉ còn cách kéo thân hình cường tráng kia, di chuyển anh lên trên giường.

Sau một lúc lâu, trải qua gian nan vật lộn, hết kéo, lôi, túm rút cục cũng đặt được anh nằm trên giường.

Hồ.....

Tôi mệt đến ngồi phịch dưới đất thở hắt ra một hơi. Đây cũng thật không phải việc phụ nữ làm được a!

Khởi động thân thể uể oải, lấy ly nước, lại thu dọn những viên thuốc nằm rải rác trên mặt bàn một chút, lúc đếm lại số lượng thì phát hiện anh vẫn chưa uống vào miệng.

Vì thế tôi bắt đầu làm theo trình tự, đo nhiệt độ cơ thể, đút thuốc, chườm đá.

Đến khi làm xong tất cả, lúc ngồi ở mép giường nhìn khuôn mặt tuần tú như điêu khắc kia của anh, mới phát hiện ra mình có bao nhiêu buồn cười.

Những loại lời nói như ‘không tự trọng’ này nọ không ngừng ong ong vang lên trong đầu.

Thì ra sau khi kết hôn, ‘chồng’ từ lâu đã không còn là một danh từ đơn giản, trong cuộc sống sớm chiều ở chung nó đã thật sâu tiến vào chiếm giữ sinh mệnh của tôi, là tự nhiên như vậy, lặng yên không tiếng động như vậy. Thế cho nên dù tôi luôn luôn nhạy cảm lại không hề phát hiện ra.

Đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, tôi vòng qua giường lớn, nằm lên.

Chui vào trong ổ chăn, muốn để mình cũng chợp mắt nghỉ ngơi một chút.

Nào ngờ vừa ngủ, lại như là dài đến một thế kỷ.

Khi tỉnh lại đã sắp chạng vạng. Tôi hoảng hốt mở to mắt, theo bản năng sờ sờ người đàn ông bên cạnh, muốn xác nhận anh đã đỡ hơn.

Ừm..... Không còn nóng nữa.

Xoay người, chuẩn bị đo lại nhiệt độ cơ thể cho anh lần nữa. Lại phát hiện cặp con ngươi đen kia đang nhìn mình chăm chăm, đối diện với đôi mắt thâm thúy kia của anh, tim nhất thời chậm một nhịp.

Anh, thật tiều tụy.

Ngã bệnh, chỉ là phát sốt. Nhưng lại có thể khiến người đàn ông thường ngày vẫn hô mưa gọi gió này giảm đi hết thấy sự sắc sảo lúc trước.

Anh của giờ phút này, lại càng giống như một đứa trẻ cần người ta thương yêu.

Mà tôi, mỗi lần đều tràn lan tình thương của người mẹ mà cho đi tất cả dịu dàng cùng quan tâm anh cần. Cho dù anh đã làm rất nhiều chuyện khiến tôi khổ sở.

“Khá hơn chút nào chưa?” Tôi nhẹ giọng hỏi anh. Tay sờ lên trán anh.

“Ừm.” Anh nhú mày lại, gật đầu.

“Làm sao lại sốt lợi hại như vậy?” Tôi đi xuống giường, rót ly nước cho anh.

“Uống một chút đi.”

Anh hơi ngồi dậy, tựa vào đầu giường, nhận lấy ly nước.

Ánh mắt sâu không thấy đáy kia từ đầu tới cuối vẫn theo sát tôi, nhìn đến nỗi tôi quả thực có chút không được tự nhiên.

“Vậy..... anh nghỉ ngơi thêm đi, em đi chuẩn bị chút đồ ăn.” Tôi nhát gan muốn thoát khỏi ánh mắt chính tôi cũng không đoán ra được kia.

Nhưng vào lúc sắp đóng cửa, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp suy yếu lại khàn khàn của anh.

“Xin lỗi.....”

Cửa đóng lại rồi.

Nhưng câu xin lỗi cùng ánh mắt miết đến tận lúc cuối kia lại tiến thật sâu vào trong lòng tôi.

Anh, đang tự trách sao?

Tâm trạng tôi giờ phút này thật sự giống như ‘bình ngô vị bị lật úp’ trong truyền thuyết vậy, phức tạp khó có thể tả xiết.

Vì sao?

Vì sao tất cả mọi thứ không thể quay về được như lúc ban đầu.

Rõ ràng tôi vẫn chưa yêu thương anh, mà anh cũng rõ ràng là yêu Kỉ Lan. Nhưng vì sao giữa chúng tôi lại trở nên giống như bây giờ.....

Làm cho người ta mơ hồ, mơ hồ.

Thở một hơi thật dài, muốn khiến mình thoải mái một chút.

Có lẽ có những người cùng những chuyện, thật sự vốn không ăn khớp với nhau. Cái có, đơn thuần chỉ là cảm giác, thoải mái cùng không thoải mái, thích cùng không thích.

Mà tôi hiện tại, thực rõ ràng chán ghét cái loại hôn nhân giống như bị treo ở rìa vách núi này.

Cảm giác an toàn vốn có trước đây đang dần dần biến mất.

Đến lúc đại dương mênh mông cũng không muốn chứa thuyền nhỏ này nữa, tôi thật sự bắt đầu sợ hãi mình còn có thể tìm được nơi thuộc về mình nữa không.

Đừng nói rằng phụ nữ không cần đàn ông, chúng ta đều hiểu đó không phải thật sự.

Mà tôi, thật sự chỉ cần một người đàn ông tôn trọng mình, hiểu mình, quý mến mình.

Anh của trước kia, thật sự làm rất tốt! Em cũng rất vui vẻ.

Nhưng bây giờ, cả hai đều hiểu rõ, trong đoạn hôn nhân xem như chính trị này, trải qua từng ngày từng ngày mà tạo nên được sự ăn ý, là không dễ dàng.

Anh tôn trọng em, chiều ý em, chiều cổ em, rất tốt với em. Đáng quý nhất chính là anh chưa từng lừa gạt em. Mà em cũng từng rất tin tưởng, không hề nghi ngờ là đoạn hôn nhân này sẽ đi rất thuận lợi, dù sao chúng ta cũng không có bất cứ lý do gì có thể khắc khẩu hoặc xa nhau.

Em không biết anh vì sao lại trở thành một người phong lưu, nhưng em hiểu được anh không hề hoa tâm(chỉ người lăng nhăng, gặp ai cũng yêu). Trong tim cũng chỉ chứa được một người phụ nữ Kỉ Lan kia thôi. Rồi khi người mình đã yêu nhiều như vậy xuất hiện, anh nhất định sẽ quên hết tất cả, gắt gao ôm chặt cô ấy, yêu cô ấy.

Những điều đó.....

Em đều hiểu được. Thật đó, là thật sự hiểu được.

Dù sao, em cũng từng yêu một người như thế.

Có điều cái duy nhất không dự đoán được chính là, anh lại gạt em, mà em, lại vì sự lừa gạt của anh mà cảm thấy tổn thương.

Có lẽ chúng ta đều ý thức được hành động lừa gạt kia cũng có nghĩa là quan hệ giữa anh và em đã không còn là đơn thuần nữa. Em biết anh cũng bất ngờ giống như em, nhưng dù sao trái tim đàn ông rộng lớn qua loa kia của anh, cũng không nhạy cảm như phụ nữ.

Nhưng mà giờ đây..... Anh lại nói câu ‘xin lỗi’.

Rốt cuộc là vì sao?

Là chân thành muốn chấm dứt, hay chỉ đơn thuần là cảm thấy đã làm tổn thương em.

Em phát hiện chính mình thế mà lại bắt đầu sợ hãi.

Nhưng điều nên tới, cuối cùng cũng sẽ tới. Anh muốn nói gì, anh quyết định như thế nào.

Em, cũng sẽ chấp nhận

Xuống dưới lầu, đi vào nhà bếp làm vài món ăn đơn giản.

Có lẽ sau này sẽ không còn cơ hội nữa. Không biết sau này có khi nào mình sẽ nhớ về mấy ngày này không?

Ài..... Không nghĩ nữa!

Cơm nước đâu vào đó đã là chuyện của nửa tiếng sau. Bưng đĩa cải cùng cháo lên, tôi muốn để anh ăn ở trong phòng luôn.

Nhưng mới vừa đi đến ngoài phòng khách, đã nhìn thấy bóng dáng anh xuống lầu.

“Anh đỡ hơn rồi sao?” Tôi lo lắng đi qua.

“Ừ.” Anh suy yếu nở nụ cười. Ánh mắt chuyển hướng vào cháo trong tay tôi.

“Đói bụng chưa?” Tôi hỏi.

“Có chút.” Anh nói.

“Vậy mau tới đây ăn thôi.” Tôi dẫn đầu đi vào phòng ăn, đem mâm đặt lên trên bàn.

“Anh ăn trước đi.” Thấy anh ngồi xuống rồi, tôi xoay người định đi khỏi.

Nhưng anh lại ngăn cản ý muốn đi của tôi.

“Còn em?” Anh nhìn tôi thật sâu.

“Em cũng ăn ngay.” Tôi nhìn anh cười cười.

Đi vào nhà bếp, bưng bữa tối của mình sang.

Hai người đã lâu không ăn cơm cùng nhau, loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này không phải mới mẻ mà là không thoải mái.

“Anh.....” Đứng nhìn em chăm chăm vậy. Tôi bị ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm vào mình.

Anh hơi nâng mày kiểng, lại nhìn tôi thật lâu rồi mới dời lực chú ý đến bát cháo nóng kia.

“Anh không thích ăn cháo sao?” Tôi phát hiện anh còn chưa động vào miếng nào.

“Không phải, chỉ là không hiểu vì sao bị bệnh lại phải ăn cháo.” Anh thản nhiên nói xong, sau đó múc một muỗng cháo bỏ vào miệng.

“Ăn nhẹ đối với thân thể sẽ tốt hơn. Mẹ em đã nói với em như vậy.”

“Sau khi lớn lên, anh cũng không còn bị bệnh nữa.” Anh nói.

“Ồh.” Tôi nhàn nhạt phụ họa.

Anh liếc nhìn tôi một cái, lại mở miệng ăn mấy muỗng cháo, bữa tối xem như giải quyết xong.

“Thức ăn của em thoát nhìn rất ngon.” Anh nhìn đồ ăn trong mâm của tôi.

“Hả?”

“Anh muốn nếm thử thịt gà này.” Anh nói.

“Gà hấp chanh, anh thích sao?” Tôi nhìn mấy miếng thịt gà ít ỏi trong mâm.

“Chẳng qua cảm thấy em ăn rất ngon miệng.” Anh cười cười.

Không đợi tôi trả lời, đã cầm lấy chiếc đũa bên cạnh đĩa ăn giải quyết một miếng thịt gà của tôi!

“Anh muốn ăn em có thể làm thêm cho anh mà.” Tôi buồn cười nhìn anh.

Anh lắc đầu, ánh mắt nhìn tôi chuyển thành sâu sắc.

“Chuyện gì vậy?”

Anh không trả lời, chỉ đưa tay vén vài sợi tóc rơi xuống trán tôi ra sau tai.

“Vì sao.....” Anh như đang lẩm bẩm.

“Cái gì?”

“Vì sao lại đối xử tốt với anh như vậy?”

Đúng vậy! Vì sao lại đối xử tốt với anh như vậy!

“Anh..... Là chồng của em.” Thản nhiên bỏ lại một câu như vậy xong, tôi đứng dậy dọn dẹp bát đĩa.

Anh lại ngồi ở một bên nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của tôi.

Mãi đến khi tôi dọn dẹp xong, một lần nữa trở lại phòng khách, anh mới mở miệng.

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Giọng nói vẫn trầm thấp cùng với thoảng khăn khăn như trước. Nhưng lời nói ngắn gọn kia lại rõ ràng truyền vào tai tôi.

“Được.....” Tôi ngồi trên sofa.

Anh cũng đứng dậy đi đến ngồi xuống bên cạnh tôi.

“Anh nói đi.” Tôi xoay người qua nhìn anh.

“Anh..... vẫn luôn không phải một người tốt.” Anh đem ánh mắt vốn đối diện với tôi chuyển về phía trước, nhàn nhạt mở miệng.

Tôi thì nhìn sườn mặt anh, lẳng lặng nghe.

“Tham lam, giả dối, lòng dạ hiểm độc, phong lưu, ma quỷ, v.v..... Từ dùng để hình dung anh nhiều đến chính anh cũng không nhớ rõ.” Anh cười tự giễu.

“Nhưng em vẫn chịu gả cho anh.” Anh xoay người lại, cầm tay tôi. Con người đen cũng nhìn tôi thật sâu.

Mà tôi, chỉ có thể nhìn anh mà cười cười.

“Khi đó anh tiếp nhận xí nghiệp đã được ba năm, cái anh cần chính là một thế lực chính trị lớn mạnh. Mà ba em là chọn lựa thích hợp nhất. Cho nên, anh theo đuổi em.” Lần đầu tiên anh nói tới những chuyện có liên quan đến việc kết hôn của chúng tôi.

Tuy rằng đây là sự thật bất công, nhưng anh chưa bao giờ đề cập trước mặt tôi.

“Điều ngoài ý muốn chính là, em rất đẹp, cũng rất hiểu chuyện. Lấy em cũng trở nên không khó chịu như trong tưởng tượng, cho nên anh đã phái người tra xét thông tin về em, sau đó thì cầu hôn.”

Tôi cúi đầu, anh phái người tra thông tin về tôi cũng là sau đó tôi mới biết. Tôi hiểu, dù sao không ai lại lấy một người phụ nữ mà mình không biết gì về họ, huống chi là một gia tộc lớn như anh.

“Em là cô gái tốt, cũng là người vợ tốt. Anh quý mến em, cũng thích em.” Anh tiếp tục nói.

Tôi đã có chút không muốn nghe tiếp nữa, bởi vì kế tiếp, rất có thể chính là ‘Nhưng mà’.

“Chuyện của Kỉ Lan anh thiếu em một lời giải thích, là anh đã làm trái với quy tắc trước đây. Chuyện ảnh chụp mặc dù bị kẻ khác ám toán, nhưng chung quy cũng là lỗi của anh. Em bị liên lụy vào, anh thật sự rất xin lỗi.”

Nhìn đôi mắt thiết tha chân thành kia của anh, tôi thê lương nở nụ cười. Quả thật đã bị liên lụy, quả thật bị tổn thương, bây giờ dường như cũng không cần phải giấu diếm nữa.

“Gạt em..... Là không cần thiết. Cuộc sống hôn nhân gần hai năm, em cho rằng cả hai cũng hiểu rõ nhau rồi chứ. Nếu anh nói cho em biết cô ấy đã trở lại, anh cho rằng em sẽ ngăn cản anh sao? Tuy rằng sẽ không chúc mừng anh, nhưng cũng sẽ giống hiện nay vậy. Anh khiến em bị tổn thương, cũng làm em bắt đầu xem thường anh.”

“Tâm Âm.....” Anh đau lòng nhìn tôi.

“Đủ rồi! Chính là loại ánh mắt này, loại dịu dàng này! Em chán ghét! Chán ghét anh vì sao không đối xử với em nhẫn tâm một chút, cay nghiệt một chút! Nếu yêu cô ấy, thì cứ thế mà đi yêu đảng hoàng đi. Tuy rằng em cũng đối xử tốt với anh, nhưng dù sao chúng ta cũng không yêu nhau.” Tôi giẫy khởi tay anh, xoay người nhìn đi nơi khác.

Anh vươn tay chỉnh lại cơ thể tôi, làm cho ánh mắt hướng về phía xa xa của tôi lại lần nữa trở về trên người anh.

“Anh..... thay đổi rồi.” Con người đen có vẻ thống khổ của anh khóa chặt tôi.

“Một đoạn tình yêu khi còn trẻ khiến anh trưởng thành, cô ấy khắc sâu trong lòng anh. Sau đó cô ấy ra đi, anh cũng tùy theo ý cô ấy, nghĩ rằng đó là hạnh phúc mà cô ấy luôn khát vọng. Vốn tưởng rằng mình sẽ không có việc gì, nhưng vào sau khi cô ấy trở về, anh mới phát hiện rằng thật ra vào giây phút cô ấy rời đi kia, anh cũng đã thương tích đầy mình rồi.”

“Yêu, không phải anh hay em có thể tùy ý sắp đặt.” Nghe anh nói về người yêu ngày xưa xong, cũng làm tôi nhớ tới Niếp Phong đã từng làm mình thống khổ. Số phận chính là sẽ làm cho người ta đi lòng vòng như thế.

“Anh mệt rồi.” Anh thống khổ nói xong, vẻ mệt mỏi đã che kín cả khuôn mặt tuần tú.

“Mệt rồi thì nghỉ ngơi đi.”

“Không, ý anh là bây giờ hình như anh đã không còn sức lực của ngày xưa, không còn xúc động cùng tình cảm mãnh liệt của tuổi trẻ nữa. Cũng không thể yêu một người điên cuồng như trước kia nữa rồi.” Anh thở dài nói xong.

“Điều đó là bình thường.” Tôi vươn tay vuốt lên lông mày nhử chặt của anh. “Giữa người với người mỗi phút mỗi giây đều xảy ra biến hóa.”

“Tình yêu vốn tinh khiết khi rạn nứt lại biến thành gánh nặng khiến người ta không chịu nổi, anh càng ngày càng không biết phải đối mặt với cô ấy của bây giờ như thế nào. Cũng chính vào lúc này anh mới phát hiện, thì ra so với việc sớm chiều ở chung thì khổ sở yêu thương một người ở xa còn tốt hơn.”

Tôi thở dài, nhìn anh.

“Hai người cũng không có được hạnh phúc như mong đợi, đúng không?”

Anh nhìn tôi, tuy không nói gì, nhưng ánh mắt đã sớm thay anh trả lời vấn đề này.

“Tình yêu cũng giống như hầu hết những chuyện khác, cần thiên thời địa lợi nhân hoà. Nếu không đủ một nhân tố nào trong số đó, đều khó có thể thành duyên thuộc. Quen biết, hiểu nhau, yêu nhau rồi đến làm bạn đời, cả quá trình này chúng ta đều hy vọng chỉ cùng một người trải qua. Nhưng ông trời dường như cứ không chiều theo lòng người. Bởi vậy mà tạo nên rất nhiều bi kịch. Em đã từng yêu, cũng chịu đựng đủ rồi. Em bây giờ so với yêu một người, càng thích chiều một người hơn. Bởi vì đối xử tốt với một người, sẽ dễ dàng đơn giản hơn nhiều, đồng thời cũng sẽ nhận được lưu luyến cùng dịu dàng của người đó.”

“Cho nên, em mới đối xử tốt với anh.” Anh bình thản nói xong.

Tôi cười gật đầu.

“Anh thật sự rất quý mến em.” Anh nghiêm túc nhìn tôi.

“Em biết.” Tôi thản nhiên nhìn anh cười.

“Trong cuộc sống không chỉ có mình tình yêu, mà anh cho tới bây giờ cũng không xem nó là toàn bộ sinh mệnh. Anh khát vọng thành công, anh có dục vọng rất lớn, để giành được vị trí đứng đầu thương giới, anh sẽ không từ thủ đoạn. Thế nên bây giờ anh chỉ có thể để em ở vào cục diện như vậy.”

“Em hiểu.....”

Hiểu được dã tâm của anh, hiểu được anh tuy rằng giả vờ không cần nhưng lại một lòng muốn chứng tỏ mình với gia tộc. Hiểu được cực khổ của anh, hiểu được phần đầu của anh.

Em hiểu anh đến chết tiệt như thế! Còn anh thì lại tự cho là đúng mà gạt em! Anh rõ ràng cơ trí sắc bén không ai sánh bằng. Nhưng vì cái gì mà anh lại nghĩ rằng lừa gạt em là lựa chọn tốt nhất!

“Xin lỗi.....” Anh tự trách nhìn tôi.

“Đoạn hôn nhân này so với trong tưởng tượng của em tốt hơn nhiều, em cũng nhận được rất nhiều từ nó, nếu nói anh mang theo mục đích là kinh doanh, thì em là vì mục đích cá nhân. Với việc này mà nói, anh cũng không có lỗi gì với em. Tuy rằng anh làm cho em có chút bị tổn thương, nhưng bây giờ anh thẳng thắn thành khẩn như vậy, khiến em cũng đã không tức giận nữa rồi.”

“Tâm Âm.....”

“Tuy rằng chúng ta là hôn nhân chính trị, nhưng em cũng không muốn trở thành loại vợ chồng chỉ biết làm tình, giả vờ ân ái, lừa gạt, nghi kỵ lẫn nhau. Em hy vọng chúng ta có thể tâm sự, có thể chân thành đối đãi với nhau, có thể thật lòng yêu chiều đối phương. Tuy rằng bây giờ chúng ta vẫn chưa biết mai sau sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng điều duy nhất em hy vọng anh có thể làm được chính là có gì thì phải nói cho em biết trước tiên, tuyệt không giấu diếm em, được không?”

Anh nhìn tôi chăm chú, sau đó gật đầu.

Tôi hiểu ý nở nụ cười, cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Đạt được nhận thức chung mới, quả thật là cần thiết đối với chúng tôi bây giờ. Trước đây có lẽ không cần lời nói, nhưng anh với tôi bây giờ đều không thể như trước được.

“Em đúng là một người phụ nữ tốt.” Anh nói lời thăm thía.

Tôi cũng nhận lời ca ngợi của anh. Kết cục của người phụ nữ tốt cùng người đàn ông tốt lại là hoàn toàn khác nhau, người phụ nữ tốt bình thường đều có thể tìm được nơi chốn cuối cùng tốt đẹp, còn người đàn ông tốt xác thực thường thường là bị người ta bỏ mặc. Hơn nữa, lớn thế này cũng chưa có bất kỳ ai nói như vậy với tôi.

“Anh cũng là một người đàn ông không tồi.” Tối thiểu là hơn cha tôi, cùng với rất nhiều kẻ được gọi là Sa trư* trong xã hội thượng lưu.

*Sa trư: đây là từ được các chị em chuyển từ cụm từ “chauvinist pig”, “chauvinist” là chỉ người tôn sùng chủ nghĩa cá nhân, ở đây là chỉ những người đàn ông coi thường phụ nữ, xem đàn ông và đặc biệt là bản thân họ là số một. Có thêm “pig” để chỉ sự khinh thường của người nói dành cho những người như thế. — Theo blog Lục Hoa.

Từ nhỏ đến lớn vẫn nhìn thấy mẹ hờn tủi như thế nào, cha luôn có ý niệm kiểm soát mạnh mẽ, cùng với chủ nghĩa đàn ông dồi dào, quả thực luôn ở trong lòng tôi, tuy rằng vẫn chưa được xem là bóng ma, nhưng tất cả đều ảnh hưởng đến quan niệm tình yêu cùng hôn nhân của tôi.

“Ở chung với em, thật sự rất thoải mái.” Anh vươn tay vuốt ve khuôn mặt tôi.

“Ừm, anh cũng không kém.” Tôi nở nụ cười.

Anh vươn tay cánh tay, ôm vai kéo tôi vào trong lòng.

“Về sau nếu còn dám gạt em, hoặc là thương tổn em nữa, cẩn thận em sẽ lấy quyền lợi làm vợ ra dùng đó!” Tôi ở trong lòng anh cảnh cáo.

“Sẽ không.” Anh thoáng đẩy tôi ra, trịnh trọng nói.

“Ừm.”

Tôi vừa lòng gật đầu, một lần nữa trở lại vòng ôm của anh.

Trở lại vòng ôm quen thuộc cực nóng, nhưng cũng biết vĩnh viễn sẽ không chỉ thuộc về mình.

Cũng được, đừng quên ý định lúc ban đầu. Tận tình hưởng thụ những gì mình cần. Tôi vốn cũng không phải là người theo đuổi sự cao thượng gì, hà tất phải hà khắc với chính mình.

Hiện nay tôi đã không còn quan tâm đến người phụ nữ yêu Lôi Nặc kia nữa. Mỗi người đều có hạnh phúc thuộc về chính mình, khi bạn không thể nắm giữ nữa, người khác cũng không giúp gì được. Cuộc sống chính là như thế, có gặp nhau nhất định sẽ có chia lìa. Có vui vẻ, thì nhất định không thể thiếu bị thương.

.....

Tất cả, dường như đều khôi phục lại trạng thái bình thường giống trước kia, nhưng chỉ duy nhất một việc là tôi không thể làm được.

Đó là làm tình.

Ôm nhau mà ngủ, gần như đã thành hành vi thân mật nhất giữa chúng tôi rồi.

Xem ra, có một vài thứ chung quy là vẫn thay đổi.....

10. Chương 11

“Tôi nói một người đàn ông như anh, lòng dạ cũng quá hẹp hòi đi thôi, tôi đây không phải cũng đã mời anh ăn cơm rồi sao!” Trong nhà hàng, tôi cười nhìn Quý Phong Nhiên nói.

Vì nhận lỗi, cơm tôi cũng mời rồi, thế mà vẫn còn mang bộ dạng khó chịu.

“Ồi..... Đàn ông các anh đúng là được một tác lại muốn tiến một thước.” Tôi bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh ta vẫn không để ý tới tôi như cũ, vẻ mặt bình tĩnh.

“Sao không nhận điện thoại?” Sau đó vừa mở miệng đã chất vấn.

“Không nghe thấy thôi.” Đó cũng không phải là thật, trên thực tế tôi có nghe thấy, chỉ là tâm tình khi đó thật sự là không muốn nhận cuộc điện thoại nào của người khác.

“Xảo biện! Cô đừng nói với tôi là di động của cô chỉ dùng để trang trí nha.” Anh ta trừng mắt tôi.

“Này, không phải tôi đã xin phép rồi sao!” Tôi đau đầu nhìn anh ta.

“Đúng vậy, nhưng tôi phê chuẩn chưa?” Anh ta hỏi lại.

“Này! Tôi thật sự có việc gấp mà!”

“Ừ..... Đúng lúc tôi nói cô theo tôi ra ngoài chứ gì?”

“Tôi thật sự có việc.”

“Lúc đó cô có gì không ổn sao?!”

“Không phải tôi, là Lôi Nặc.” Tôi chỉ có thể nói cho anh ta biết.

.....

Anh ta im lặng .

Sau đó dùng ánh mắt ‘tôi hiểu hết’ nhìn tôi.

“Anh ấy bị sốt, trong nhà lại không có ai, tôi không thể bỏ mặc anh ấy.” Tôi cũng không biết mình vì sao lại giải thích cho anh ta nghe, nhưng tự nhiên liền buột miệng thốt ra .

“Cô có nghĩ tới cậu ta vì sao bị sốt, còn chạy về nhà không?” Một lúc lâu sau, Quý Phong Nhiên nói một câu như vậy.

“Anh ấy.....” Tôi không có lời nào để nói.

“Một người đàn ông có thể hô mưa gọi gió trên thương trường, đừng nhìn đơn giản quá.” Anh ta điềm nhiên như không mà nói.

“Tôi cũng không ngốc.” Tôi nhìn anh ta, nở nụ cười.

Quý Phong Nhiên cho rằng tôi thật sự ngốc đến nỗi không biết đó là Lôi Nặc thử nghiệm tôi sao? Nhưng anh quả là bị sốt thật. Mượn cớ bị sốt để xem tôi có còn lo lắng, quan tâm đến anh hay không. Điểm ấy, đương sự như tôi đây lại không rõ ràng được sao! Cùng Niếp Phong rời khỏi trước mặt mọi người, ôm nhau ở trong sân, một đêm không về nhà. Những việc này dù là ai cũng sẽ bắt đầu hoài nghi. Huống hồ anh còn là một người chồng.

“Đây gọi là một người nguyện đánh một người nguyện chịu sao?” Trong giọng nói anh ta mang theo châm chọc.

Câu này làm tôi vô cùng không vui.

“Tối thiểu phương thức của anh ấy tôi có thể chấp nhận được, vẫn tốt hơn việc chất vấn trực tiếp ngu xuẩn kia.”

Nếu vì muốn xác định được tâm ý của tôi, anh chỉ cần qua loa một chút cho xong chuyện là được, nhưng sau một hồi nói thật lòng, đã đủ để đèn bù lại rồi. Huống chi anh còn bị bệnh thật, tôi biết anh là đang

cực. Cực tôi có còn muốn tiếp tục ở lại bên cạnh anh, tiếp tục quan hệ vợ chồng này hay không. Cho nên sau khi xác định được chắc chắn rồi, anh cũng liền rộng mở tấm lòng với tôi. Tôi hiểu được tất cả những hành động của anh, dù sao tôi cũng hiểu anh rất rõ. Cũng như chính anh đã nói, anh vẫn luôn không phải là một người tốt gì.

“Cô..... yêu cậu ta sao?” Quý Phong Nhiên hỏi.

Tôi lại xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Sao anh lại hỏi như vậy?”

A.....

Anh ta lại cười mà không nói.

Dáng vẻ tươi cười kia ý vị sâu xa, làm cho người ta khó có thể quên.

“Anh, không phải là thích tôi đó chứ?” Tôi nghi hoặc nhìn anh ta.

Ha ha ha.....

Anh ta ngửa mặt lên trời cười to. Giống như tôi nói chuyện buồn cười nhất thế kỷ vậy.

Nhưng vì sao nụ cười nhìn như rực rỡ kia chỉ dừng lại ở trên mặt, mà không phải ở trong mắt.

Ông trời.....

Người đàn ông này, thật sự có ý với tôi!

“Có khủng bố đến vậy sao?” Mây rậm của anh ta chậm rãi nhướng lên, cười nói.

“Hả?” Tôi phục hồi tinh thần lại, nhìn cặp mắt sắc bén kia của anh ta, nhất thời cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Cô nhìn ra rồi, không phải sao?” Anh ta thản nhiên nhìn tôi.

“Ừm.” Tôi không được tự nhiên gật gật đầu.

“Vậy cũng tốt, tôi đỡ phải nói ra những lời thổ lộ buồn nôn chết người. Nói đi!” Anh ta ngượng ngịu dựa ra sau một cái, hai tay khoanh trước ngực, nhìn tôi chằm chằm.

“Gi?!” Tôi không rõ phải nói gì.

“Nói cảm giác của cô, tôi muốn nghe một chút.”

Cái gì chứ! Làm gì có ai thổ lộ mà lại mang một bộ dáng đương nhiên như vậy, còn bảo người ta nói cho anh ta nghe một chút nữa chứ.

“Anh có bệnh à?” Tôi lo lắng nhìn anh ta.

“Vậy nghĩa là không có ý nghĩa gì cả.” Anh ta giả bộ không sao cả nói xong, cũng không biết hành động của mình có bao nhiêu ngốc!

Tôi nhìn anh ta không nói gì. Người đàn ông kỳ lạ này!

“Ăn cơm nhanh lên đi.” Tôi thúc giục anh ta, muốn chuyển hướng đề tài này.

“An ủi tôi một chút đi, ôm một cái thì sao?” Anh ta đột nhiên đến ngồi cạnh tôi.

“Này –”

Tôi còn chưa nói xong, đã bị anh ta ôm chặt lấy.

“Tôi là nghiêm túc.” Anh ta nhẹ nhàng để lại bên tai tôi một câu như vậy.

Sau đó buông lỏng tôi ra, ngồi trở lại chỗ cũ.

Sự im lặng.....

Tiếp tục lan tràn.

Mãi đến khi chúng tôi lặng im dùng xong bữa, anh ta đi lấy xe.

Ài.....

Cảm giác thật kỳ quái!

Lớn như vậy không phải chưa từng có ai thích, cũng không phải chưa từng được thổ lộ. Nhưng tôi bây giờ cũng đã coi như là một thiếu phụ đã có gia đình! Người đàn ông kia chẳng lẽ thật sự không lo ngại gì sao! Điểm mấu chốt là đạo đức mà một chút cũng không có sao a!

Phiền muộn!

Đột nhiên cảm thấy thật phiền muộn! Mọi người đều nói tình yêu văn phòng ồn ào là không nên!

Thích thì cứ thích đi, giữ làm bí mật của riêng mình là được rồi! Đừng kéo luôn người khác xuống nước vậy chứ.

Thật đúng là người đàn ông không làm cho người ta bớt lo mà!

Tin — Tin —

Anh ta đã ra.

Ô tô dừng, anh ta thề mà lại bước xuống, đi sang ghế phụ, mở cửa xe cho tôi.

Trời ạ! Tôi thật giật mình !

Đây chính là Quý Phong Nhiên đó sao!

Ngây ngốc nhìn anh ta, rồi lại nhìn cửa xe mở ra một nửa kia.

“Vào đi thôi.” Anh ta to tiếng gầm lên.

Có lẽ là bị tôi nhìn đến mất tự nhiên, hai gò má ngăm đen chợt hiện lên ửng đỏ!

“Ha ha a ~” Tôi lập tức cười phá lên.

Một người đàn ông trưởng thành rồi còn đỏ mặt cái gì chứ!

“Đi vào!” Giọng nói anh ta càng lớn hơn, giống như muốn làm điếc tai người ta vậy.

Tôi vội vàng thu lại nụ cười, ngồi vào trong xe.

“Quý ông thì không phải là ai cũng có thể học được. Anh thật đúng là một người học việc kém cỏi.” Trên đường, tôi không nhịn được mà chế nhạo anh ta.

Anh ta lại nhìn thẳng phía trước, không để ý tới tôi. Ra vẻ như chuyên tâm lái xe, nhưng sắc mặt lại một hồi trắng một hồi xanh, ngay cả hơi thở cũng không đều đặn.

“Khi.....” Tôi không nhịn được bật cười.

Két —

Xe nảy mạnh một cái, bị anh ta dừng ở ven đường.

“Anh làm gì —”

Những lời còn chưa kịp nói đã bị anh ta nuốt hết!

Người đàn ông này! Lại dám hôn tôi.

Hơi thở nam tính nóng rực đột nhiên ập lại, tôi bị dọa sợ. Ngơ ngác ngồi tại chỗ, mặc cho anh ta đánh lên một cái thơm môi lên môi mình.

Tức giận trước đó tựa như vào giây phút tiếp xúc đến da thịt kia liền tan thành mây khói, nụ hôn của anh ta lại nhẹ nhàng hạ xuống như vậy.

Cùng bộ dạng hung hãn hiện giờ của anh ta hình thành sự đối lập rõ rệt, tôi không biết phải nhìn anh ta như thế nào, đành mở to hai mắt nhìn thẳng anh ta. Hơi thở thổi nhẹ trên mặt lẫn nhau, khoảng cách là gần như thế.

Sau một lúc lâu, mãi đến khi chiếc xe đằng sau chạy vút qua, truyền đến tiếng động cơ chói tai.

Anh ta mới hồi phục tinh thần lại, xấu hổ đằng hắng cổ họng.

“Ách.....”

“..... Không cần nói gì cả.” Tôi chặn ngang anh ta.

Không muốn làm khó anh ta, một màn vừa rồi đều là vượt qua dự liệu của hai người.

Tôi không có đẩy anh ta ra, mà anh ta thì lại cả gan hôn tôi!

Lại tiếp tục xấu hổ cùng trầm mặc.....

Chúng tôi đều đang tự hỏi vấn đề của riêng mình.

Rốt cục, tôi phá vỡ trầm mặc.

“Vì sao?” Tôi quay đầu, nhìn anh ta.

Anh ta lộ ra một vẻ tươi cười thần bí, liếc mắt nhìn tôi một cái, lại chuyển tầm mắt về lại phía trước.

“Phụ nữ anh từng gặp nhiều không đếm xuể. Vì sao lại cố tình coi trọng người đã có gia đình như tôi?”

Tôi muốn biết rốt cuộc là mình có sức hút gì mà có thể làm cho đủ loại người thích. Vả lại còn là người đàn ông hiểu rõ người khác như anh ta nữa chứ.

Nhưng anh ta lại giống như muốn làm tôi tò mò, bật cười khẽ, không nói một lời.

“Vấn đề này buồn cười lắm sao?”

“Không.” Anh ta lắc lắc đầu.

“Vào lúc tôi phát hiện tầm mắt của mình bỗng thường xuyên dõi theo bóng dáng của em, liền hiểu được rằng, em đối với tôi mà nói đã không còn là một phụ nữ bình thường nữa.”

“Bắt đầu từ khi nào?”

Anh ta, lại cười.

“Nói ra e sẽ làm em sợ.”

“Anh nói tôi nghe một chút đi.” Tôi bắt chước lời nói trước đó của anh ta.

Mây rậm anh ta nhướng lên, lên tiếng nói: “Tôi vẫn nhớ rõ đó là một mùa hè, rất nóng, tâm tình tôi cũng rất bức bối. Cho dù ngồi phòng trong máy lạnh, tâm tình vẫn không thể tốt lên được. Thật vất vả mới xong một bệnh nhân khó đối phó, lúc đang định nghỉ ngơi một chút thì một cô gái xinh đẹp cực kỳ không có lẽ phép xông vào. Lại là vì muốn tự đề cử mình! Nói rằng cô ấy tuy không phải rất ưu tú, nhưng cũng không hề kém, hy vọng tôi có thể cho cô ấy một cơ hội, làm việc ở chỗ tôi.....”

Tôi nở nụ cười, trong đầu hiện ra hành vi lỗ mãng lúc đó của mình.

“Em của ba năm trước, đẹp làm người ta thấy cô độc.” Anh ta nhìn tôi thật sâu.

Tôi thì khẽ thở dài một hơi, nói không được là cảm giác gì.

“Vật đổi sao dời, tôi của bây giờ đã là hai người hoàn toàn khác nhau rồi.”

“Không, em của bây giờ, vẫn đẹp làm người ta thấy cô độc như trước.”

Quý Phong Nhiên à, vì sao người nhìn qua loa sơ sài như anh lại cứ cố gắng nhìn thấu người khác như vậy thế!!! Một ánh mắt hay động tác cực kỳ nhỏ dường như cũng không trốn khỏi ánh mắt của anh được! Tôi vừa hâm mộ vừa ghen tị nhìn anh ta.

“Hoặc là nói, em của bây giờ, cô độc làm người ta đau lòng.” Anh ta lại không nhanh không chậm nói xong.

“Thì ra anh thích mẫu người như thế.” Tôi nở nụ cười.

“Không, cho tới bây giờ cũng không.” Anh ta lắc lắc đầu, nói tiếp: “Nhưng tôi lại phát hiện ra, em như vậy đã tiến vào chiếm giữ khu vực riêng tư của tôi từ lúc nào không hay biết, tiến vào chiếm giữ một nơi chưa bao giờ có người đặt chân đến. Chỉ tiếc lúc tôi nhận ra được lòng mình cũng chính là lúc diễn ra hôn lễ quy mô thế kỷ kia của em. Nói thật, thời điểm đó, trong lòng tôi thật chua xót.”

“Tôi..... Không biết phải nói gì.”

“Em cái gì cũng không cần phải nói.”

Anh ta nở nụ cười dịu dàng, đáng vẻ tươi cười kia là cô đơn như thế! Anh ta như vậy, tôi chưa thấy qua bao giờ.

“Vì sao lại chọn lúc này nói cho tôi biết? Muốn làm chúa cứu thế sao?” Chứng kiến cuộc hôn nhân bất hạnh của tôi nên đẩy lên dự vọng muốn làm bạch mã hoàng tử à?

“Hôn nhân, cho tới bây giờ cũng không phải là vật cản trong mắt tôi.” Anh ta nhìn tôi, chính là thần nhiên nói một câu như thế.

“Vậy thì là gì?!”

“Em bây giờ đã chuẩn bị tốt rồi. Em trước kia đắm chìm trong tổn thương của tình yêu, mặc cho ai cũng không thể giải cứu.”

“Cho nên, anh sắp xếp cho Niếp Phong cùng tôi gặp mặt?” Tôi nhớ tới hành động trước đây của anh ta.

Anh ta nở nụ cười, ánh mắt nhìn tôi như đang nói ‘em quá nhạy cảm rồi’.

“Nếu như các người thật sự hạnh phúc, vậy với em mà nói không phải tốt nhất sao. Tin tưởng tôi, yêu thích của tôi đối với em tuyệt đối vượt qua giai đoạn ‘chiếm hữu’.”

Những lời của anh ta, nhất thời làm tôi cảm thấy mình đích thực là một con nhím cả người đầy gai nhọn. Trong lòng thấy không thoải mái.

“Hai người không trở lại được, không phải sao?” Anh ta nhẹ nhàng băng quơ nói.

Đó không phải câu hỏi, mà đích xác là khẳng định.

“Anh cảm thấy tôi sẽ tiếp nhận anh ư?” Anh liệu sự như thần mà, nói thử xem.

“Ha ha..... Em đây là đang thử tôi sao?” Anh ta nhướn mày.

“Ừ.”

“Em có tiếp nhận hay không, cũng không phải trọng điểm. Trọng điểm là em biết có một người như vậy thích em, quan tâm em. Vào lúc em ốm đau, hay khi gặp phải khó khăn, anh ta sẽ bỏ lại tất cả mọi chuyện, trước hết chạy tới bên cạnh em. Đem em đặt ở vị trí thứ nhất trong lòng.”

Anh ta nói một cách ung dung thần nhiên, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra nghiêm túc. Tôi biết, anh ta là thật sự thích thăm tôi rồi!

“Anh hết thuốc chữa rồi.” Tôi lườm anh ta một cái.

Ngay cả tôi bây giờ thiếu thốn cái gì nhất, cần cái gì nhất anh ta cũng đều biết rất rõ!

Người đàn ông đáng ghét này! Vì sao nhất định phải thông minh như vậy!

“Cảm động không?” Anh ta mang vẻ mặt cười xấu xa.

“Anh đi chết đi!” Tôi đẩy mặt anh ta đang tới gần ra, ngồi ngay ngắn lại.

“Ừm..... Thế này mới đúng. Không khí xấu hổ vừa rồi kia, thật đúng là không phải những gì tôi mong muốn.” Anh ta nhàn nhã nói xong.

Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái. Còn dám nói!

“Còn không phải là lỗi của anh à!”

“Ha ha.....” Anh ta da mặt dày còn cười đến càng vui vẻ.

Người đàn ông này.....

Nhưng lại ngoài ý muốn làm người ta ám áp như vậy. Quả nhiên, anh mới là người có tư cách đi yêu người khác nhất. Chẳng qua khác biệt chính là lúc nói câu này trước kia, tôi cũng không ngờ người được yêu lại là mình.

Tôi nhìn sườn mặt anh ta, cũng từ từ lộ ra mỉm cười.

Tôi bây giờ, thật sự cần một người đàn ông đem mình đặt ở vị trí thứ nhất như anh ta sao?

Đúng, anh ta đúng đến chết tiệt.

Không phải là thứ nhất của Lôi Nặc. Không phải là thứ nhất của Niếp Phong. Mà anh lại đồng ý để tôi làm thứ nhất của anh!

Nhưng mà, tôi thật sự xứng đáng sao?

Dù gì anh cũng là một người đàn ông ưu tú như thế.

11. Chương 12

Được người ta thích là một chuyện rất vui vẻ, đương nhiên điều kiện tiên quyết là bạn cũng không phản cảm với người đó. Tôi cần người có cùng nhận thức, cần người quý trọng, đương nhiên còn có yêu thích thuần túy giữa nam nữ, những thứ đó Quý Phong Nhiên đều có thể cho tôi.

Thỏa mãn hư vinh của phái nữ cũng tốt, ở trong cuộc sống hư không có thêm một người có thể nói chuyện cũng tốt, tôi đang thoải mái hưởng thụ.

Dùng xong bữa trưa, chúng tôi về tới phòng khám. Anh ta vẫn là kém cỏi như thế, chương trình học làm quý ông cũng đang tiến hành liên tục, nhưng tôi nhìn thế nào cũng thấy thất bại.

Có điều, anh ta vẫn là rất có tiềm năng chọc cho tôi cười.

“Bữa tối thế nào?” Ở cửa văn phòng, anh ta hỏi tôi.

“Không rảnh.” Tôi trợn trắng mắt liếc anh ta một cái.

Làm gì có ai mới vừa ăn cơm trưa xong đã hẹn cơm tối!

“Được, tôi chờ em tan tầm sẽ đưa em về nhà.” Dứt lời còn nháy mắt với tôi rồi đi vào văn phòng của mình.

“Này –”

Tôi cũng chưa nói muốn anh đưa về mà!!

Mọi người đều nói giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Tự chủ trương đã thành thói quen của anh ta rồi, tôi thấy cho dù chết cũng không thay đổi được.

“Bác sĩ La, có một bệnh nhân đã tới rất lâu rồi.” Lisa nhìn tôi báo cáo lại.

“Là Triệu tiên sinh sao?” Ông ấy hẹn là bốn giờ mà.

“Vị này là mới tới, không có hẹn trước. Hình như là gấp gáp muốn nói chuyện với chị, em khuyên cô ấy không được.” Về mặt Lisa khó xử.

“Để cô ấy vào đi.”

“Vâng.....”

Cứ như vậy, cách vài giây sau, người vào cũng chính là người đời này tôi không muốn đối mặt nhất.

Cô ta rất đẹp, thật sự rất đẹp. Làm phụ nữ, tôi có chút ghen tị. Nhưng nếu đứng ở lập trường phái nam, tôi sẽ không chút do dự chiều cô ta, vì cô ta mà làm bất cứ chuyện gì. Người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, diện mạo ngọt ngào như thế, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Bề ngoài có vẻ như yếu không chịu nổi gió, nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một loại kiên nghị. Mặc dù không biết đó cụ thể là gì, nhưng tôi có thể xác định rằng đó là một loại tỏ ra tự tin của cô ta. Mà tự tin này, nhất định có liên quan đến tôi.

Câu ‘Lai giả bất thiện’* trong tục ngữ chỉ sợ chính là trường hợp tôi gặp phải trước mắt này.

*Lai giả bất thiện: cả câu là ‘Lai giả bất thiện, thiện bất lai giả’ (kẻ đến là kẻ không lương thiện, kẻ lương thiện thì không đến)

“Mời ngồi.” Tôi bảo cô ta ngồi xuống, thật sự là không muốn tiếp tục đối diện như vậy nữa. Vả lại, cả hai đánh giá nhau cũng đủ lâu rồi.

“Có việc gì sao?” Tôi mở miệng trước.

“Hôm nay tôi tới với tư cách là một bệnh nhân.” Cô ta chậm rãi mở miệng. Tiếng nói dịu dàng như âm thanh của thiên nhiên, khiến người ta cả người dễ chịu.

Chết tiệt! Lại thua thêm một phần!

“Tôi có thể giúp gì cho cô?” Câu này ngày thường vẫn là lời nói cơ bản trong ngành, nhưng khi tôi nói ra lại có chút không được tự nhiên.

“Chỉ cho tôi làm sao mới có thể không thống khổ nữa?” Dáng vẻ cô ta khi nói lời này thật sự thương cảm, khổ sở trong mắt trong suốt thấy đáy.

Ánh mắt người phụ nữ này, vì sao lại sáng ngời như vậy!

Ài.....

“Trước tiên hãy nói cho tôi biết cô thống khổ về chuyện gì, tôi mới dễ cho ý kiến.” Tôi bỗng hạ thấp âm điệu trong vô thức, âm tiết kia phát ra, ngay cả tôi cũng có chút bất ngờ.

“Ừ.” Cô ta gật gật đầu. Uống ngụm nước trên bàn, lại lần nữa mở miệng: “Tôi cảm thấy giữa chúng tôi có sự thay đổi.”

Tôi đương nhiên biết giữa bọn họ đã xảy ra biến hóa, nhưng đây chỉ là tin tức nhận được từ một phía của Lôi Nặc. Còn về ý nghĩ của cô ta, tôi vẫn là muốn nghe một chút.

“Ừ.” Tôi gật gật đầu, gợi mở cho cô ta nói tiếp.

“Tôi rất sợ hãi, sợ anh ấy sẽ rời bỏ tôi.” Cô ta yếu ớt nói xong, ánh mắt bắt đầu mờ ảo.

“Ừ.....”

“Cô cũng làm cho tôi cảm thấy sợ hãi, tôi sợ cô sẽ cướp mất anh ấy.” Cô ta thu ánh mắt nhìn về xa xăm kia lại, nhìn tôi.

Trước lời nói trắng ra của cô ta, tôi không khỏi sửng sốt một chút.

“Xin lỗi.....”

Tôi nghĩ phản ứng của tôi, ít nhiều cũng làm cho cô ta ý thức được hành vi lỗ mãng của mình.

“Ừ.....” Tôi đành hắng cổ họng, “Lôi Nặc không thuộc về bất kỳ ai, người đàn ông như anh ấy chỉ biết đến bản thân, mặc dù cách anh ấy đối đãi với cô có khiến cô nghĩ rằng mình đã chiếm được tất cả đi nữa.”

“Cô..... yêu anh ấy không?” Trong mắt cô ta toát ra một tia khùng hoảng.

“Không.....” Tôi cười lắc đầu. “Yêu thì vẫn chưa tới, nhưng tôi thực sự thích anh ấy. Dù sao..... cũng đã ở chung hai năm.”

“Cảm ơn.....” Cô ta cảm kích cười.

“Hả?” Tôi không rõ.

“Cảm ơn cô đã không nói rằng ‘dù sao chúng tôi cũng đã được kết hôn hai năm.’”

Cô ấy nghe ra được chỗ ngập ngừng của tôi, xem ra cũng không phải một người phụ nữ hết thuốc cứu chữa.

“Tôi có thể hỏi cô một vấn đề riêng tư không?” Tôi đối với một việc vẫn thực cảm thấy hứng thú.

“Có thể.” Cô ta cười nói.

Đáng giận! Không thể không thừa nhận, dáng vẻ tươi cười kia thật đúng là đẹp!

“Ách..... Cô, năm xưa vì lý do gì mà lại ra đi?”

Nghe thấy câu hỏi của tôi, cô ta nở nụ cười thoáng mang theo chua xót.

“Trước kia tôi quá tùy hứng cũng quá ngây thơ. Có lẽ nên nói là quá ngu xuẩn. Cho rằng du lịch vòng quanh thế giới, hiểu rõ về thế giới rộng lớn, giống như một chú chim tự do bay lượn là chuyện vui sướng nhất. Không tí mảy may nào nhìn ra cái tốt của người bên cạnh mình, không hề phát hiện rằng cuộc sống của mình là bao nhiêu người mơ ước cũng không được.”

“Cho nên cô lựa chọn tự do bay lượn.” Tôi thay cô ta nói xong.

Thật ra..... Tôi cũng không định tìm hiểu về cô, tôi chỉ muốn biết cô vì sao đi rồi còn trở về.

“Ừ. Đến bây giờ tôi vẫn nhớ rõ vào đêm tôi nói với Nặc rằng mình muốn đi. Biểu hiện mất hồn mất vía của anh ấy vẫn là lần đầu tiên tôi nhìn thấy. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ vào lúc đó tôi đã triệt để nghiền nát trái tim toàn tâm toàn ý yêu tôi của anh ấy rồi.”

Cô ta thông thả nói xong, tôi thấy hiện giờ mất hồn mất vía hình như đã đổi lại thành cô ta thì phải.

“Năng lực chống đỡ thương tổn của đàn ông rất mạnh. Năng lực khôi phục, tự nhiên cũng sẽ không quá yếu.” Tôi ám chỉ với cô ta.

“Đúng vậy.....” Cô ta thê lương gật đầu.

“Cho nên anh ấy kết hôn. Thật ra tôi nên sớm biết, tình yêu đối với anh ấy cũng không quan trọng như vậy. Đối tốt với tôi, có lẽ là vì trách nhiệm thôi.”

Tôi đột nhiên cảm thấy rất buồn cười.

Trách nhiệm, hẳn là nên đối với vợ của mình mới phải chứ. Thân phận hiện nay của cô ta, thực ra chỉ là một tình nhân không thể gặp gỡ công khai.

“Cô trở về, là vì mệt mỏi? Hay bởi vì không thể rời xa anh ấy?”

Kỳ thật tôi càng có khuynh hướng muốn biết chuyện lúc trước. Nếu không thể rời xa anh, vì sao lúc đầu còn lựa chọn bỏ đi?

“Cả hai. Nhưng đúng là vào thời điểm anh ấy kết hôn, tôi phát hiện mình cũng không có được kiên cường như trong tưởng tượng, cũng phát hiện lòng mình yêu anh ấy, trong toàn bộ thế giới nhận thức của tôi, anh ấy lại có thể chiếm tỉ lệ lớn như thế.”

“Vậy..... Vì sao không lập tức trở về? Ngăn cản anh ấy.” Nếu tôi nhớ không lầm thì hôn lễ của mình đã là chuyện của hai năm về trước, mà cô ấy thì lại là gần đây mới trở về.

Thời gian đó, cô ấy làm cái gì.

“Tôi nghĩ, có thể khi đó tôi vẫn còn một vài sứ mệnh dang dở nhất định phải hoàn thành.”

“Ừm.” Tôi rũ mắt xuống, tự hỏi.

“Thật ra, cô cũng không có yêu anh ấy như cô đã nghĩ. Bây giờ trở về, là vì cô đã mệt mỏi. Cô vẫn xem anh ấy như vật thuộc sở hữu của cô, cho dù vật thuộc sở hữu kia tạm thời bị người khác sử dụng, cô biết, đó vẫn là của cô. Cho nên, cô đã trở về.” Tôi đâm trúng chỗ hiểm.

Đối với cô ta, tôi không cần thiết phải bận tâm.

“Ha ha.....” Lại là nụ cười thê lương kia, nhưng không phản bác lời của tôi.

“Trong lòng cô cũng biết, cô đã thua không gượng dậy nổi. Cô biết rõ cái tốt của anh ấy, biết rõ sẽ không có người đàn ông nào đối xử tốt với cô hơn anh ấy! Cô không thể buông người đàn ông như vậy ra, cho nên, cô dù chết cũng phải giữ chặt lấy phần tình cảm kia.”

Cô ta nhìn tôi, cũng không trả lời.

Nhưng ánh mắt lại bắt đầu trở nên phức tạp.

“Tôi..... yêu anh ấy” Ánh mắt kia là nghiêm túc, không ai lại không tin.

Tôi cũng biết cô yêu anh ấy.

“Nhưng tình cảm vốn là chuyện đơn giản, một khi cô trầm trọng quá mức, sẽ ép anh ấy tới không thở nổi. Dù sao anh ấy vẫn là một người đàn ông phải quản lý thiên quân vạn mã. Cô muốn giữ được trái tim anh ấy, không bằng trước tiên thử tìm hiểu về anh ấy đi.”

Tôi cũng không định làm người tốt rách nát gì, nhưng người phụ nữ trước mắt này hiển nhiên không phải một người hiểu chuyện. Cứ tiếp tục như vậy, không chỉ làm tổn thương chính mình, mà còn liên lụy đến Lôi Nặc. Cục diện như vậy, chính tôi cũng không muốn nhìn thấy.

“Cô..... thật sự rất tốt.” Cô ta giống như cực kỳ không muốn thừa nhận mà nói vậy.

Biến đổi này làm tôi cười khổ. Được tình nhân của chồng khen là người tốt, là làm người rất thành công hay rất thất bại đây.

“Cảm ơn.” Nhưng lễ phép cơ bản vẫn là phải có.

“Cô nhất định cảm thấy tôi rất chán ghét có phải không?” Cô ta nói.

Không đến mức chán ghét, nhưng tôi không thích cô.

“Gần như vậy.” Đáp lại chỉ có thể là những lời này.

“Thật ra trước khi đến đây, tôi rất khấn trương, cũng rất sợ hãi. Rốt cuộc là kiểu phụ nữ như thế nào mà có thể khiến anh ấy khen ngợi cô, quý mến cô như vậy. Nói cô là người phụ nữ hiếm có, đáng giá tốt nhất. Tôi phải thừa nhận, tôi ghen tị với cô, cho dù là bây giờ, tôi vẫn ghen tị với cô như cũ.”

Ánh mắt kia tựa như cũng phối hợp với lời nói của cô ta, cô ta đúng là ghen tị thật.

Bỗng nhiên tôi có loại cảm giác đặc chí của người thắng cuộc, đối thoại tiến hành đến tận bây giờ, tôi bắt đầu cảm thấy tâm tình cũng không tồi.

“Bây giờ tôi chỉ có thể nói với cô rằng, nếu cô muốn có được anh ấy, nhận được những gì cô muốn, sẽ khó khăn hơn tưởng tượng của cô rất nhiều.” Tôi cảm thấy mình cần phải nhắc nhở cô ta.

“Dĩ nhiên, tôi không phải chương ngại vật chính của cô. Chỉ cần cô có thể thay đổi tâm ý của anh ấy thì tôi hay bất cứ thứ gì cũng sẽ không là vấn đề.” Tôi nói ra sự thật.

Cô ta đang quan sát tôi, suy xét độ chân thành trong lời nói của tôi.

Sau một lúc lâu, cô ta nói câu

“Cảm ơn.....”

“Cảm ơn tôi thì không cần rồi.” Tôi nhận không nổi.

“Cô..... vẫn luôn thấu hiểu rõ như vậy sao?” Cô ta hỏi.

“A.....” Tôi cảm thấy buồn cười, sau đó thở dài thật sâu.

“Hiểu rõ của tôi là được thành lập trên một hệ thống so sánh mà thôi. Tin tôi đi, hiện giờ chính tôi cũng vẫn mơ hồ không rõ như trước. Cô tối thiểu còn có mục tiêu, có cái để theo đuổi. Có thống khổ nhưng đồng thời cũng sẽ được đến vui sướng thật lớn. Còn tôi, nói dễ nghe một chút là bình thản như nước, mà nói khó nghe một chút, thì chính là cục diện đáng buồn.”

“Nếu chúng ta không phải gặp nhau với thân phận hiện tại, tôi thật sự sẽ rất muốn kết làm bạn bè với cô.”
Cô ta hơi tiếc hận nhìn tôi.

Tôi chỉ có thể cười nhẹ. Thời cơ trên người đi.

“Cô..... có sẽ yêu anh ấy không?” Cô ta lộ ra lo lắng không thể che dấu.

Đó là một câu hỏi ngu xuẩn. Tôi sẽ yêu anh không ư?

“..... Tôi sẽ!” Thậm chí không cần tự hỏi, tôi cũng biết mình sẽ yêu một người đàn ông như vậy.

Mỗi người đều có một mẫu người yêu thích của mình. Mà mẫu người đàn ông như anh chính là hình mẫu tôi thích. Đối với điểm này, tôi vẫn luôn hiểu rõ.

Phong lưu của anh, tôi thích. Ngang ngược của anh, tôi thích. Âm hiểm của anh, tôi cũng vẫn thích. Dịu dàng, tà ác, làm người ta giận sôi, v.v..... Tôi đều thích.

Anh, hình mẫu hỗn hợp phức tạp này. Là người tôi muốn.

Giống như uy hiếp người khác, hình mẫu như anh, có thể dễ dàng hòa tan tôi.

Có lẽ lời của tôi đã dọa cô ta. Sau một lúc lâu cũng không thấy cô ta lên tiếng, mà chỉ nhìn tôi chằm chằm, trong ánh mắt có vẻ không vui.

“Kì tiểu thư?” Tôi định kéo ý thức của cô ta trở lại.

“A ~ thật ngại quá.” Cô ta chuyển thành áy náy.

“Bất ngờ sao?” Tôi hỏi.

“Ừ. Thái độ vừa rồi của cô làm cho tôi có chút hiểu lầm. Cho nên.....”

“Từ đầu tới cuối tôi cũng chưa từng nói với cô rằng tôi sẽ không yêu anh ấy, không phải sao?”

“Ừ.”

“Người đàn ông tốt, cũng không chỉ có cô thấy được. Huống hồ anh ấy còn là chồng tôi, thân phận đặc biệt này, làm cho tôi đối với anh ấy cũng có hơn phần tình cảm không giống với người khác. Điểm ấy, tôi nghĩ là cô không thể thể nghiệm.”

Tôi thừa nhận, lời nói này của mình là không có thiện ý.

Nhưng cô ta cũng thật sự là quá trong sáng vô tư đi, lấy thân phận một tình nhân, mà cho rằng sau khi cùng tôi nói chuyện một phen, là có thể đạt được tôi chấp tay nhường cho, thậm chí còn chúc phúc sao?! Điều bộ không cho phép tôi yêu Lôi Nặc kia cũng quá rõ ràng rồi đi.

“La tiểu thư.....” Cô ta bày ra một vẻ mặt bị thương.

Có lẽ thật sự bị lời nói của tôi tổn thương đến, nhưng xem ở trong mắt tôi lại đều thành cố ý.

“Rốt cuộc hôm nay cô tới để làm gì? Đàm luận tình yêu của cô, thống khổ của cô, hay là thăm dò ‘tình hình địch’?” Sự nhẫn nại của tôi đang dần mất đi.

“Đều có.....” Cô ta cũng ăn ngay nói thật, tốt xấu gì cũng coi như có chút ánh mắt.

“Tôi tưởng rằng thái độ của tôi đã thực rõ ràng rồi, không phải sao?” Tôi dựa vào sau sofa, nhìn cô ta.

Nhìn cô ta tiếp tục dáng ngồi của thực nữ. Xinh đẹp như cũ.

“Tôi, đi trước.” Cô ta hơi lộ vẻ xấu hổ giật giật thân thể.

“Không tiễn.” Tôi vẫn không nhúc nhích nhìn cô ta.

Cô ta dưới ánh nhìn chăm chú của tôi mà đứng lên. Vừa bước ra được một bước lại quay đầu.

Rõ ràng, cô ta còn điều muốn nói.

“Xin đừng nói với Nặc tôi từng đến tìm cô, được không?” Cô ta khấn cầu nhìn tôi, giọng nói cũng dịu hơn vừa rồi đôi chút.

“Vì sao lại sợ anh ấy biết?” Không tự tin với chính mình như thế sao?

“Tôi sợ, tôi là sợ!” Tiếng nói của cô ấy không tự giác cao lên, vẻ mặt cũng thống khổ không thể tả.

Tôi nói gì sai sao? Cô cần gì phải có vẻ mặt uất ức như thế, khổ sở cũng không phải do tôi gây ra cho cô. Dám đến tìm tôi thì chắc hẳn đã chuẩn bị tâm lý tốt rồi chứ.

“Cô.....” Đi đi. Tôi đứng dậy, chuẩn bị tiễn khách!

“Cô muốn biết vì sao tôi lại đến, đúng không.” Cô ta cười khổ.

“Là vì cô làm cho tôi cảm thấy sợ hãi! Hoàn toàn đã không còn cảm giác an toàn! Biết vì cái gì không!”

Tôi chỉ có thể lẳng lặng nhìn cô ta, nghe điều cô ta muốn nói.

“Bởi vì anh ấy hiện giờ, càng không chạm đến tôi! Thậm chí vào nửa đêm lúc ôm tôi lại còn gọi tên cô!” Gào thét khàn cả giọng thật sự là không cần thiết! Tôi cũng khó chịu thay cô ta.

Nhưng lời của cô ta lại thật sự làm chấn động đến tôi!

“Đã biết..... biết vì sao tôi đến rồi chứ!! Trước khi đến thậm chí tôi còn hy vọng cô là một người phụ nữ đã học qua bùa ngải, mê hoặc anh ấy. Nhưng cô không phải, cô không phải! Cô là một người phụ nữ thẳng thắn rõ ràng, còn cực kỳ xinh đẹp! Vì sao cô lại không giả tạo, không xấu xí, không ương ngạnh hống hách chứ!”

Tôi không thể tin nhìn cô ta, không biết nên nói tiếp như thế nào.

“Cô lương thiện hiểu ý người đến chết tiệt, mê người đến chết tiệt! Rõ ràng tự nói rằng phải hận cô! Phải tiêu diệt khí thế của cô, tìm về tự tin cùng tự tôn của chính mình! Nhưng lại là bị cô cảm hóa!! Là do tôi quá vô dụng? Hay cô quá lợi hại đây!” Cô ta vươn tay ra giữ chặt cánh tay của tôi. Ánh mắt cực kỳ thống khổ, đầu tranh trăn ngập gương mặt.

“Này..... Cô trước tiên bình tĩnh một chút.” Tôi muốn giãy khỏi tay cô ta.

Nhưng người phụ nữ nhỏ nhắn này lại có sức lực lớn như thế.

“Cô nói cho tôi biết, van xin cô hãy nói cho tôi biết, phải làm thế nào mới có được trái tim anh ấy. Nói cho tôi biết phải làm thế nào, mới có thể xóa sạch cô trong trí nhớ của anh ấy đây.” Cô ta khấn cầu tôi.

“Ách.....” Tôi không chịu nổi khẩn cầu, cùng với cô ta dần dần tăng thêm sức lực như thế.

“Cô buông tay ra trước đã, ngồi xuống từ từ nói.” Tôi khuyên cô ta.

Cho cô ta ánh mắt chắc chắn. Cô ta giờ phút này cần điều đó.

Rốt cục, cô ta cũng bình tĩnh hơn chút. Thông thả di chuyển thân thể, ngồi trở lại sô pha.

“Kỳ thật..... Anh ấy vẫn còn yêu cô. Cũng chưa từng có người nào khác thật sự tiến vào chiếm giữ trái tim anh ấy.” Sau một lúc lâu, chờ cô ta khôi phục bình tĩnh xong, tôi lên tiếng.

Tuy rằng cực kỳ không muốn nói những thứ này với cô ta, nhưng trái tim yếu đuối lại luôn phản bội chính mình.

Cô ta nghe vậy xong, ngẩng đầu lên nhìn tôi. Ánh mắt như là một lần nữa dấy lên hy vọng.

Tôi nhìn cô ta gật gật đầu.

“Đúng vậy, anh ấy từng nói với tôi, anh ấy yêu cô. Tôi nghĩ bây giờ cái anh ấy không tiếp nhận được có thể là sự thay đổi của cô, cùng với những ngày tháng trước đây đã tạo thành dấu vết khiến anh ấy còn chưa hoàn toàn bình phục lại. Về phần cô lại cảm thấy tôi quan trọng như vậy, có thể là do vào lúc anh ấy mệt mỏi trong cuộc sống tôi đã làm một người chia sẻ áp lực với anh ấy, anh ấy cũng vì vậy mà sinh ra một ít ý lại hoặc là thói quen thôi.”

“Ý..... cô là”

“Anh ấy cũng không có yêu tôi, mà cô cũng còn chưa mất đi anh ấy.” Tôi nói ra một số lời mà ngay cả chính mình cũng không rất xác định, bởi vì mãi cho đến giờ phút này tôi mới ý thức được, lực ảnh hưởng của mình đối với anh dường như đã xa không chỉ trên danh nghĩa người vợ đơn giản như vậy nữa rồi.

Không chạm vào cô ấy nữa? Thật vậy ư?

Anh làm như vậy là vì em chẳng?

Tôi phát hiện ra suy nghĩ của mình đang bắt đầu hỗn loạn.

Mà cô ta hình như cũng đắm chìm trong thế giới của mình.

Sau đó, cô ta như là lằm bằm lâu bầu, hoặc như là muốn tuyên cáo với tôi.

“Tôi nhất định sẽ giữ được anh ấy!”

Tôi thản nhiên liếc nhìn cô ta một cái. “Chúc cô may mắn.....”

Mời đi được người phụ nữ nhìn như yếu đuối này xong, dường như tôi cũng có chút bài xích gian văn phòng còn sót lại hơi thở phức tạp kia. Bồi hồi đứng trên hành lang, muốn sắp xếp ổn định lại tâm tư đã bị cô ta quấy rầy.

Rất nhiều chuyện, xem ra lại sắp phát sinh rồi.

Cuộc sống yên bình, tựa hồ luôn bị ngăn chặn đến.

Tôi có chút mệt mỏi.

“Chiến dịch đã thành công rồi sao?”

Giọng nói trêu chọc kia của Quý Phong Nhiên không có chút báo động trước nhẹ nhàng vang lên.

Đây dường như là thói quen của anh ta, nhất định phải lặng yên không tiếng động đi đến trước mặt người ta, sau một hồi lâu trình sát sẽ nói ra suy nghĩ mà người ra vừa định quên đi!

Tôi không còn sức lực để ý đến anh ta, thậm chí ngay cả ngoảnh lại cũng không còn sức.

Có điều, người ta đến cũng không thể mặc kệ, tôi sẽ đi đối mặt với anh.

“Mệt mỏi sao?” Anh ta nhìn tôi, bộ dáng cẩn thận như là đang nghiên cứu thứ quý giá gì đó.

“Ừ.” Tôi quay đầu sang chỗ khác, không quen anh ta nhìn chăm chú như thế.

“Kỉ tiểu thư kia, là tới tuyên chiến à?” Anh ta chậm rãi nói.

“Cũng không có khí thế tuyên chiến gì, mà tôi, còn không biết sống chết cổ vũ uy phong của ‘kẻ địch’ nữa ấy chứ.” Nhớ tới vừa rồi, ngay cả tôi cũng không nhận được muốn trêu chọc chính mình.

“Em muốn tham chiến không?” Anh ta hỏi. Ánh mắt cũng nghiêm

12. Chương 13

Cửa phòng đặt trước mở ra, một hình dáng quen thuộc ngồi ở bên trong. Tôi quay đầu lại liếc mắt nhìn Quý Phong Nhiên một cái.

“Hai chúng tôi gặp nhau còn cần anh sắp xếp sao?”

Quý Phong Nhiên nhún nhún vai, vẻ mặt mang ý cười.

“Vào đi.” Niếp Phong ngồi ở bên trong thản nhiên mở miệng.

“Có chuyện gì à?” Tôi nay tôi còn có bệnh nhân, không muốn ôn chuyện vào lúc này.

“Ừ.” Hai người đàn ông không hẹn mà cùng gật đầu.

Tôi chậm rãi ngồi xuống, nhìn bọn họ. Lại có chuyện gì vậy!

“Uống chén trà không? Trà Long Tĩnh thượng hạng đó.” Quý Phong Nhiên nói.

“Ừm.” Tôi ậm ừ một tiếng có lệ, nhìn Niếp Phong.

“Chuyện gì vậy?”

“Bác gái Niếp ép cậu ấy đi coi mắt.” Quý Phong Nhiên thay anh nói ra.

A?

“Anh không phải.....” Tôi ngạc nhiên nhìn anh.

“Ngoài anh trai anh ra, mọi người trong nhà đều không biết.” Niếp Phong giải thích.

“Vậy anh có dự định nói với bọn họ không?” Mặc dù hỏi vậy, nhưng tôi cũng không tin anh sẽ nói với cha mẹ đã lớn tuổi.

“Anh đã lần lượt gặp 7 cô gái rồi.” Mặt Niếp Phong lộ vẻ khó xử nói.

“Mỗi cô đều giống như sài lang hổ báo muốn ăn sạch cậu ta.” Quý Phong Nhiên ngồi ở một bên vừa nói mát, vừa thanh thơi uống trà.

“Vậy thì khó xử cho anh rồi. Có điều việc này thì có liên quan gì đến em cơ. Em cũng không thể giúp được gì cho anh.” Dù thế nào đi nữa tôi cũng là phụ nữ đã kết hôn, làm sao có thể giả làm bạn gái anh ấy được. Hai ông bà nhà họ Niếp cho dù trước kia có thích tôi bao nhiêu đi nữa cũng sẽ không cho phép con mình dây dưa với một người đã có chồng được.

“Em nghe cậu ấy nói xong đã.” Quý Phong Nhiên cười đến muốn ăn đòn.

Niếp Phong hoàn toàn không để ý tới anh ta, mày rậm hơi nhú.

“Thật sự là chịu không nổi loại coi mắt liên tục này, anh đã tùy tiện hẹn hò với một cô gái cũng coi như có thể nói chuyện được trong số đó.”

“Nhưng cậu ấy lại chọn trúng một người cực kỳ khó chơi! Còn vô cùng biết lung lạc lòng người, trên dưới nhà họ Niếp đều đã bị cô ta lấy lòng xoay vòng quanh.” Quý Phong Nhiên thay anh nói. Giống như những gì Niếp Phong gặp phải có thể tạo niềm vui sướng cho anh ta vậy, xem vẻ mặt anh ta thật thích thú dạt dào.

“Anh muốn nhờ em giúp anh thoát khỏi cô gái kia sao?” Tôi cảm thấy việc này có chút vô lý. Người chính trực như Niếp Phong tuyệt đối sẽ không nghĩ ra chủ ý như vậy, chỉ duy nhất có một người!

“Là anh ra chủ ý!” Tôi hằm hằm nhìn Quý Phong Nhiên.

Anh ta lại cười đến vô hại, tận sức phát huy sức quyến rũ của mình.

“Tuy rằng chủ ý là Phong Nhiên ra, nhưng anh cũng cho rằng khả thi. Nên mới hẹn gặp em.” Dứt lời, Niếp Phong liền lẳng lặng nhìn tôi, cùng đợi đáp án.

Sau một lúc lâu, tôi thỏa hiệp.

Ai bảo ánh mắt anh nói cho tôi biết rằng anh đang chịu tra tấn. Hơn nữa đối với hiểu biết về anh, tôi rất rõ ràng là anh chưa đến vạn bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không làm phiền đến người khác, cho dù có là người thân cận với anh nhất.

Có được đáp án của tôi, anh như trút được gánh nặng nở nụ cười. Tuy rằng chỉ là cười mỉm, nhưng cũng thể hiện sự thỏa mãn rồi.

Anh vui vẻ là được rồi, nhìn anh chịu khổ sở, em cũng sẽ không thoải mái.

“Em nên làm thế nào?”

“Bạn gái làm thế nào, em liền làm thế ấy. Việc này không cần người khác dạy chứ?” Quý Phong Nhiên nói. Tôi lườm anh ta một cái, vì sao người này luôn nói nhiều như vậy. Chuyện này có liên quan đến anh ta sao!

“Cùng ăn cơm, xem phim linh tinh.” Niếp Phong thản nhiên mở miệng.

“Có thể. Nhưng em cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ để một cô gái hết hy vọng.” Nếu đối phương là một cao thủ thì sao.

“Sẽ không bắt em phải làm gì nhiều đâu, cứ để anh là được rồi.” Niếp Phong khẳng định nói xong, mang theo một bộ dáng đã định liệu trước.

“Đối phương là dạng phụ nữ gì?” Tôi muốn biết là ai để chuẩn bị cho tốt.

“Thiên kim của bách hóa Kinh Thiên, Bạch Linh Hân.”

“Khó chơi đến mức nào?” Tôi sợ nhất là phiền phức.

“Đến mức em khó có thể tưởng tượng.” Quý Phong Nhiên lại xen mồm.

“Ừ.” Niếp Phong phụ họa gật đầu.

“Em không cần lúc nào gọi thì có mặt lúc ấy chứ?” Tôi cũng không muốn.

“Không cần, anh sẽ diễn vài màn để cô ta hoàn toàn hết hy vọng thôi.” Niếp Phong cam đoan.

Tôi cũng ngoan ngoãn tin tưởng, cho dù đến hôm nay tôi vẫn là không suy nghĩ gì mà tin tưởng anh. Giống như đã trở thành một loại thói quen vậy.

“Buổi tối anh đón em tan tầm.” Anh nói.

“Được.” Tôi gật đầu.

“À ~ còn có một việc đã quên bổ sung.” Quý Phong Nhiên bỗng nhiên mở miệng.

Tôi nhìn anh ta, không biết người đàn ông này lại muốn nói cái gì.

“Chị họ của Bạch Linh Hân, em cũng không xa lạ.”

“Ai vậy?”

“Kỉ Lan.....” “Anh..... Hai người các anh!” Tôi khó tin nhìn bọn họ.

“Trước đó anh cũng không biết.” Niếp Phong giải thích.

“Tôi có biết, nhưng việc này cũng không phải là lỗi của tôi chứ.” Quý Phong Nhiên cười nói.

Tôi đã biết anh ta âm hiểm mà, chỉ sợ thiên hạ không loạn!

“Em..... có cần suy nghĩ thêm hay không.” Niếp Phong nhìn tôi.

Miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt kia của anh cũng đã nói cho tôi biết, anh đoán chắc tôi sẽ không đổi ý.

“Anh biết rõ em sẽ làm thế nào mà.” Tôi không nhận được trừng mắt anh một cái.

“Tốt rồi.” Anh nhìn tôi nói, sau đó lại nhìn Quý Phong Nhiên cùng nhau cười.

Hai kẻ xấu xa! Bẫy tôi vào khôn cảnh!

Sự việc tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy!

Người phụ nữ kia vừa tuyên cáo xong, bọn họ lại tìm tôi giúp đỡ. Người quấy rầy anh lại là em họ người ta. Trong thiên hạ tuy rằng rất nhiều chuyện thật trùng hợp, nhưng chuyện này thì tuyệt đối kỳ quái.

“Chuyện này tốt nhất đừng gây ra nhiều loạn gì, nếu âm ỉ quá lớn, em sẽ không bỏ qua cho các người đâu. Nhất là anh đó!”

Quý Phong Nhiên! Chủ ý thiêu thối chết tiệt này rõ ràng là muốn làm tôi gây ra một chút âm ỉ gì đây.

Mà kẻ xấu xa Niếp Phong thế mà cũng chọn nghe theo anh ta ! Rốt cuộc là thân với tôi hơn hay là anh ta hơn vậy!

“Sẽ không đâu.” Quý Phong Nhiên cười đến vô hại.

“Em yên tâm.” Niếp Phong cũng cam đoan .

“Đưa tôi trở về!” Tôi ra chỉ thị với Quý Phong Nhiên.

“Buổi tối anh đến đón em.” Niếp Phong cũng đứng dậy theo chúng tôi.

“Ừm.....” Tôi nhanh chóng liếc mắt nhìn qua anh một cái rồi ra khỏi phòng.

Trên xe, tôi không nói gì.

Một đường đều im lặng.

Quý Phong Nhiên lại không nhịn được mở miệng .

“Không đến mức tức giận chứ?” Anh ta quan sát tôi.

“Tôi còn chưa đến mức vì anh mà tức giận.” Tôi quét liếc mắt anh ta một cái, lại chuyển tầm mắt về phía trước.

“Vậy là vì Niếp Phong sao?”

“Chuyện của anh ấy sao anh lại biết!” Giọng điệu của tôi có chút gay gắt.

“Lúc tập thể hình cậu ấy có nhắc qua ấy mà.” Quý Phong Nhiên không rõ tôi là đang làm sao.

“Không phải chuyện kia! Chuyện anh ấy..... thích đàn ông luôn chứ!”

“A.....” Anh ta bưng tỉnh đại ngộ. Nhưng không nói gì, quay sang nhìn tôi.

“Nói đi, nhìn tôi làm cái gì?” Tôi có chút không kiên nhẫn.

“Không chấp nhận được việc cậu ấy ngoài em ra còn tin tưởng người khác sao?” Trong con người anh ta tỏa ra tia sắc bén nhìn tôi.

“Phải.” Tôi nhìn thẳng anh ta.

Cho dù anh ấy hiện tại có là gay đi nữa thì tôi vẫn hy vọng mình là người anh ấy tín nhiệm nhất. Mà không phải người trước mắt này. Mặc kệ giao tình của bọn họ có tốt bao nhiêu chăng nữa, tôi cũng không muốn Niếp Phong có chuyện gì cũng tìm anh ta thương lượng, mà không phải tôi. Giữa chúng tôi với nhau cũng không cần một ‘bên thứ ba’.

“Em nên biết có một số việc phụ nữ không thể hiểu được.” Mày kiếm anh ta khề nhếch.

Tôi không nói gì.

Biết là một chuyện, nhưng có thể làm được hay không lại là một chuyện khác.

“Vì sao lại đề nghị anh ấy chọn tôi? Chẳng lẽ đây là cách anh theo đuổi người khác sao?” Tôi nhìn anh ta từ trên xuống dưới.

Nếu anh ta thật sự nghĩ như vậy, thì tôi thật sự phải kết luận lại với anh ta một lần nữa.

Anh ta nở nụ cười.

“Chuyện này nhất cử lưỡng tiện. Nếu tìm người con gái khác thì phải gánh chịu mạo hiểm thân phận ‘đặc thù’ của Niếp Phong bị tiết lộ. Hai ông bà nhà họ Niếp sẽ không già đến mức con trai bị lên báo còn không biết tin tức xấu này chứ. Huống hồ, không phải em đã nói không định tham gia vào vũng nước bẩn kia của Lôi Nặc đó sao, hiện giờ chính là cách chứng minh tốt nhất với cô ta.”

“Vì sao tôi phải chứng minh cái gì với cô ta chứ!” Nửa câu nói sau của anh ta căn bản không có bất cứ lý do gì.

“Để cô ta có được cái mình muốn, mà em cũng sớm được giải thoát.” Anh ta mặc dù đang trần thuật, nhưng trong giọng nói lại lộ ra không xác định.

“Tôi đã từng nói muốn giải thoát sao? Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi đang chịu thống khổ?” Tôi giận anh ta tự làm chủ.

Hiển nhiên, lời nói của tôi đã ngăn chặn anh ta lại.

Sau một lúc lâu cũng không thấy anh ta nói câu nào, mà chỉ yên lặng nhìn tôi.

Lúc tôi sắp đến biên giới diên mắt, anh ta nở nụ cười.

Nụ cười kia là cay đắng đến ai nhìn vào cũng cảm thấy chua xót.

“Xem ra, em thật đúng là không phải chỉ thích cậu ta một chút.” Anh ta run run nói.

“Anh.....”

Tôi không biết anh ta đột nhiên lại làm sao nữa. Tôi tổn thương đến anh rồi sao?

“Em nói rất đúng, đây là cách tôi theo đuổi em. Nhưng không phải phương pháp chia rẽ gia đình em như em nghĩ đâu. Tôi bắt quả chỉ là muốn xác nhận lòng em đối với cậu ta rốt cuộc đã đi bao xa rồi. Tôi còn có thể theo đuổi được hay không mà thôi.”

Tốc độ xe giảm dần, anh ta chậm rãi lên tiếng, cũng không nhìn tôi.

“Anh.....” Không phải nói chỉ muốn để tôi làm thứ nhất của anh thôi sao?

Thực rõ ràng, anh khát khao còn nhiều hơn.

Tôi không muốn làm cho Quý Phong Nhiên rơi vào sự thống khổ này, nhưng thích một người vốn chính là cảm giác lúc vui lúc buồn.

“Tôi không biết trả lời anh như thế nào. Tôi bây giờ đến cả bản thân cần cái gì cũng không rõ. Cho nên tôi thật sự không có cách nào nhìn được rõ ràng như anh. Cũng xin anh sau này đừng thử tôi nữa. Cho dù có thử, cũng đừng để tôi biết. Được không?”

Anh ta mang vẻ mặt phức tạp nhìn tôi, gật gật đầu.

Thật lâu sau mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Giữa người với người, dần dần đang trở nên phức tạp.

Mà tôi, thật sự rất chán ghét loại cảm giác này.

.....

Sau đó chúng tôi trở lại phòng khám, chia ra đi vào văn phòng của riêng mình. Tôi nghĩ bây giờ anh ta và tôi đều cần một ít không gian suy ngẫm. Hoặc là, một ít không gian bị việc khác chiếm lĩnh mình.

Ví dụ như, khám cho bệnh nhân.

Thời gian trôi qua trong thống khổ của mọi người. Mặc dù có chút đáng giận, nhưng tôi thật sự cảm thấy kiểu người đứng bên ngoài bàng quan xem thì có vẻ tốt hơn đương sự nhiều.

Tôi đang hưởng thụ, cho đến khi hoàng hôn buông xuống.

Niếp Phong đúng giờ xuất hiện ở cửa phòng khám, tôi chậm rì rì đi qua.

Anh tựa vào bên cạnh xe, cười dịu dàng nhìn tôi.

Người này tâm tình thật không tệ nha! Hiếm thấy anh cười đến vui vẻ như thế.

“Làm sao vậy?” Tôi buồn bực.

“Em đi đường vẫn chậm rãi từ từ như vậy, cực kỳ giống cụ già nhàn nhã.”

Nghe anh vừa nói như vậy, tôi còn thực sự cảm thấy có chút giống.

“Có cần thiết phải vội vã giống như anh không? Đi đường mà cứ như bay vậy.” Tôi liếc mắt nhìn anh một cái, ngồi lên xe.

Anh cũng ngồi vào theo.

“Ăn món Nhật Bản không?”

“Thôi.” Gần đây không muốn ăn lắm.

“Cơm Tây thì sao?”

“Được.”

Anh cao hứng nở nụ cười, giống như luôn chờ những lời này của tôi vậy.

“Anh cười cái gì thế?” Một chút cũng không giống anh!

“Không có, anh mang em đi ăn nhà hàng Tây mới mở. Cũng được lắm.” Anh ngăn đề tài.

Tôi cũng mặc kệ anh. Tùy ý anh chạy gần hai mươi phút, mới đứng ở cửa một nhà hàng.

Đi vào đại sảnh, phát hiện không khí cũng không tệ lắm.

Tâm trạng nhất thời tốt lên rất nhiều.

Phục vụ mời chúng tôi ngồi vào vị trí xong, liền rời khỏi.

“Anh chọn đi.” Tôi đưa thực đơn cho anh. Dù sao anh biết tôi thích ăn cái gì, mà khẩu vị của tôi cũng là mười năm như một ngày.

Anh gật đầu, chậm rãi lật.

“Cô gái kia thật sự làm anh đau đầu sao?” Tôi không tin lắm. Còn người có thể làm anh đau đầu ư.

Lúc không nói lời nào thì lạnh muốn chết. Ai dám tiếp cận anh cơ chứ.

“Ừm.” Anh nhíu mày lại, gật đầu.

“Thực sự phiền như vậy à?”

“Cô ấy chủ động làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được.” Anh chỉ nhàn nhạt nói một câu như vậy. Gọi phục vụ tới, chọn món cho cả hai.

“Ha ha.” Trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh anh bị khinh bạc.

Dần dần, tôi phát hiện ra mình hình như đã không còn để ý nhiều nữa rồi.

“Phong Nhiên không tồi.” Anh bỗng nhiên nói đến việc này.

“Ừm. Anh ấy là không tồi.”

“Không cảm giác gì với cậu ta sao?”

“.....”

Tôi từ chối tán gẫu về vấn đề của mình.

“Được, không nói chuyện này nữa.” Anh cũng rất thức thời.

Đang lúc nghĩ rằng có thể thoải mái ăn bữa cơm, anh bỗng nhiên cầm hai tay tôi.

“Anh làm gì vậy?” Tôi buồn bực nhìn anh.

“Suyt.....” Anh nghiêng người tới gần tôi.

Lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tai ngăn môi tôi lại.

Tôi ngậy ngậy cả người.

Không phải bởi vì nọ hôn xảy ra bất ngờ của anh, mà là vì đôi môi đã từng quen thuộc kia, nay lại trở nên vô cùng xa lạ.

Rốt cục, nọ hôn vừa chấm dứt.

Chúng tôi cũng đã hấp dẫn được sự chú ý của mọi người trong nhà hàng.

Chắc hẳn người phụ nữ làm phiền anh kia, cũng thấy được một màn này.

Bây giờ tôi ngoại trừ cùng anh diễn một vở này ra, cũng không thể giúp gì cho anh.

“Em rốt cục đã tin anh.” Chờ anh ngồi trở về vị trí của mình xong, tôi chậm rãi nói.

“Hả?”

“Anh quả nhiên thích đàn ông. Còn em, đối với nọ hôn vừa rồi của anh, cũng không có cảm giác nữa.” Tôi nhìn về phía anh đang ngơ ngẩn nói.

Còn anh thì lại là im lặng không nói.

“Cần gì phải như vậy, em cũng không có ý muốn trách cứ anh.” Tôi không hiểu sự im lặng của anh.

“Không. Anh chỉ là bỗng nhiên cảm thấy việc này đối với em thật không công bằng.”

“Nghĩa là sao?”

“Em không cần phải làm gì cho anh cả. Mà em bây giờ, anh là tuyệt đối không có quyền lợi hôn.” Anh thật sâu nói xong.

Đổi lấy là nọ cười cổ nín của tôi.

“Đừng hiểu lầm em. Từ ngày quyết định chấp nhận anh của bây giờ một lần nữa, em cũng đã nhìn rõ tất cả trước kia. Sinh lão bệnh tử của anh sau này, em đều phải tham dự. Cho dù là thân phận bạn bè, hay người thân, em cũng nhất định không để anh cô độc.”

“Cám ơn.....”

“Không, giữa chúng ta không cần thứ này.” Tôi đưa tay ngăn anh lại.

“Cô ấy nhìn thấy rồi sao?” Tôi cười hỏi.

“Nhất định.”

“Ăn vài bữa cơm như vậy, làm vài lần loại động tác thân mật này thật sự có thể làm cho người phụ nữ kia hết hy vọng à?” Tôi không tin.

“Những người khác có lẽ sẽ không, nhưng em tuyệt đối không thành vấn đề.” Anh nói một cách khẳng định.

“Vì sao?”

“Bởi vì em là người phụ nữ duy nhất anh để ý. Mà cô ta, cũng sớm biết điểm này.”

“Chỉ mong như vậy.” Trong lòng tôi vẫn là bất an.

Có lẽ là nơi nào đó ở phía sau có một ánh mắt nóng bỏng, cũng hoặc là đến từ sợ hãi của bản thân. Tôi cuối cùng cảm thấy việc này, sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên.....

Vài giây qua đi, chợt nghe thấy âm thanh chói tai của giày cao gót, từng bước một tới gần.

Một bóng hình xinh đẹp, xuất hiện ở trước mặt chúng tôi.

“Phong, sao anh lại ở chỗ này?” Người nọ cố sức giả bộ hồn nhiên cùng vô tội, làm cho tôi buồn nôn.

“Bạch tiểu thư.” Niếp Phong lạnh nhạt chào hỏi.

“Vị tiểu thư này là ai vậy? Đường như chưa thấy qua, lại cảm thấy nhìn rất quen.” Cô ta thẹn thùng đánh giá tôi, nhắm thẳng người Niếp Phong mà dựa vào.

“Cô gái tôi thích.” Giọng nói lạnh lẽo trầm thấp của Niếp Phong vang lên. Nhất thời làm tôi nhớ đến bộ dáng khi mình gặp anh lần đầu.

“Nga ~ ha ha.” Bạch Linh Hân cười xấu hổ, thân mình yếu đuối vô tội lúc này mới hơi rời khỏi Niếp Phong.

“Em đây cần phải làm quen một chút, người Phong yêu thích nhất định sẽ không tồi.” Cô ta lễ phép vươn tay ra. Ánh mắt thất chặt vào tôi, sắc nhọn làm cho tôi phản cảm.

Tôi nhìn tay cô ta giờ ở giữa không trung, thật lâu cũng không có hành động đáp lại.

Cô ta lúc này mới xấu hổ rút tay về, còn không quên dùng ánh mắt hung tợn cảnh cáo tôi. Nhưng lúc nhìn về phía Niếp Phong lại lập tức lộ ra một vẻ tươi cười ngây thơ.

Tôi vẫn rất buồn bực, vì gì mà có vài phụ nữ chính là hay dùng loại kỹ xảo này. Nghĩ rằng đàn ông thật sự ngốc đến cái gì cũng không biết sao?

“Linh Hân –” Phía sau truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Tôi đương nhiên sẽ không xa lạ rồi, lúc chiều mới được nghe tuyên cáo của cô ta mà.

“Chị họ!”

“Gặp người quen sao?” Cô ta làm như không có việc gì hỏi.

Thật biết giả vờ, thực sự không quen biết sao?

“Dạ, đây là người em hay nhắc với chị, Niếp Phong. Còn đây.....”

“Chị biết, La tiểu thư. Bọn chị đã gặp mặt.” Kỉ Lan nghiêng mặt nhìn tôi, trong ánh mắt tràn ngập kinh ngạc vui mừng.

Đương nhiên, đó không phải là vì kinh ngạc vui mừng thuần túy khi gặp được tôi, mà là loại sắc mặt vui mừng chỉ lộ ra khi bắt được nhược điểm mong chờ đã lâu.

“Thế giới thật đúng là nhỏ nha.” Cô ta vui vẻ nhìn tôi.

Tôi lạnh lùng nhìn hai người đứng đó, người khác đang ăn cơm, bọn họ cũng không cảm thấy ngại. Đứng ở trước mặt, không có chút ý tứ nào muốn đi.

Tôi coi như không nhìn thấy mà uống rượu vang đặt trên bàn, không có hứng thú để cho bọn họ nhìn từ trên cao xuống.

“Như vậy..... Chúng tôi cũng không quá rầy hai vị dùng cơm nữa.”

Kỉ Lan dường như có ánh mắt sắc bén hơn so với em họ cô ta, kéo cô em họ đang không muốn đi kia nhìn chúng tôi cười cười. Rồi tao nhã đi khỏi.

“Phong, nhớ liên lạc lại với em nha.” Câu nói cuối cùng này của Bạch Linh Hân quả thực buồn nôn đến khiến người ta sồn gai ốc.

“Nói thật đi.” Sau khi người đã đi xa, tôi nhìn Niếp Phong nói.

Mây kiếm của anh thông thả nhướng lên, nhìn chăm chăm vào tôi.

“Cô gái kia căn bản không có khả năng là đối thủ của anh, anh muốn thoát khỏi cô ta không phải chuyện dễ dàng ư. Vì sao?!” Tôi lạnh lùng nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy người trước mắt này trở nên xa lạ.

“Anh chỉ là muốn giúp bọn em.” Anh thỏa hiệp, dưới ánh mắt sắc bén của tôi.

“Giúp em cái gì? Mang em đến nhà hàng này, để cho Bạch Linh Hân thấy diễn xuất của anh, trùng hợp là chị họ cô ta cũng ở đây. Màn trình diễn của anh cũng không khỏi quá kém rồi chứ.” Tôi tức giận. Người đàn ông này quả thực phụ sự tín nhiệm của tôi!

Thế mà còn dám nhìn tôi im lặng không nói.

“Nói đi! Em cùng Lôi Nặc ly hôn là các người muốn nhìn thấy đúng không!! Nếu thật sự là như thế, vì sao không để Lôi Nặc trực tiếp gặp phải đi! Còn sắp đặt Kỉ Lan kia làm gì!” Tôi hầm hầm nhìn anh.

“Không phải như em nghĩ đâu.” Niếp Phong có ý muốn ổn định cảm xúc của tôi.

“Anh chỉ hy vọng em hạnh phúc. Sắp đặt Kỉ Lan hiểu lầm chuyện em với anh, là vì em.”

“Vì em?”

“Nếu như cô ta nói với Lôi Nặc, mà Lôi Nặc tin. Vậy chứng tỏ anh ta không đáng để em tiếp tục lãng phí cuộc đời mình ở anh ta. Còn nếu như anh ta không tin –”

“Nếu như không tin, địa vị của Kỉ Lan trong cảm nhận của anh ấy cũng nhất định sẽ giảm xuống. Bởi vì anh ấy ghét nhất bị phụ nữ thị phi không ngừng làm phiền đến mình.” Tôi thay anh nói xong.

“Ừ.” Anh gật gật đầu.

“Để làm gì?” Tôi không hiểu.

“Anh đã nói chỉ hy vọng em hạnh phúc.” Ánh mắt anh chân thành tha thiết nhìn tôi.

Tôi chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Chuyện giữa Lôi Nặc và em, có rất nhiều nhân tố các người không thể hiểu được. Mà em, cũng không thể nói rõ ràng. Không phải một chuyện đơn giản, một câu đơn giản là có thể dễ dàng thay đổi.

“Đừng làm như vậy nữa, Quý Phong Nhiên cũng vậy. Các anh đều đừng tự làm chủ nữa, được không?” Tôi khẩn cầu nhìn anh.

Anh thở dài thật sâu “Được.”

.....

Rất khuya, tôi về tới nhà.

Nằm trên chiếc giường lớn, nghĩ về những chuyện xảy ra cả ngày hôm nay. Rất nhiều lúc, tôi thật sự hy vọng mình có thể cứ tiếp tục ngủ như vậy, vĩnh viễn cũng không tỉnh lại.

Nhưng chuyện, thật sự không như ý người.

.....

Tôi xem thường Kỉ Lan.

Cũng xem thường em họ cô ta.

Một tuần sau, lúc mẹ chồng cầm một xấp hình xuất hiện trước mặt tôi, tôi hoàn toàn hiểu được.

“Con cùng con trai thứ hai của nhà họ Niếp, vẫn còn qua lại?” Mẹ chồng nặng nề hỏi tôi.

“Dạ.” Tôi ăn ngay nói thật.

“Cũng thân mật giống như trên ảnh chụp?”

Tôi không nói gì mà chỉ nhìn những bức ảnh kia.

Ảnh chụp vô cùng thân thiết, rõ ràng là thừa dịp chúng tôi còn chưa chuẩn bị mà chụp được.

Ôm, ôm nhau, thế mà còn có nụ hôn hôm đó.

“Con biết rằng ta vẫn thực thích con, đúng không?” Mẹ chồng kéo tay tôi lại.

“Mẹ vẫn luôn đối xử với con rất tốt.”

“Nhưng con dâu bôi nhọ nhà họ Lôi, cùng thanh danh con ta, ta thật sự không thể thích được.” Mẹ chồng vẫn dịu dàng như nước giếng trước kia, mặc dù là nói ra những lời như vậy đi nữa.

“Con hiểu.”

“Ảnh chụp giống như vậy, Nặc Nhi cũng nhận được. Các con có lẽ nên nói chuyện rõ ràng. Bà cũng đã biết, các con đó, lần này thật sự ầm ĩ lớn rồi.”

Mẹ chồng nói lời thắm thía vừa dứt, liền đứng dậy đi khỏi.

Còn tôi, có một loại cảm giác bị bày bố.

Về phần bị ai bày bố, cảm giác lại rất mơ hồ

13. Chương 14

Lần đầu tiên tôi bước vào tòa cao ốc của xí nghiệp Lôi thị.

Thực hiển nhiên, tất cả mọi người đều không biết tôi.

“Xin hỏi tiểu thư tìm vị nào?” Tiểu thư tiếp tân lễ phép đặt câu hỏi.

“Tổng tài của các cô.” Tôi thản nhiên nói xong.

Cô gái xinh đẹp trước mắt này dường như bị tôi dọa.

“Ách..... Xin hỏi phải xưng hô với chị thế nào.”

“Tôi là vợ anh ấy.” Tôi nhìn cô ấy cười cười.

“Ách..... Vâng, mời chị –”

Thân phận này, hiển nhiên làm cho cô ấy có chút bối rối. Ngay đến một vị tiểu thư tiếp tân khác đang bận rộn cũng kinh ngạc nhìn tôi ngẩn người.

“Xin mời –” Cô ấy vội vàng đi đến, dẫn tôi đến cửa thang máy, ngay cả nút cũng ấn luôn giúp tôi.

Mãi đến khi tôi đi vào thang máy, cửa đóng lại mới thôi.

Đó là một thang máy riêng, đi thẳng đến tầng ba mươi lăm thì ngừng lại.

“Chào phu nhân.....” Cửa vừa mở ra, chợt nghe thấy lời ân cần hỏi thăm tôn kính.

“A ~ chào mọi người.” Tôi không khỏi sửng sốt, một là vì cách xưng hô, hai là vì những người trước mắt này.

“Tổng tài còn đang họp, phu nhân tới phòng nghỉ riêng của ngài ấy chờ một chút trước đi ạ.” Một vị trợ lý nam mở miệng.

Tôi cười nhẹ với cậu ta, đi theo tới một gian phòng nghỉ có thể xem là xa hoa.

“Xin hỏi phu nhân muốn uống chút gì không?” Cậu ta lễ phép hỏi.

“Không cần đâu.”

“Vậy tôi đây đi ra ngoài trước, có việc gì phu nhân cứ gọi tôi.”

“Được.”

Nhìn theo người đàn ông kia rời khỏi, tôi đảo mắt nhìn mọi thứ chung quanh.

Vài món đồ cùng vật dụng không muốn thấy trong phòng rõ ràng rơi vào đáy mắt tôi.

Gối ôm kia. Ghế dựa kia. Bức vẽ kia.....

Kỉ Lan à, thật đúng là không chỗ nào không thấy dấu vết của cô đấy.

Đột nhiên tôi cảm thấy cô ta cực kỳ giống con chó nhỏ đi tiểu tiện để đánh dấu địa bàn. Tôi chán ghét cô ta.

Tự nhiên mở ti-vi lên, nhằm chán xem.

Đợi được nửa tiếng, tôi đột nhiên có chút hối hận vì hành động của mình.

Không nói trước tiếng nào lại xuất hiện ở nơi làm việc của anh, quả thật rất không thích hợp.

Đang lúc suy nghĩ có nên rời đi không thì anh vào.

Dường như nghe thấy anh dặn dò vài câu gì đó xong thì nhìn thấy anh mạnh mẽ bước vào, xuất hiện ở trước mặt tôi.

“Tôi rồi à.” Mặt anh mang mỉm cười, giọng điệu lơ là như thường. Làm cho người đột nhiên tới thăm như tôi đây cảm thấy mình trái lại thật giống một khách quen.

“Có chút việc muốn nói với anh.” Tôi từ sofa đứng lên.

“Cùng nhau ăn bữa cơm tối không?” Anh đề nghị, tháo caravat xuống.

Vòng đến bên cạnh tôi, kéo tôi ngồi lại sofa lần nữa.

“Anh đói bụng sao?” Tôi hỏi anh. Quay sang cẩn thận nhìn anh, đôi tay không nhịn được muốn sờ lên khuôn mặt tuần tú kia.

Thật sự đã rất nhiều ngày không gặp rồi!

Trên trán tràn ngập mệt mỏi, chuyện gì khiến anh mệt mỏi như vậy.

“Cũng hơi.”

Anh day day huyết Thái Dương, tựa vào sofa.

“Anh lại đây một chút.” Tôi khẽ đẩy đẩy anh, ý bảo anh đứng lên.

“Làm sao vậy?” Anh buồn bực nhìn tôi.

“Lại đây là được.” Tôi kéo anh đi vào phòng ngủ.

Đẩy anh ngã lên giường lớn, còn mình cũng ngồi xuống.

“Em.....” Anh kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi thì dùng nụ cười ngọt ngào đáp trả.

“Yên tâm, em không ăn anh đâu. Chỉ là muốn mát xa cho anh một chút mà thôi.”

Nghe vậy, anh cũng cười.

Sau đó ngoan ngoãn nghe lời. Nằm lên giường, cho đến khi tôi kêu xong rồi mới thôi.

“Thoải mái không?” Tôi hỏi anh.

Rõ ràng đã xoa bóp ba mươi phút, anh lại vẫn ở trên giường không muốn nhúc nhích như cũ.

“Làm sao vậy? Thật sự mệt lắm à?” Tôi cúi thấp người, ghé vào tai anh khẽ hỏi.

Anh bỗng nhiên xoay người lại, nằm ngửa ra, cánh tay dùng một chút lực, tôi liền ngã vào vòng ôm của anh, mặc cho anh ôm.

“Em có việc muốn nói với anh.” Tôi nhẹ giọng nỉ non. Nằm trong bờ ngực quen thuộc của anh, lại cảm thấy thoải mái như thế.

“Em –”

Anh đột nhiên áp mặt tới gần, làm tôi nhất thời nói không nên lời.

Thân thể cao lớn, đè lên tôi.

Khuôn mặt tuần tú càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, mãi đến khi không còn khoảng cách.....

Sự đến gần của lâu ngày không gặp này đã làm tôi mất đi bình tĩnh. Tim bang bang nhảy lên cùng thân thể khẽ run là bằng chứng tốt nhất.

Tôi khẩn trương

Làm sao bây giờ? Nếu anh muốn, tôi là không cự tuyệt được.

Tôi biết rõ ràng, mình cũng khát vọng anh.

Vào thời điểm biết được anh căn bản không gặp mặt Kỉ Lan, phòng tuyến tâm lý của tôi đối với việc cùng anh làm tình, đã không còn tồn tại nữa.

Môi, sau nửa ngày ma sát lẫn nhau rất cực hạ xuống.

Cũng nhận ra được, anh dù dịu dàng như thế, lại cuồng dã làm cho người ta run sợ.

Tôi, đang mất phương hướng.

Bắt đầu từ khi nào cùng anh hôn nhau dường như đã thành chuyện chờ mong thứ hai trên thế giới. Dĩ nhiên, đứng thứ nhất là thân mật hơn việc này.

Lưỡi quấn lẫn nhau, tôi không chịu được mê hoặc mà đáp lại anh. Còn anh, thì điên cuồng đòi lấy. Không, nói chính xác hơn theo trên điện ảnh thì là điên cuồng đoạt lấy!

Sau một lúc lâu, vào lúc tôi sắp ngất, anh cũng dừng hành động mưu sát ngọt ngào này lại.

Thì ra, một nụ hôn cũng có thể mãnh liệt như thế.

Anh giờ phút này thoát nhìn cực kỳ vừa lòng.

Dưới đáy mắt kia có tình dục, có ý cười, có tà ác, có mỉa mai.

Mà tôi, đang dần dần bị lạc trong đó.

Anh nằm bên cạnh tôi, dang tay ôm tôi, áp sát vào người anh. Ép tôi nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh ghen.” Anh thản nhiên mở miệng, trong ánh mắt lại ẩn chứa tức giận.

Tôi ngỡ ngàng sững sờ tại chỗ. Vì thẳng thừng của anh, cũng vì tim mình.

Yên lặng nhìn anh, như muốn nhìn thấu anh.

Tôi đưa tay sờ mặt anh.

“Anh tin tưởng em, đúng không?” Tôi nhìn anh thật sâu.

Đã hiểu được một màn liều mạng hôn tôi vừa rồi của anh đến cùng là vì sao. Không chỉ có ghen như lời anh nói, mà một tầng hàm nghĩa quan trọng hơn là, anh tin tưởng tôi. Tin tưởng tôi cùng Niếp Phong là trong sạch, anh mới có thể dùng nụ hôn của mình bao trùm xóa đi hơi thở của người đàn ông khác. Nếu không, anh sẽ không chạm vào tôi.

Xem ra nụ hôn kia của Niếp Phong, quả thật đã sinh ra ảnh hưởng với anh.

Nhưng nói thật, tôi cũng hơi chút mất mát. Biết rõ không có khả năng chứng kiến anh giận tím mặt, thế mà ở một góc nào đó dưới đáy lòng vẫn chờ mong anh có thể phản ứng mạnh hơn một chút. Như vậy, trong lòng tôi cũng sẽ tìm được một tia khoái cảm trả thù. Nhưng tôi biết, anh thẳng thắn biểu đạt dục vọng chiếm hữu của mình đối với tôi như thế, với anh mà nói đã là không dễ.

Dù sao tình cảnh hiện tại của anh, là không có tư cách nhúng tay vào cuộc sống riêng tư của tôi.

“Em nhớ anh.”

Rất cực, tôi cũng thừa nhận .

Thừa nhận lòng mình nhớ anh. Từ giây phút anh bước vào cửa kia, tôi liền luôn muốn ôm anh thật chặt, tựa vào lòng anh nói với anh rằng mình có bao nhiêu nhớ anh.

“Đừng để anh ta chạm vào em nữa, được chứ?” Anh mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn tôi.

Sau khi nhìn nhau một lúc lâu, tôi chậm rãi nở nụ cười.

Giờ khắc này, tôi mới phát hiện thì ra mình đang chờ chính là những lời này của anh.

Chờ, chính là để ý của anh.

Chờ, chính là dục vọng chiếm hữu của anh.

“Được..... Em đều nghe lời anh.” Dịu dàng nhìn anh nói xong, thỏa mãn tự tôn nam giới của anh.

Anh vươn bàn tay to nhẹ nhàng sờ sờ tóc tôi, sau đó lại sờ hai má tôi.

Ôm tôi, kéo sát tôi vào tim anh.

Bang bang bang.....

Cái này cùng lắm chỉ là tiếng tim đập bình thường, nhưng nghe vào tai tôi lại soạn ra một khúc nhạc hay nhất trên thế giới này.

“Vì sao lại tin tưởng em?” Tôi ở trong lòng anh vẽ vòng tròn.

Anh hít sâu một hơi, sau đó mở miệng, tiếng nói trầm thấp làm cho lòng tôi hơi động.

“Trong bức ảnh này, ánh mắt của em lúc nhìn anh ta đã nói lên tất cả.” Anh vừa nói, vừa ghì tai tôi.

“Thế nào?” Tôi muốn nghe anh nói cụ thể. Khó Nhịn Ông Xã Cuồng Dã - Chương 14 : Khoảng cách một chút.

“Ánh mắt em lúc nhìn anh ta, không có mộng ảo, không có thẹn thùng, không có hạnh phúc. Cái đó chỉ là quan tâm.” Anh không nhanh không chậm nói xong, trong giọng nói không có chút phật phồng.

“Vì sao?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Hả?”

“Vì sao anh cứ nhất định phải thông minh như vậy? Chỉ cần mấy bức ảnh, đã biết giữa chúng em không còn tình yêu nam nữ nữa rồi.”

Anh nở nụ cười. Trong nụ cười kia có ẩn chứa chút chua xót.

“Em sai rồi, ít nhất có một bức, anh không hiểu.” Dứt lời, anh hôn lên tóc tôi.

“Em có thể giải thích, anh muốn nghe không?” Tôi nhìn anh.

Anh lắc lắc đầu, vẻ mặt kia đã biểu hiện không cần nói gì.

Anh hiểu tôi, tín nhiệm tôi. Như vậy là đủ rồi.

“Nếu như em thật sự yêu một người khác, anh có để em đi không.....”

Đột nhiên, thân thể anh bỗng trở nên cứng ngắc rất nhiều.

Ánh mắt nhìn tôi cũng chuyển thành phức tạp.

Dù anh không nói lời nào, tôi cũng đã biết được đáp án.

Mà đáp án kia, chính là thứ tôi muốn.

Tôi cho tới bây giờ cũng không là người chủ động thích người khác, lòng tự trọng mạnh mẽ khiến tôi sẽ không đơn phương yêu mến bất kỳ ai.

Vào thời điểm tôi mới bắt đầu động lòng với một người, sẽ muốn xác định đối phương có ý nghĩ giống mình hay không. Nếu không, hạt mầm vừa nảy lên kia sẽ bị bóp chết trong lòng ngay.

“Người trong nhà nói thế nào hả anh?” Tôi chuyển hướng đề tài.

“Nói thế nào cũng được.” Anh không hề gì nói xong.

Nhưng tôi biết bà cụ Lôi gia sao có thể không thuyết giáo một phen được. Bà là người luôn trọng lễ nghĩa, trọng giáo dưỡng, nhất định là bị tôi chọc tức rồi.

Thật ra Kỉ Lan cũng không phải hoàn toàn không có đầu óc, ít nhất cô ta không có đưa những bức ảnh này cho tòa soạn báo. Chỉ là gây nhiễu loạn nho nhỏ trong gia tộc mà thôi. Nếu không, bây giờ xét xử tôi, thật sự không chỉ có nhà họ Lôi.

“Về nhà đi, tối hôm nay?” Tôi khẽ hôn lên mặt anh.

Nhớ anh, muốn ở trong lòng anh mà đi vào giấc ngủ. Được không?

“Ừ.” Anh gật đầu, sau đó hôn tôi.

Tôi hài lòng nở nụ cười. Tôi giờ phút này, là thỏa mãn.

Mặc dù tôi là bao nhiêu không muốn nằm trong căn phòng tràn ngập hơi thở của Kỉ Lan, nhưng giờ phút này Lôi Nặc lại hòa tan lòng của tôi, khiến tôi không thể nhúc nhích.

Không cần hỏi chuyện giữa anh và Kỉ Lan nữa, khôn khéo như anh sao có thể không rõ.

Mà ‘âm mưu’ này của Niếp Phong và Quý Phong Nhiên thực rõ ràng có tác dụng, chẳng qua không phải theo hướng họ mong muốn cùng hy vọng. Xem ra, vẫn là tôi có vẻ hiểu biết đương sự hơn.

Kỉ Lan à, cô thật đúng là không hiểu người đàn ông mình yêu rồi.

.....

Nằm trên giường thêm một lát, chúng tôi quyết định rời khỏi. Anh dẫn dò qua loa một chút. Cầm mấy tập tài liệu, rồi kéo tôi ở trước mắt bao nhiêu người đi vào thang máy.

Tôi thích cảm giác cùng anh nắm tay, thích bộ dáng anh luôn bước nhanh dẫn theo tôi đi về phía trước.

Đối với người không có mục tiêu, không có kế hoạch cuộc đời như tôi mà nói. Anh tựa như một ngọn đèn sáng, dắt tôi đi đến tương lai.

Xong rồi.....

Ỗ lại, trợ Trụ vi ngược (nổi giáo cho giặc).

Em có ý muốn độc chiếm anh rồi!

Làm sao bây giờ!

“Nghĩ gì vậy?” Anh đột nhiên hỏi tôi.

Tôi phục hồi tinh thần lại, nhìn anh cười.

“Không có gì.”

“Muốn em nấu cơm cho anh ăn không?” Tôi tâm huyết dâng trào.

“Cũng được.” Anh nhìn tôi, mày tuấn hơi nhướng, đôi môi cong lên, ý cười tràn ngập đầy mắt.

Chết mất!

Vì sao nhất định phải mê người như vậy! Người đàn ông gợi cảm đến chết tiệt này.

Thật muốn lập tức bổ nhào vào anh, cứng rắn kéo anh lên giường!

Hít sâu một hơi, từ từ thở ra. Bình tĩnh, bình tĩnh!

.....

Buổi tối, tôi làm rất nhiều món ăn. Đa số là những món anh thích. Trò chuyện trời nam biển bắc, chúng tôi đã rất lâu không tự tại tán gẫu như vậy.

Loại cảm giác này thật sự là thoải mái.

Sau khi ăn xong, chúng tôi cùng nhau tản bộ. Tay nắm tay, gần bó dựa vào nhau. Cái bóng được đèn đường chiếu rọi xuống nhìn như một đôi vợ chồng ân ái, hài hòa tốt đẹp. Tôi bỗng chốc cảm thấy một nơi nào đó trong lòng bị chạm đến.

Yên lặng, tôi biết mình đang chờ mong đêm đến.

Chờ mong tình cảm mãnh liệt đã lâu kia.

Tắm xong, tôi giống như trước đây tranh đi lên giường trước. Mà anh, sau đó cũng từ phòng tắm đi ra.

Lúc sắp lên giường, điện thoại vang lên.

Anh nhìn một cái rồi đi ra cửa phòng.

Tôi biết đó là ai.

Vào thời gian riêng tư không nhận điện thoại công việc, là thói quen của anh. Mà người lúc này còn dám gọi tới, còn được anh nghe, ngoại trừ người phụ nữ kia ra cũng không còn người nào khác.

Lòng tôi, bỗng lạnh đi

Tôi vốn dĩ không nên chờ mong điều gì!

Cho dù cách làm của Kỉ Lan trong chuyện này anh không ủng hộ, nhưng đó dù sao cũng là người anh yêu. Cho dù tình cảm đã không bằng tiền bạc, nhưng cô ta với anh mà nói vẫn quan trọng đến chết tiệt!

Điểm này tôi đã sớm rõ ràng rồi, không phải sao!

Nguy rồi..... lặn qua lộn lại mãi vẫn không ngủ được!

Còn có một loại xúc động muốn tìm hiểu cho ra nhẽ. Có chuyện gì mà phải nói vào giờ này mới được chứ!

Cứ thẳng thẳng dứt khoát đi tìm cô ta đi!

Tôi đã mất hết nhẫn nại!

Lúc đang định xuống giường nói với anh ‘Có việc thì đi đi’, bỗng cửa phòng mở ra.

Lôi Nặc đi đến, sắc mặt không được tốt cho lắm.

“Làm sao vậy?” Tôi ngồi thẳng người.

Anh nhìn tôi, không nói gì. Tinh thần cũng có chút hoảng hốt.

Tôi tức giận!

Không đến mức đó chứ? Chỉ một cuộc điện thoại của cô ta đã làm anh có phản ứng thế này rồi ư!

“Nếu thật sự khó xử như vậy thì anh đi đi.” Tôi lạnh nhạt nói xong, chui vào ổ chăn.

Im lặng bắt đầu lan tràn.....

Cả buổi, anh cũng không có chút động tĩnh nào.

Tôi cũng vì thế mới phát giác ra không bình thường, chui ra khỏi ổ chăn. Đi đến bên cạnh anh, ngồi xuống.

“Anh làm sao vậy?” Tôi nhìn anh.

“Bà nội..... đã qua đời.” Anh thống khổ nói xong, dùng hai tay vùi lấp vẻ mặt chua xót.

Ông trời.....

Tin dữ, có lẽ chính là loại nhận được tin xấu người thân đột ngột qua đời này đi.

Tuy rằng bà cụ cùng tôi không tính là thân thiết, nhưng dù sao cũng coi như là một nửa người nhà. Trong lòng tôi, thật không thoải mái.

Bộ dáng Lôi Nặc giờ phút này càng như là bị kích thích.

Tuy rằng bà cụ ngày thường có ý kiến rất lớn với anh, nhưng trên dưới nhà họ Lôi không ai không biết, bà cụ là người hiểu rõ cháu trai một là anh nhất. Mà chính anh cũng biết rõ điều ấy.

“Sao lại đột ngột như vậy?” Tôi nhớ rõ thân thể của bà vẫn rất khỏe mạnh mà.

“Bị anh chọc giận.” Về mặt anh lại lần nữa hiển lộ rõ ràng đang lâm vào thống khổ, tự trách cùng hối hận. Tôi trầm mặc.

Cũng không thể dùng lý trí để suy xét.....

Người lái xe trong nhà phái tới rất nhanh đã đến đón chúng tôi, đi thẳng đến bệnh viện.

Cảnh tượng kế tiếp, có thể tưởng tượng ra.

Che mặt, khóc, khó chịu, trách nhiệm, oán hận.

Người trong phòng, đều tập trung tất cả ánh mắt lên người Lôi Nặc và tôi.

Nhất thời, tôi có cảm giác ‘tội nhân’.

Bà bình thân nằm trên giường bệnh, Lôi Nặc đi lên phía trước, khẽ vuốt khuôn mặt đầy nếp nhăn kia.

Tôi thì đứng ở một bên, nhìn.

Sinh mệnh, vốn là như thế.

Sinh lão bệnh tử, không ai có thể thoát khỏi.

Nhưng vì sao mọi người đối với việc phải xa cách người thân vẫn sẽ thống khổ, khó chịu như thế.

Tôi nghĩ, hơn phân nửa là xuất phát từ áy náy cùng ỷ lại đi.

Mà tôi, đối với bà cụ vừa không có ỷ lại, cũng không có áy náy. Thống khổ, tự nhiên cũng không mãnh liệt lắm. Nhưng khi nhìn Lôi Nặc, lòng của tôi vẫn là mơ hồ đau.

Sau một lúc lâu, ba chồng luôn luôn im lặng đã lên tiếng.

“Bà trời sinh tính tình đã cứng cỏi, vẫn không cho mọi người nói. Trên thực tế năm ngoái cũng đã phát hiện ra ung thư thực quản thời kỳ cuối rồi, dù là ai cũng không thể thay đổi được.”

Nói xong, đi đến vỗ vỗ bả vai con.

Đó là sự quan tâm an ủi giữa cha con, theo tôi thấy. Ba chồng thật sự không phải như lời đồn bên ngoài, lạnh lùng vô tình.

Rất lâu, mọi người cũng lục tục đi khỏi phòng bệnh.

Tôi cùng Lôi Nặc đi ở cuối cùng.

Lời nói của ba chồng, có lẽ sẽ làm anh cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Nhưng tôi biết rõ, anh vẫn vô cùng tự trách như trước.

Yên tĩnh, có lẽ là cái anh cần nhất lúc này.

Không biết có phải là mình miễn cảm quá độ hay không, tôi cứ cảm thấy luôn có một bức tường vô hình, đang được dựng lên.

Vào mỗi lần cả hai sắp sửa tới gần nhau, nó sẽ dùng tốc độ cực nhanh mà xuất hiện.

Chỉ có điều lúc này đây, tôi mệt mỏi rồi.....

14. Chương 15

Ba ngày tang lễ đã cử hành hoàn tất, Lôi Nặc thống khổ nhưng cũng không đi theo chôn cất.

Tất cả dường như đều khôi phục lại bình tĩnh ngày xưa.

Nhưng chỉ có mình anh biết, đã đến lúc.

Bà đột ngột qua đời, giống như một cảnh báo, làm anh bừng tỉnh.

Anh vĩnh viễn cũng quên không được những lời cuối cùng bà nói với anh.

Về mặt tức giận kia, ánh mắt thương tâm kia, giọng nói độc nhất kia, hương vị quen thuộc kia.

Không xua đi được, rất lâu nữa cũng không xua đi được.

Vào lúc nhìn thấy những bức ảnh, nỗi tức giận của anh đang dâng cao. Nhất là bức ảnh hôn kia lại gai mắt đến nỗi hận không thể lập tức xé nát. Bà lại vội vã giữ anh lại dạy bảo nửa ngày. Anh liền không có chút hoà nhã, không nói được một lời hay.

Sau khi để lại vài câu lạnh nhạt có lẽ, anh đã bỏ lại bà đang phẫn nộ mà nghênh ngang đi khỏi.

Nhưng nào ngờ, lần đó vừa đi liền đã là vĩnh viễn cách biệt hai thế giới.

Bảo anh làm sao có thể không hối hận, làm sao có thể không tự trách!

Anh bây giờ, cần yên tĩnh. Suy ngẫm tỉ mỉ những việc coi trời bằng vung của mình trước kia một chút.

Anh trước kia là cái loại coi thường phép tắc, coi thường cuộc đời, đúng là một tên khốn không hơn không kém!

Đến nay vẫn bình yên vô sự như cũ, là nhờ có ông trời chiếu cố.

Trước khi kết hôn phụ nữ chất đống, sau khi kết hôn vẫn phong lưu như trước, rồi đến sau khi Kỉ Lan xuất hiện lần nữa.

Đủ rồi! Thật sự đủ rồi!

Tất cả mọi người đều quá mức nhân từ với anh.

Mà anh rõ ràng hiểu rằng mình được như thế còn đề tiện lợi dụng điểm này.

Tâm Âm và Kỉ Lan đều là những người phụ nữ rất tốt, anh không có tư cách độc chiếm cả hai. Sự nghiệp hay gia đình. Người yêu hay vợ, anh phải làm ra lựa chọn.

Hành vi đồn dập, thật sự nên chấm dứt.....

“Nặc nhi?” Ngoài cửa truyền đến giọng của mẹ.

Lôi Nặc thu lại suy nghĩ, đi về phía cửa phòng.

“Mẹ.”

“Mẹ đến xem con.” Bà Lôi cười dịu dàng. Về mặt từ ái nhìn con mình.

“Thấy con ở trong phòng bà nội cả buổi không ra, mẹ có chút lo lắng.”

“Con chỉ là nghĩ một vài chuyện thôi.” Lôi Nặc cầm tay mẹ, ngồi xuống sô pha.

“Mẹ có vài lời muốn nói với con.”

“Mẹ nói đi.”

“Con người ấy, không thể cứ luôn làm theo ý mình. Phóng túng cực độ đến cuối cùng sẽ thường vô cùng thâm trầm. Tâm Âm là đứa trẻ tốt, con cưới được nó là may mắn của con. Không một người phụ nữ nào có thể chấp nhận chồng mình quanh năm không về nhà, còn bao nuôi tình nhân. Kỉ Lan có lẽ rất tốt, con cũng thực sự yêu cô ấy, nhưng quá khứ dù sao vẫn là quá khứ. Chuyện Tâm Âm với con trai thứ của nhà họ Niếp lần này, con cũng phải gánh phần lớn trách nhiệm.”

“Con biết rồi, mẹ. Con sẽ mau chóng chấm dứt.”

“Suy nghĩ thật kỹ. Phải hiểu rõ cái gì mới là con muốn có nhất.”

“Con sẽ.”

“Mẹ đi đây, con cũng ra đi. Nhìn vật nhớ người, đừng tự trách nữa.” Bà Lôi nói xong, khẽ ôm Lôi Nặc.

“Dạ.....” Anh hơi gật đầu một chút, nhìn theo mẹ rồi đi.

Sau đó, anh bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Yên lặng khoảng chừng ba mươi phút sau, bỗng nhiên từ sofa đứng dậy, ánh mắt kiên định, mục tiêu rõ ràng bước ra khỏi cửa nhà.

Quyết định, dường như đã từ trong trầm tư vừa rồi mà ra.

Thực thi, bất luận là đối mặt thế nào đều ắt có một bên sẽ đau khổ.

Nhưng anh phải như thế.

Khởi động xe, chạy trên quốc lộ. Mục tiêu rõ ràng chạy đến một nơi anh phải đến trước.

Chạy như bay trên dưới hai mươi phút, anh đem xe dừng trước một tòa nhà trọ.

Nhìn làn xe quen thuộc, nhân viên làm việc quen thuộc, thang máy quen thuộc, cùng với số nhà quen thuộc kia.

Anh mang tâm trạng nặng nề ấn chuông cửa.....

Một lúc lâu, cánh cửa kia vẫn yên lặng đứng sừng sững như trước, không ai trả lời.

Lôi Nặc khẽ thở dài một hơi, ấn mật mã.

‘Tít’ một tiếng, cửa tự động mở ra, anh đi vào trong.

Gần như ngay khoảnh khắc bước vào, mùi rượu liền xộc vào làm gay mũi.

Không nén được, anh cau mày, vẻ mặt càng thêm trầm trọng.

Càng đi vào trong, cảnh hỗn độn không thể tả ở phòng trong lại càng khiến anh cau mày.

Đi qua một đám chướng ngại nhỏ, rốt cục cũng tìm được ‘người khởi xướng’ kia ở trên giường trong phòng ngủ.

“Thức dậy.” Ánh mắt liếc qua bộ đồ ‘hở hang’, giọng nói trầm thấp truyền đến không có bất cứ độ ấm nào.

Đi đến trước cửa sổ, đưa tay kéo tấm rèm dày kia ra.

Ánh sáng lập tức lại xuất hiện, chói mắt làm cho người ta khó có thể chịu được.

Người trong ổ chăn bắt đầu cử động thân mình, sau một lúc lâu, rốt cục chậm rãi ngồi dậy.

“Sửa soạn một chút, anh ở phòng khách chờ em.” Nhìn cô một cái, bỏ lại một câu như vậy, liền rời khỏi.

Phòng ngủ lại khôi phục yên tĩnh, Kỉ Lan cũng tỉnh táo không ít.

Cô buộc tóc lại, khoác thêm áo vào, hít sâu một cái rồi đi ra ngoài.

Nên tới rồi, tất cả đều do hành động lần này.

“Lại đây ngồi đi.” Lôi Nặc nhìn cô vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích.

Kỉ Lan ngoan ngoãn nghe theo. Cúi đầu, không dám nhìn thẳng anh.

“Cần gì phải vậy?” Mày anh tuấn của Lôi Nặc nhướng lên.

“Thực xin lỗi.....” Kỉ Lan nức nở.

“Làm gì phải biến mình thành bộ dạng này chứ.” Nhìn bộ dạng tiêu tụy của cô, Lôi Nặc thật sự không biết phải nói với cô cái gì.

“Em thật sự rất xin lỗi..... Em không biết những ảnh chụp kia lại gây ảnh hưởng lớn như vậy. Bà nội đã..... đã.....” Nức nở không ngừng khiến cô căn bản không thể nói rõ ràng, nước mắt tí tách lăn xuống.

“Em không cần phải tự trách.” Lôi Nặc thản nhiên nhìn cô.

“Không! Đây là lỗi của em! Toàn bộ chuyện này đều là lỗi của em.” Kỉ Lan kích động nói xong, nước mắt vẫn chảy xuôi như trước.

“Bà nội qua đời, đều tại em. Nếu em không chụp những bức ảnh đó, không đưa nó cho bà, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cảm xúc của bà!”

“Không liên quan đến em.” Lôi Nặc nói sự thật.

“Không! Bất luận anh nói thế nào em cũng không thể tha thứ cho chính mình.” Cô ngắt lời anh.

“Yêu một người thật sự có thể làm người ta mất đi lý trí. Trở nên không còn đơn thuần, không còn thiện lương nữa. Thực xin lỗi, em sai rồi. Em thật sự sai rồi.” Cô thống khổ che mặt, thân thể gầy nhỏ run run.

“Không, tất cả những chuyện này đều do anh gây ra.” Lôi Nặc ôm thân thể yếu không chịu nổi gió của cô.

Tất cả vốn đều do anh tự tạo ra. Kéo cả Tâm Âm, Kỉ Lan cùng người nhà mình vào trong vùng lầy này.

Anh, mới là đầu sỏ gây nên.

“Anh sai rồi.” Kỉ Lan thê lương cười lắc đầu.

“Là em. Từ đầu tới cuối đều là lỗi của em! Nếu lúc trước không ích kỷ rời khỏi, bỏ mặc anh một mình đối mặt với gia nghiệp khổng lồ này cùng lời chỉ trích của mọi người, anh tuyệt đối sẽ không như anh bây giờ. Em tưởng niệm một người con trai như ánh mặt trời, khôi hài, anh tuấn phóng khoáng. Nhưng em, đã tự tay giết hại người đó. Ích kỷ du lịch thế giới, bỏ lại mình anh đối mặt với hỗn loạn của nơi này, lúc mệt mỏi mới muốn trở về bến cảng quen thuộc ấm áp của anh. Con người ích kỷ đáng ghét như vậy, dù là ai cũng không thể tha thứ!”

Lôi Nặc yên lặng nhìn cô, cẩn thận nghe mỗi một câu của cô.

“Rõ ràng biết rõ anh đã không còn như xưa, lại vẫn muốn có được anh, vẫn muốn ích kỷ trở lại vòng ôm ấm áp của anh. Bất chấp bên cạnh anh có phải đã có người khác rồi hay không, bất chấp trái tim anh có phải đã không còn chỉ thuộc về mình em nữa hay không. Đã trở về, nhất định muốn anh phải một lần nữa đón nhận em. Em là đáng ghét như vậy, đa đoan như vậy!”

“Một cây làm chẳng nên non.” Sau một lúc lâu, đối mặt với độc thoại của cô, anh chỉ có thể nói như vậy.

Anh bây giờ, phải nhẫn tâm. Bởi vì chỉ cần yếu lòng, tất cả mọi chuyện đều sẽ càng trở nên hỗn loạn vô cùng.

“Anh có thể tha thứ cho em không?” Cô thống khổ khẩn cầu.

“Đón nhận em là lựa chọn của anh, em không có lỗi gì với anh cả. Còn cục diện như bây giờ, là do anh tạo nên.” Lôi Nặc lau đi nước mắt ở khóe mắt cô, nhìn thẳng vào cô.

“Em chưa từng yêu người khác, trong cuộc sống cũng chưa từng có người đàn ông khác tiến vào chiếm giữ. Em thật sự không biết phải yêu anh như thế nào, cũng không biết nếu không có anh em phải làm sao. Cũng chính loại khủng hoảng này, làm cho em bất luận ra sao đều phải có được anh, đều phải làm cho trong lòng anh chỉ có em. Nhưng anh lại kết hôn, có vợ. Mà cô ta, lại tốt như vậy! Em thật sự sợ hãi, sợ hãi cô ấy sẽ cướp anh đi. Sợ hãi anh không còn thương em yêu em nữa. Cho nên, em đã làm ra chuyện sai lầm. Dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này, mơ mộng hão huyền có thể khiến anh lạnh nhạt với cô ta.”

“Anh hiểu.” Sắc mặt Lôi Nặc trầm trọng. Hiểu được tất cả việc làm của cô đều vì thái độ của anh đối với cô tạo nên.

Kỉ Lan mang vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh, im lặng rất lâu.

“Anh có chuyện muốn nói với em.” Lôi Nặc phá vỡ yên tĩnh.

“Hãy để em nói trước.” Cô vươn ngón tay ngọc đặt trên môi mỏng của anh, hốc mắt lại lần nữa phiếm hồng.

“Được.”

“Hãy tin tưởng em thật sự rất yêu anh, tin tưởng em thật sự muốn làm người vợ tốt của anh, cả đời đi theo anh, đối tốt với anh. Xin hãy tin em, em thật lòng nghĩ như vậy.” Kỉ Lan thống khổ nói xong, nước mắt trút xuống, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run run.

Lôi Nặc gật gật đầu, “Anh tin tưởng em.”

Anh chưa từng hoài nghi tấm lòng của cô đối với mình. Chỉ là tình yêu kia, dường như đã không còn thuần khiết cùng tốt đẹp như trước nữa. Sự chiếm hữu đã lấn át quá nhiều rồi.

“Em trước đây ích kỷ, ngây thơ, không biết yêu anh như thế nào. Nhưng đã trải qua nhiều chuyện như vậy, em cũng dần dần trưởng thành. Yêu anh, thì không nên làm cho anh rơi vào tình cảnh khó xử này nữa. Yêu anh, thì không nên làm cho bước chân anh trở nên nặng nề, mất đi nụ cười trên gương mặt. Lúc này đây, em nhất định phải yêu anh thật đúng!” Cô lộ ra mỉm cười, nước mắt lại chảy không ngừng như trước.

“Rời khỏi anh, sẽ rất thống khổ, thậm chí sống không bằng chết. Em chắc hẳn sẽ không biết làm sao, không có động lực cho cuộc sống, không có phương hướng cho tương lai. Nhưng em phải làm như vậy! Không thể để mình yếu đuối tiếp nữa, ích kỷ của bản thân đã làm anh suy sụp. Rời khỏi anh, có lẽ là chuyện duy nhất em có thể làm cho anh.....”

“Lan.....” Lôi Nặc khẽ gọi cô. Sự kinh ngạc tràn ngập hai mắt.

Là kỹ năng diễn xuất của bản thân quá kém, để cô ấy liếc mắt một cái đã nhìn ra dụng ý đến đây của anh? Hay là cô ấy thật sự đã có ý này.

Vốn tưởng rằng sẽ khó khăn vì không biết mở miệng thế nào, nhưng cô lại chủ động thay mình giải quyết vấn đề khó nhất này.

“Em..... em..... phải để anh đi rồi.” Kỉ Lan gian nan trưng ra khuôn mặt tươi cười, nước mắt cuộn sóng mãnh liệt.

“Sau này có lẽ sẽ nhớ anh nhớ đến không biết phải làm sao, có lẽ sẽ không nhịn được mà gọi điện cho anh, có lẽ sẽ lén lút đến thăm anh, tưởng niệm anh. Cũng có lẽ ngay ngày mai sẽ khóc gọi điện cho anh, nói rằng em hối hận. Em thật sự không dám cam đoan những việc như vậy sẽ không xảy ra. Nhưng, xin anh, xin anh nhất định phải nhẫn tâm cự tuyệt em.”

Tuyệt vọng, bị thương, thống khổ, cô độc kia đã thông qua đôi mắt trong suốt mà truyền đạt từng cái. Người phụ nữ duyên dáng, tốt đẹp là thế, nay lại biến thành người đầy nước mắt trước mặt mình.

Bảo anh làm sao có thể không thống hận bản thân mình. Thống hận chính mình tham lam, thống hận chính mình độc ác.

“Bất kể khi nào, bất kể em làm cái gì, trong lòng anh em vẫn mãi là thiên sứ trước kia. Còn ác ma như anh đây thật sự không xứng với em.”

Tha thứ cho anh không thể đơn thuần yêu em nữa, tha thứ cho anh không thể ôm chặt em vào trong ngực mà không có gì băn khoăn nữa, tha thứ cho anh không thể thực hiện lời hứa trước đây nữa, tha thứ cho anh đã không còn là anh trong quá khứ nữa.

Xin hãy quên tội nhân như anh đi.....

Bọn họ nhẹ nhàng hôn chia ly, gắt gao ôm nhau.

Rất lâu, rất lâu.

Yêu một người rất khó, yêu một người không chút vụ lợi càng khó hơn.

Người bình thường, dường như đều không có sẵn năng lực này.....

Rời khỏi nhà trọ quen thuộc kia, lại ngồi vào xe chính mình. Tâm tình, mặc dù đã hoàn toàn khác hẳn với vừa rồi, lại vẫn đáng ghét giống nhau.

Vẫn trầm trọng giống vậy, khó chịu giống vậy, hận thấu bản thân giống vậy.

Quá khứ, cứ để nó thật sự là quá khứ đi.

Một người chồng, đã là thân phận của anh.

Nhớ tới Tâm Âm, anh sẽ không tự giác nổi lên ý cười.

Còn nhớ tới Kỉ Lan, cái anh nổi lên phần nhiều là phiền muộn.

Anh không còn trẻ nữa, anh lựa chọn cuộc sống đơn giản mà mình mong muốn, cũng vứt bỏ tình yêu đã biến chất thành trách nhiệm.....

15. Chương 16

Thương Tử Vận vắng bóng.

Tin tức này đã thành đầu đề của các tờ báo lớn.

Tôi bận bịu trải qua cuộc sống của mình, thực rõ ràng vào khoảng thời gian này đã lơ là người bạn tốt nhất của mình.

Cô ấy không phải vắng bóng, mà là mất tích.

Mang theo cục cưng trong bụng đồng thời mất tích.

Cũng giấu diếm tất cả mọi người, không ai biết được cô ấy rốt cuộc đã đi đâu.

Ngay đến tôi, cũng không có chút manh mối nào.

Có lẽ cô ấy thật sự chán ngán đoạn tình cảm này, cũng có lẽ cô ấy vì đứa con mà đột nhiên có dũng khí. Lại có lẽ là Niếp Hoàn Vũ đã làm gì đó khiến cô ấy hoàn toàn tổn thương thấu tâm can.

Thật sự có rất nhiều có lẽ, nhưng tôi đều không thể chứng thực được, bởi vì cô ấy cũng bỏ lại cả tôi.

Chuyện của bọn họ làm cho tôi suy nghĩ rất lâu.

Niếp Hoàn Vũ và Tử Vận đã yêu nhau từ rất lâu trước khi anh ta kết hôn. Nhưng cho dù yêu cô ấy, anh ta lại vẫn cưới người phụ nữ khác. Một thiên kim tiểu thư nhu mì. Đối với điểm ấy trước kia tôi vẫn không thể hiểu, nhưng gần đây dường như đã có thể rồi.

Tử Vận cũng đã nghĩ tới bỏ cuộc, nhưng không cách nào làm được. Rối rắm nhiều năm như vậy, vẫn qua lại với nhau như cũ.

Bây giờ, dường như tất cả đều đã sáng tỏ.

Bất kể đến trước hay sau, chỉ cần đối phương đã kết hôn, bạn liền trở thành kẻ thứ ba. Bị vứt bỏ, cũng thành vận mệnh của bạn.

Tử Vận có lẽ đã sớm nhìn thấu điều này, chỉ là vì không có dũng khí chấp nhận. Mà cục cưng trong bụng chính là động lực giúp cô ấy làm nên trận sóng gió lần này.

Hy vọng cô ấy có thể đạt được hạnh phúc, bởi vì đây là một lần xuất kích cuối cùng của cô ấy.

Niếp Hoàn Vũ à, anh rốt cuộc sẽ làm thế nào đây!

Hôn nhân của người khác, chuyện của người khác, chúng ta luôn có thể phân tích rõ ràng rành mạch. Nhưng lúc đến phiên mình, tất cả lại trở nên mơ hồ không rõ.

Tối hôm qua, mẹ chồng gọi điện cho tôi, nói một số lời đáng để suy ngẫm.

‘Con người sẽ phải già đi, nhất là phụ nữ. Việc giúp đỡ lẫn nhau trong lúc hoạn nạn, chăm sóc nhau đến khi về già đối với chúng ta mới là hạnh phúc nhất.’

Vẫn chưa hiểu rõ câu nói đó nên tôi có chút mơ mơ màng màng.

Nhưng chiều hôm nay cuộc điện thoại của Lôi Nặc lại làm tôi hiểu được một chút.

Anh nói sẽ đến đón tôi tan tầm.

Mà tôi bây giờ đang ngoan ngoãn chờ anh tới đón.

Uống xong ly trà nóng, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ. Dòng người hỗn loạn, nhưng lại không phức tạp như ta thấy, hết thấy thoát nhìn cũng rất có trật tự.

“Bác sĩ La.....” Ngoài cửa, Lisa gõ nhẹ cửa phòng.

“Vào đi.” Tôi thu hồi tầm mắt.

“Lôi tiên sinh đã ở dưới lầu.”

“Được, cô vất vả rồi.” Tôi dịu dàng nhìn cô ấy cười, buông cái ly trong tay, bắt đầu thu dọn.

“Tôi đưa em về nhé?” Quý Phong Nhiên đột nhiên xuất hiện ở cửa, sau khi ra hiệu cho Lisa rời đi liền nói với tôi.

Tôi ngẩng đầu liếc mắt nhìn anh ta một cái, “Không được.”

Anh ta thường xuyên không chút nào tránh né mà xuất hiện trước mặt tôi như vậy, nói một vài lời mờ ám không rõ, làm tôi gần như thành mục tiêu công kích của mọi người ở phòng khám.

“Vậy cùng nhau xuống lầu hẳn là tiện đường chứ.” Quý Phong Nhiên một bộ dáng vô lại. Tôi đương nhiên biết anh ta rắp tâm cái gì.

Trợn trắng mắt liếc anh ta một cái, đi đầu ra ngoài, còn anh ta thì theo sát phía sau.

“Để tôi.” Anh ta giành ấn thang máy.

“Vì sao Lôi Nặc lại đột nhiên tới đón em vậy?” Trong thang máy, anh ta ngửa đầu đặt câu hỏi như là lẩm bẩm.

“Có lẽ nào là tới để chia tay không?” Anh ta tiếp tục.

“Có khả năng rất lớn.” Anh ta đổ thêm dầu.

“Anh im miệng đi.” Tôi đẩy anh ta một cái, anh ta lại phát ra tiếng cười lạnh lạnh.

Thang máy tới, tôi liền đi ra ngoài.

“Này, chờ tôi với!” Quý Phong Nhiên hô.

Bước chân tôi vẫn nhanh như cũ, hướng về phía người cùng chiếc xe ở bên đường đối diện đi qua.

Lôi Nặc luôn thích đứng ở ngoài xe, chờ tôi như vậy. Bất kể mùa đông giá lạnh hay mùa hè nóng bức.

“Ra rồi.” Anh nở một nụ cười.

“Ừm.” Tôi thản nhiên nhìn anh một cái sau đó liền lên xe.

“Lạnh không?” Anh bật máy sưởi. Khởi động xe, hòa vào dòng xe trên đường.

“Tên Quý Phong Nhiên kia, rất phiền sao?” Anh nhìn như có chút lơ đãng hỏi. Một màn Quý Phong Nhiên đuổi theo tôi vừa rồi, anh ắt hẳn đã nhìn thấy rất rõ ràng.

“Cũng không hẳn vậy.” Tôi thản nhiên nói.

Anh lặng im trong chốc lát, lại lên tiếng lần nữa: “Anh đã đặt chỗ ở ‘Lam Duyệt’?”

“À.” Tôi liếc nhìn anh một cái.

Chọn ở nhà hàng tôi thích nhất. Chẳng lẽ là muốn để tôi nhìn sẽ không đến nỗi bi thảm lắm.

Hôm nay anh đến, có lẽ là để chấm dứt.

Biến mất nhiều ngày nay, ngoài việc để bản thân lắng đọng lại, dường như còn làm một vài quyết định.

Mà dự cảm của tôi là, con đường anh đã chọn sẽ không có tôi.

Trên đường đi, tôi trầm mặc. Để tránh khỏi cảm giác xấu hổ không cần thiết kia, tôi bật nhạc lên.

Mà anh, cũng lựa chọn trầm mặc.

Chẳng qua, thỉnh thoảng lại nhìn tôi.

Rất cục cựa đến nhà hàng.

Anh như quý ông mở cửa xe cho tôi, đưa tay đón tôi ra ngoài.

Ngồi trong nhà hàng Pháp lãng mạn, ăn món mình thích nhất, nhưng tâm trạng tôi cũng vẫn không thể tốt hơn.

“Anh có việc gì cứ nói đi.” Tôi chậm rãi lên tiếng, ngẩng đầu nhìn anh.

“Ừm.” Anh gạt đầu, buông dao nĩa trong tay xuống, cầm lấy khăn ăn lau khóe miệng giúp tôi.

Động tác thân mật này đã rất lâu chưa có, tôi không khỏi sững sốt.

Anh lại nhìn tôi nở nụ cười.

Anh thật đáng ghét! Làm gì mà dịu dàng như thế!

“Hương vị không ngon sao?” Trong con ngươi đen lóe lên ý cười.

“Không phải.” Tôi lắc đầu.

“Trông em cứ rầu rĩ không vui, hay là không thích cùng anh ăn cơm?” Mày kiếm của anh chậm rãi nhướng lên, thân thể dựa vào lưng ghế phía sau.

Tôi nhìn chằm chằm vào anh, không nói gì.

“Vậy sau này e rằng em phải từ từ làm quen rồi, bởi vì anh vẫn cứ ở bên em, còn muốn ở bên em cả đời nữa.”

Gương mặt anh tuấn, nụ cười phóng khoáng, một đôi mắt hoa đào lóe lên tia cuồng dã.

Anh, anh vừa nói.

Nhưng kết quả lại hướng về một phương hướng cực kỳ trái ngược!

Anh đã chọn em, anh cần em ư!?

“Bị kích thích sao?” Anh bật cười ra tiếng, đưa tay nhéo nhéo mặt tôi.

“Hả?” Tôi theo bản năng há một tiếng, ngơ ngác.

Anh cười đến càng thích thú.

“Cho dù sau này em biến thành bà cụ si ngốc, anh cũng sẽ không buông em ra đâu.” Anh giả vờ hung ác nói, nhưng đôi mắt lại nghiêm túc khiến tôi hơi chần động.

“Anh.....” Trong chốc lát tôi lại không biết phải nói gì.

Anh nở nụ cười, tự nhiên đến nỗi làm trong lòng tôi nhất thời run lên.

“Em cứ tưởng rằng.....” Anh sẽ chọn cô ấy.

“Em bằng lòng tiếp nhận hàng thứ phẩm hết hạn như anh không?” Anh cầm tay tôi, như cố ý vô tình dùng đầu ngón tay khẽ xoa.

“Anh đây có được xem là lãng tử quay đầu không?” Tôi nhìn bàn tay to không an phận kia một cái, rồi lại nhìn anh.

“Không.....” Anh lắc lắc đầu, thay bằng một đáp án kiên định hơn.

“Cái này gọi là bắt đầu lại lần nữa.”

Chúng ta đối diện nhau, cái gọi là trong anh có em, trong em có anh trong truyền thuyết, có lẽ chính là cảnh tượng trước mắt này đây.

“Việc nên giải quyết đều giải quyết cả rồi sao?” Tôi phải xác nhận lại.

“Toàn bộ.” Anh gật đầu.

Tôi nhìn anh, cân nhắc.

Cân nhắc chuyện mấy ngày nay xảy ra với anh.

Sau một lúc lâu, tôi nở nụ cười. Là nhìn anh nở nụ cười. Mỉm cười ngọt ngào .

“Anh xác định?”

“Trăm phần trăm.”

“Làm người chồng chân chính của em thì phải trung trinh như một, lấy em làm trời.” Tôi yêu cầu. [NV: ta thấy cái này giống thuộc hạ hơn =]], nhưng mà ta thích haha]

“Lấy em làm trời?” Anh nhướn thật cao đôi mày anh tuấn, bên môi cũng lộ ra ý cười.

“Ừm.” Tôi gật đầu.

“Nếu như anh làm được, sẽ được lợi gì?” Anh tà mị cười cười, bản tính gian trá ngay tức khắc hiển lộ không sót chút nào.

“Buổi tối sẽ cho anh thể nghiệm.” Tôi cũng quyến rũ nhìn anh, nói ra một câu làm anh mơ màng.

“Nhất định làm được.” Anh cười cười, lập tức ưng thuận.

“Hoan nghênh về nhà.”

Tôi vươn tay ngọc cùng anh bắt tay, giống như một cuộc đàm phán thành công. Tôi đã tiếp nhận lại người đàn ông cải tà quy chính này.

Không muốn, cũng không định hỏi người phụ nữ kia thế nào rồi, bởi vì việc đó không liên quan đến tôi.

Chiến tranh, vốn sẽ có thắng thua. Dù cho bên thắng lợi là tôi vốn không có tham chiến đi nữa, vẫn có thể chiếm được thành quả to lớn.

Mà tôi, đương nhiên sẽ không đóng cánh cửa với anh.

Cùng một người đàn ông mình yêu thích, hơn nữa đã quen thuộc vượt qua cả đời, tôi sẽ không bài xích.

Bất kể mọi người đối xử với Lôi Nặc như thế nào thì trong mắt tôi, anh vẫn là một mặt hàng hiếm có. Thịt ngon, mọi người đều muốn ăn. Đàn ông tốt, mọi người cũng đều muốn.

Người đã từng phong lưu, một khi bắt đầu thật sự chung tình là không ai có thể sánh bằng, người được anh ta yêu sẽ nhận được niềm hạnh phúc khó mà tưởng tượng.

Người cô độc đã lâu như tôi, cũng muốn hạnh phúc.....

Sau khi ăn xong, khi trở lại trên xe lần nữa, tâm tình giờ phút này so với vừa rồi hoàn toàn tương phản.

Nói là vui sướng, thì chưa tới.

Nói là cảm động, thì càng chưa.

Nói là khó chịu, thì có một chút.

Không hiểu vì sao, cảm giác rất phức tạp.

“Vì sao lại chọn em?” Tôi chống má, nhìn anh hỏi.

Tầm mắt anh đang nhìn thẳng phía trước giờ chuyển sang người tôi.

“Muốn nghe lời thật?”

“Đương nhiên.”

“Anh là một người sợ phiền phức. Tình yêu trước kia đã vượt quá tầm kiểm soát của anh, nặng nề đến khiến anh gần như muốn chạy trốn. Vì sự nghiệp, vì duy trì cuộc sống vốn có của anh, anh đã chọn một bến cảng thoải mái.” Anh thản nhiên nói. Thẳng thắn, không chút giấu diếm.

“Em có thể hiểu.” Tôi không hề gì gật đầu.

Nếu đổi lại là tôi, có lẽ cũng sẽ làm ra lựa chọn giống như vậy.

“Còn có một điều quan trọng hơn.” Cặp con ngươi đen của anh nhìn tôi chằm chằm, vẻ mặt cũng chuyên chú theo.

“Điều gì?”

“Anh đã là chồng em.”

Thâm trầm nói xong, bàn tay to của anh sờ tóc tôi, vô cùng thân thiết vuốt ve, rồi thu lại.

Tôi lẳng lặng nhìn anh, suy ngẫm trọng lượng của mình trong cảm nhận của người đàn ông này.

Không lâu sau, tôi nở nụ cười.

“Anh xong rồi.” Tôi ra vẻ thần bí bỏ lại một câu như vậy.

“Cái gì?” Anh cười quay đầu nhìn tôi.

“Ừm, anh xong rồi.” Tôi vẫn cười đến xán lạn như trước.

Anh một tay kéo thân thể tôi qua, sau khi bất ngờ hạ một nụ hôn xuống xong, lại nhanh chóng khôi phục dáng vẻ vốn có!

Tôi thì mặt mang mỉm cười, lười biếng nhìn sườn mặt anh tuần kia.

Không biết ai đã từng nói rằng, người đàn ông lúc lái xe là đẹp trai nhất.

Trước kia không cảm thấy, nhưng giờ này khắc này tôi lại thực sự có chút đồng cảm với câu nói đó.

“Đưa em đi du lịch nhé.” Tôi yêu cầu. Nếu muốn làm người chồng tốt, điều đầu tiên là nghe lời vợ.

“Du lịch?” Anh chậm rãi quay đầu, mày kiếm nhướng cao.

“Ừm, em muốn ngâm suối nước nóng.” Tùy hứng, có thể là quyền lợi của em chứ. Là anh nói muốn ở bên em cả đời mà!

“Bỏ tất cả công việc?” Anh không phải muốn hỏi tôi nữa mà như là đang trần thuật.

“Ừm.” Tôi cười gật đầu, bày ra một tư thế nữ vương.

Anh nhìn tôi, trong ánh mắt lộ ra thần thái khác thường. Sau đó, nở nụ cười sang sảng.

“Được!” Rồi sảng khoái đáp ứng tôi.

“Em nói con người tốt cuộc là có bao nhiêu mặt?” Anh hỏi tiếp, con ngươi đen bắt đầu híp lại.

“Rất nhiều.”

Đương nhiên tôi biết anh là muốn hỏi tôi, ‘em còn có bao nhiêu mặt mà anh chưa thấy qua’.

Anh cười nhẹ một tiếng xong liền dời lực chú ý để điều khiển xe.

Kỳ thật người với người ở chung cùng nhau, nên là một bức tranh hài hòa. Nếu chuyện gì không quá cần thiết thì cứ để nó trở thành vô hình đi, những việc riêng tư cùng bí mật thì để nó chỉ thuộc về mỗi chúng ta thôi.

Cho nên, tôi cũng không hỏi về cảm nhận trong lòng anh.....

Đến tối, chúng tôi nằm trên giường lớn nói chuyện phiếm.

Hàn huyền rất nhiều, nghe anh kể về những chuyện thú vị thời thơ ấu, nghe anh kể về thời niên thiếu hết sức ngông cuồng của mình, nghe anh kể về bà nội, v.v.... Lần đầu tiên, anh kể với tôi nhiều chuyện về anh như vậy.

Còn tôi, chỉ lắng lắng nghe.

Nằm trong bờ ngực rắn chắc ấm áp của anh, tôi mãi thưởng thức chân lý cuộc sống.

Mất mát duy nhất chính là, tình cảm mãnh liệt không thuận theo tự nhiên mà đến.

Chúng tôi cứ như vậy, lặng yên ngủ.

Mà lúc anh tỉnh lại, dục vọng dâng trào, ‘cây trụ giờ lên trời’, lại chọn đi vào phòng tắm, mà không phải cùng tôi triền miên.

Tôi lặng im nhắm mắt lại, giả vờ ngủ.

Thật ra không chỉ riêng anh còn chưa chuẩn bị tốt cho việc quan hệ xác thịt trở lại, mà cả tôi, cũng vẫn còn khúc mắc.

Thời gian, có lẽ có thể chữa khỏi sự khó chịu dần vặt người này.

Con người, dẫu sao vẫn là động vật cao cấp có máu có thịt, có tình có lý.....

Ngày hôm sau, Lôi Nặc thật sự đưa tôi đi ngâm suối nước nóng.

Không phải Nhật Bản, mà là câu lạc bộ riêng của anh. Nơi đã từng có một vài ký ức đặc biệt.

Ăn cơm, du ngoạn, nghỉ ngơi, tắm suối nước nóng, tôi tận tình hưởng thụ, vui vẻ thoải mái.

Kỳ thật vào lúc này, tôi không thể không thừa nhận, kẻ có tiền thật sự rất tốt.

Cảm giác tiêu xài, cũng thích thú đến khó có thể hình dung.

“Anh công em đi.” Sau khi đi qua một dòng suối nhỏ gần như đóng băng, tôi chơi xấu không muốn đi nữa.

Phía trước dường như còn rất xa, tôi mệt rồi.

Anh dừng bước, xoay người lại nhìn tôi. Anh ở dưới ánh mắt trời vào đông, lóng lánh tia sáng mà ngày xưa khó có thể lộ ra. Mạnh mẽ kia, ý vị kia, cuồng dã kia, thật sâu tiến vào chiếm giữ trái tim tôi.

“Lại đây.” Anh nở nụ cười, nghiêng lưng ngồi xuống.

Nhìn tấm lưng rộng lớn của anh, tôi nở nụ cười khanh khách.

Vui sướng nhảy lên, tận tình vung lên dây cương không tồn tại, bắt ‘con ngựa’ của tôi nhanh chóng tiến lên.

Lại một lần nữa, tôi bị thể lực hơn người của anh thuyết phục.

Công tôi từ bên dòng suối mãi cho đến khi đi tới biệt viện chuyên dụng của mình, chặng đường hai mươi phút mà người đàn ông này chỉ tốn phân nửa thời gian.

Để thưởng cho anh, tôi ra sức ấn một cái môi thơm lên mặt anh.

“Ừm.....” Anh ý vị sâu xa hưởng thụ, muốn sát lại gần hơn.

“Ha ha.” Tôi cười đẩy anh ra. Không cho tên vô lại này có cơ hội nào.

“A —” Anh một tay ôm lấy tôi, giống như trừng phạt mà ném lên giường lớn.

Tôi vẫn tươi cười không thay đổi, mà anh cũng nổi lòng muốn đùa giỡn. Ngồi trên giường lớn, một tay kéo tôi từ trong góc ra. Ôm vào trong bờ ngực rắn chắc đầy đặn của anh, cười ha ha.

Tôi ngây ngất.

Thật sự. Lữ du lịch này là cần thiết. Tôi muốn anh quên đi quá khứ, tôi cũng muốn bản thân mình quên đi quá khứ.

Một lần nữa tiếp nhận anh, một lần nữa mở rộng lòng mình.

“Thích nơi này không?” Anh dịu dàng nói bên tai tôi.

“Có.” Tôi thích bộ dáng anh tựa vào vai tôi vô cùng thân thiết nói chuyện, cái loại cảm giác này rất tuyệt.

“Căn phòng này, là anh thiết kế đấy.” Anh chậm rãi nói xong, trong giọng nói không có kiêu ngạo, không có tự hào, mà có chỉ là bộc lộ một cách thần nhiên.

“Thực không tệ.” Tôi nhìn quanh bốn phía, nói thêm vào. Quả thật rất đẹp, thưởng thức của người đàn ông này là kén chọn bậc nhất.

“Trọng điểm không phải là xấu hay đẹp.” Anh vén vén tóc tôi.

Thật ra tôi vẫn rất tò mò vì sao đàn ông cứ thích ‘chơi đùa’ tóc phụ nữ, là vì nguyên do mình không có nên hăm mộ tóc dài của người khác sao?

Xem đi, anh vẫn còn đang động chạm. Vả lại càng lúc càng tự nhiên hơn.

“Hửm?” Tôi vặn vẹo thân thể.

“Trọng điểm là anh bằng lòng cùng người nào chia sẻ phần tâm huyết đầu tiên của mình.” Anh nói.

Tôi ngẩng đầu lên, đối diện với con người đen sáng ngời của anh.

“Cảm ơn.....” Tôi biết cái đó đại diện cho ý gì, một nơi nào đó trong lòng bỗng nhiên được người ta nhẹ nhàng xoa.

Kéo thấp đầu anh xuống, tôi hôn lên môi anh, tay cũng đặt lên khuôn mặt tuần tú của anh.

Nhìn anh gần trong gang tấc, cộng thêm tay chạm vào anh, trái tim tôi từng chút từng chút rơi xuống.

Xong rồi.....

Trái tim một khi đã ra quyết định, vậy cũng nghĩa là cách tình yêu không còn xa.

Em bắt đầu muốn yêu anh rồi, anh biết không?

Nhìn thẳng cặp mắt mê người kia của anh, tôi như đang nói với anh.

Mà anh, dường như cũng giống đã hiểu, ánh mắt trở nên cực nóng, chân tình bắt đầu bộc lộ.

Chính là trong nháy mắt, thiên lôi câu địa hỏa (sấm sét gặp lửa đất).

Anh bắt đầu điên cuồng hôn tôi. Mãnh mẽ, rất lâu.

Tôi mất đi hơi thở, lại hưởng thụ khoái cảm thiếu dưỡng khí này.

Mà anh, tiếp tục chuyển dưỡng khí cho tôi, duy trì sinh mệnh của tôi.

Trái tim, kịch liệt nhảy lên. Giống như muốn nổ tung, tôi chỉ cảm thấy mình không thể chịu được nữa.

Thân thể cao lớn, nặng nề đè ép lên, tôi lọt vào bên trong giường.

Mông lung mở to mắt, muốn nhìn rõ thời khắc vô cùng quan trọng này.

Hơi thở nóng rực của anh nặng nề mà thổi lên mặt tôi, cảm giác quen thuộc đã lâu không thấy đang thổi quét mà đến.

Tôi vươn hai tay, xoa ngực anh.

Quần áo trở thành ngăn cách bất tiện, tôi liều mạng muốn cởi bỏ.

Nhưng một trận tê dại làm cho tôi làm thế nào cũng không dùng lực được, giờ phút này anh đã một tay xé mở quần áo của tôi, ngay đến áo ngực đắt tiền kia cũng rơi ra theo, sức lực của anh thật sự rất lớn! Nhưng tôi, cũng không cảm thấy đau.

Anh gần như điên cuồng, ngậm chặt ở nơi mềm mại trước ngực. Cộng thêm lưỡi, vuốt ve, khiêu khích tôi.

Tình dục nhanh chóng vây quanh chúng tôi.

Điện cuồng cởi áo sơ mi của anh, tôi hôn lên ngực anh, tay cũng chậm rãi duỗi về phía bụng dưới căng thẳng của anh, tìm kiếm vật dục vọng cực đại kia.....

‘Vật nam tính’ kia ngao nghễ đứng thẳng lạ thường.

Qua lớp vải quần, tôi dịu dàng vuốt ve. Cảm nhận được nhiệt độ nóng rực cùng hơi thở khẩn trương khiếp người kia.

Tôi muốn anh!

Bối rối vươn tay đến, tháo dây thắt lưng vướng bận kia, gian nan cởi bỏ hết tất cả quần áo của anh. Vật nam tính khổng lồ rột cục cũng hiện ra trước mặt tôi.

Thở dốc vì kinh ngạc, tôi càng thêm khẩn trương, lúc vừa định dùng tay ‘an ủi’ ‘vật kia’ thì người đàn ông này lại tập kích một đòn trí mạng. Trở mình đè lên tôi lần nữa, thực hiện hành vi thân mật tiếp theo.

“Ừm.....” Rên rỉ không ngăn được phát ra từ miệng tôi.

Anh hôn một đường xuống phía dưới, đã đi tới khu vực cực kỳ mẫn cảm của tôi.

Lưỡi, một đường dọc theo sườn đùi trong, đi tới giải đất trung tâm.

Tim đập, càng lúc càng nhanh, tôi gần như khê khóc ra tiếng.

Cái tra tấn người ta của anh chính là không trực tiếp ‘an ủi’ tôi, mà cứ chần chừ ở sát mép nhụy hoa, lúc nhẹ lúc mạnh.

“A.....” Tiếng rên rỉ khó nhận được liên tiếp thốt ra từ miệng tôi.

Mờ ám rồi tỉnh rồi mờ, tôi đã sắp không khống chế được nữa.

“Anh.....” Lúc đang định mở miệng gọi anh.

Lưỡi anh đã vươn ra quấy phá nhụy hoa, dùng đủ kiểu mà liếm mát.

“Ách.....” Tôi thở dốc vì kinh ngạc, thân thể run run, không ngừng vận vẹo. Tay nhỏ bé không an phận cũng bắt đầu ở trên người anh tìm kiếm.

Cuối cùng, anh điều chỉnh tư thế. Tôi nhanh chóng cầm lấy vật dục vọng trên người của anh, nhẹ nhàng chơi đùa.

Phút chốc, vật khổng lồ kia cương cứng lên.

Tôi đặc ý nở nụ cười.

Tiếng rên rỉ của nữ cùng thở gấp của nam hợp tấu ra một khúc ca tuyệt đẹp của nhân loại.

Chúng tôi, đang từ từ mê muội.....

Rì — rì — rì —

Tiếng rung của di động, lại còn không biết sống chết mà vang lên ngay lúc này.

Đó là điện thoại của tôi

~Chút lý trí còn sót lại làm tôi muốn đưa tay với lấy di động đặt ở đầu giường.

Nhưng bàn tay to của anh đã vung lên, khua cái di động phiền phức kia xuống đất.

Càng đi vào sâu hơn.

Mà tôi, lại lần nữa bị anh dẫn vào thật sâu trong thế giới tình dục.

Rì — rì — rì —

Di động chết tiệt, vẫn cứ rung lên, quyết không buông xuôi!

Anh tức giận đến hai mắt bốc hỏa, cảm tức tên đầu sỏ gây nên kia.

Tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra, bật cười ra tiếng.

Hôn lên khuôn mặt tuần tú của anh, khoác thêm áo choàng vào, nhặt di động dưới đất lên.

Anh thì yếu ớt ngã lên giường lớn, mặt khó chịu hít sâu một cái.

‘Cây trụ giờ lên trời’ kia, cho dù cách lớp chăn mỏng vẫn hùng vĩ như trước.

“Alô?” Tôi ổn định lại hơi thở, nhận điện thoại, tầm mắt lại vẫn dừng ở ‘nó’ cùng phần thân trên của anh.

“Em không sao chứ?” Giọng nói của Quý Phong Nhiên truyền tới.

“Không sao cả.” Tôi thì có làm sao?

“Nếu không sao vậy làm gì mà không đi làm!! Tôi cũng không phải tổ chức từ thiện!” Anh ta rống lên.

Tôi cầm điện thoại cách xa khỏi tai, tránh bị thủng màng nhĩ.

“Hi, anh nguôi giận nguôi giận.” Tôi cười ra tiếng.

“Nguôi giận! Em không đi làm có phải là nên thông báo một tiếng với ông chủ như tôi hay không! Không nói một tiếng mà bảo trợ lý thu xếp ổn là xong rồi à!” Quý Phong Nhiên nghe như càng nói càng giận.

“Thực xin lỗi mà.....” Tôi ngượng ngùng nói xong. Quả thật là mình không đúng. Tùy hứng, vốn chỉ hướng đến mình Lôi Nặc, kết quả làm rất nhiều người vô tội bị liên lụy vào.

“Em đang ở đâu!” Giọng điệu Quý Phong Nhiên vẫn không có chuyển biến tốt.

“Tôi à, ở trên núi.” Tôi nhìn Lôi Nặc, lại nhìn xung quanh.

“Em lên núi làm gì! Không phải chịu kích thích gì đó chứ?”

Tôi không để ý đến anh ta.

“Một mình?”

“..... Không phải.”

Tôi do dự.

Đối mặt với truy hỏi của Quý Phong Nhiên, tôi do dự!

Ông trời.....

Tôi bị mình làm chần động. Bởi vì tôi hiểu rõ do dự kia ý nghĩa là gì.

“Cùng bạn?” Anh ta tiếp tục hỏi rõ.

Tôi im lặng.

“Ừm.....” Cuối cùng nhẹ giọng hừ đáp.

Người ở đầu bên kia điện thoại cùng người đàn ông trên giường giống như đều cảm giác được khác thường của tôi.

Một người im lặng, còn một người dùng ánh mắt nóng rực nhìn tôi chăm chăm.....

“Cứ như vậy đi, mai nói chuyện tiếp.” Tôi vội vã cúp điện thoại. Tầm mắt khê nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập nghi vấn kia của Lôi Nặc.

“Ai vậy?” Tiếng nói trầm thấp vang lên.

“Quý Phong Nhiên.” Tôi xoay người lại.

Ánh mắt sắc bén của anh khiến người ta không thể nhìn thẳng, tôi phút chốc có loại cảm giác bị nhìn thấu, bối rối không thể tả.

Quái lạ, rõ ràng cái gì cũng chưa làm.

Sao lại vô cớ hoảng hốt chứ.

“Muốn đi về không?”

Anh đứng dậy khoác áo choàng rồi đến gần bên cửa sổ tôi đang đứng, từ phía sau ôm chặt tôi vào lòng.

“Dạ?”

“Công việc có phiền phức à?” Anh vừa nói vừa làm ấm tay nhỏ bé của tôi đang đặt trước ngực.

“Không có, anh ta chỉ cầu nhàu thôi.” Tôi nhích sát lại trong ngực anh.

“Em hẳn đã từng nghe một câu nói.” Anh nói.

Tôi xoay người lại nhìn anh.

“Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

“Câu này thì thế nào?” Tôi khó hiểu.

“Anh cho tới bây giờ cũng không phải người tốt gì, tuy rằng hy vọng em hạnh phúc, nhưng hạnh phúc đó chỉ trong giới hạn do anh đem lại cho em thôi. Tuyệt đối sẽ không vô tư chấp tay nhường em cho kẻ khác. Người đàn ông khác, bất kể là ai, chỉ cần dám nghĩ đến em thì chính là đối nghịch với anh. Em, chỉ có thể làm người phụ nữ của anh.” [NV: ơ ồ, thích bá đạo của anh =]]]

Anh nghiêm túc nói xong, sự cuồng dã dấy lên trong con ngươi đen làm cho lòng tôi nổi lên gợn sóng.

“Anh.....”

“Anh từng nói sẽ đối xử tốt với em, sẽ một lòng một dạ với em, thể xác và tinh thần đều như vậy. Người đàn ông khác, đừng hòng động vào một đầu ngón tay của em, hoặc chỉ là liếc mắt nhìn em một cái.”

Anh bình tĩnh nói, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo hút lấy người khác, giống như có kẻ địch đáng chém ngàn đao đang ở trước mặt vậy.

Tuyên cáo ngang ngược, nhưng vào tai tôi lại là dễ nghe lạ thường.

Lòng tôi ấm áp

“Anh là muốn em mỗi ngày ra khỏi cửa đều đeo một cái băng, bên trên viết ‘Tôi đây thuộc sở hữu của Lôi thiếu gia, kẻ nào dám nghĩ đến, chết!’?” Tôi vui đùa.

“Ý này không tồi.” Anh nói thêm vào, đôi mắt dịu dàng đi rất nhiều, ý cười cũng tăng thêm.

“Ha ha.” Tôi cười lớn, sờ sờ khuôn mặt tuần tú của anh.

“Vui vẻ đến vậy sao?” Khóe miệng anh cong lên.

“Ừm. Dục vọng chiếm hữu cùng bộ dáng khi ghen của đàn ông đều là đòn trí mạng đối với phụ nữ. Nếu vào đúng thời điểm, có thể làm trái tim bọn em hoàn toàn tan chảy.”

“Vậy anh đúng thời điểm sao?” Bàn tay to của anh khẽ sờ môi tôi.

“Ừm.” Tôi cười thành một đóa hoa, vươn tay ôm chặt lấy thắt lưng của anh.

Giờ phút này đây, tôi thật sự cảm nhận được hạnh phúc.

Cái loại hạnh phúc đã lâu không có, loại cảm giác hạnh phúc từ một người đàn ông mang đến.

Tôi cảm thấy mình như được sống lại.....

Kích tình, vẫn tiếp tục.

Chẳng qua lúc này đây, ít đi một chút cuồng dã, lại nhiều hơn vài phần dịu dàng làm người ta mộng ảo.

Anh ôm tôi, giống như cô dâu trong đêm tân hôn, nhẹ nhàng đặt tôi lên giường.

Chậm rãi cởi áo choàng của tôi xuống, nghiêng người đè lên.

Hôn, từ trán, kéo dài đến đôi chân ngọc.

Anh dịu dàng đến khó có thể tưởng tượng.

Giống như tôi là vật báu hiếm có trên đời, quý trọng, yêu thương.

Khoảnh khắc đó, tôi thật sự có loại xúc động muốn khóc.

Bởi vì vào đêm tân hôn thật sự kia, anh cũng không đối xử với tôi được như thế.

“Anh muốn em.....” Ánh mắt nóng rực nhìn thẳng tôi, lời nói kia như thông báo muốn đi vào.

“Ừm.....” Tôi ngượng ngùng gật gật đầu, đôi mắt mông lung ngênh đón anh.

Vật cực đại kia, từng chút từng chút đi vào.

Trái tim tôi, từ từ chìm xuống.

Tiếng rên rỉ, cùng lúc tràn ra khỏi miệng.

Tôi cùng anh, ánh mắt dán chặt, giống như cả hai cùng trở thành một sinh mệnh vậy.

Thong thả ra vào, dịu dàng đưa đẩy, rất nhanh liền không thể thỏa mãn chúng tôi.

Anh giống như một con ngựa hoang thoát cương, cuồng dã khiến tôi khó có thể khống chế.

Tiếng thét thỏa mãn lớn chói tai, suy nghĩ đã sớm bị bao phủ, nước mắt cũng không ngừng chảy ra.

Vật cực đại kia gần như khiến tôi khó có thể chịu đựng, mỗi một lần đều tiến vào chỗ sâu nhất, mỗi một lần đều làm tôi khó nhịn mà bật ra tiếng thét chói tai.

Anh dừng mãnh như thế, kịch liệt đến gần như muốn đánh bay tôi. Mỗi một lần, đều làm cho tôi lệch khỏi vị trí ban đầu. Bộ ngực sữa vĩ đại kia cũng theo đó mà lắc lư, hình thành gợn sóng đẹp nhất thế giới.

Anh say sưa nắm lấy chúng, điên cuồng vuốt ve, hôn mút

“A.....” Tôi điên cuồng rên rỉ.

Trực giác được hoa đạo bắt đầu kịch liệt co rút lại, khoái cảm càng lúc càng mạnh mẽ, gần như sắp ngất.

Anh lại một chút cũng không mệt mỏi, vẫn điên cuồng rong ruổi ở trong người tôi như cũ.

“Em..... không..... được rồi.....” Tôi thở hào hển, gian nan thốt lên nhưng khi ra khỏi miệng lại là rên rỉ vui sướng.

Anh càng thêm ra sức, giống như không nghe thấy lời của tôi. Bàn tay to phủ lên nhụy hoa, vuốt ve, vuốt ve. Vật cực đại vẫn không ngừng đẩy vào hoa đạo đang tràn nước ra.

“A –”

Cuối cùng, một trận xoay chuyển trời đất, tôi không khống chế được bật ra tiếng thét chói tai, nước mắt chảy xuôi ra hai bên. Tê liệt ở trên giường, hóa thành một đầm nước xuân. Khoái cảm cực độ quanh quẩn lấy tôi, hoa đạo kịch liệt co rút lại, thân thể không ngừng run rẩy.

Cao trào như thế, chưa từng có bao giờ.

Trong vài phút ngắn ngủi thôi mà tôi đã ‘toàn quân tan rã’.

Còn ‘đầu sỏ’ thẳng cứng kia của anh, vẫn cắm ở bên trong, tuy rằng yên lặng, lại vẫn có thể cảm giác được nó không ngừng lớn mạnh cùng rực rộ.

Hoa đạo co rút chặt lại, gây cho anh khoái cảm mãnh liệt, thân thể, rõ ràng cứng ngắc rất nhiều, ngọn lửa trong mắt cũng càng thêm rừng rực, giống như giây tiếp theo sẽ bùng nổ, giống như sẽ thiêu sống chính mình vậy.

Một lát sau.....

Anh cuối cùng không nhịn được nữa.

Cuồng dã giống như người nguyên thủy chưa thoát khỏi thời ban sơ mà đẩy đưa cực nhanh.

Hoa huyết vốn đã co rút chặt càng thêm điên cuồng, xuân triều tràn ra, tôi cũng mất đi mọi ý thức.

Chỉ còn biết khóc gọi tên anh, gắt gao ôm lấy thân hình cường tráng của anh, tùy ý anh làm việc khiến cả hai có thể đạt tới thế giới cực lạc.

Cuối cùng.....

Sau một trận trời sụp đất nứt, anh gầm nhẹ, điên cuồng chạy nước rút, chất lỏng nóng rực kia tràn đầy, tràn đầy bắn vào trong nơi ấm áp của tôi.

Co rút, lại kéo tới lần nữa.

Anh gắt gao ôm tôi, đè nặng tôi, khoái cảm đã khiến cả hai đạt tới cảnh giới bay bổng.

Tôi là như thế thỏa mãn mà tê liệt ở trên giường. Mà anh, lại vẫn lớn đến dọa người như trước, không có chút dấu hiệu giảm xuống nào.

Người đàn ông này ấy.

Xem ra là đã cảm dục lâu rồi.

Tôi, ngây ngốc nở nụ cười.

Buổi tối, đã định trước là sẽ điên cuồng khó có thể tin, củi khô lửa bốc đã định trước là sẽ hừng hực thiêu đốt.

Chúng tôi điên cuồng làm tình, điên cuồng ‘giày vò’ lẫn nhau, mãi đến khi không còn một tia sức lực nữa mới thôi.....

Ngày hôm sau, chân tôi mềm nhũn gần như khó có thể chống đỡ thân thể mình, xấu hổ ngượng ngùng nhìn anh, nhớ tới cuồng dã đêm qua.

Mà anh thì lại đáp trả cho tôi một nụ hôn thật sâu, bế tôi rảo bước đi nhanh đến bãi đậu xe.

Như quý ông mà mở cửa xe cho tôi, bế tôi ngồi vào ghế phụ, lại giúp tôi thắt dây an toàn.

Tất cả những động tác đó đều dịu dàng cẩn thận làm cho tôi vui mừng.

Cảm giác giống như một đứa trẻ được người ta săn sóc, thật khó có thể nói bằng lời.

Cảm giác được người khác quý trọng, tốt đẹp đến nỗi khiến người ta muốn khóc.

“Cảm ơn anh.....” Tôi thâm tình nhìn anh.

“Cô bé ngốc.” Anh khởi động xe, cười nói, bàn tay to thuận thể xoa rối tóc mà tôi đã chải gọn.

Giọng điệu sủng nịch kia, làm tôi tràn đầy sung sướng hồi lâu, dọc theo đường đi, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

Cho dù tối hôm qua căn bản không có cơ hội chớp mắt, nhưng không hề có chút cảm giác mệt mỏi nào cả, nhìn anh, cười với anh.....

Khoảnh khắc đó, tôi thật sự hạnh phúc.

Dần dần bắt đầu có cảm giác không thật, tất cả thế mà lại có được dễ dàng như vậy.

Không khỏi muốn ngửa mặt hỏi trời cao, người thật sự chiếu cố con như thế sao?

Chấm dứt chuyến du lịch ngọt ngào này, chúng tôi về nhà. Thay quần áo, sửa sang lại một phen rồi anh mới đưa tôi đến chỗ làm.

Nụ hôn bá đạo trước khi chia tay, cùng ‘hộ tống’ mang tính chiếm hữu kia, là đang tuyên cáo với mọi người trong phòng khám, đặc biệt là ‘một người nào đó’, quyền sở hữu tôi.

Mà tôi, chỉ có thể xấu hổ nhìn Quý Phong Nhiên, lại nhìn Lôi Nặc với vẻ mặt mang ý cười.

Anh đây là làm gì vậy! Bản thân thì tâm trạng sung sướng, tự tại rồi khỏi.

Lại để ‘Tàn cục’ một phòng khám cùng Quý Phong Nhiên về mặt tổn thương cho tôi.....

16. Chương 17

Giải tán xong chư vị đồng nghiệp đang xem náo nhiệt, Quý Phong Nhiên liếc cũng không liếc tôi một cái mà bước đi về văn phòng của mình.

Tôi vốn muốn đi theo nói rõ một việc với anh ta, nhưng tức khắc lại từ bỏ ý niệm trong đầu.

Anh ta, cần yên tĩnh.

Tôi, cần ngẫm lại.

Trở lại vùng trời nhỏ của mình, tôi thở dài nặng nề.

Về mặt tổn thương kia của Quý Phong Nhiên quanh quẩn trong suy nghĩ của tôi rất lâu.

Thì ra, tôi cũng để ý anh ta.

Bất kể làm bạn bè cũng thế, mà làm cấp trên cũng vậy, anh ta đều là một người sẽ làm người ta cảm thấy âm ập, cho dù anh ta có vụng về đến đâu đi nữa.

Xét theo một mức độ nào đó mà nói, tôi là có cảm tình với anh ta.

Cũng có nghĩa là đang lấy một phương thức nào đó thích anh ta.

Giai đoạn hiện tại giữa tôi và anh ta, có lẽ chính là cái gọi là mập mờ đi.

Mọi người vẫn thường nói, nếu yêu một người thì sẽ không còn nhìn thấy người khác phái nào khác, tôi không biết là thật hay giả.

Bởi vì tôi hiện tại vừa chưa yêu Lôi Nặc, vừa không xem nhẹ Quý Phong Nhiên.

Lấy di động ra, gửi đi một tin nhắn mà tự tôi cho là rất đáng yêu cho anh ta. Hy vọng có thể nhờ vào sự yêu thích của anh ta đối với mình mà tha thứ cho tôi.

Sau một lúc lâu, cũng không thấy anh ta hồi âm.

‘Phanh’ một tiếng cửa văn phòng mở, có điều là bị anh ta thô lỗ mở ra.

“Một đồng lớn tuổi rồi còn giả vờ đáng yêu! Hừ hừ, em không biết nói chuyện bình thường à!” Quý Phong Nhiên mang vẻ mặt tức giận, trong tay còn quơ quơ di động của mình.

‘Cạch’ một tiếng, cửa bị anh ta đóng lại, bước vào trong, quăng người mình lên sô pha, giơ chân bắt chéo.

“Có gì muốn nói, cứ nói thẳng.” Anh ta mang giọng điệu thoải mái nói xong, đôi mắt sắc bén vẫn như bình thường nhìn thẳng tôi.

Tôi nở nụ cười.

Đây mới là anh ta bình thường.

Đứng dậy, ngồi vào sô pha đối diện anh ta.

“Anh ấy đã chia tay với Kỉ Lan rồi.” Tôi thân nhiên mở miệng.

Quý Phong Nhiên cười cười, nhìn không ra chút khác thường nào.

“Nếu như cậu ta không xử lý mọi thứ xong xuôi, em cũng không có khả năng sẽ chấp nhận cậu ta.” Anh ta nói một cách chắc chắn.

“Tôi không biết phải nói thế nào, nhưng dù sao vẫn cảm thấy cần phải nói với anh một việc.” Tôi hoang mang .

Anh ta lại nở nụ cười.

“Buồn cười lắm sao?” Tôi nhìn anh ta.

“Ừ.” Anh ta gật đầu. Ý cười không hề giảm bớt, nhưng ánh mắt nhìn tôi lại nghiêm túc lên.

“Tôi là đang cao hứng. Cao hứng vì mình ở trong lòng em, không chỉ là bạn bè đơn thuần mà thôi. Cao hứng vì em lại cảm thấy việc cùng chồng mình hòa hảo sẽ cần phải nói gì đó với tôi.”

Tôi mím môi không nói.

“Chỉ có điều.....” Anh ta muốn nói lại thôi.

“Điều gì?”

“Thấy đáng vẻ hạnh phúc vừa rồi của các người, trận chiến này của tôi chỉ e rằng sẽ khó khăn không thể tưởng tượng.” Trên khuôn mặt anh ta toát lên một tia chua xót, lại vẫn luôn giữ nguyên mỉm cười.

“Tôi.....” Thật sự không biết phải nói gì với anh ta.

Sẽ không kém trí đến nỗi nói những thứ như, đừng thích tôi, tôi không đáng này nọ.

Tuy rằng đó là sự thật, nhưng dù là ai cũng đều biết tình cảm là không thể nào cầm lên bỏ xuống dễ dàng được.

Yêu, thì đã yêu rồi. Mà không yêu, thì cũng chính là không yêu.

“Em không cần phải nói gì cả, ai bảo tự tôi không tự trọng làm gì.” Anh ta tự giễu chính mình, đưa tay vỗ đỉnh đầu tôi.

Sức lực mạnh làm cho người ta đau đớn, nhưng tôi không hề tránh né.

“Anh là một người đàn ông rất tốt.” Tôi nói ra một câu mình không muốn nói nhất.

Bởi vì nói lời này với một người đàn ông, cũng có nghĩa là anh ta đã bị loại.

Nhưng tôi vẫn là không nén được mà nói với anh ta.

Ai bảo anh ta thật sự là một người đàn ông có thể dựa vào, có thể cùng qua cả đời.

Tôi, có thể cả đời này cũng không có cái phúc ấy rồi.

“Đừng nói như vậy, tôi còn chưa bỏ cuộc đâu. Em cũng vẫn chưa yêu cậu ta, không phải sao?” Anh ta không phải đang chứng thực, mà là đang trần thuật.

Tôi thật sự rất bội phục năng lực quan sát kinh người của người đàn ông này.

Không trả lời anh ta, tôi khẽ thở dài.

“Thế giới này sở dĩ tốt đẹp, là vì nó tràn ngập rất nhiều bất ngờ. Chuyện ngày mai không ai biết trước được, cho nên, đừng phủ định tính có thể của tôi.” Giọng điệu anh ta lạnh nhạt, nhưng vẻ mặt lại nghiêm túc. Lúc nhìn về phía tôi, tràn ngập dịu dàng cùng thương tiếc, giống như nhìn một thứ đáng quý quan trọng nhất trong sinh mệnh vậy, ngay cả ánh mắt cũng phải canh giữ mọi lúc. Cái loại độ nóng hừng hực này ước chừng có thể làm mọi người tan chảy.

Đây, thật sự là một người đàn ông yêu tôi.

Ánh mắt như thế, cũng từng xuất hiện ở Niếp Phong.

Còn Lôi Nặc, lại vẫn chưa có.....

“Ừm.....” Tôi gật đầu, đồng ý với anh ta.

Thật sự giống như lời anh ta nói, tôi không thể phủ định tính có thể của anh ta. Bởi vì ngay đến chính tôi đối với tương lai của mình còn tỉnh tỉnh mê mê mà.

Lôi Nặc, mặc dù tôi thích anh ấy, cũng quyết định đặt trái tim trên người anh ấy.

Nhưng chúng tôi đều hiểu rõ, anh có quá khứ vô cùng nặng nề, tôi thật sự không dám cam đoan rằng hiện nay anh đang ôm ấp tôi không phải là sự quay về nhất thời.

Có điều dù cho lý trí nói rõ ràng với tôi rằng, anh là nguy hiểm .

Nhưng trái tim, muốn ngăn cũng không ngăn được mà đi tới gần anh.

Tôi, đã rất lâu không có loại khủng hoảng này.

Sợ hãi rất nhiều, nhưng tưởng niệm cũng nồng đậm.

Thời gian, có lẽ sẽ nói cho tôi biết phải làm thế nào.

Mọi thứ đều không cần buồn lo vô cớ quá mức.

“Buổi tối ăn cơm cùng tôi được không?” Quý Phong Nhiên đề nghị. Có lẽ cũng là đang thăm dò.

“Được.” Tôi nở nụ cười với anh ta.

Tôi bây giờ, đối với người đàn ông trước mắt này cũng có chút hiểu biết. Sự vụng về đáng yêu hay khôn khéo sắc bén của anh ta, rõ ràng đều làm cho tôi không thể xem nhẹ.

“Rồi đưa em về nhà?” Anh ta được một tắc lại muốn tiến một bước.

“Tính sau đi.” Tôi cố ý thắt gút lại.

Đứng dậy trở lại bàn làm việc của mình, ý bảo anh ta nên đi rồi.

“Làm việc cho tốt!” Anh ta làm ra bộ dạng ra lệnh cho tôi, sau đó đi ra ngoài.

Tôi đến đóng cửa lại, rồi một mình dựa lên trên cửa, động vật có cảm tình như chúng ta, đã định trước sẽ vì tình cảm mà hao tổn tinh thần.....

Trở lại vị trí, lấy thuốc tránh thai từ trong túi xách ra, uống một viên.

Mang thai với tôi mà nói, hết sức xa vời.

Một đoạn tình cảm hoặc hôn nhân nếu thêm vào một đứa bé, thì mọi thứ đều sẽ phức tạp làm cho người ta không thể chịu đựng.

Tôi, vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Nhưng Lôi Nặc, dường như đã có ý nghĩ về phương diện này trong đầu rồi.

Nếu không, anh sẽ không phóng túng bản thân như thế.

Chúng tôi có lẽ cần nói chuyện.....

Buổi tối, Quý Phong Nhiên đưa tôi đến một nhà hàng Nhật Bản.

Thực dễ chịu, trong một phòng đặt sẵn riêng biệt, yên tĩnh thoải mái.

Chọn vài món thích ăn nhất xong, bắt đầu vừa ăn vừa trò chuyện.

Đột nhiên phát hiện, thật ra trò chuyện với anh ta cũng có thể tự nhiên như thế, trong câu nói toát ra cơ trí cùng hiểu biết rộng làm cho tôi vô cùng bội phục.

“Niếp Phong thế nào rồi?” Anh ta đột nhiên hỏi tôi.

“Anh không biết sao? Tôi tưởng hai anh rất thân.” Không khỏi nhớ lại chuyện bọn họ liên thủ.

Ha ha..... Anh ta nở nụ cười.

“Ngoại trừ việc bị Bạch tiểu thư bám đến sắp điên rồi ra thì đều rất tốt.” Tôi không hề gì mà nói.

“Ha ha.....” Anh ta cười sang sảng.

“Hôm nào cùng nhau gặp mặt một bữa đi.” Anh ta đề nghị.

“Không phải anh thấy tôi có rất nhiều thời gian để tiêu hao với hai người quá đó chứ?” Tôi trêu anh ta.

“Em bận nhiều việc lắm sao?” Anh ta lơ đãng nói.

“Tôi là phụ nữ đã có chồng.”

“Ha ha ~ quên mất, quên mất.” Anh ta cười.

Người đàn ông này thật đúng là âm hiểm, giăng bẫy tôi khắp nơi.

Cùng anh ta ăn cơm vẫn chưa đủ, còn muốn thêm một Niếp Phong. Thế lực của Lôi Nặc có ở khắp mọi nơi, ba người nghênh ngang ra ngoài cùng nhau, không bị anh biết mới có quý.

Niếp Phong chính là tối kỵ trong lòng anh, tuy rằng anh chưa từng nói rõ, nhưng tôi vẫn biết.

Chỉ là anh không rõ, người tôi từng yêu đã hoàn toàn đổi giới tính rồi.

“Vậy sinh nhật cậu ấy vào thứ năm này, em vẫn sẽ đi chứ?” Quý Phong Nhiên nhướn nhướn mày rậm.

“Anh nói đi!” Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái.

“Ha ha.....” Anh ta mang vẻ mặt cười xấu xa. Giống như đang nói cho tôi biết có kịch hay để xem.

Người đàn ông này chán!

Một bữa cơm, chỉ cần có Quý Phong Nhiên thì ắt sẽ ăn rất lâu. Anh ta luôn có thật nhiều vấn đề và đáp án.

Rất khuya, tôi mới về tới nhà. Là được anh ta đưa về.

Anh ta đặc ý đã đi rồi, mà người đàn ông đứng ở cửa dường như không vui vẻ lắm.

“Anh sao vậy?” Tôi vươn tay ôm Lôi Nặc, sờ khuôn mặt khó chịu của anh.

Sau một lúc lâu, giọng nói trầm thấp vang lên.

“Khuya lắm rồi.” Anh buồn bực nói.

“Vâng. Xin lỗi, ăn cơm hơi lâu một chút.” Tôi cười giải thích, đón nhận con người đen sâu không thấy đáy của anh, vươn tay đến kéo anh đi vào trong nhà.

“Lạnh lắm, đừng để lạnh làm bệnh.” Tôi nói với anh.

Anh mặc tôi lôi kéo thân thể cao lớn của mình.

“Anh tức giận.” Tôi đẩy mạnh anh xuống sofa, còn mình cũng ngồi xuống.

“Khuya lắm rồi.” Vẫn là câu nói đó, thân thể anh cứng lại.

“Sẽ không có lần sau nữa.” Tôi nhìn anh cam đoan. “Anh về từ khi nào, không phải anh nói có xã giao sao?”

“Anh hử rồi, định cho em một ngạc nhiên.” Anh không vui nói, rồi liếc mắt nhìn phòng ăn một cái.

Tôi tò mò đi qua, phát hiện một bàn đồ ăn đã nguội hết. Đều là những món tôi thích.

Ách

~Trong lòng bỗng ấm áp, anh thế mà lại làm những chuyện này.

“Anh còn chưa ăn cơm sao?” Tôi đi trở lại phòng khách, đến gần anh.

“Ừ.” Giọng anh buồn bực nói.

“Vì chờ em?” Tôi cười.

“Ừ.”

“Má Lưu làm?”

“Ừ.”

“Ha ha.....” Tôi bật ra tiếng cười to.

Nếu muốn cho tôi ngạc nhiên, ít nhất phải tự mình làm bữa cơm chứ. Tuy rằng biết anh từ nhỏ đã được mọi người nuôi như một cậu ấm, đương nhiên sẽ không làm những chuyện này, nhưng vẫn là nhịn không được muốn chế nhạo anh.

“Em xin lỗi mà.” Tôi ôm cánh tay cường tráng của anh.

“Đáng lẽ anh nên gọi điện báo cho em một tiếng chứ. Mau tới ăn cơm thôi, em ăn cùng anh.” Đứng dậy, kéo anh cùng đi vào phòng ăn.

Tự mình vì anh đem từng món đun nóng lại lần nữa rồi cùng anh ăn đến rất khuya mới lên lầu.

Mà anh, dưới công phu không nhẽ không tha của tôi đã sớm quên mất sự không vui khi phải chờ. Ánh mắt tràn ngập ý cười, khóe miệng vẫn cong lên.

“Anh đi tắm trước đi.” Lúc cầm áo choàng tắm ra đưa cho anh lại phát hiện thân trên của người đàn ông này đã trần trụi rồi.

“Này!” Không cần nhanh như vậy chứ.

“Cùng nhau tắm?” Anh mang vẻ mặt cười xấu xa nói xong, bắt đầu không an phận động tay động chân.

“Thôi.” Tôi giãy dụa trốn thoát.

Lại bị anh một tay ôm lấy, đi vào phòng tắm. Hai ba giây đã cởi xong quần áo dư thừa, tiến hành tắm uyên ương.

Người đàn ông chết tiệt này!

Dù giờ phút này anh đang thay tôi chà sữa tắm đi nữa, tôi vẫn là không nhịn được muốn mắng anh một câu.

Một việc, kỳ thực đang thật sự xảy ra biến hóa.

Anh, luôn rất nỗ lực. Tôi nhìn ra được.

Để thưởng cho anh, tôi quyết định thành toàn ý niệm tà ác trong đầu anh. Dem tắm rửa phát triển thành một hồi xuân cung xuất sắc.

Dù sao cũng chưa từng ‘làm’ ở nơi này, có lẽ nên thử nghiệm một lần.

Mới mở cựa kích thích quả nhiên lập tức theo nhau mà đến, tôi rất nhanh liền chỉ có thể bị động tùy ý anh bày bố.

Khó nhịn mà rên rỉ, chờ anh đi vào.

Sau một lúc lâu, anh mới đưa phần thân trên người kia của mình đi vào, giống như trừng phạt mà lúc nhanh lúc chậm, ra ra vào vào. Mãi đến khi tôi sắp điên mất, anh mới bắt đầu hoàn toàn đi vào.

Điên cuồng chạy chồm.

Khoái cảm cao trào rất nhanh kéo tới, mà anh vẫn cuồng dã như cũ.

Cuối cùng, một trận rút ra cực nhanh, thân thể anh cứng ngắc gần giống như tảng đá.

Xong rồi, khoái cảm cao trào đã hoàn toàn chiếm lấy tôi, cho dù khi biết anh lại sắp đem bảo bối của mình để vào bên trong, tôi vẫn không thể lên tiếng ngăn lại.

Chỉ có thể tùy ý anh, hoàn toàn chiếm hữu tôi.

Gầm nhẹ qua đi, anh gắt gao ôm tôi, sức lực nam tính mạnh mẽ kia làm cho tôi cảm thấy vô cùng an toàn, cũng dần dần ham mê cảm thụ này.

Sau đó, anh giúp tôi rửa sạch thân thể, vừa dịu dàng vừa vụng về. Lấy khăn tắm lau nước đọng cho tôi, tiếng máy sấy khô thổi tóc, kêu vù vù, trái tim tôi cũng dần dần tan chảy.

Người đàn ông này từ trước đến nay luôn làm xong liền ngủ, thế mà giờ lại vì tôi làm những việc này. Bạn bảo tôi làm sao có thể không cảm động.

“Được rồi.” Tôi ngẩng đầu, dịu dàng nói.

“Đến em giúp anh.” Cầm lấy máy sấy trong tay anh, đến lượt tôi vì anh phục vụ.

Đầu ngón tay lướt qua tóc anh, tôi nhẹ nhàng mát-xa, muốn cho anh càng thêm thoải mái hơn. Quả nhiên, anh nhắm hai mắt lại, bắt đầu hưởng thụ.

Chưa bao giờ hỏi qua chuyện kinh doanh của anh, nhưng tôi biết áp lực của nó lớn đến mức nào. Tôi chỉ muốn khi anh về đến nhà, sẽ có mình dịu dàng ở đó, làm cho anh có thể tha hồ thư giãn.

Làm một người vợ, điểm ấy hẳn là điều cơ bản nhất.

Sấy khô tóc, mát-xa xong, tôi kéo anh ngồi lên giường lớn.

Vừa đùa giỡn khuôn mặt anh tuần của anh, vừa nhẹ giọng nói.

“Có một chuyện, em muốn thương lượng một chút với anh”

“Em nói đi.” Anh ôm tôi, tựa vào đầu giường.

“Vài ngày nữa, là sinh nhật Niếp Phong.....”

Vừa dứt lời, bờ ngực phía sau rõ ràng cứng đờ đi rất nhiều.

Tôi xoay lại, nhìn anh.

“Anh sao vậy?” Tôi khẽ hỏi.

Anh lắc đầu, ý bảo tôi tiếp tục.

“Em sẽ đi chúc mừng sinh nhật anh ấy, em cảm thấy nên nói với anh một tiếng.” Mặc dù không cần anh cho phép, nhưng thông báo cơ bản nhất vẫn cần có.

“Được.....” Sau một hồi quan sát tôi, anh chậm rãi mở miệng.

“Ừm.” Tôi gật gật đầu.

“Nhưng mà.....” Anh lại nói tiếp.

“Sao?” Tôi ngẩng đầu lên.

“Anh muốn đi cùng em.” Con người đen của anh nhìn thẳng tôi.

“Nga ~ được, được.” Tôi đáp ứng trả lời, sau đó từ từ nở nụ cười.

Thật ra, tôi muốn nói là một việc khác.

Về việc mang thai.

Nhưng không biết là xuất phát từ tâm lý nào mà tôi lại không có dũng khí nói ra.

Là vì khuỷu tay rắn chắc này thật sự thoải mái khiến tôi say sưa, hay là nhất cử nhất động mấy ngày nay của anh khiến tôi bắt đầu không muốn xa rời, tôi vẫn làm không rõ.

Tóm lại, mọi thứ hiện nay đều thật quá tốt.

Tôi, không muốn phá hỏng.....

“Trong nhà có thêm rất nhiều đồ đạc.” Tôi đổi một vị trí thoải mái, nằm ở bên cạnh người anh, lại vẫn là làm ổ trong vòng khuỷu tay anh.

“Ừm.....” Anh hừ nhẹ, vuốt ve tóc tôi.

Tôi thì nghịch từng ngón từng ngón trên bàn tay to của anh, “Chuyển từ đâu về sao?”

“Ừ. Trong nhà trọ lúc trước có rất nhiều tài liệu cùng đồ đạc, chiều nay mới bảo người ta đưa tới.” Anh giải thích, hơi thở vững vàng.

“À.” Tôi gật đầu, ôm chặt anh.

Xem ra, anh là thật sự chuẩn bị ổn định cuộc sống rồi. Nhà trọ bên ngoài của người đàn ông này, tôi chưa từng đến bao giờ. Nói vậy, nơi đó tràn ngập hồi ức về oanh oanh yến yến rồi.

“Sinh nhật anh ta vào ngày nào?” Sau một lúc lâu, tiếng nói trầm thấp vang lên, không có âm tiết, không có độ ấm.

“Tối thứ năm, nhà họ Niếp muốn làm một buổi yến hội. Vì là năm đầu tiên anh ấy trở về, cho nên quy mô hẳn là không nhỏ.” Tôi ngoan ngoãn trả lời.

“Đàn ông trưởng thành rồi còn tổ chức sinh nhật gì chứ.” Anh khinh thường nói.

Tôi bỗng ngây ngẩn cả người.

Không phải vì lời nói của anh, mà là vì kết hôn lâu vậy rồi, tôi không biết, cũng như chưa bao giờ tổ chức sinh nhật cho anh.

Cảm giác áy náy, lập tức xâm chiếm trong lòng.

“Anh.....” Sinh nhật ngày mấy vậy.

Nói đến bên miệng, cảm thấy hỏi ra vẫn là không thích hợp. Không bằng hôm nào tự đi dò la một chút thì càng có thành ý hơn.

“Sao cơ?” Anh hỏi tôi, bàn tay to cọ xát cánh tay tôi.

“Cảm thấy anh nói rất có lý.” Tôi cười ngốc, vẻ mặt cũng có chút mất tự nhiên.

Thì ra nói dối, cũng cần phải có thiên phú nữa.

“Ừm.” Anh nở nụ cười.

Có đôi khi cảm thấy đàn ông giống như một đứa trẻ, cho dù lòng dạ có sâu sắc đến đâu đi nữa, ở trước mặt phụ nữ ít nhiều gì vẫn sẽ toát ra một chút tính trẻ con.

Tôi thích anh những lúc này, đặc ý giống một đứa trẻ chiếm lợi còn khoe mẽ.

Trong lòng tôi thầm quyết định, sau này hàng năm đều sẽ chúc mừng anh, chúc mừng ngày anh đến với thế gian này.

Vẫn cho rằng mình đã đối tốt với anh, kỳ thực cũng không có bao nhiêu để tâm. Ít nhất, không bằng anh. Ít nhất sinh nhật của tôi, anh chẳng những sẽ xuất hiện, mà còn mang đến kinh ngạc vui mừng cho tôi nữa.

Có lẽ, tôi mới là người không tìm không phổi.

“Nghĩ gì vậy?” Anh cúi đầu, hôn môi tôi.

“Nghĩ sao mà anh lại tốt đến thế!” Tôi cười ngọt ngào.

“Ừm.” Vẻ mặt anh như xứng đáng được nhận.

“Ha ha ~ đáng ghét!”

Tay không an phận, lại bắt đầu sờ tới sờ lui, vì sao dục vọng của người đàn ông này lại mãnh liệt như thế!!! Tôi gần như không chịu nổi! Cũng không thể dừng tình dục như vậy được ư!

Anh mang vẻ mặt cười xấu xa, tà ác nhìn tôi, hung hăng áp lên đôi môi, đợt tấn công một vòng tình dục mới lại bắt đầu.

Bàn tay to trượt vào quần áo, nắm khối mềm mại trước ngực tôi, dùng đầu ngón tay thô ráp khê lướt. Môi mỏng thông thả di chuyển xuống liếm hôn qua cổ trắng rồi đến xương quai xanh. Không nhẹ không mạnh cắn một cái, phẳng phất như in dấu ấn thuộc về anh lên người tôi vậy.

Mãnh liệt như có dòng điện chạy qua thân thể tôi, run run không ngớt. Bất lực khê xoay người, thân thể mềm mại cọ xát vào anh. Động tác này giống như đổ thêm dầu vào lửa, một tiếng gầm nhẹ sung sướng vang lên bên tai.

“Nhìn anh.” Anh nâng mặt tôi lên, nhìn thẳng.

“Anh sẽ khiến em hạnh phúc!” Phảng phất như một lời hứa hẹn thề thốt, rồi lại giống như lời đường mật khi ở trên giường.

Đưa tay tháo bỏ trói buộc cuối cùng, sau đó xông thẳng vào. Vật nam tính to lớn, làm cho tôi vừa khó chịu, lại vừa khát vọng.

Tôi run run, ôm chặt anh, tùy ý anh chăm chỉ cày cấy.

Đêm khuya, lại đem trở nên dài vô tận.....

Mọi người đều nói phụ nữ có tình yêu tuổi vào thì sẽ rất đẹp, nhưng dường như phụ nữ được tình dục tuổi vào còn đẹp hơn.

Những người khác đều nói với tôi như vậy.

Ngay đến chính tôi cũng phát hiện mình trong gương trở nên khác hẳn. Mặt mày toả sáng, hồng hào mịn màng.

Hóa ra Lôi Nặc cũng vô cùng là một nam chủ nhân trong nhà. Mỗi ngày sớm đưa tôi đón, trở thành lái xe chuyên nghiệp. Buổi tối về nhà, cũng nhiệt tình làm cho người ta không thể chối từ.

Cả ngày đều một bộ dáng ân ân ái ái, bất kể là ai cũng đều biết ngày của tôi trôi qua không tệ.

Mọi người trong nhà rất vui mừng, người chung quanh cũng tỏa ra ánh mắt hâm mộ.

Có điều, Quý Phong Nhiên cũng chỉ là buồn bã một chút.

Tuy rằng vài lần thật muốn nói chút gì đó với anh ta, nhưng đều bị anh ta cự tuyệt. Anh ta đối với tôi, ở mức nào đó vẫn là ôm ảo tưởng. Mà điều đó tôi không thể thay đổi.

Kết thúc một ngày làm việc, ngồi trên xe Lôi Nặc, đi thẳng đến khu nhà cao cấp của Niếp gia.

Yến hội sinh nhật Niếp Phong, là vào đêm nay.

Trong dự kiến, xa hoa làm cho người ta cứng lưỡi. Có thể thấy được tất xấu bất công của ông bà nhà họ Niếp này vẫn như trước không có biến chuyển gì. Yêu chiều đối với Niếp Phong cũng chưa bao giờ che giấu.

“Đi thôi.” Lôi Nặc vươn bàn tay to nắm lấy tay tôi.

Tôi thích động tác này của anh, bởi vì nắm tay là động tác thân mật mà chỉ những người yêu nhau mới có, khác xa với cách nâng tay mơ hồ của quý ông.

“Em mặc có chút hở.” Vào lúc đi qua đại sảnh, anh mang vẻ chiếm hữu ôm ngang thắt lưng tôi, thấp giọng nói.

Tôi nở nụ cười. Nhìn lướt qua những ánh mắt xung quanh.

“Thế này còn hở sao?” Váy đầm cổ chữ V màu hồng nhạt bó sát người, hôm nay lúc đi làm cũng mặc như vậy, chẳng qua khi đó không cởi áo khoác màu đen bên ngoài ra mà thôi.

“Ừm.” Anh hừ nhẹ.

“Lại đây.....” Tôi nhỏ giọng nói, ý bảo anh cúi thấp người một chút.

Anh ngoan ngoãn nghe theo, tôi liền thưởng cho anh một cái thơm, lại ngọt ngào mỉm cười với anh.

Sắc mặt u ám kia lúc này mới hơi chuyển biến tốt một chút.

“Đi thôi.” Anh kéo tôi, mặt mày hơn hớn đi về phía chủ nhân ở chính giữa.

Ông bà nhà họ Niếp, Niếp Hoàn Vũ, Niếp Phong toàn bộ đều ở đó.

“Khách hiếm thấy, khách hiếm thấy!” Ông Niếp vẻ mặt hiền lành cười nói với Lôi Nặc, bà Niếp cũng gật đầu mang ý chào.

Niếp Hoàn Vũ mang vẻ mặt khí phách đứng bên cạnh thì đưa tay chào hỏi Lôi Nặc, cũng gật đầu chào hỏi tôi.

“Em tới rồi à.” Niếp Phong nói với tôi, với Lôi Nặc thì chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua.

Tôi gật đầu, cười cười.

Cũng cảm giác được bàn tay to trên lưng hơi chặt thêm một chút.

“Tặng anh.” Tôi lấy quà tặng đưa cho Niếp Phong.

“Cảm ơn em.” Anh ây cười nhận lấy, rồi mở ra xem tại chỗ.

“Làm thế nào em tìm được vậy!” Anh cầm phiên bản người máy số lượng có hạn, kinh ngạc vui mừng mà hỏi tôi.

“Cũng không có gì.” Kỳ thực cũng không phải tốn sức lắm.

“Cảm ơn.” Niếp Phong vươn tay định ôm tôi, lại bị người đàn ông bên cạnh tôi đưa tay ngăn cản.

Tôi chỉ có thể xấu hổ nhìn anh ây 1 cười cười, ai bảo tôi bây giờ đala vợ của người ta kia chứ!

Nhưng Niếp Phong lại như là nghiện vui đùa vậy, phải ôm được một cái thì mới chịu.

Dám ở dưới tường đồng vách sắt của Lôi Nặc mà ôm một cái tượng trưng.

Vẻ mặt tươi cười dạt dào của kẻ chiến thắng hiện trên mặt anh ấy, mà nhìn đến người đàn ông bên cạnh tôi thì lại mang vẻ mặt xanh mét.

Hơi thở đã nặng nề hơn.

Tôi không khỏi bật cười ra tiếng. Đây là vở kịch gì vậy!

“Em sang bên kia ngồi trước một chút, anh ‘thân mang trọng trách.’” Niếp Phong chỉ chỉ chỗ ngồi đặc biệt ở một góc sáng sủa, lại bất đắc dĩ nhìn lướt qua cha mẹ mình.

“Vâng –”

Lời còn chưa dứt, Lôi Nặc liền kéo tôi nhanh chóng xoay đi.

Anh là đang ghen! Ha ha.....

Một mặt cảm thấy trong lòng ấm áp, một mặt lại cảm thấy lòng người thật sự rất khó dự đoán. Vào mấy tháng trước, tôi là tuyệt đối không thể tưởng tượng ra một màn này.

“Sao anh không nói chuyện cùng Niếp Phong.” Tôi buồn cười nhìn anh.

“Anh không quen biết anh ta.” Giọng nói anh lạnh lùng, nhìn về phía xa xa.

“Anh tức giận sao?” Tôi cười xoay khuôn mặt tuần tú của anh, làm cho cặp con ngươi đen kia nhìn thẳng vào mình.

“Đàn ông trưởng thành rồi còn chơi người máy gì chứ!” Anh mang vẻ mặt khinh thường.

“Ha ha ha!” Tôi thoải mái cười to. Thật ra tôi cũng sớm có ý này, cảm thấy mấy loại người máy này nọ cùng với Niếp Phong một chút cũng không hợp!

“Em với anh ta, từ khi nào đã thân thiết trở lại như vậy?” Vẻ mặt anh nghiêm túc lên.

“Vào khoảng thời gian trước.” Thời gian mà anh bận rộn hẹn hò với Kỉ Lan.....

“Hai người.....” Anh muốn nói lại thôi.

“Thế nào?” Tôi cơ bản có thể đoán được anh muốn hỏi cái gì, nhưng tôi tò mò là anh sẽ để ý tới mức độ nào.

“Không có gì.” Anh cười khê nói.

“Em với anh ấy không có gì cả.” Nhịn không được, tôi vẫn là nói ra khỏi miệng. Anh hẳn là đã biết, nhưng sao hôm nay lại có chút nghi hoặc chứ. Về phần vì sao, tôi có chút không hiểu.

Lôi Nặc nhìn tôi, vẻ mặt thoáng bối rối. Không biết là vì bị nhìn thấu tâm tư, hay là vì bản thân không có dũng khí chất vấn.

“Anh không muốn để em qua lại quá gần với anh ta, nhưng lại cảm thấy mình hình như không nên hạn chế quá nhiều tự do của em.” Anh giải thích.

“Vâng.”

“Em sẽ sao?” Anh nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập chờ mong.

“Sẽ cái gì?”

“Cách xa anh ta.” Bốn chữ, rành mạch, kiên định. Trong con người đen trừ phần chờ mong kia còn có thêm phần lớn bất an. (trong bản gốc là 3 chữ: cách xa hẳn, nhưng ta ed là anh ta nên tự sửa 4 chữ, hìhì)

Tôi nhìn anh thật sâu, lại không có cách nào lập tức trả lời anh. Có rất nhiều chuyện anh không rõ ràng, mà lại có rất nhiều chuyện tôi không có cách nào nói với anh.

“Anh hiểu rồi.” Anh nhàn nhạt nói xong, con người đen cũng biến sắc buồn bã. Bởi vì sự im lặng của tôi đã làm tổn thương anh.

“Không! Không phải! Chỉ là..... Chỉ là có chút chuyện em vẫn chưa thể nói với anh. Em cùng anh ấy bây giờ thật sự chỉ là bạn bè.” Tôi gấp gấp nhìn anh chăm chăm, không muốn cho tầm mắt anh tránh né tôi, tôi muốn anh nhìn tôi, hiểu được chân thành của tôi.

Nhìn nhau một lúc lâu, anh dịu dàng nở nụ cười. Bàn tay to cũng sờ mặt của tôi.

“Anh tin tưởng em.”

“Cám ơn anh.” Tôi nhìn anh, tình cảm dịu dàng như nước.

“Lại đây.” Anh có ý muốn tôi lại gần chút nữa.

“Chuyện gì thế?” Tôi nghiêng người hỏi.

Anh cười đến tà ác, khuôn mặt tuấn tú từng bước áp gần, hôn tôi thật sâu, bàn tay to cũng gắt gao giữ chặt cơ thể tôi, làm cho tôi không thể giãy dụa. Môi lưỡi giao chiến, anh tàn phá bờ môi, tôi cũng không buông tha anh.

Chúng tôi quá mức say sưa đến gần như đã quên đây chính là một buổi yến hội.

Hôn càng lúc càng nhập tâm, tình cảm mãnh liệt hết sức căng thẳng. Anh còn xấu xa cầm tay của tôi đặt lên trên vật dục vọng từ lâu đã thức tỉnh của mình, nhẹ nhàng mà cọ qua. Còn một bàn tay to đặt ở dưới bàn của anh cũng không nhàn rồi, len lén vuốt ve khối mềm mại trước ngực tôi.

Rên rỉ, không tự giác phát ra. Tôi mở to hai mắt nhìn, tim đập gia tốc, anh thì lại xấu xa mà tiếp tục.

Xung quanh vẫn đang một mảnh hỗn loạn, chúng ta lại trốn ở trong góc trình diễn cảnh hạn chế.

“Khụ khụ –”

Một tiếng ho khan, đột ngột truyền vào tai chúng tôi. Anh chậm rãi dừng nụ hôn nồng nhiệt, hơi thở vũng vàng. Còn tôi, cũng bối rối ngồi lại vị trí của mình, xấu hổ không dám nhìn về phía người tới.

“Tâm Âm.” Giọng nói quen thuộc vang lên.

Tôi bỗng ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt phức tạp của Quý Phong Nhiên.

“A, ách..... anh đã đến rồi à.” Tôi có chút bối rối, sửa sang lại tóc.

“Ừ.” Quý Phong Nhiên gật đầu, ngồi xuống ở ngay đối diện tôi và Lôi Nặc.

Tầm mắt liếc sơ qua tôi rồi trực tiếp nhìn về phía Lôi Nặc.

Hai người đàn ông liền im lặng đối diện như vậy.....

Một giây.....

Hai giây.....

Một phút đồng hồ cứ như vậy trôi qua, hai người dường như vẫn không hề mệt mỏi.

“Đủ rồi!” Tôi khẽ quát lên. Kéo tầm mắt khí lạnh bức người của Lôi Nặc về, làm cho anh nhìn tôi.

“Anh cũng đủ rồi.” Quay đầu, cũng không quên quát Quý Phong Nhiên.

Trưởng thành một chút đi, hai người đàn ông lớn như vậy rồi.

Cũng đều là người có địa vị! Làm gì lại vậy!

“Này ~” Tôi trừng mắt nhìn Lôi Nặc bỗng nhiên khoác cánh tay lên vai mình, ý bảo anh bỏ ra. Nhưng người ta lại giống như không phát hiện ra, chẳng những không bỏ tay, mà còn ôm chặt hơn!

“Cậu thoát nhìn thật giống một sa trư.” Quý Phong Nhiên không khách khí nhìn anh nói.

“Còn cậu thoát nhìn thật giống một con tang khuyển(chắc là chó bị lạc) đáng thương.” Lôi Nặc cười lạnh.

“Cậu là thể nào đây? Lãng tử quay đầu sao?” Quý Phong Nhiên mang vẻ mặt khinh thường.

“Còn cậu? Vợ bạn cũng không buông tha?” Lời nói của Lôi Nặc cũng không dễ nghe, tràn đầy mùi thuốc súng.

Quý Phong Nhiên cười lạnh một tiếng, “Lúc tôi quen biết Tâm Âm, không biết cậu còn đang phong lưu ở chỗ nào đâu!”

“Thế thì đã sao!” Lôi Nặc lơ đãng nói, chỉ là cánh tay ôm tôi lại chặt hơn một chút. Như là đang thị uy.

Trong mắt Quý Phong Nhiên bốc lên một ngọn lửa, cũng không bao lâu lại thốt ra một câu nói có chút gian xảo.

“Nga! Quên nói với cậu vừa rồi lúc vào cửa tôi đã gặp ai.” Quý Phong Nhiên cười đến xán lạn.

Nhưng ở trong mắt Lôi Nặc phảng phất lại là một bộ dáng muốn ăn đòn, chợt cảm thấy hơi thở anh nặng nề, thổi thẳng lên mặt tôi.

“Ai!” Anh tức giận.

“Kỉ tiểu thư.....”

Ba chữ, lập tức làm không khí xung quanh đóng băng.

Không chỉ có Lôi Nặc, mà ngay đến tôi bỗng chốc cũng cứng đờ.

Quý Phong Nhiên cũng không hả hê như mong muốn. Giống như ý thức được hành vi vừa rồi của mình chạm phải điều cấm kỵ nào đó, vẻ mặt thoáng xấu hổ mà bổ sung.

“Có điều, Kỉ tiểu thư người ta đã rời khỏi rồi.”

Im lặng.

Lôi Nặc và tôi vẫn im lặng, chia ra nhìn về hai phương hướng khác nhau, cánh tay ôm tôi cũng không chặt như trước nữa.

Không khí sau đó, chỉ có thể dùng lạnh để hình dung thôi.

Quý Phong Nhiên chính là đầu sỏ gây nên.

Nhưng tôi thể nào cũng không oán nổi anh ta.

Bởi vì đây nối giữa tôi và Lôi Nặc, vốn chính là mỏng manh như thế.

Chỉ một cái tên đã có thể khiến tất cả trước đó hóa thành mây khói.

Nói không khó chịu là gạt người. Nhưng tôi cũng không thể trách người nào. Ai bảo đó là kết quả tôi lựa chọn làm gì.

“Tâm Âm.” Một giọng nam hùng hậu vang lên bên tai.

Tôi quay đầu lại, ánh mắt đối diện với Niếp Hoàn Vũ.

“Có việc gì sao?” Tôi đứng lên.

“Có chút việc muốn nói với em.” Sắc mặt anh ta nặng nề nói, so với người đàn ông hăng hái của ngày xưa kém rất xa.

“Được.” Tôi liếc nhìn Lôi Nặc một cái, anh gật đầu với tôi.

Sau đó, tôi liền đi theo Niếp Hoàn Vũ ra ngoài.

Trên hành lang, anh ta dừng bước lại, nhìn tôi như không biết mở miệng thế nào.

“Nếu như anh định hỏi Tử Vận ở đâu thì tôi thật sự một chút cũng không biết.”

“Không.....” Anh ta chưa xốt nói xong, khẽ lắc đầu.

“VẬY ANH.....”

“Hà Lan, tôi đã tìm được cô ấy.”

“Hà Lan?” Tôi chưa từng nghe Tử Vận đề cập tới nơi đó.

“Ừ.” Anh ta thở một hơi dài, khí phách lúc này không còn tồn tại nữa, mà thay bằng vẻ mặt mệt mỏi.

“Cô ấy có khỏe không?”

“Không.” Anh ta thống khổ lắc đầu.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi có loại dự cảm xấu.

“Đứa bé..... không còn nữa.”

“Ông trời.....” Đầu ầm ầm rung động, không thể suy nghĩ, chỉ cảm thấy ngực mơ hồ đau.

“Tâm Âm.” Niếp Hoàn Vũ khẽ gọi tôi.

“Ừm..... Tử Vận thế nào, cô ấy thế nào rồi! Sao lại như vậy! Sao lại trở thành như vậy!” Tôi lo lắng nhìn về phía anh ta chần chừ.

“Cơ thể Tử Vận quá yếu ớt, không thể giữ được đứa bé. Cô ấy rất đau lòng, không chịu gặp bất kỳ ai cả.”

“Còn anh! Anh liền để mặc một mình cô ấy ở nơi xa như vậy sao!” Tôi không nhịn được mà trách cứ.

“Không, hôm qua tôi mới từ bên đó trở về. Sau khi giải quyết chuyện ở bên này xong, tuần sau tôi sẽ qua với cô ấy.”

“Tôi vẫn rất tôn trọng anh, luôn xem anh là một người anh tốt! Tôi không rõ giữa anh và Tử Vận rốt cuộc là có chuyện gì. Nhưng cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi, bây giờ lại xảy ra chuyện thế này! Tôi không thể không hỏi anh, đàn ông đều là ăn trong bát mà nhìn trong nồi sao?! Nếu yêu cô ấy như vậy, tại sao không ly hôn! Không lẽ phải làm thành tình hình như hiện giờ mới hối hận ư!” Tôi phát điên gào thét.

Trong hành lang im lặng chỉ nghe thấy tiếng của tôi.

“Tôi đã đề nghị ly hôn rồi.” Niếp Hoàn Vũ chậm rãi lên tiếng, nhìn thẳng tôi.

Phút chốc, tôi cũng không biết phải phản ứng như thế nào.

Vốn là phải cảm thấy vui mừng thay Tử Vận. Nhưng tôi lại vô cớ có cảm giác mất mát cùng đau đớn.

Gương mặt của vợ Niếp Hoàn Vũ không ngừng hiện lên.

“Ừm..... vậy, vậy anh tìm tôi để làm gì?” Tôi cố gắng giấu đi cảm xúc của mình.

“Tôi, muốn nhờ em cùng đi với tôi.” Anh ta khó xử nói.

“Tôi? Hà Lan?”

“Tử Vận không chịu gặp tôi.” Anh ta đau khổ nói xong.

“Tôi.....” Tuy rằng cũng rất muốn xem tình huống hiện nay của Tử Vận, nhưng cuối cùng tôi lại cảm thấy dù mình có đi cũng không hẳn sẽ giúp được gì.

“Đây là số điện thoại của cô ấy ở bên kia, tôi nghĩ cô ấy sẽ chịu nói chuyện với em.” Anh ta lấy ra một tấm card.

“Tôi không giúp anh được rồi. Nếu như lòng cô ấy đã chết thì dù là ai cũng không thể kéo lại.” Tôi thẳng thắn nói lên lập trường của mình.

“Tôi hiểu.” Anh ta không còn sức lực gật đầu, vẻ mặt cũng cực kỳ thống khổ.

Có thể nhìn ra anh ta đã tuyệt vọng tới nông nỗi phải tìm tôi đến giúp đỡ, lòng Tử Vận lần này thật sự nguội lạnh rồi.

Vì sao mọi người cứ phải đợi đến lúc chuyện trở nên không chịu nổi nữa như thế mới có thể buông xuôi vậy!

Nhận lấy tấm card trên tay Niếp Hoàn Vũ, tôi xoay người rời khỏi hành lang.

Đi vào toilet, cố gắng tĩnh táo lại.

Đến lúc đi ra lần nữa, lại nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

“Cô đến cùng là có chuyện gì.” Giọng nam nói chuyện, lạnh lùng, không có độ ấm. Tuy rằng lúc đối mặt với tôi, thái độ cùng ngữ điệu hoàn toàn khác, nhưng vẫn nghe ra được là Lôi Nặc. Hơn nữa rất hiển nhiên, lúc này anh đang cực kỳ không kiên nhẫn.

“Anh Lôi, tôi là vì chị họ mới đến tìm anh đây.”

Bạch Hân Linh! Giọng nói mềm mại ảo lả kia thật đúng là làm cho người ta khó có thể quên.

Chị họ! Người phụ nữ Kỉ Lan kia, lúc nào cũng làm tâm tình tôi rơi xuống thung lũng.

“Chị họ vừa mới rời khỏi.”

Lôi Nặc im lặng.

“Có điều anh hẳn là không nhìn thấy đúng chứ.” Nói xong chính là một tiếng cười lạnh.

Lôi Nặc vẫn im lặng.

“Trong lúc anh cùng người đàn bà họ La kia tình chàng ý thiếp thì chị họ tôi đã buồn bã rời khỏi đây! Vì hạnh phúc của anh, vì tương lai của anh, chị họ tôi phải chịu đựng biết bao nhiêu! Chị ấy bây giờ đã là người không ra người, quý không ra quý rồi! Anh còn có lòng dạ phong lưu!” Bạch Hân Linh là càng nói càng hăng, giọng nói cũng nâng lên vài tần số.

Nhưng từ đầu đến cuối, không hề nghe thấy giọng nói của Lôi Nặc.

Không nhìn thấy vẻ mặt của anh nên tôi không thể đoán được tâm tình anh lúc này.

“Hừm! Bị người trong nhà mắng, bị mọi người xung quanh chỉ trích, chịu đựng áp lực lớn như vậy mà chị ấy vẫn luôn không nói xấu về anh nửa câu! Mỗi ngày chỉ biết trốn trong nhà, giống như cái xác không hồn vậy! Thật vất vả mới bị tôi kiên quyết kéo tới đây, lại nhìn thấy anh trình diễn một màn ân ái như thế! Anh Lôi, anh còn có thể nhẫn tâm hơn chút nữa không!” Bạch Hân Linh tự mình nói xong. Mặc dù không nhìn thấy khuôn mặt cô ta, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra phần nộ của cô ta giờ phút này.

Kỉ Lan mà sẽ tới mức như cái xác không hồn ư, tôi không tin tưởng cho lắm.

Người phụ nữ kia tuy rằng bề ngoài nhu mì, nhưng có một trái tim rất kiên định. Bất kỳ ai cũng tuyệt đối không thể dễ dàng phá hủy! Cho dù là người cô ta để ý nhất cũng không thể.

Giờ phút này tôi hy vọng biết bao rằng Lôi Nặc có thể nói ra một câu, chúng tôi đã kết thúc rồi v.v...

Nhưng anh không có, vẫn im lặng như trước. Chắc hẳn lòng anh giờ phút này đang mơ hồ đau rồi. Nói như thế nào cũng là người phụ nữ từng yêu. Cũng có lẽ, là người phụ nữ vẫn đang yêu.

“Anh Lôi, anh thật sự không yêu chị họ tôi nữa sao?” Giọng nói của Bạch Hân Linh mềm đi rất nhiều. Nhưng tiếng nói ẻo lả the the kia vẫn chói tai như cũ!

Dù vậy tôi vẫn dựng lỗ tai lên, cẩn thận nghe, ai bảo vấn đề của cô ta, cũng là cái tôi muốn biết.

“Chuyện của tôi với cô ấy, không liên quan gì đến cô.”

Một lúc lâu, đợi được chỉ là lời nói lạnh nhạt của Lôi Nặc.

Kỳ thật, đây cũng tương đương một đáp án.

Anh căn bản không buông được cô ta, cũng chưa từng buông bao giờ.

Kết quả chúng tôi đều là người ngoài, chỉ có anh và cô ta mới là thân thiết nhất. Tất cả mọi chuyện cũng không liên quan gì đến bất kỳ ai trong chúng tôi cả.

Có lẽ vì hành vi nghe lén, cũng có lẽ vì đối thoại của bọn họ, hoặc là có lẽ vì câu trả lời của Lôi Nặc. Tôi bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này mình cực kỳ tầm thường.

Cảm giác nói không nên lời làm cho tôi thấy buồn bực lạ thường.

Tránh ở bên trong phòng hoá trang này nghe đối thoại ngoài cửa. Mặc dù tôi không phải quân tử thẳng thắn vô tư gì nhưng cũng chưa từng có hành vi như thế.

“Anh Lôi, anh đi xem chị họ đi, chị ấy đi về một mình rất đáng lo.”

Đáng lo!

Bạch Hân Linh đây là đang xúi giục người đàn ông của tôi đuổi theo nhân tình ngày xưa sao!

Tôi thân là vợ, có phải hẳn nên đi đến hung dữ mắng cô ta một trận hay không. Thế giới cho dù có thay đổi thế nào đi nữa thì đạo đức cơ bản vẫn cần phải biết chứ.

Người làm vợ như tôi đây thật sự bị các người không để vào trong mắt như thế sao!

Lý trí đã dần dần biến mất, tức giận không ngừng dâng lên.

Từ sau khi người phụ nữ Kỉ Lan kia xuất hiện, toàn bộ rèn giũa tôi dày công tu dưỡng hơn hai mươi năm qua đều dần dần tan rã.

Mặc dù chính mình cũng thấy không đáng, nhưng vẫn không nhịn được.

Lúc đang định đẩy cửa đi ra, Lôi Nặc lại lên tiếng.

“Tôi bây giờ đã không thể vì cô ấy làm bất cứ gì rồi. Còn nữa..... Tâm Âm là vợ của tôi, không phải ‘người đàn bà họ La’ nào cả.” Giọng nói vẫn trầm thấp hùng hậu như trước, lạnh đến khiến người ta không rét mà run.

Nhưng nghe vào trong tai tôi, lại là lời nói làm ấm áp lòng người nhất trên thế giới này.

Ngay sau đó là tiếng bước chân anh nhanh chóng rời đi cùng tiếng Bạch Hân Linh gọi ‘Anh Lôi! Anh đừng đi!’

Tôi không còn sức lực áp lên trên ván cửa, nở nụ cười yếu ớt.

Có lẽ là vì vốn không có quá nhiều kỳ vọng, mới có thể vào khi anh nói ra câu nói kia mà cảm thấy đã nhận được ân điển gì đó. Chỉ cảm thấy trong nháy mắt đã bị anh làm cảm động.

Mà tôi cũng lại lần nữa ý thức được, ‘ước số không tự trọng’ trong người mình đã tăng lên nhiều bao nhiêu rồi!

Vì sao tôi lại không học được cách lợi dụng địa vị có lợi của mình để thao túng người đàn ông này, mà luôn dễ dàng bị hành động nho nhỏ của anh cuốn hút vậy.

Tôi, dường như cần phải học cách thông minh hơn. Giống như người phụ nữ kia ấy.

Hít sâu, bước chậm ra khỏi nhà vệ sinh, tìm kiếm bóng dáng Lôi Nặc.

Nhưng vào lúc còn chưa đi được vài bước, đã bị người từ phía sau ôm vào lòng.

“Này!” Tôi giãy dụa. Khứu giác nhạy bén giúp tôi không xa lạ gì với hương vị đặc thù trên người Quý Phong Nhiên.

Trước công chúng ôm ôm ấp ấp, anh ta lại muốn mang phiền toái đến cho tôi sao!

“Ha ha.” Anh ta cười buông lỏng tôi ra.

“Anh có bệnh à.” Tôi trừng mắt nhìn khuôn mặt cười đến nở hoa của anh ta.

“Hài lòng không?” Anh ta nhướn mày, nhìn tôi.

“Cái gì chứ!”

“Đối thoại của Lôi Nặc và Bạch tiểu thư, làm tâm tình em vui sướng sao? Ngay cả tư thế đi đường cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Thật sự vui vẻ như vậy ư?” Trên mặt Quý Phong Nhiên thể hiện ý châm chọc cùng một chút phức tạp khó nén.

“Anh nghe lén sao?” Tôi hỏi anh ta.

“Như nhau cả.” Anh ta cười khê.

Tôi híp mắt, nhìn anh ta. Tôi thật sự không hiểu anh ta, thật sự không hiểu.

“Sao vậy?” Anh ta lơ đãng nhìn tôi.

Tôi bất đắc dĩ lắc đầu.

“Đúng rồi, về đoạn đối thoại lúc nãy, chỉ là một phần thôi. Trong lúc em đang ở trong phòng hoá trang vui mừng thì ông chồng tốt của em đã ‘âm thầm’ gọi điện cho một người, bảo người đó đi theo Kỉ Lan, đến khi nào cô ta về nhà an toàn thì thôi. Tôi đoán..... Người kia, là trợ lý bên cạnh cậu ta.....”

“Vì sao? Vì sao cứ nhất định phải để tôi trông bị thăm như thế.” Tôi không còn sức lực nhìn Quý Phong Nhiên, chua xót hỏi.

“Tôi.....” Anh ta nói không ra lời, chỉ có thể đón nhận ánh mắt thống khổ của tôi. Trên mặt cũng tràn ngập tự trách.

“Không cần nói cho tôi biết, không cần cho tôi biết, tôi chỉ muốn sống bình thường, vì sao anh không làm tôi biết rõ ràng thì không được vậy!” Biết mình không nên mang anh ta ra trút giận, nhưng cảm xúc vẫn đang dần sục sôi trước mặt anh ta.

“Tâm Âm.....” Anh ta dịu dàng gọi, đưa tay muốn chạm vào mặt tôi.

“Sau này..... Đừng nói cho tôi biết chuyện gì nữa, tôi không muốn biết. Tôi chỉ mưu cầu cuộc sống vô cùng đơn giản. Cho dù là không biết cũng tốt! Những chuyện phức tạp luôn luôn khiến người ta thống khổ, tôi không muốn như vậy!” Tôi nhàn nhạt nói xong, đồng thời tránh đi đụng chạm của anh ta.

Xoay người đi về phía đại sảnh, nhưng anh ta lại kéo tôi lại.

“Anh làm gì vậy?”

“Tôi..... Ách.....” Anh ta sốt ruột muốn nói gì đó.

“Tôi đi đây.” Tôi bây giờ, không có tâm trạng để ý đến anh ta.

“Chờ đã –”

Sức lực mạnh mẽ, vừa kéo một cái đã lại mang tôi về chỗ cũ.

“Tôi..... Không chịu nổi! Thật đấy! Tôi đã thật sự cho rằng mình có thể! Nhưng khi nhìn thấy em cùng Lôi Nặc thân mật, tôi vẫn là phát điên! Tôi quả thực muốn phát điên lên! Từ trước đến nay tôi vẫn luôn là một người tràn đầy tự tin, thậm chí có thể cho là tự đại. Nhưng hiện giờ, lại thấp kém đến cả tôi cũng khinh thường chính mình. Lần đầu tiên trong đời, tôi đã cảm thấy sợ hãi, lại vì một phụ nữ mà cảm thấy

sợ hãi..... Sợ mình không bằng được cậu ta, sợ em sẽ không chút lưu luyến nào mà đuổi theo cậu ta, sợ em sẽ bất chấp tất cả mà yêu thương cậu ta.”

Đón nhận đôi mắt thông khổ rõ rệt của anh ta, tôi chỉ có thể khẽ thở dài một hơi.

Đối với Quý Phong Nhiên, tôi thật sự đã bắt đầu hỗn loạn.

Thực ra không chỉ đối mặt với anh ta, dù đối mặt với Lôi Nặc, tôi cũng vẫn không rõ ràng.

“Thứ lỗi cho tôi.” Anh ta khẩn cầu, vẻ mặt chân thành tha thiết làm cho người ta không thể không xúc động.

“Đó không phải là lỗi của anh. Có rất nhiều chuyện, người ta đều không thể nắm trong tay.” Tôi vỗ vỗ bờ vai anh ta, nhẹ giọng nói.

“Em có vì chuyện này mà bắt đầu chán ghét tôi không?” Anh ta rũ mắt xuống, hỏi.

“Sẽ không.” Tôi lắc đầu cười khẽ.

Sao tôi có thể chán ghét một người đàn ông thích mình đến mức này được kia chứ. Một người đàn ông nhìn thấu tính tình tôi như thế, lại vì tôi mà liên tiếp phạm những sai sót cấp thấp, kỳ thực việc này đối với phụ nữ mà nói, cũng là một loại đề cao.

“Đi thôi.”

Tôi kéo Quý Phong Nhiên, dẫn đầu đi về phía đám người. Nhưng anh ta, lại không đi theo, mà đi về hướng ngược lại.

Lại lần nữa đi vào trung tâm yến hội này, tâm trạng đã không còn như vừa rồi được nữa.

Lôi Nặc đã về tới chỗ ngồi, vài người đàn ông trung niên vây xung quanh anh, giống như đang đàm luận công việc. Nhìn tia sáng tỏa ra từ ánh mắt sắc bén cùng giữa trán của anh sẽ không khó nhận ra.

Người đàn ông này, đối với sự nghiệp của mình thực không phải là cố chấp bình thường.

Nhất thời, tôi sinh ra lòng hâm mộ với anh. Không biết là tất cả đàn ông, hay chỉ có mình anh, là có thể dưới tình huống lòng mang tâm sự mà vẫn có thể nói nói cười cười, cuộc sống vẫn tươi đẹp như trước.

Tôi, tự thấy không bằng.....

Trước hết vẫn là không nên quấy rầy anh vậy.

Tôi cảm thấy hơi đói bụng nên đã đi về phía khu thức ăn, muốn dùng cảm giác no bụng làm tiêu tan không vui trong lòng.

“Anh giúp em.”

Còn chưa bắt đầu động tay gấp gì thì Niếp Phong đã xuất hiện, tiếp lấy cái đĩa trong tay tôi, bắt đầu ‘phục vụ’ cho tôi.

Nhìn anh chọn món ăn mà bộ dáng cũng có thể chuyên tâm như thế. Tôi không khỏi nở nụ cười. Nở nụ cười vui vẻ.

“Gì vậy?” Anh quay đầu nhìn tôi.

“Không có gì.” Tôi cười lắc đầu.

Anh liếc mắt nhìn lướt qua tôi một cái rồi lại tiếp tục quay đầu chọn.

Chỉ chốc lát sau đã là một đĩa đầy, đều là món tôi thích.

“Đi theo anh.” Miệng nói xong, bàn tay còn không quên kéo tôi đi ra ngoài.

“Này!” Tôi gọi Niếp Phong, quay đầu nhìn thoáng qua Lôi Nặc.

Phát hiện con người đen cực nóng của anh đang sít sao nhìn chăm chăm vào bàn tay Niếp Phong cầm lấy tay tôi. Đôi mắt còn chưa kịp đối diện nhau, tôi đã bị Niếp Phong dẫn đi ra ngoài.

Chạy chậm theo phía sau anh.

“Anh đây là muốn đi đâu vậy!”

“Phòng anh.” Anh quay đầu, cười cười.

Ánh mắt không có ý tốt này, thật giống Quý Phong Nhiên. Hai người này là không thể ở cùng với nhau, nếu không Niếp Phong sẽ bị dạy hư mất.

“Anh buông ra trước đã, em sẽ tự đi.” Tôi cũng không thích bị người đàn ông cao lớn này kéo.

Được tự do, bước chân của tôi cũng chậm hơn được chút. Nhưng vẫn là đi theo phía sau anh, đi lên bậc thang quen thuộc kia, đi vào căn phòng quen thuộc kia.

“Lại đây ngồi đi.” Anh đặt thức ăn lên bàn.

“Vâng.” Tôi nghe lời đi qua.

Nhìn thức ăn cùng dao nĩa anh chuẩn bị cho tôi, chậm chạp không hề động tay.

“Em không đói bụng sao?” Anh cầm lấy cái nĩa đặt vào tay tôi.

“Anh cố ý ư?” Tôi nhướng đôi mày thanh tú lên.

“Ừm.” Anh cũng không phủ nhận.

“Làm tốt lắm!” Tôi nghiêng đầu nở nụ cười, cầm lấy dao nĩa khao dạ dày của mình.

“Em thật sự cao hứng vậy à?” Niếp Phong thêm phần hào hứng nhìn tôi.

“Chưa tới mức cao hứng, nhưng cảm giác cũng không tồi. Ai bảo vừa rồi anh ấy làm một việc khiến em khó chịu làm chi, nhìn anh ấy tức giận xem như được trả lại công bằng. Còn anh? Bạch Hân Linh có thấy không?” Tôi biết anh làm như vậy tuyệt đối không chỉ vì tôi.

“Ừm.” Anh hừ nhẹ.

“Anh chọc vào cô gái như vậy, chỉ có anh mới chịu được.” Nhớ tới Bạch Hân Linh tôi liền cảm thấy toàn thân bắt đầu nổi da gà.

“Ha.” Niếp Phong đầu tiên là nở nụ cười tự giễu, ngay sau đó lại mang vẻ mặt sung sướng, “Bây giờ ngoài cô ta ra, chỉ sợ chồng em cũng đang đứng ngồi không yên rồi.”

“Ừm.” Tôi cười gật đầu, nhớ tới ánh mắt tràn ngập lửa giận vừa rồi kia của anh, trong lòng liền cực kỳ dễ chịu.

Thì ra nắm cảm xúc của người khác trong tay, lại làm người ta phấn chấn như thế.

“Gì vậy?” Ánh mắt nhìn thẳng kia của Niếp Phong làm cho người ta có chút không thoải mái.

“Em nguy rồi. Dính vào quá sớm, sẽ chỉ làm địa vị em trong cuộc hôn nhân này rơi vào tình thế xấu.” Anh chắc chắn nói xong.

Giống như con giun trong bụng tôi vậy, anh biết rõ cảm nhận trong lòng tôi.

“Có biện pháp nào có thể ngăn cản em không?”

Anh mỉm cười, lắc đầu.

“Nhưng mà, vẫn có thể che dấu.”

“Che dấu?”

“Đúng, giống như bây giờ. Cùng người tình cũ ở trong phòng ngủ đến một tiếng, lúc đi ra ngoài quần áo không chỉnh tề, khuôn mặt ửng hồng?” Anh nhìn tôi, vài ý kiến xấu xa dần dần hiện lên.

“Anh hư hỏng rồi.” Tôi cẩn thận tỉ mỉ nhìn anh, nhưng không hề bác bỏ đề nghị lớn mật này.

“Mọi người đều sẽ thay đổi.” Anh cười bí hiểm.

Anh đứng dậy, đi đến chỗ rộng liền bắt đầu cúi người xuống chống đẩy.

“Này!” Tôi cười kêu đứng lên.

Anh tính diễn kịch thật à!

“Em cũng đến làm chứ?” Anh nhìn tôi, vẫy gọi.

Tôi lắc lắc đầu, vẫn là ăn no bụng trước rồi tính sau.

Cứ như vậy, dưới bầu không khí thoải mái, tôi cùng Niếp Phong mỗi người tự làm việc của mình. Không lâu sau, tôi đã điền đầy bụng, còn anh cũng mệt mỗi đầu đầy mồ hôi.

“Chỉ vài cái chống đẩy nho nhỏ mà đã làm anh mệt thành như vậy rồi ư!” Tôi khinh thường đi qua chỗ anh!

Anh ngẩng đầu lên nhìn tôi, sau đó nhướng cao đôi mày rậm.

“Muốn đo một chút không?” Anh khiêu khích nhìn tôi.

“Ha ha, sợ anh sao?” Mặc dù không am hiểu thể thao, nhưng để giữ gìn dáng người, quanh năm tôi vẫn luôn có thói quen vận động.

“Chống đẩy?” Anh xác định lại.

“Không, em gấp bụng, anh chống đẩy. Nam nữ khác biệt!” Tôi làm động tác khởi động.

“Được!” Anh cũng đứng lên, vận động gân cốt.

Sau đó, theo một tiếng hiệu lệnh ‘bắt đầu’, chúng tôi đã tiến hành cuộc thi đấu thể lực nhằm chán.

Chỉ mười phút ngắn ngủi, tôi cũng đã bắt đầu chảy mồ hôi, thở không ra hơi. Niếp Phong lại vẫn một cái tiếp một cái. Hơn nữa vừa rồi lúc tôi đang ăn thì anh cũng đã tiến hành một hồi rồi, vậy mà lúc này anh nhìn qua vẫn không hề rơi vào tình trạng suy yếu.

Còn tôi, lại cảm thấy mình gần như sắp đi đời rồi.

“Đủ..... Đủ..... Đủ rồi!” Tôi thở mạnh phì phò, ngồi phịch trên đất.

Niếp Phong vẫn không biết sống chết tiếp tục làm, mang vẻ mặt đắc ý của người thắng cuộc mỉm cười với tôi.

Tôi mặc kệ anh, vẫn tiếp tục nghỉ ngơi, thở phì phò.

Bỗng nhiên, có một trận khó chịu trong dạ dày, cảm thấy thức ăn lúc nãy gần như sắp nôn ra vậy.

“Phong, em khó chịu.” Tôi nằm trên mặt đất, nhìn anh.

“Làm sao vậy?” Anh dừng vận động, ngồi trên đất, cúi người tới gần tôi.

“Dạ dày khó chịu.” Tôi khó chịu mà lú lú, nghe lại như là đang làm nũng.

Anh không nói hai lời liền đặt bàn tay to lên bụng tôi, đầu tiên là sờ sờ, sau đó lại ôm ngang lấy tôi đặt lên giường.

“Chủ ý thiêu thối!” Anh thấp giọng mắng chính mình.

“Ha ha.” Tôi nở nụ cười, đã lâu không hưởng thụ được sự che chở như thế của anh, cảm giác khó chịu dường như cũng bị cảm giác quen thuộc này xua tan. Nhìn xung quanh một vòng, mới phát hiện chính mình vô cùng hoài niệm tất cả ở nơi này.

“Cười ngây ngô gì đấy!” Anh vỗ vỗ đầu tôi, hôn một cái lên trán.

“Anh cả đời cũng sẽ không rời khỏi em, đúng không? Bất luận tương lai anh gặp được ai, bất luận xảy ra chuyện gì, anh đều luôn đối tốt với em thế này, đúng không?” Tôi nhìn anh, tràn ngập chờ mong.

Anh lại nhìn tôi rất lâu, cũng không nói câu nào. Nhưng ánh mắt, đã đang nhìn tôi làm một giao ước. Kiên định kia, ung dung kia, là tôi chưa từng thấy bao giờ.

Trái tim mệt mỏi, vào lúc này đã thật sự có nhà thuộc về mình.

Mà thôi, dù anh yêu là đàn ông, cũng được. Có thể có một người đàn ông mãi mãi ở bên cạnh mình vô điều kiện, cũng đáng giá rồi, thật sự đáng giá rồi.

“Ôm em một cái.” Tôi giang tay, giống một cô con gái làm nũng với cha mình.

Anh bắt đầu dĩ nỡ nụ cười, nhưng vẫn vươn tay ôm chặt tôi.

“Em trước hết nghỉ ngơi một chút đi, anh ra ngoài lấy chút thuốc rồi trở lại ngay.” Anh hôn đỉnh đầu tôi, dịu dàng nói xong.

“Vâng.” Tôi ngoan ngoãn gật đầu, nhìn anh ra khỏi phòng.

Gần như chỉ chớp lát, tiếng đẩy cửa lại lần nữa vang lên.

Không cần nghĩ ngợi tôi mở miệng chính là câu, “Nhanh như vậy à –”

Nhưng đến khi tầm mắt dừng lại, máu toàn thân nhanh chóng đông lại, mở to hai mắt nhìn người đàn ông ở cửa. Giống như cầm điếu, cuối cùng một chữ cũng không thể nói ra.

Nhìn thân hình cao lớn kia uy nghiêm đứng ở cửa. Mây đen đầy mặt, gân xanh nổi lên, cùng với lửa giận dữ dội trong con ngươi đen.

Xong rồi!

Xem ra lần này, thật sự chọc giận anh rồi

17. Chương 18

“Anh là .. anh à”. Ánh mắt đủ để thiêu bỏng bất kỳ việc gì, còn làm năng lực nói chuyện của tôi gần như rơi xuống mức số không.

Chưa từng thấy đáng sợ âm u, tràn ngập tức giận như thế của anh bao giờ. Từng bước tới gần giống như muốn cắn nuốt tôi vậy.

Lần đầu tiên, tôi cảm thấy anh nguy hiểm như thế.

“Nặc...”Tôi có chút khản trương, gian nan phát ra tiếng gọi anh rất nhỏ, muốn làm cho anh lý trí một chút.

Trong lòng hiểu được, anh là vì chuyện gì mà tức giận.

Tôi mặt mày ửng hồng, nằm trên giường của người tình cũ, tất cả đều tạo ra vô số tưởng tượng cho người ta.

Hình như khán giả đã tới xem vở kịch quá sớm thì phải.

“Nặc... A—”

Hơi thở nóng rực tỏa lên mặt tôi, tưởng rằng anh sẽ chôn sống tôi trong tức tặc, lại không ngờ bị anh ôm ngang lấy.

“Anh...” Tôi ngẩng đầu, nhìn mặt anh gần trong gang tấc, định giải thích cái gì đó, lại vào lúc chạm đến ánh mắt tức giận của anh mà ngậm miệng lại.

Không phải vì sợ hãi, mà là vì trong đầu tôi đã hiện lên ý nghĩ tà ác.

Anh lạnh lùng nhìn tôi một cái, lồng ngực căng thẳng kề sát tôi, pháp phồng lên xuống. Ngọn lửa khiếp người bao quanh anh, đủ để hủy diệt bất kỳ sinh linh nào.

Tôi ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, không dám nhúc nhích. Chỉ có lúc cuống cầu thang, vì đề phòng bị ngã, tôi mới đưa cánh tay mình lên đặt trên cổ anh, mà anh cũng vì sợ tôi ngã nên ôm chặt hơn.

HaHa, trong lòng âm thầm vui mừng. Cho dù lúc này anh có tức giận đến thế nào cũng vẫn quan tâm tôi như thế, cảm giác này thật khó tòi.

Ý lạnh của thời khắc đó thật sự thật sự một chút cũng không che dấu được lưuwarnongs trong lòng anh đâu.

Tôi ngoan ngoãn im miệng ngồi vững .

Cùng đợi cực hình khi về nhà.

Chạy nhanh như gió , rút ngắn lộ trình về nhà đến một nửa.

18. Chương 19

“Chuyện gì vậy?” Cái gì mà tiêu rồi? Tôi khó hiểu nhìn anh ta.

“Tôi..... ngủ với người phụ nữ khác.” Anh ta xấu hổ nói xong, vẻ mặt hối hận, ánh mắt cũng không nhìn thẳng tôi nữa.

“Ách.....”

Tôi không biết phải trả lời như thế nào, đáp án này thật sự là ngoài dự đoán của tôi.

“Ách.....”

“Việc này, việc này cũng không có gì mà. Anh cũng chưa có bạn gái, không phải sao.” Cả buổi, tôi chỉ nói ra một câu như vậy.

Anh ta ngẩng đầu liếc nhìn tôi một cái, ánh mắt kia như là đang nói ‘em biết rõ vì sao’.

“Không phải anh muốn nói với tôi, từ lúc anh thích tôi tới nay, vốn không hề làm chuyện đó cùng người phụ nữ khác chứ.” Tôi nghiêng mắt nhìn anh ta.

Anh ta lắc đầu, thoát nhìn cực kỳ tang thương.

Một buổi tối đã có thể làm cho anh ta mệt mỏi như thế! Rốt cuộc là dạng phụ nữ gì nhỉ!

“Gần đây thì không còn nữa rồi.” Anh ta liếc nhìn tôi một cái, thản nhiên nói rõ.

“Ách.....” Tôi háng giọng, muốn che dấu phần xấu hổ này. Tối để nói chuyện, lại nói tới cả sinh hoạt cá nhân của người ta.

“Vậy, cũng không đến mức tiêu rồi chứ.” Tôi không tin.

“Cô ấy là lần đầu tiên, mà tôi cũng không sử dụng biện pháp an toàn gì.” Lại là một câu thản nhiên, nhưng lại như một quả bom được ném xuống.

Ông trời.....

Tôi lại có loại xúc động muốn cười. Trong đầu còn không ngừng hiện ra bộ dáng lúc anh ta mây mưa. Vội vàng lắc đầu xua đi hình ảnh kia, tôi nghĩ nhất định là do gần đây hưởng thụ quá nhiều tình cảm mãnh liệt rồi! [NV: oạch, chị ác quá, người ta đang dầu sôi lửa bỏng còn nghĩ được thế này =))]

“Ừm..... Vậy anh có quen biết cô ấy không?”

“Tình một đêm thì làm sao quen biết được?” Anh ta liếc nhìn tôi một cái, thở dài thật sâu.

“Này! Tôi ghen rồi đấy.” Tôi đá đá chân anh ta.

“Hả?” Anh ta nâng mí mắt lên.

“Rõ ràng yêu tôi chết đi sống lại, lại chạy đi lên giường cùng người phụ nữ khác. Bây giờ ngay đến cả tôi nói với anh là ‘tôi yêu rồi’ anh cũng vẫn làm thính. Đàn ông quả nhiên đều là những động vật nửa thân dưới.” Tôi bất đắc dĩ trợn trắng mắt.

“Này! Tôi yêu em chết đi sống lại, em còn không phải ngày đêm cùng ông xã thân yêu của em gần gũi! Đàn ông cùng phụ nữ cũng có khác gì nhau chứ. Chưa hết, phiền muộn nhất chính là dù có ngủ với người khác, miệng vẫn là gọi tên của em.” Anh ta thở dài nói, giống như bị rất nhiều uất ức vậy.

Tôi bị lời nói của anh ta làm trở nên có chút xấu hổ. ‘Làm yêu’ mà còn muốn tôi, xấu hổ chính là xấu hổ, tôi cũng không biết hình dung thế nào.

“Anh..... ngủ cùng người ta. Còn gọi, gọi tên tôi. Vậy mà cô gái kia cũng đồng ý sao?”

“Tôi uống say.” Anh nhìn tôi.

“Uống say?” Vậy sao anh biết được mình gọi tên tôi!

“Xem đi!” Anh ta đưa cho tôi tờ giấy.

Bên trên dùng chữ viết xinh đẹp viết vài chữ to rõ ràng: Tối hôm qua cảm ơn anh, tôi rất vui vẻ. Nhưng mà có điều, tên tôi không phải là Tâm Âm.

“Ha ha ha!” Tôi bật ra tiếng cười to.

“Này!” Anh ta trừng mắt liếc tôi một cái, một tay giật tờ giấy lại.

Nhìn hành động đó của anh ta, trong lòng tôi ít nhiều cũng hiểu một chút.

Những người đàn ông ấy, quả nhiên đều tồn tại bệnh thích xử nữ. Ngay cả tờ giấy người ta để lại cũng luôn mang theo bên người.

“Anh định làm thế nào? Chịu trách nhiệm đến cùng? Một khi đã cho tôi thể xác, sẽ mãi mãi làm người của tôi sao?” Tôi trêu chọc hỏi anh ta.

“Tôi không có bệnh thích xử nữ.” Anh ta nhìn tôi, làm rõ.

“Ừ.” Tôi gật đầu có lệ.

“Nếu có, sao tôi có thể lại bị em mê hoặc đến chết mê chết mệt chứ.” Anh ta ảm đạm nói.

“Em ở cùng Lôi Nặc thật sự hạnh phúc, đúng không?”

“Phải.” Tôi nhìn anh ta, gật đầu.

“Tôi thật sự một chút cơ hội cũng không còn sao?” Về mặt anh ta chật vật hỏi.

“Xin lỗi.....” Tôi cầm tay anh ta.

“Cậu ta đã thay đổi.” Anh ta nhượng mảy anh tuần lên, chưa xốt nói. “Vì em, cậu ta quả thật đã thay đổi rồi.”

“Ở cùng với anh ấy, tôi có cảm giác yêu.” Tôi cúi đầu, nhẹ giọng thừa nhận lòng mình.

“Tâm Âm.....”

“Sao?” Tôi nhìn anh ta.

“Thật sự đã quyết định, quyết định muốn cùng với cậu ta sao?” Anh ta hỏi, trong ánh mắt ngoại trừ chân thành tha thiết, còn có phần thương tâm.

“Ừm.” Tôi áy náy nhìn anh ta, nhưng vẫn gật đầu.

Anh ta thở dài, thật sâu, thật sâu, một loại gì đó gọi là hết hi vọng tràn ngập khuôn mặt anh ta. Ngay đến tôi cũng cảm thấy ngực đang mơ hồ đau.

“Phong Nhiên..... anh đáng gặp được người tốt hơn. Thật đấy!” Tay tôi áp lên khuôn mặt góc cạnh rõ rệt của anh ta, đơn thuần muốn xóa đi tất cả ưu thương kia.

Anh ta nhìn tôi một lúc, khó khăn nở ra một nụ cười, cầm lấy tay tôi đang đặt trên mặt anh ta. Ánh mắt nhìn tôi tràn ngập đau đớn.

“Nếu như lúc đó không lấy anh ấy thì bây giờ tôi đã sớm yêu anh đến hết thuốc chữa rồi.” Mũi có chút cay cay, giọng tôi bắt đầu nghẹn ngào.

“Lại đây.” Anh ta bỗng nhiên vươn cánh tay, thâm tình chân thành nhìn tôi. “Vốn muốn hôn em đến ngạt thở, nhưng bây giờ tôi không có lòng tham đó nữa. Một cái ôm, tôi chỉ muốn một cái ôm.”

“Được.....” Tôi tới gần anh ta, tiến vào vòng ôm xa lạ kia. Cũng cường tráng như vậy, cũng cực nóng như vậy, nhưng tôi lại không có loại cảm giác tim đập kịch liệt cùng mạnh mẽ.

Gắt gao, anh ta gắt gao ôm tôi. Hô hấp, trở nên khó khăn. Giống như sắp bị đè nát, tôi chống đỡ sức lực lớn mạnh của anh ta.

Thật lâu sau, anh ta mới từ từ buông lỏng tay.

Sức lực giảm bớt, nhưng vẫn ôm lấy tôi, hít lấy hương vị trên người tôi. Đó là một hành động mờ ám vượt qua mức tình bạn, nhưng tôi cũng không ngăn anh ta lại. Dù sao quan hệ giữa tôi và anh ta, cũng không phải tình bạn đơn thuần.

“Được rồi!” Anh ta bỗng nhiên hít sâu một hơi, nhanh chóng đẩy tôi ra. “Còn ôm tiếp nữa tôi sẽ càng luyến tiếc.”

“Lại đây.” Lần này đến lượt tôi gọi anh ta.

“Gi?” Anh ta cũng nghe theo mà sát lại gần tôi.

Đối diện với ánh mắt tràn ngập nghi hoặc của anh ta, tôi sát lại gần hơn. Mà anh ta, rõ ràng khẩn trương. Hầu kết cũng bắt đầu chuyển động lên xuống.

Nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, tôi hôn lên môi anh ta.

Không rất sâu, không rất lâu, hơn chuồn chuồn lướt nước một chút, nhưng cũng không đến mức hôn sâu nồng nhiệt.

Trống ngực thành thịch, là của anh ta, rõ ràng làm cho người ta khó có thể xem nhẹ.

Ngay đến cả sau khi vừa hôn xong, anh ta vẫn ngồi ngây ngốc tại chỗ, ngăn người nhìn tôi.

Trong ánh mắt có thêm một chút thần thái hạnh phúc.

“Hô.....” Sau một lúc lâu, anh ta mới thở ra một hơi, khôi phục trở lại. Đôi mắt nhìn tôi tràn ngập ý cười.

“Nếu Lôi Nặc biết được, nhất định lại muốn liều mạng với tôi.” Anh ta cười đến thực muốn ăn đòn, trong giọng nói lộ ra đắc ý.

“Ha ha.” Tôi nở nụ cười, nhớ tới bộ dáng khi ghen của Lôi Nặc.

“Sau khi em cùng Niếp Hoàn Vũ ra ngoài, có biết Lôi Nặc đã nói gì không?”

Tôi lắc đầu.

“Cậu ta muốn tôi dẹp ngay ánh mắt đói khát kia. Còn nói nếu vẫn dám có ý nghĩ không an phận với em, cậu ta nhất định sẽ làm tôi thân bại danh liệt, cuối cùng ngay cả khả năng ăn cơm cũng không còn.” Về mặt Quý Phong Nhiên mang theo ý cười vừa nói, vừa quan sát nhất cử nhất động của tôi.

“Ha ha.” Tôi nở nụ cười, cái gì cũng không nói. Bất ngờ, nhưng lại thấy có lý. Lôi Nặc vốn đã không phải người tốt gì, nói về âm hiểm tôi chưa thấy người nào có thể hơn được anh. Mặc dù như thế, trong lòng lại vẫn cảm thấy ngọt ngào. Yêu thích chủ nghĩa đàn ông của anh sâu sắc.

“Xem ra cậu ta cũng không phải tên đàn độn từ đầu đến đuôi, vẫn còn biết được cái tốt của em. Cũng coi như quay đầu đúng lúc.” Quý Phong Nhiên nhàn nhạt nói, giống như đã không quan trọng nữa, nhưng ánh mắt cuối cùng vẫn không lừa được người, nổi chua chát kia vẫn có thể thấy được rõ rệt.

Tôi thản nhiên cười, yên lặng nhìn anh ta.

“Kỉ Lan..... cũng không phải người phụ nữ đơn giản, tuy rằng số lần gặp qua không nhiều lắm, nhưng theo phán đoán của tôi, cô ta sẽ không dễ dàng từ bỏ Lôi Nặc như vậy. Em có xác định cậu ta đủ định lực không? Nếu không đến lúc đó người bị tổn thương sâu nhất, chính là em đó.”

“Không xác định.” Tôi thật sự không xác định, cho dù giữa bọn họ đã không còn là tình yêu nồng nhiệt, nhưng tôi cho rằng anh vẫn là dùng một loại phương thức khác để yêu cô ta. Giống như Niếp Phong đối với tôi vậy.

“Nhưng em đã hãm vào rồi, đúng không?” Quý Phong Nhiên bày một bộ dáng ‘tôi hiểu được’.

“Đúng.” Tôi khẽ thở dài.

“Vậy em cũng nên cẩn thận. Sau khi Bạch Linh Hân nói chuyện với Lôi Nặc xong, lập tức gọi một cuộc điện thoại, báo cáo lại mỗi một lời nói hành động của Lôi Nặc, ngay cả một ánh mắt cũng không bỏ sót. Không cần tôi nói em cũng biết đầu dây bên kia là ai rồi chứ.” Quý Phong Nhiên chậm rãi nói xong, ánh mắt lại khôi phục sắc bén ngày xưa.

“Anh..... có phải mỗi ngày đều đứng phía sau người khác nghe lén không. Cái gì cũng không thoát khỏi lỗ tai anh!” Tôi cười chế nhạo anh ta.

Anh ta thật sự giống như chó săn vậy, luôn đến báo cho người ta biết gì đó.

“Tình cờ, tình cờ thôi.” Anh ta cười đối trá.

“Tôi nghĩ bước tiếp theo Kỉ Lan chắc hẳn sẽ bày ra cái gì đó, phỏng chừng sẽ không quá mạnh bạo. Tôi đoán cô ta bây giờ nhất định sẽ dùng thủ đoạn đáng thương, cho dù biết Lôi Nặc đối với cô ta là đồng tình, thì cũng không cướp cậu ta về tay là không được.” Anh ta tự nói một mình.

“Ài..... Tôi thật khó hiểu! Cậu ta rốt cuộc có cái gì tốt! Chẳng qua bộ dạng tuấn tú một chút, cao một chút, có tiền một chút, thân thể cường tráng một chút! Thì còn có cái gì nữa! Khuyết điểm thì một đống lớn. Phong lưu không nói, còn một bộ dáng tà ác. Tùy tiện dò la một chút cũng biết được cậu ta có tiếng tăm gì! Vậy mà phụ nữ các người, vì sao cứ không phải cậu ta thì không được chứ!” Quý Phong Nhiên càng nói càng tức giận, càng nói càng không rõ ràng. [NV: *ôm bụng cười lăn lộn*, ta ko chịu được đoạn này a =)]

“Ha ha.....” Tôi nhin không được mà cười ra tiếng, đột nhiên cảm thấy anh ta giống như mang tính tình của một ông chú vậy, vừa dài dòng vừa đáng yêu.

“Này, em nói cho tôi nghe một chút đi.” Anh ta trừng mắt liếc tôi một cái.

“Tôi không biết.” Tôi cười lắc đầu.

“Thật đúng với câu nói kia. Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu.” Anh ta lẩm bẩm.

“Ha ha. Anh vậy cũng đã đủ rồi, cẩn thận còn xấu hơn nữa sẽ không có ai để ý đến anh đâu.” Tôi nhắc nhở anh ta.

“Bây giờ cũng không phải vẫn cô đơn một mình à, còn gì phải ngại nữa, cứ xấu triệt để luôn vậy!”

“Tùy anh.” Tôi thoải mái nở nụ cười.

Anh ta lại nhìn tôi lúc lâu sau, vẻ mặt bỗng nhiên chuyển thành nghiêm túc, ánh mắt cũng nóng lên.

“Tâm Âm à, lẽ như..... tôi nói là lẽ như, hai người không có kết quả. Em, sẽ cân nhắc đến tôi chứ.....”

“Phong Nhiên.....” Tôi bất lực nhìn anh ta, thật sự không biết nên làm thế nào cho phải.

Loại việc không có kết quả này tôi thật sự không nghĩ tới. Một khi đã quyết định nắm vật gì trong tay rồi, nếu dễ dàng buông xuôi sẽ không phải tác phong của tôi.

“Quên đi..... xem như tôi chưa hỏi. Để lại chút không gian cho tôi ảo tưởng cũng tốt.” Anh ta tự giấu nói, vẻ mặt lại ảm đạm lần nữa.

Tôi cũng nghe theo mà im lặng, không muốn vừa mở miệng lại nói ra một số lời làm cho người ta thương tâm.

Thời gian từng giây trôi qua, chúng tôi vẫn cứ ngồi như vậy.

“À..... Tối nay tôi có thể về sớm hơn một chút được không?” Nhớ tới cuộc hẹn ngọt ngào, tôi liền phá vỡ im lặng.

“Làm gì?”

“Tôi có hẹn.”

“Ừm..... được.” Anh ta nhìn tôi một chút, sau đó gật đầu đồng ý.

“Vậy, anh làm việc tiếp đi.” Tôi đứng dậy đi ra khỏi văn phòng anh ta.

Trở lại không gian của mình, cầm lấy di động gọi điện.

Trên màn hình hiển thị ‘đang gọi ông xã’. Tên Lôi Nặc vào sáng nay đã từ cả họ lẫn tên biến thành ‘ông xã’ bây giờ rồi.

“Ừm.....” Trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc, tim tôi không khỏi nhảy nhót một chút.

“Mệt lắm sao?” Tôi đau lòng hỏi. Mệt mỗi lộ rõ trong giọng nói của anh.

“Không có gì. Số liệu xảy ra chút vấn đề.” Anh nói qua loa.

“Ồ, vậy anh làm việc đi.”

“Anh muốn nghe giọng của em.” Khi sắp ngắt thì tiếng nói uất ức truyền đến. Tôi ngọt ngào nở nụ cười.

“Giọng em có thể sửa lại số liệu được sao?” Tôi cười hỏi.

“Ừ.....”

“Nói linh tinh! Sẽ bận đến rất khuya không?”

“Có chuyện gì à?”

“Không có..... chỉ hỏi một chút thôi.” Tôi mất hứng, anh còn dám hỏi có chuyện gì!

“Anh có hẹn với người ta, rất quan trọng.” Anh giải thích.

“À.” Tôi ỉu xiu đáp lại, tâm trạng lập tức rơi xuống đáy cốc.

“Em nói người đó sẽ thích xem phim tình cảm, hay là phim kinh dị?” Giọng nói nhàn nhã của anh truyền tới.

“Cái gì cơ?” Tôi cố ý giả ngu, là anh bắt đầu trước mà.

“Phim tình cảm anh sợ cô ấy sẽ cảm động đến rồi tình rồi mù, khóc không ngừng được. Vẫn là phim kinh dị tốt hơn một chút, lúc sợ hãi anh còn có thể thừa lúc cô ấy yếu đuối mà ôm lấy.”

“Đối tượng hẹn hò của anh hình như đã quên nói với anh, cô ấy thích xem nhất chính là phim kinh dị, hơn nữa hứng thú lớn nhất là phát hiện sơ hở trong đó. Sợ hãi ư? Đoán chừng là sẽ không đâu. Bán một ân huệ cho anh, phim ma đi, cô ấy trái lại sẽ sợ tới mức co rúm.”

“Phim ma, vậy sẽ xem phim ma! Cám ơn bà xã đại nhân nhắc nhở.”

“Đáng ghét! Anh vẫn tới đón em đúng giờ chứ?”

“Nhất định sẽ đến sớm hơn. Chuyện gì cũng không quan trọng bằng hẹn hò với bà xã mà.” Anh rất biết nói lời đường mật nha.

“Được rồi, anh làm việc đi. Em chờ anh.”

“Khoan, chờ chút đã.”

“Gì vậy?”

“Quên rồi sao?”

Cái gì nhỉ? À.....

“Ha ha, ông xã em chờ anh.” Dùng giọng nói cực kỳ buồn nôn nói vào microphone một câu như vậy, đừng nói là người khác, ngay đến chính tôi cũng muốn nổi da gà khắp người.

“Như vậy mới ngoan.” Anh cười sang sảng.

“Được rồi, đừng vất vả quá.” Tôi dặn dò anh.

“Tuân lệnh.” Anh cười nói.

“Em cúp đây.”

“Ừm.....”

Miệng đều nói như vậy, mà trong điện thoại rõ ràng vẫn truyền đến tiếng hít thở của nhau. Thật sự giống như tâm trạng của người trẻ tuổi yêu nhau, ai cũng đều không muốn ngắt điện thoại.

“Được rồi! Em cúp thật đây!”

“Ừm.....”

Anh vẫn là ngắn gọn hừ một tiếng trả lời, nhưng tôi lại nghe ra không muốn cúp.

Sau cùng tôi vẫn là ảo não cúp trước, loại hành vi của những bạn trẻ tuổi dậy thì này nên dừng lại thôi! Người trưởng thành, phải có dáng vẻ của người trưởng thành! Huống chi đều đã kết hôn rồi!

Ừm! Đúng vậy!

Hít sâu một hơi, cả thể xác lẫn tinh thần đều chiến đấu hăng hái với công việc.

Cả bộ não đều xử lý tài liệu tồn đọng đã lâu, lại hết sức tập trung tiếp đón mấy bệnh nhân.

Chờ lúc suy nghĩ quay về chuyện của mình lần nữa thì mặt trời đã gần lặn.

Lôi Nặc cũng đã gõ vang cửa phòng làm việc của tôi.

“Em thu dọn một chút là xong ngay.” Tôi đứng dậy mặc áo khoác ngoài, lấy túi xách.

“Từ từ cũng được.” Anh tùy tiện ngồi vào sofa, đánh giá bốn phía.

“Sao lúc anh vào chỉ thấy mình em vậy, những người khác đâu?”

“Đều tan tầm cả rồi.” Tôi đến gần anh, tất cả đều chuẩn bị xong xuôi. “Đi thôi.”

“Được!” Anh đứng dậy, ôm thắt lưng tôi rồi đi ra ngoài.

“Xem ra Quý Phong Nhiên đối xử với em cũng không tệ.” Trong thang máy, anh bỗng nhiên nói một câu như vậy.

“Sao?”

“Phòng làm việc lớn nhất nơi này trừ phòng cậu ta ra, chính là phòng của em. Cửa sổ bằng kính ở góc phòng còn ngắm được cảnh, có thể thấy cậu ta rất chiều cổ em.” Anh chậm rãi nói.

“Nói vậy cũng đúng.” Tôi nở nụ cười, làm việc lâu như vậy tôi cũng chưa từng phát hiện ra chi tiết nhỏ này. Chỉ cảm thấy văn phòng chính mình rất thoải mái.

“Sao anh càng ngày càng ghét tên đó nhỉ!” Anh buồn bực nói, trong giọng nói còn lộ vẻ không vui.

“Ha ha.....” Tôi bật cười.

Anh cúi đầu liếc tôi một cái, giống như ám chỉ tôi có thái độ vui sướng khi người gặp họa vậy.

“Hai người cũng như nhau thôi, anh ta cũng có thích gì anh đâu.” Tôi nhướn đôi mày thanh tú lên.

“Nghĩ đến việc cả ngày đem em đưa đến hang sói, thật đúng là không dễ chịu.” Anh chua chua nói.

“Anh này, bác sĩ nam trong phòng khám cũng chỉ có một hai người mà thôi.”

“Chỉ cần có một Quý Phong Nhiên thì đã là hang sói rồi.” Anh nhìn tôi, vẻ mặt chân thật đáng tin.

Tôi cười cười, mặc anh ôm mình rất chặt đi ra ngoài tòa nhà.

“Em vẫn rất tò mò vì sao anh không cần tài xế?” Trên đường, tôi tán gẫu.

“Không quen. Có một người lúc nào cũng đi theo, thấy không thoải mái. Cảm thấy giống như trở lại lúc còn nhỏ, đi đến đâu cũng có một đám người đi theo phía sau, mọi lúc đều chuẩn bị hầu hạ mình. Anh không thích.” Anh nhàn nhạt nói xong, mày anh tuần cũng không tự giác mà nhíu lại.

“Em hiểu.”

“Tâm Âm.....” Anh gọi tôi, vẻ mặt nghiêm túc lên.

“Sao?”

“Anh phát hiện ở trong ngăn tủ có thuốc tránh thai. Anh cho rằng, chúng ta đã đạt được nhận thức chung rồi chứ.” Anh nhìn tôi thật sâu, chờ đợi câu trả lời.

Tôi nhìn anh thản nhiên cười, “Đó là uống từ lúc trước, bây giờ em đã không uống nữa rồi. Nếu vẫn còn lo lắng, anh có thể ném nó đi.”

“..... Ừm.” Anh ngây ngốc nở nụ cười, khôn khéo như anh vậy mà cũng có mặt chất phác thế này.

“Hơn nữa hai ngày nay là thời gian trứng rụng, nói không chừng.....”

“Đã có?!” Anh kinh ngạc nhìn tôi, vẻ mặt hưng phấn!

“Không nhanh như vậy đâu!” Tôi đẩy khuôn mặt tuần tú bỗng nhiên áp lại của anh ra, để anh chuyển tâm lái xe.

“Ừ..... cũng đúng.” Anh lẩm bẩm.

“Lễ tình nhân cũng sắp đến rồi.” Tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện ở cửa của cửa hàng bán hoa đã bày đầy hoa hồng cùng biểu ngữ chúc mừng lễ tình nhân.

“Em..... đã từng trải qua loại ngày này rồi sao?” Anh chậm rãi quay đầu sang, nhìn tôi từ trên xuống dưới.

“Ai mà chưa từng trải qua.” Tôi lườm anh một cái.

“Anh chưa từng.” Anh không hề gì mà nói.

“Thật không đó!” Người kinh ngạc đổi lại thành tôi.

“Ừ.”

Người đàn ông này trước đây rất cuộc là hình mẫu gì vậy! Tự cho là phong lưu, nói toàn lời ngon tiếng ngọt thế mà ngay cả lễ tình nhân cũng chưa từng trải qua. Làm gì có người phụ nữ nào chịu được chứ! Có điều..... nói như vậy thì Kỉ Lan cũng chưa từng được trải qua ngày đặc biệt này rồi?

“Anh cùng em trải qua nhé?” Tôi quay sang nhìn anh.

“Trải qua như thế nào? Trải qua trên giường có tính không vậy?” Anh mang vẻ mặt tươi cười, tầm mắt còn đảo qua cái cao ngất trước ngực tôi.

“Quý háo sắc!”

“Ha ha ha.”

Nhìn bộ dáng sung sướng của anh, tôi cũng nở nụ cười theo. Tôi không có thói quen vì một ngày nào đó mà đặc biệt ân ái. Nhắc tới lễ tình nhân, thì lại nhớ tới sinh nhật anh cũng tới gần rồi.

Ngày sinh nhật tôi đã lên tìm hiểu được, đã sắp đến.

Người sinh ra vào mùa đông giá lạnh, thật đúng là không ít. Qua cửa của một người lại đến cửa của một người khác. Vì sao những người đó cứ thích tập trung lại mà sinh ra vậy?

Nhưng nói thật, tôi thành tâm muốn chúc mừng cũng chỉ có mình người này thôi. Chúc mừng ngày anh đến với thế gian này, cảm ơn đã cho anh cơ hội đến bên cạnh tôi.

Chỉ có hai chúng tôi, không có người khác, dùng một bữa cơm vô cùng đơn giản để kỷ niệm một chút.

Hắn là anh sẽ thích.

“Nghĩ gì đấy?” Anh đột nhiên hỏi tôi.

“A ~ không có.”

“Tối rồi, hôm nay đưa em đi ăn món Thái. Sau đó đi tản bộ mấy cái quảng trường ở ngoài rạp chiếu phim, thế nào?” Anh dừng xe, nhìn tôi nói với vẻ mặt đặc ý. Giống như đối với sự sắp xếp của mình có bao nhiêu hài lòng.

“Rất hay!” Tôi thưởng cho anh một cái thơm.

“Ừm..... Anh muốn nhiều hơn!” Anh tham lam hít lấy mùi hương trên người tôi. “Thật thơm!”

“Đủ rồi, em đói bụng lắm rồi.” Tôi cười đẩy anh ra, dẫn đầu đi vào.

“Anh cũng đói bụng lắm rồi.” Anh đi nhanh hơn vài bước đuổi kịp tôi, đuổi cánh tay ra ôm tôi vào lòng. Cúi đầu nhìn tôi với vẻ mặt cực kỳ đói khát. Người đàn ông này thật sự không có lúc nào là không nghĩ tới chuyện kia nha!

“Đi thôi!” Tôi khẽ kêu lên một tiếng, bước đi nhanh hơn.

Vừa bước vào nhà hàng, tôi liền có chút tan rã. Mặc dù không phải kín người hết chỗ, nhưng tầm mắt những người này bắn đến thật đúng là làm cho tôi không thoải mái. Tôi vẫn đều không có thói quen nhất định phải rực rỡ chói lóa, ăn mặc cũng hết sức bình thường. Tôi nghĩ bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, hơn phân nửa là vì bên cạnh tôi có người đàn ông cao to xuất sắc này rồi.

Mà anh, rõ ràng đã quen với những điều này. Ngay cả liếc mắt nhìn lướt tất cả mọi người một cái cũng không, trực tiếp thờ ơ nhìn người đàn ông có vẻ giống quản lý.

“Lôi tiên sinh, chỗ của ngài đã được bố trí ổn thỏa.”

“Ừm.” Anh gật đầu ra hiệu. Phong thái tôn quý giống như một quốc vương. Nếu đổi thành người khác, tôi nhất định sẽ cảm thấy người này đáng ghét đến cực điểm, nhưng nhìn anh bày ra bộ dáng này, tôi thật đúng là một chút cũng không cảm thấy không ổn.

Thật là hồ thẹn, hồ thẹn.....

“Đi thôi.” Anh ôm tôi, dịu dàng nói. Dẫn tôi đi theo sau quản lý.

Đi qua hành lang dài vắng lặng, chúng tôi đi tới khu phòng đặt trước. Vừa rời xa huyền ảo, bỗng một phòng trong số những phòng ở đây liền phát ra tiếng leng keng chấn động, bên trong truyền đến tiếng người phục vụ liều mạng giải thích, cùng một giọng nữ quen thuộc.

Tôi và Lôi Nặc cũng không tự giác dừng chân, tầm mắt liếc về phía cửa căn phòng đặt trước đã được mở ra một nửa.

Tâm tình vui vẻ nhất thời có thay đổi lớn, tôi biết sắc mặt mình giờ phút này nhất định khó coi đến cực độ.

Nhìn thân hình mảnh khảnh kia, tôi cảm thấy hai mắt mình đều sắp phun ra lửa!

Là cô ta!

Vì sao cứ phải là cô ta chứ!!!

“Có chuyện gì vậy!” Người đàn ông có vẻ giống quản lý thấp giọng trách cứ.

“Là..... tôi, tôi không cẩn thận làm đổ nước lên người vị tiểu thư này.” Người phục vụ ấp a ấp úng nói xong, vội vàng thu dọn đồng hồ độn trên mặt đất.

Chúng tôi cứ như vậy đứng ở cửa, nhìn về phía người phụ nữ trong phòng đang sửa sang lại trang phục của mình.

“Không sao.” Kỉ Lan dịu dàng nói, từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh mắt đối diện với tôi và Lôi Nặc.

“Ồ.....” Môi đỏ mọng hơi hé, vẻ mặt kinh ngạc.

Thật giống nha! Tôi không nhận được mà phải nhỏ trong lòng.

“Lôi tiên sinh, Lôi phu nhân, mời đi bên này.” Quản lý thức thời vòng đi lên phía trước dẫn đường.

“Tiểu Lan, mọi người quen nhau sao?” Đột nhiên xuất hiện tiếng nói đàn ông, lại thành linh cắt ngang động tác của tất cả chúng tôi.

Phía bên cửa phòng bị che còn một người đàn ông đang ngồi, không có ai phát hiện.

“À ~ phải.” Kỉ Lan không được tự nhiên nói xong, nhìn tôi rồi lại nhìn Lôi Nặc.

“Không giới thiệu cho anh làm quen sao.” Người đàn ông đi ra, cuối cùng cũng lộ mặt. Một người đàn ông rất cao to, diện mạo tuấn tú. Chỉ là ánh mắt nhìn Lôi Nặc dường như không thân thiện cho lắm.

“À.” Kỉ Lan cũng đi ra theo.

“Lôi Nặc, còn đây là bà nhà tôi.”

Thấy Kỉ Lan khó xử, Lôi Nặc chủ động lên tiếng. Tự giới thiệu mình và tôi.

Hai chữ ‘bà nhà’ vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Kỉ Lan rõ ràng ảm đạm đi rất nhiều. Cúi đầu không dám đối diện với chúng tôi.

Lửa giận nhất thời không có chỗ bộc phát.

Vì sao người phụ nữ này luôn thích bày ra một bộ dáng người khác đang ức hiếp cô ta vậy! Tôi căn bản cái gì cũng chưa nói, cô cần gì phải như vậy!

“Chào hai người, tôi là Cố Tắc Hạo.” Người đàn ông chủ động giơ tay ra, tự giới thiệu mình.

Lôi Nặc thản nhiên liếc anh ta một cái, lại nhìn lướt qua tay anh ta giờ ở giữa không trung.

“Chào anh.” Vì tránh để xấu hổ, tôi giơ tay, bắt tay người đàn ông xa lạ sắc mặt đang khó coi kia. Anh ta lập tức gửi cho tôi nụ cười cảm kích, tôi cũng thản nhiên đáp lại.

Bàn tay to ở hông, vào lúc tôi nở nụ cười liền ôm chặt hơn, sức lực mạnh thêm rõ rệt.

Tôi hơi lộ vẻ ngượng ngùng nhìn người ta cười. Động tác chiếm hữu rõ ràng như thế, không chỉ có tôi cảm nhận được rõ rệt, mà Kỉ Lan cùng Cố gì đó gần trong gang tấc cũng thấy rõ ràng rành mạch.

“Được rồi, rất vui được biết hai vị. Chúng tôi sẽ không quấy rầy nữa.” Người đàn ông họ Cố nhướng mày rậm, giọng điệu nhẹ nhàng nói xong, ánh mắt không nhìn Lôi Nặc, mà là nhìn tôi.

“Hân hạnh.” Tôi gật gật đầu.

Vừa dứt lời, đã bị Lôi Nặc kéo đi.

Không cần nghĩ cũng biết người đàn ông kia cùng Kỉ Lan ở phía sau đều là loại biểu cảm nào.

“Sao ngay cả một câu anh cũng không nói với cô ấy.” Trong phòng đặt trước, tôi chậm rãi lên tiếng.

Nếu hành vi vừa rồi đối với tôi là xuất phát từ ý muốn chiếm hữu, vậy thì việc cố ý không nhìn Kỉ Lan, cũng không nói một câu với cô ta là sao tôi lại không hiểu lắm.

Đối diện với đôi mắt đen của anh, mắt tôi chớp cũng không chớp. Còn anh cũng không trốn tránh mà nhìn thẳng tôi.

Một lúc lâu sau, anh cũng không hề lên tiếng.

“Không muốn nói thì thôi vậy.” Tôi không hề gì mà nói, cũng không nhìn anh nữa.

“Cố Tắc Hạo mới nổi trong giới khoa học kỹ thuật gần đây, thanh danh không được tốt lắm.” Anh trầm thấp lên tiếng, sắc mặt không được tốt cho lắm.

Bởi vì thanh danh người đàn ông kia không tốt, cho nên lo lắng Kỉ Lan sẽ chịu thiệt sao? Nghĩ đến đây, lòng tôi liền không dễ chịu.

“Cô ấy hẳn nên tự mình hiểu lấy, dạng đàn ông nào là không thể đến gần.” Anh tiếp tục lạnh lùng nói ra một câu như vậy, rất rõ ràng là đang tức giận vì Kỉ Lan.

“Nếu lo lắng như vậy thì anh qua đó nhìn xem đi.” Lời nói này vốn ở trong bụng, nhưng tự nhiên lại buột miệng thốt ra.

“Tâm Âm.....” Anh nhìn tôi.

“Em nói thật đó. Nếu cô ta gặp phải chuyện không may thì anh lại càng thêm tự trách, không đúng sao? Đi qua nói rõ với cô ta không phải tốt hơn là ngồi ở đây lo lắng tức giận à.” Miệng nói thế, giọng điệu cũng cố gắng bình tĩnh, nhưng lòng của tôi lại giống như có người đang xé rách vậy.

“Không. Cô ấy đã chọn cùng ăn cơm với người đàn ông kia thì nên biết mình có thể sẽ gặp phải chuyện gì.” Anh thần nhiên nói xong, nhìn tôi nở nụ cười. Giống như đem người phụ nữ kia ném qua sau đầu, rồi cầm tay tôi.

“Tùy anh.....” Tôi lạnh lùng. Mọi tâm tình tốt, toàn bộ đều vào lúc người phụ nữ kia xuất hiện mà biến mất không còn rồi.

“Anh biết tâm tình của em đều bị hỏng cả rồi, muốn đổi chỗ khác không?” Anh đề nghị, con người đen gập rút nhìn chằm chằm tôi, anh tuần khiến tim người ta đập gia tốc.

“Em thích ăn món Thái.” Vả lại, vì cái gì cô ta ở đây thì tôi phải đi.

“Ừ, cũng được.” Anh cười xoa xoa đầu tôi, hôn má tôi một cái rồi đưa thực đơn cho tôi chọn.

“Món đắt nhất.” Tôi nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ra lệnh.

“Được.” Anh khẽ cười ra tiếng, sủng nịch nói.

“Món anh ghét nhất.” Ấu trĩ càng không thể cứu vãn, tôi tiếp tục.

“Được.” Anh vẫn trưng ra khuôn mặt tươi cười nghênh đón người.

“Đáng ghét, anh như vậy em cũng không biết phải tức giận với anh như thế nào đây.”

“Vậy đừng tức giận nữa.” Anh cười tới gần tôi, hôn lên môi đỏ mọng của tôi đang muốn lên tiếng.

Nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt trong nháy mắt làm cho lý trí cùng nỗi buồn của tôi đều biến mất tăm, ở lại chỉ còn trái tim nhảy lên dữ dội cùng tiếng thở dốc.

Hưởng thụ tiếp bữa tối dường như cũng không phải việc khó gì.

Chậm rãi thong thả, ăn mỹ thực trên bàn, lại nghe anh liên tục thốt ra lời tâm tình, tuy rằng đa số là sắc muốn chết, nhưng nể tình anh bán mạng muốn làm tôi cười như thế, tôi cũng liền cười đón nhận lấy.

Cuối cùng, tôi gần như đã quên chuyện không vui lúc mới đến kia.

Mãi đến khi, cửa phòng mở ra. Người không muốn nhìn thấy nhất lại xuất hiện, sắc mặt của tôi lại tối sầm xuống lần nữa.

“Em..... có chuyện muốn nói với anh.” Kỉ Lan đứng ở cửa, ngại ngùng nhìn Lôi Nặc nói, ngay cả liếc mắt nhìn tôi một cái cũng không.

Lửa giận không có lý do nhất thời trào lên.

“Có chuyện gì thì nói ở đây đi.” Tôi trực tiếp thay anh trả lời, giọng điệu cũng không chút thiện ý nào.

Một câu lạnh lùng, lập tức khiến cho Kỉ Lan đem ánh mắt từ trên người Lôi Nặc dời sang tôi. Cặp mắt đằm đằm trong veo kia lúc nhìn về phía tôi lại ẩn chứa khí lạnh bức người, rất phức tạp, bên trong đôi mắt đó có một loại hèn hạ khó nói rõ, chính là làm cho người ta vô cùng khó chịu.

“Em muốn nói chuyện riêng với anh.” Cô ta cực kỳ kiên trì, ánh mắt lại lần nữa quay về trên người Lôi Nặc. Không còn khí lạnh bức người nữa, thay vào đó là khổ sở động lòng người.

Nội thương! Tôi rất cực cũng hiểu rõ thế nào gọi là diễn rồi. Người phụ nữ này thật đúng là có bản lĩnh làm cho lửa giận của tôi bốc lên thần tốc.

“Vài phút thôi cũng không cho em được sao? Thật sự rất quan trọng mà.” Lại là một bộ dáng bị tổn thương đến cực điểm, gắt gao nhìn chằm chằm Lôi Nặc.

Tức giận đã dần dần ảnh hưởng đến nhịp thở của tôi, mà hai người này vẫn còn cứ nhìn nhau như trước.

“Tâm Âm.....” Hồi lâu, Lôi Nặc lên tiếng, ánh mắt cũng chuyển hướng về phía tôi.

“Anh đi đi.” Tôi cúi đầu, ý bảo anh mau chóng ra ngoài đi.

Nếu không tôi đây nhìn thì như tu dưỡng cực cao chỉ thêm một giây nữa thôi sẽ sụp đổ ngay.

Bàn tay to vỗ vỗ sau đầu tôi, rồi anh đi ra ngoài.

Cửa đóng lại rồi, nhưng vẫn nghe được bọn họ đi không xa, tiếng nói chuyện cũng lơ mơ.

Nghĩ lại chuyện vừa rồi, cũng hiểu được mình hình như có chút thiếu thỏa đáng. Đã đồng ý cho anh có thể quan tâm người phụ nữ kia, nhưng bây giờ vẫn không khắc chế được mà hờn dỗi tức giận.

Tôi thay đổi rồi, thật sự thay đổi rồi.

Bưng ly nước đá trên bàn lên, hưng hăng uống hết, giảm cơn tức cũng tốt.

Nói là vài phút mà đã giằng co hơn nửa tiếng, không biết bọn họ đang nói chuyện gì, tiếng nói chuyện lơ mơ cũng đã biến mất. Tóm lại, tính nhẫn nại của tôi đang dần mất đi.

Gọi người phục vụ vào, tôi chuẩn bị tính tiền rồi rời đi.

Nếu muốn tán gẫu, cứ nói suốt đêm luôn đi. Khỏi bị người dư thừa như tôi làm mất hứng thú của các người.

Cầm lấy túi xách bước ra cửa phòng, phát hiện xung quanh đều không có bóng dáng bọn họ. Lòng tôi cũng lạnh đi hơn phân nửa.

“Bà Lôi.” Tiếng một người đàn ông cũng không tính là xa lạ từ phía sau truyền tới, vừa nghe qua ban nãy. Tôi cũng không quên nhanh như vậy.

“A, chào anh.” Tôi xoay người lại.

“Tiểu Lan nói là đi nhà vệ sinh, nhưng đã nửa tiếng rồi cũng chưa đi ra, tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện gì.” Đây là người thanh danh không tốt trong miệng Lôi Nặc đấy sao, tối thiểu anh ta còn biết lo lắng cho bạn gái mình mang đến.

“Tôi cũng không rõ lắm.” Thản nhiên nói xong, tôi quay đầu bước đi.

Nhưng vừa đi được vài bước lại bị người đàn ông kia kéo lại. Tôi nhìn tay anh ta đặt trên cánh tay tôi, lại nhìn anh ta.

“A, thật ngại quá.” Anh ta lập tức buông tay. “Tôi chỉ là muốn nhờ cô giúp tôi đến nhà vệ sinh xem cô ấy có phải xảy ra chuyện gì hay không thôi.”

“Không cần đâu. Cô ta rất tốt, chỉ là cùng người khác đi rồi. Anh cũng trở về đi.” Tôi lạnh lùng nói xong, đi về phía đại sảnh.

Đi ra khỏi nhà hàng ấm áp, đi vào thế giới gió lạnh thấu xương này. Lòng tôi chua chát khó có thể hình dung, cái loại cảm giác không biết nên oán ai, không tìm được đối tượng để phần nộ này tra tấn tôi không biết phải làm sao.

Vào lúc bắt lực, một mặt tồi tệ của tôi lại lần nữa hiện ra, lấy di động bấm dãy số của Quý Phong Nhiên.

“Tôi đón tôi.....” Nghe giọng nói quen thuộc của anh ta, tôi yếu ớt mở miệng.

Trong điện thoại đầu tiên là tiếng sột, “Em đang ở đâu?”

“Không biết. Hình như là một nhà hàng Thái rất lớn ở khu phía tây.” Tôi nhìn quanh bốn phía, nhưng không tìm thấy bảng tên đường.

“Lam Sào đúng không?”

“Phải! Chính là tên này.”

“Chờ tôi.....”

Cúp điện thoại, tôi tìm một chỗ ẩm áp lánh gió lạnh thấu xương.

Xe Lôi Nặc vẫn dừng trong bãi ở cách đó không xa, nhưng người lại không thấy bóng dáng. Cho dù có cố gắng kiểm chế, đè nén mình như thế nào, nhưng vào lúc nhìn thấy chiếc xe quen thuộc kia, tôi vẫn là rơi nước mắt.

Tôi thật sự đã trở nên yếu đuối. Ngay cả chạm vào một chút, cũng sẽ vỡ nát. Chán ghét bản thân như vậy, cũng chán ghét anh đã làm cho mình biến thành như vậy.

Không lâu sau, một tiếng thắng xe chói tai vang vọng ở cửa nhà hàng. Tốc độ cực nhanh kia cùng chiếc xe thể thao đã từng bị tôi giẫm cọt, tỏ rõ Quý Phong Nhiên đã đến.

Đi ra từ cửa hàng tiện lợi bên cạnh, anh ta đang tìm kiếm chung quanh thì nhìn thấy tôi. Sau đó đi vài bước liền tới bên cạnh tôi.

“Có chuyện gì vậy?” Quý Phong Nhiên lo lắng nhìn tôi từ trên xuống dưới.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Tôi nhàn nhạt nở nụ cười, rồi đi về phía chiếc xe thể thao.

“Này! Lần sau em có thể không dùng loại giọng nói giống như tận thế mà kêu tôi tới đón em được không! Tôi còn cho rằng em sắp chết rồi đây!” Anh ta rống lớn. Bộ dáng nói năng thô lỗ, mặc dù không làm cho người ta thích, nhưng ở trong mắt tôi đó cũng là sự quan tâm chân thành tha thiết nhất.

“Đi thôi.” Tôi kéo anh ta đang đứng ở phía sau.

Dẫn đầu lên xe, Quý Phong Nhiên cũng ngồi vào ngay sau đó.

Xe khởi động, trong lúc tôi vô tình nhìn lướt về phía cửa nhà hàng tràn ngập không vui kia, một người đàn ông cao lớn quen thuộc từ bên trong chạy ra, lo lắng nhìn bốn phía xung quanh.

Rất nhanh, xe thể thao màu bạc liền hấp dẫn tầm mắt anh.

Mà tôi cùng Quý Phong Nhiên ở bên trong, anh cũng nhìn thấy rất rõ ràng. Lúc đang định tiến lên, xe đã nhanh chóng tăng tốc, để lại anh chật vật đứng một mình trên làn đường xe chạy không có ai kia.....

“Anh cười cái gì?” Dọc theo đường đi, khóe miệng cùng khóe mắt của Quý Phong Nhiên đều ẩn chứa ý cười, rất cực làm cho tôi không chịu được nữa.

Anh ta lắc đầu, cười đến bí hiểm.

“Đầu bị người ta đánh sao?” Tôi lấy tay đẩy đẩy anh ta.

“Này! Tôi đang lái xe!” Anh ta kêu lên.

“Thấy tôi đau lòng anh đắc ý lắm à?” Tôi trừng mắt liếc anh ta một cái.

“Không.” Anh ta lắc đầu. “Chỉ là tôi thấy vui vì người em tìm là tôi, chứ không phải Niếp Phong.”

“.....” Lời nói của anh ta làm tôi sững sốt.

Lại khiến tôi ý thức được cái gì đó. Lúc bắt lực thì đối tượng để xin giúp đỡ đầu tiên hiện lên trong đầu lại là anh ta, chứ không phải người thân thiết như Niếp Phong.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn không nhịn được mà trêu anh ta: “Làm sao anh biết tôi không gọi điện tìm anh ấy?”

Một câu, lập tức làm khuôn mặt tươi cười của anh ta cứng lại. Nhưng ngay sau đó anh ta lại cười lắc đầu.

“Nếu em thật sự đã tìm Niếp Phong thì bây giờ sẽ không ở trên xe của tôi rồi. Tên kia nói thế nào cũng sẽ không bỏ mặc em.”

Anh ta chậm rãi nói, thực sự đã xem bản thân là thần thám rồi.

“Anh rất giỏi!” Tôi liếc nhìn anh ta một cái, thở dài thật sâu.

“Có gì muốn nói không?” Anh ta nhìn tôi.

Tôi lắc đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tan ca sớm chỉ để bị ức hiếp sao?”

Tôi im lặng.

“Có thể làm em tức giận đến mức bỏ lại một mình cậu ta ở đó, sau.

“Vào đi.” Anh ta gọi.

“Ừm.” Tôi đi vào, có chút không được tự nhiên.

Mặc dù không phải đàn ông xa lạ nào, nhưng tôi và Quý Phong Nhiên cũng không tiếp xúc riêng nhiều. Bỗng nhiên xâm nhập vào không gian riêng tư của anh ta, tôi thấy không thoải mái lắm.

“Cứ tùy tiện ngồi đi.” Về mặt anh ta mang ý cười tiếp đón tôi, từ tủ lạnh lấy ra hai lon bia.

“Tôi không uống.”

“Ồ, vậy uống nước đi. Nơi này ngoại trừ bia ra thì không còn thứ gì khác.”

“Đưa tôi đến nhà anh làm gì?”

“Nấu cơm cho tôi ăn.” Anh ta cười ngồi xuống sô pha.

“Tôi?”

“Phải.”

“Trong tủ lạnh hẳn là còn nguyên liệu nấu ăn đã chuẩn bị, cô làm cho tôi ăn đi.” Anh ta giống như ông lớn mà ra lệnh, bật TV lên, hai chân đặt cái cộp lên bàn trà.

“Này!”

“Mau đi đi. Khao tôi một bữa, thế nào?” Anh ta cười đến vẻ mặt xán lạn.

Tôi hết cách mà liếc anh ta một cái, đi vào phòng bếp. Làm thì làm, cũng không phải chuyện lớn gì. Cởi áo khoác, xắn ống tay áo, bắt đầu tìm nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh.

Vừa xắt vừa rửa, tiếp tục đun nấu chiên xào. Không bao lâu một bàn đồ ăn liền chuẩn bị xong. Bữa ăn vô cùng đơn giản, không biết anh ta có quen ăn hay không.

“Anh xuống ăn đi.” Dọn bát đĩa xong, tôi đi ra phòng khách, nói với ông lớn đang ngồi trên sô pha.

“A! được! Ha ha ~” Anh ta cười đến có chút ngốc nghếch, vọt vào toilet, vệ sinh sạch sẽ rất nhanh rồi đi ra.

“Này! Cùng ăn đi!” Anh ta vừa ngồi xuống liền kêu tôi đang định xoay người.

“Tôi không đói.”

“Tôi biết, nhưng tôi rất ghét ăn cơm một mình. Làm người đàn ông độc thân lâu rồi, rất cô độc.” Anh ta bắt đầu giả vờ đáng thương.

“Được rồi.” Tôi nghe theo ngồi xuống.

“Ừm.” Anh ta vừa lòng gật đầu, ăn từng miếng từng miếng thức ăn trên bàn.

Vừa ăn miệng còn không ngừng lẩm bẩm “Em thật không tồi nha! Cấp đại sư đó!”

Tôi khẽ cười ra tiếng, bị vẻ mặt buồn cười của anh ta khiến nở nụ cười.

Nhìn anh ta từng miếng từng miếng ăn sạch đồ ăn trước mắt, lòng tôi lại cảm thấy chua xót.

Đây rốt cuộc là người đàn ông như thế nào mà vì tôi lại có thể làm đến mức này.

Chẳng qua chỉ là vài món ăn bình thường, anh ta cũng đã cảm thấy còn hơn bữa tiệc Mãn Hán (bữa ăn thịnh soạn).

Nước mắt, lúc này bỗng tràn mi. Khi nhỏ xuống tay tôi mới phát hiện ra, bối rối lau mặt, không muốn để anh ta nhìn thấy cảnh này.

“Làm sao vậy?” Nhưng anh ta vẫn phát hiện.

“Không.....” Tôi lắc lắc đầu, không dám nhìn anh ta.

“Em vẫn không muốn nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì sao?” Anh ta buông bát đũa trong tay, nhìn thẳng tôi.

“Cũng không có gì đáng nói, anh ấy bỏ lại tôi cùng đi ra ngoài với Kỉ Lan, chỉ có vậy mà thôi.” Tôi ngắn gọn nói xong, mặc dù không muốn để mình nghe ra có bao nhiêu bi thảm, nhưng giọng điệu vẫn bộc lộ thế lương.

“Ừm.....” Anh ta thở dài, lau lau khóe miệng. “Quan hệ hiện giờ của hai người đang đứng ở thời kì mẫn cảm nhất, một ánh mắt một động tác, cũng đều sẽ cảm thấy nó đại diện cho một hàm nghĩa riêng nào đó, mặc dù nó cũng không hẳn là vậy. Đã hãm vào liền không ra được, em cũng không phải không hiểu được điểm ấy. Nhưng em vẫn lựa chọn tiếp nhận người mang theo quá khứ nặng nề như cậu ta, tôi cũng không thể không thừa nhận, Lôi Nặc quả thực là một người đàn ông có lực hấp dẫn trí mạng đối với phụ nữ.”

“Tôi đáng buồn lắm phải không? Có người đàn ông tốt như vậy yêu tôi, thế mà vẫn cố tình coi như không thấy, một lòng chui vào cái động không đáy kia.” Nhớ tới hành vi cùng cử chỉ của mình, tôi ngoài không có cách nào ra còn có thêm phần phiền muộn.

“Thế gian này chính bởi vì tồn tại nhiều việc không như ý như vậy, cuộc sống mới có thể trở nên thú vị. Nếu như để người ta sớm có được hạnh phúc, thì cách thống khổ cũng không xa. Quá trình đó có lẽ mới là chân lý của cuộc sống.” Anh thản nhiên nói xong, ánh mắt có chút mờ ảo.

“Anh có không?”

“Có gì?”

“Sau khi thổ lộ, động lòng, rồi đã đồng ý sẽ cùng vợ mình trải qua cả đời, lại vẫn còn nhớ mãi không quên người yêu trước kia?” Tôi muốn biết, muốn biết cùng là đàn ông, Quý Phong Nhiên sẽ làm như thế nào.

[NV: aizzz, chị ấy vẫn là nhớ về người kia

]

Anh ta thở dài thật sâu, ánh mắt ảm đạm đi rất nhiều.

“Tôi không biết. Nhân vật vợ không hề tồn tại, người yêu cũng vẫn chưa phải là trước kia. Vấn đề của em tôi không thể trả lời. Hơn nữa, tôi không cảm thấy Lôi Nặc nhớ mãi không quên Kỉ Lan. Phải biết rằng đàn ông đối với người phụ nữ mình từng yêu ít nhiều gì cũng vẫn có chút để ý, hướng chỉ Kỉ Lan theo cậu ta lâu như vậy, lại còn là từ lúc rất nhỏ. Xuất phát từ trách nhiệm, Lôi Nặc cũng không thể nào quá mức lạnh nhạt với cô ta. Hơn nữa nếu như Kỉ Lan đã rắp tâm gây rối, có rất nhiều chuyện cũng chỉ là hiện tượng giả mà thôi, làm cho em xem mới là mục đích thật sự.”

Sâu kín nói xong những lời này, Quý Phong Nhiên cầm tay tôi.

“Đừng để tình cảm làm mờ lý trí. Em là người thông minh, không nên hồ đồ vào thời điểm quan trọng nhất.”

“Cảm ơn.....” Cảm kích nhìn anh ta, vì lời nói của anh ta, cũng vì sự quan tâm không vụ lợi của anh ta.

“Ài..... Tôi cũng không biết vì sao mình lại nhiều chuyện nói những điều như thế nữa! Lại còn nói tốt cho tên nhóc Lôi Nặc kia!” Anh ta ảo não nói, buông tay ra, vỗ vỗ bả vai tôi.

Tôi nở nụ cười, bị cử chỉ uất ức cùng tấm lòng chân thành của anh ta lây nhiễm.

Không khí trở nên thoải mái, tâm trạng tôi cũng không còn nặng nề như vừa rồi.

Hảo tâm giúp anh ta thu dọn đồ đạc lộn xộn trên bàn, ra hiệu bảo anh ta đi xem tivi, đừng chỉ ngồi ngốc nghếch nhìn tôi chăm chăm nữa.

Kính koong — kính koong —

Tiếng chuông cửa đột nhiên vào lúc này truyền đến, ngay sau đó chính là một trận tiếng đập cửa rất mạnh, giống như muốn phá tung cả cánh cửa ra.

“Ai vậy!” Quý Phong Nhiên giận dữ từ sofa đứng dậy, đi ra cửa.....

19. Chương 20

Tôi từ phòng bếp đi lên phòng khách, dự cảm rõ rệt báo cho biết, người tới kia tám phần là có liên quan đến tôi.

Quả nhiên, cửa nhà vừa mở. Thân hình cao lớn quen thuộc kia liền đứng ở cửa, sắc mặt cực kỳ âm u, ngực cũng phập phồng lên xuống. Con người đen sắc bén trước kia, nay thoát nhìn lại như muốn giết người, ngọn lửa bao quanh người tưởng chừng có thể giết hại bất cứ sinh linh nào.

Tầm mắt giống như laser bắn thẳng đến Quý Phong Nhiên đe dọa.

“Cậu tới làm gì?” Quý Phong Nhiên mở miệng trước, giống như cực kỳ không có hứng thú với sự giận dữ của anh.

Lôi Nặc trực tiếp xem nhẹ, một tay đẩy Quý Phong Nhiên đang chắn ở cửa ra, bước về phía tôi ở bên trong.

Nhìn anh từng bước một tới gần, lòng không khỏi kinh hoàng. Khăn trương cũng đúng mà sợ hãi cũng phải, tóm lại là khiếp đảm.

Trong nháy mắt, bóng anh giống như bao trùm lên tôi. Bàn tay to vung lên, tôi theo bản năng phòng bị, cho rằng đó là động tác đầu tiên trước khi anh sử dụng bạo lực với tôi.

Nhưng giây tiếp theo lại phát hiện, cái anh hủy diệt không phải tôi, mà là tạp dề tôi mặc trên người khi nấu cơm kia. Sau đó vào lúc tôi còn chưa kịp phản ứng lại thì giống như một trận gió thổi qua đã bị dẫn đi rất xa.

“Này! Chờ —” Lời còn chưa nói xong, đã bị anh lôi ra khỏi nhà. Nhanh đến ngay cả Quý Phong Nhiên cũng không kịp ngăn cản.

Chờ khi tôi hơi hơi có thể phản ứng lại được thì người cũng đã ở trong thang máy.

Tay vẫn là bị anh nắm rất chặt, sức lực mạnh đã làm tôi bắt đầu cảm thấy đau. Định giãy ra khỏi tay anh, nhưng vừa bị ánh mắt tràn ngập tức giận kia nhìn một cái, liền ngoan ngoãn chịu bị ngược đãi.

‘Đình’ một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Tôi gần giống như bay mà bị anh đưa vào trong xe. Cảnh tượng là quen thuộc như thế, chẳng qua lần này, anh không thắt dây an toàn cho tôi nữa, mà là ‘Phanh’ một tiếng đóng cửa lại.

Dọc theo đường đi vẻ mặt anh âm u, không nói với tôi câu nào. Động tác lái xe thô bạo, trút ra bất mãn của bản thân.

Còn tôi cũng im lặng, không phải lỗi của tôi, vì cái gì phải bày ra bộ dáng có lỗi với anh chứ.

Cứ như vậy, chẳng đường hai mươi phút ở trong không khí ngột thở lâu đến đáng ghét làm cho người ta khó có thể chịu được.

Xe rốt cục cũng chạy vào gara, chưa đợi xe dừng hẳn tôi đã tháo dây an toàn, rồi đợi xuống xe.

Nhưng anh lại giống như muốn đối nghịch với tôi vậy, cửa xe vốn đã tự động mở khóa, lại bị anh ấn nhẹ một cái, khóa mất.

“Này!” Giọng điệu tôi không tốt nhìn anh.

Anh im lặng, không nhìn tôi, chỉ là tháo dây an toàn trên người mình.

Tôi trừng mắt liếc anh một cái, vươn tay muốn ấn nút mở cửa, nhưng vừa chạm đến đã bị anh hung hăng kéo lại, sức lực mạnh làm tôi gần như ngã lên người anh.

“A!!” Vừa định thử ngồi dậy, đã bị anh mạnh mẽ giam lại trong lòng, ngay sau đó chính là cúi đầu hôn.

“Ngồi..... ngồi dậy!” Tôi giãy dụa, nhưng bất kể thế nào cũng không chống lại sức lực kinh người của anh được.

Trong nụ hôn có vẻ như nhiệt tình lại tràn ngập mùi vị trầm phạt ở bên trong, anh hung hăng, hung hăng hôn. Môi chỉ chốc lát sau đã bắt đầu sưng đỏ, một chút chua chát chảy vào trong lòng.

Anh giờ phút này, không còn là anh nữa, xa lạ khiến tôi khủng hoảng. Nhưng kỹ thuật hôn cao siêu kia, vẫn dễ dàng làm cho người ta khuất phục. Tôi thở hổn hển tựa vào trong lòng anh, cho dù trăm ngàn lần không muốn, thân thể vẫn vì anh mà động tình.

“Tránh..... Tránh ra!” Lý trí còn sót lại khiến tôi lại ra sức đẩy anh.

Lúc này đây, anh chẳng những không hề nhúc nhích, mà còn đè người lên, ghé ngồi cũng bị anh hạ nằm xuống.

Đã từng có kinh nghiệm giường xe ở dã ngoại một lần nên tôi đối với tư thế này cũng không coi là xa lạ.

“Anh, anh..... ừm.....”

Nhìn khuôn mặt tuần tú của anh cấp tốc tới gần, tôi gần như không thể nói chuyện bình thường được.

Người đàn ông này hiện tại lại tính dùng cách thức nguyên thủy nhất để giải quyết vấn đề sao!!! Mấy người giúp việc vẫn đều còn ở đây!

“Anh..... nghe em –”

Chữ ‘nói’ còn chưa thốt ra, ngược lại đã nhận được một cái lưỡi linh hoạt, tôi chỉ có thể ‘ừm’ lên tiếng kháng nghị. Anh cuồng nhiệt hôn, mãi cho đến khi tiêu hao hết tia dưỡng khí cuối cùng trong cơ thể.

Bờ môi nóng rực tiếp tục dừng ở cần cổ tôi, mút lấy da thịt mẫn cảm của tôi, hai tay cũng không buông tha khối mềm mại trước ngực kia, xoa bóp không chút nào thương tiếc. Thông thả dời môi xuống, tỉ mỉ hôn một đường lên da thịt, sau đó xuống tới khối đầy đặn kia.

Tôi run run nói không ra lời, sự kích thích của các giác quan làm cho tôi bối rối không biết làm sao.

Anh thì lại tà ác nhìn tôi, một tay cầm lấy khối rất tròn kia, dùng đầu lưỡi liếm chóp hồng nhạt kia xong lại cho vào trong miệng mút. Tay kia thì dần dần đi vòng quanh bụng, chuẩn bị tìm tòi nơi càng mềm mại mê người hơn kia. Liền giống như cảm giác của xử nữ trải qua lần đầu tiên, dưới sự vỗ về chơi đùa của anh, tôi ngâm khê đứt quãng, run run. Ngọn lửa trong đôi mắt kia càng thêm nóng rực, như là lập tức sẽ phun trào vậy. Thực hiển nhiên, phản ứng của tôi cũng sâu sắc hấp dẫn anh.

Vật cực đại đã cương cứng như đá, anh kê sát vào thân thể tôi. Tách hai chân đang khép chặt ra, làm cho hoa huyết mềm mại không có lựa chọn nào khác mà phải dán vào vật dục vọng cực nóng của anh.

Trong lúc giằng co, thân thể chúng tôi đã có sự cọ xát thân mật nhất. Hoa huyết vô cùng mẫn cảm chỉ cách một lớp quần mỏng manh, bị vật dục vọng thẳng cứng cách lớp quần áo của anh cọ xát, va chạm. Mỗi một lần tiếp xúc, đều như pháo hoa bắn lên, mang đến từng trận hân hoan cùng khát vọng mãnh liệt.

Tay anh dò xét vào bên trong quần, lướt qua bộ lông mềm mại, xoa cánh hoa mẫn cảm nhất giữa hai chân. Ngón trở để ở hoa kính mỏng manh ẩm ướt của tôi, ra vào, ngón cái thì xoa nhụy hoa yếu ớt kia.

“A.....” Rên rỉ khó nhẹn vượt miệng mà ra.

Anh cúi đầu liền nhiệt tình hôn, hơi thở nam tính mạnh mẽ phủ trực tiếp lên mặt. Ngón tay phía dưới cũng không quên ra ra vào vào, không ngừng khiêu khích thần kinh mẫn cảm của tôi.

Mặt hoa gần như là lập tức trào ra, tôi mẫn cảm vận vẹo thân thể, muốn chạy trốn khỏi kiểu tra tấn làm người ta không chịu nổi này của anh. Nhưng hành động này quả nhiên là đổ thêm dầu vào lửa, làm anh vốn đã tràn ngập dục hỏa càng bùng cháy hơn nữa, hơi thở nặng nề phủ lên trên mặt tôi.

Có một dạng đàn ông bẩm sinh đã có sức hút, trong nháy mắt đã nhóm lên ngọn lửa trong tôi.

“Ừm.....”

Khiêu khích càng thêm kịch liệt, môi lưỡi đều tiến hành, bàn tay to vẫn mạnh mẽ kích thích. Ngoại trừ rên rỉ, tôi cũng không thể có hành động khác.

Xuân triều bắt đầu tràn ra, đã đủ ướt át, lúc này anh mới thoáng ngừng sự tra tấn trên tay lại.

Rất nhanh kéo khóa quần, để lộ vật thật lớn nóng rực ra, nhắm ngay cửa huyệt, cọ xát lúc nhẹ lúc mạnh.

Một tiếng gầm nhẹ gợi cảm của đàn ông phát ra từ miệng anh, tiếng rên rỉ của tôi cũng phối hợp vang lên.

Anh động tình, thân thể căng thẳng, vật nóng rực không ngừng cọ xát cũng ngừng động tác lại, vận sức chờ phát động.

“A –”

Tôi thỏa mãn bật ra tiếng thét chói tai. Một cái xuyên qua mãnh liệt, vật cực đại chạy thẳng vào chỗ sâu nhất. Hoa kính bắt đầu mãnh liệt co rút lại.

Rõ ràng đã đủ ướt át, lại vẫn bị vật khổng lồ của anh lấp đầy, còn không ngừng to ra.

Vật nam tính trong cơ thể không ngừng lớn hơn, tra tấn tôi gần như khê thút thít.

Mà anh ở bên trên vẫn không cử động, chôn sâu ở bên trong, tận tình thưởng thức biểu cảm trên mặt tôi.

“Ừm..... A.....” Tôi khê nấc ra tiếng, không muốn để anh nhìn, lấy tay che mặt.

Nhưng vừa che lên, đã bị bàn tay to đáng ghét kia đẩy ra.

“Muốn không?” Khuôn mặt tuần tú áp sát tà mị nói bên tai tôi. Phả ra hơi thở nóng rực làm cho tôi thở dốc.

“Không.....” Gian nan mở miệng, tôi không muốn khuất phục.

Anh mang vẻ mặt cười xấu xa, cực kỳ giống ma vương tà ác.

“Ừm!” Rên rỉ lại lần nữa vượt ra khỏi miệng, thân thể run lên kịch liệt.

Anh xấu xa vươn đầu lưỡi, khê liếm tai mẫn cảm của tôi. Không ngừng thổi khí, liếm theo đường viền tai tôi.

Khu vực gợi cảm rõ ràng như thế, lần nào anh cũng dễ dàng tìm được. Bàn tay to cọ xát nhụy hoa, vật cực đại chôn ở chỗ sâu, bỗng rút ra.

“Ừm.....” Động tác cọ xát, làm người ta không khống chế được mà rên rỉ thành tiếng.

“Muốn không?” Tiếng nói mê hoặc lòng người lại vang lên.

“Không.....” Tôi giãy dụa muốn nói ra, lại chỉ được một chữ. Không biết là đang kháng nghị việc anh rút ra, hay là thật sự không muốn.

Dưới thân truyền đến sự trống rỗng tra tấn đến tôi sắp khóc ra, hốc mắt cũng bắt đầu tràn ra nước mắt.

“Anh vô lại.....” Thở hổn hển mắng anh, nước mắt từ hai má chảy xuống. Quay mặt đi, tôi không nhìn anh.

Bàn tay to thô ráp kia lại vẫn tàn sát bờ bãi như trước.

Thật vất vả mới ngừng lại, nhưng tiếp tục đổi thành một trận tê dại mãnh liệt hơn.

Lưỡi rất có năng lực khiêu khích, mát hơn cả ngón tay. Miệng nhả ra khí nóng thổi lên hoa huyết, đầu lưỡi không an phận vẽ vòng tròn. Từ cánh hoa kéo dài một đường tới nhụy hoa.

Mút nhẹ, khẽ cắn.....

“Ừm.....” Tôi không khống chế được mà điên cuồng vận vẹo thân thể, bật ra tiếng thét chói tai, thân thể run run không nghe sai khiến.

“Muốn không?” Anh từ giữa hai chân tôi ngẩng đầu lên, đôi mắt cực nóng thẳng thắn dồn ép tôi. Vẫn là câu hỏi đó. Giống như nhất định phải tra tấn đến khi tôi nói ra ‘em muốn’ mới chịu bỏ qua vậy.

Tình dục cháy lên trong cơ thể tôi, hoa kính càng như là có ước số gây rối vô kể, cắn nuốt lý trí của tôi. Thống khổ của tôi đã không còn biết là vì sự trống rỗng trên thân thể hay bởi vì tất cả mọi chuyện tồi tệ nay.

“Đáng ghét.....” Một nỗi uất ức khó nén dâng lên trong lòng, tôi khóc lên. Yếu ớt đánh lên thân hình khổng lồ vẫn đang đặt trên người mình.

Vẫn tiếp tục khóc, còn anh cũng không giảm cường độ chút nào, vẫn không nhúc nhích ở yên một chỗ. Hít thở nặng nề, tim cũng nhảy lên kịch liệt.

“Đừng..... khóc.....” Sau một lúc lâu, giọng nói khàn khàn vang lên. Anh áp sát vào tôi, hôn lên nước mắt đọng ở hai má, lửa giận trong hốc mắt đã biến mất, mà thay bằng dịu dàng vô hạn.

“Ngồi dậy.” Đẩy mặt anh đang tới gần ra, tôi không muốn nhìn anh.

Nhưng anh vẫn không nhúc nhích, mặc cho tôi ở dưới người có giầy dựa như thế nào.

Dục hỏa vừa sắp chuyển nhạt kia trong nháy mắt lại nhen lên lần nữa. Vả lại hình như còn bùng cháy mạnh hơn, bởi vì vật thô to kia của anh còn hùng vĩ hơn cả lúc này. Chật kín hoa huyết của tôi.

Tim tôi lại sắp ra khỏi ngực, động cũng không dám động nữa.

“A –!”

Một tiếng thét chói tai tràn ngập hương vị tình dục từ miệng tôi phát ra, vật nam tính kia lại dừng mãnh đi vào hoa đạo, một mạch vào đến tận cùng.

Không có dịu dàng, không có mềm mại. Nói trắng ra, lại làm cho tôi nếm được khoái cảm lớn nhất.

“Ah.....” Rên rỉ khó có thể khống chế phát ra, tôi điên cuồng thở hổn hển.

Đùi bị anh đặt lên bờ vai rộng lớn, dễ dàng càng sát vào hơn, vật thật lớn kia cũng lại chôn sâu vào trong lần nữa.....

“A –” Tôi điên cuồng thở hổn hển, lại thét chói tai ra tiếng lần nữa.

Lúc này đây, anh không còn giở trò nữa. Vật thật lớn đẩy đưa trong hoa đạo mẫn cảm, vì mê hoặc trí mạng này mà co rút nhanh, mật hoa cũng không ngừng trào ra.

Không hề điên cuồng tiến công, anh vô cùng dịu dàng. Nhưng vật thô to kia lại vẫn khiến tôi không biết làm sao cho phải, nhất là lúc để ở thấp, chỉ cảm thấy tế bào cả người như đều tê liệt.

“Ah.....” Rên rỉ lần lượt phát ra.

Động tác của anh cũng dần nhanh hơn, tay vốn để trước ngực anh, không biết từ khi nào đã tuột xuống bên hông, nắm chặt ghế ngồi bên cạnh, tùy ý anh bắt đầu điên cuồng đoạt lấy.

Kịch liệt ra vào, hình thành từng đợt lại từng đợt sóng khoái cảm! Tôi gần như khó có thể chịu đựng. Hai gò má đỏ như lửa, đến cả toàn thân cũng nổi lên màu hồng nhạt xinh đẹp.

Nóng.....

Ở gara lạnh như băng, trong hộp xe nhỏ hẹp này, tiếng rên rỉ của nữ cùng tiếng gầm nhẹ của nam đã tạo ra một không khí nóng như lửa.

Thân thể theo độ chạy nước rút của anh mà run run, vui sướng không ngừng kéo đến. Hoa đạo bắt đầu co rút lại, hít thở bắt đầu trở nên khó khăn. Ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt anh, rên rỉ dưới tình dục tràn ngập cùng tra tấn dịu dàng của anh.

“Ah.....”

Mạnh mẽ chạy nước rút càng lúc càng nhanh, theo vật nóng rực của anh nhiều lần ra vào hoa kính mềm mại. Rất nhanh, tôi đã đến sát biên giới của sự tan rã.

Toàn thân căng thẳng, phối hợp cùng tiếng thở dốc của anh. Vào lúc anh dồn dập xâm chiếm lần cuối, thân thể áp sát vào anh, không ngừng run run .

“A –”

Cao trào đã tới nhanh như vậy, mãnh liệt như vậy. Giống như trời đất mù mịt, tôi gần như không biết gì nữa.

Vật kia đã tiến vào chỗ sâu nhất, tôi khó có thể chịu đựng nổi mà nhắm chặt hai mắt lại.

Co rút, run rẩy cũng vẫn bị anh đặt ở dưới thân.

Rất lâu, rất lâu.

Mãi đến khi phân thân của anh ở trong cơ thể rực rạch, đẩy đưa chạy nước rút lần nữa.

Anh giống như một cái máy, dường như vĩnh viễn không biết mệt mỏi.

Thét chói tai vỡ miệng mà ra, tôi điên cuồng run rẩy, rốt cuộc cũng không chịu nổi. Dùng hết sức lực toàn thân đẩy người anh, cố gắng ngăn sự cuồng dã của anh lại.

Nhưng phí công, tất cả đều chỉ là phí công.

Thân thể vẫn điên cuồng run rẩy, co rút.

Anh chạy nước rút càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh.

Cuối cùng.....

Một tiếng gầm nhẹ, anh rút vật chôn ở chỗ sâu trong tôi ra. Dòng nước nóng của anh, tràn đầy hoa huyết.

Theo thứ nóng rực được phóng ra, chúng tôi ôm nhau run run, không ai còn sức lực lên tiếng. Hương vị sau khi hoan ái trong hộp xe bao vây lấy chúng tôi, yên tĩnh chỉ còn lại tiếng thở dốc.

Không cảm thấy mỹ mãn, ngọt ngào hưng phấn như trước kia.

Lần này, tôi lại rơi nước mắt. Cảm xúc tiêu cực nào đó đang dần dần khuếch tán trong lòng.

Bỗng nhiên cảm thấy mình hình như thật sự không có năng lực đi yêu một người, cũng không đáng giá được yêu.

Sau một lúc lâu, anh vẫn đè nặng tôi như vậy. Không nói gì, cũng không cử động.

“Ngồi dậy đi.” Lau khô nước mắt, tôi khẽ đẩy anh.

Thân thể cao lớn lần này đã ngoan ngoãn nghe lời, nghiêng người rời khỏi tôi. Nhưng ánh mắt lại sít sao nhìn tôi chằm chằm, chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của tôi.

Mặc quần áo bị anh làm nhàu nát, tôi suy yếu mở khóa cửa, đi ra ngoài.

Nhưng vừa chạm xuống đất, hai chân liền mềm nhũn không thể đứng thẳng. Gian nan chống đỡ thân thể, tôi tiếp tục đi.

Không muốn quay đầu lại, không muốn nhìn thấy anh.

Cách cửa gara ngày càng gần, ngay lúc vừa tới nơi.

Một trận bay lên không trung, tôi bị anh ôm ngang lấy.

Tôi lạnh lùng đối diện với con người đen thâm thúy của anh, nhìn thẳng. Không cần lời nói, anh cũng cảm nhận được sự tức giận lúc này của tôi.

Đã không còn dư thừa bao nhiêu sức lực để giãy dụa, tôi tựa trong lòng anh, tùy ý anh bế tôi lên lầu.

Trở lại phòng, gần như hai chân vừa chạm xuống đất, tôi liền cởi hết quần áo trên người, lấy khăn tắm đi vào phòng tắm.

Muốn tẩy sạch dấu vết tình dục khắp người, cùng tất cả những chuyện xảy ra hôm nay .

Hưởng thụ khí nóng hầm hập trong bồn tắm, xương cốt đau nhức khắp người cùng thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng có thể được thư giãn.

Tinh tâm suy nghĩ những biến hóa xảy ra trong cuộc sống mấy ngày gần đây.

Tâm trạng phức tạp phủ kín trong lòng.

Muốn có được một đoạn tình cảm, vì sao lại khó khăn như vậy. Thế giới người trưởng thành vì sao cứ phải phiền não thế chứ.

Bạn gái cũ thật sự nhất định phải trở thành khối u ác tính của tình yêu sao!

Tôi luôn tự nhận là nhìn thấu, kết quả chẳng qua cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường.

Không nghĩ nữa, không nghĩ nữa.....

Đầu mơ hồ đau, bước ra khỏi bồn tắm lớn, đi đến trước gương, quan sát chính mình hiện nay.

Vẫn là khuôn mặt này, vẫn là hình dáng này, nhưng vẻ mặt lại là trước nay chưa từng có.

Tôi thế này, ngay cả chính tôi cũng thấy xa lạ.

Thở dài lấy máy sấy ra, chậm rãi sấy tóc, tự hỏi chân lý cuộc sống.

Có lẽ, thật sự giống như Quý Phong Nhiên nói, sống chính là một quá trình.

Nhưng tôi đã dần cảm thấy mệt mỏi, thật sự có thể chống đỡ tiếp sao.....

Lòng nhìn như kiên định, thế mà chỉ cách một đêm đã bắt đầu sinh ra dao động.

Có lẽ, thực sự vẫn không thể yêu như vậy được.

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, ngay sau đó chính là tiếng Lôi Nặc lo lắng gọi: “Tâm Âm.....”

Phỏng chừng là thời gian quá lâu nên anh có chút lo lắng.

Tôi cất máy sấy, quần khăn tắm vào rồi đi ra ngoài.

Cửa mở, thấy anh đứng sừng sững ở đó. Nhìn tôi, vẻ mặt phức tạp.

“Anh đi tắm đi.” Tôi nhàn nhạt nói xong, nhìn anh một cái.

“Tâm Âm.”

Bàn tay to ngăn tôi đang muốn đi lại.

“Có việc gì tắm trước rồi nói sau.” Nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, tôi đi thẳng về phía giường.

Mà anh cũng nghe theo đi tắm. Chẳng qua chỉ sau vài phút ngắn ngủi, liền một thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra .

Có lẽ tình cảm cũng giống như tắm rửa, đàn ông mãi mãi xong nhanh hơn so với phụ nữ.

“Anh muốn nói gì?” Tôi tựa vào đầu giường, nhìn anh đang lau khô tóc.

“Kì Lan tìm anh ra ngoài, là vì trong lúc vô tình cô ấy nghe được cuộc trò chuyện của Cố Tắc Hạo và một người khác. Cô ấy nghi ngờ họ Cố kia đang thực hiện một số hành vi bất chính, hơn nữa còn chuẩn bị giá họa cho công ty truyền thông trực thuộc công ty anh.” Anh ngồi trên giường, ánh mắt nhìn về phía tôi, độ chân thành là có thể tin được.

“Vậy hơn ba mươi phút anh biến mất không thấy đâu thì sao?” Tôi muốn hỏi rõ ràng.

“Lúc đang nói chuyện cô ấy có triệu chứng thiếu máu, rồi hôn mê bất tỉnh. Anh không thể bỏ mặc cô ấy không lo.” Mày anh nhú chặt, sắc mặt trầm trọng.

Tôi thở dài thật sâu.

Kỉ Lan à Kỉ Lan.

Đây là nước cờ của cô ư. Xả thân vì người mình yêu, nghe trộm cơ mật. Lại đúng lúc suy yếu mà bất tỉnh!

Không hiểu là do cô quá không biết nguy trang! Hay do tôi quá mức nhạy cảm đây!

“Vậy anh định làm thế nào?” Tôi mệt mỏi, không muốn tiếp tục cùng người phụ nữ kia chơi loại trò chơi cấp thấp này nữa.

“.....” Lôi Nặc giống như có chút không hiểu.

“Em chính là ích kỷ như thế, không chấp nhận được việc anh gặp cô ta, quan tâm cô ta. Một phụ nữ đã từng nói với mình bất kể thế nào cũng phải cướp được anh về tay, em không có cách nào thờ ơ nhìn chồng mình vẫn giữ áy náy trong lòng với cô ta. Em không muốn khiến mình trở nên thống khổ, cho nên anh quyết định đi. Nếu thật sự không bỏ cô ta xuống được, em sẽ không trở thành chứng ngại của các người. Mà hai chúng ta..... cũng coi như hết.” Một mối nói ra một đoạn này, tôi im lặng đợi câu trả lời thuyết phục.

“Tâm Âm.....” Anh giống như bị kích thích mà nhìn tôi, trong mắt tràn ngập khiếp sợ.

“Em nói nghiêm túc đấy. Em biết hành vi của mình cũng không đúng, vẫn đang qua lại rất gần với Niếp Phong. Nhưng em có thể khẳng định với anh, giữa em và anh ấy tuyệt đối không hề nảy sinh bất cứ tình yêu nam nữ gì nữa cả. Tuy rằng đều là người yêu cũ, nhưng hoàn cảnh là hoàn toàn khác nhau.”

“Anh biết.” Anh chăm chú nhìn tôi, giọng nói cực kỳ trầm thấp.

“Em thừa nhận ở chung với anh vô cùng vui vẻ, nhưng cái giá dường như cũng quá đắt. Em gần như sắp trở thành không phải chính mình nữa rồi. Em luôn chán ghét loại người mất đi khổng chế, mất đi lý trí. Nhưng sau khi trái tim quyết định ở tại nơi anh, em đã hoàn toàn biến thành một người như vậy. Em không biết vì sao lại thế, em chỉ biết em không muốn tiếp tục vậy nữa.”

“Tâm Âm.....” Anh đến gần tôi, bàn tay to áp lên hai má tôi, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Thật sự em chưa bao giờ muốn bức anh đến tình cảnh thế này, nhưng bây giờ em chỉ có thể tự trách mình không có năng lực. Không có lòng dạ rộng rãi để chứa đựng người yêu cũ của anh, quá khứ của anh. Hãy tin em, em thật sự đã cho là em có thể, hơn nữa cũng từng muốn hiểu anh.” Chưa xong nói xong, tôi thương cảm nhìn anh.

Vì sao anh không phải người đàn ông đầu tiên của em, mà em cũng không phải người phụ nữ đầu tiên khiến anh động lòng vậy!

Lúc này, lần đầu tiên tôi xuất hiện ý nghĩ như thế trong đầu. Trước đó chưa bao giờ nghĩ tôi lại có thể muốn xóa sạch đoạn ký ức về mối tình đầu từng coi là rất quý giá kia.

“Đừng nói như vậy, đều là lỗi của anh.” Ngón tay thật dài của anh nhẹ nhàng chạm lên môi tôi. “Bất kể là lý do gì anh cũng không nên để mình em ngồi chờ ở đó.”

Tôi yếu ớt lắc đầu, điều muốn nghe bây giờ không phải lời xin lỗi của anh.

“Anh suy nghĩ cho kỹ đi. Chọn em, thì không có cô ta. Mà em cũng sẽ chỉnh đốn lại hành vi của mình. Chuyện xuất hiện trong nhà Quý Phong Nhiên giống như tối nay tuyệt đối sẽ không xảy ra lần nữa.”

Tôi biết không có bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy vợ mình xuất hiện trong nhà người đàn ông khác, còn đeo tạp dề vừa nấu cơm vừa dọn dẹp như trách nhiệm của một người vợ mà không tức giận. Như thế ắt sẽ phải tức đến học máu thôi, nói không chừng thậm chí còn treo người phụ nữ kia lên đánh một trận ấy chứ.

Xã hội này chính là như thế, tiêu chuẩn đánh giá trình tiết của phụ nữ, nghiêm khắc hơn đàn ông rất nhiều.

“Có một số việc anh nhất định phải làm sáng tỏ một chút.” Anh chăm chú nhìn tôi, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

“Anh nói đi.”

“Bắt đầu từ ngày quyết định về nhà, anh cũng liền cắt đứt mọi liên quan với những phụ nữ bên ngoài. Kỉ Lan cũng không hề liên lạc lại, mãi đến hôm sinh nhật Niếp Phong, anh cho người đi xem cô ấy có về nhà an toàn hay không. Giống như em nói, anh đối với cô ấy quả thật có loại áy náy vô cớ, lúc biết cô ấy có thể sẽ gặp nguy hiểm thì luôn theo bản năng muốn đi giúp cô ấy, muốn –”

“Đủ rồi.....” Tôi ngắt lời anh, không muốn nghe tình cũ không rõ của anh cùng Kỉ Lan nữa.

“Giữa anh và cô ấy, tất cả vốn chỉ đơn giản như vậy.....”

“Em hãy nghe anh nói.” Anh hôn nhẹ lên mặt tôi, thương tiếc nhìn tôi.

“Chính vì sự áy náy của những người bạn trai cũ như các anh, mới tạo ra vô số ảo tưởng cho phụ nữ. Họ cho rằng có thể giành lại các người lần nữa, cảm thấy các người vẫn còn yêu họ!” Tôi không kiềm được mà chỉ trích anh. Nếu tôi là Kỉ Lan, thấy được anh vẫn quan tâm đến mình như thế, làm sao có thể không mang ý xấu trong lòng.

“Anh biết..... anh biết là lỗi của anh. Cho nên vừa rồi lúc ở khách sạn anh đã nói rõ ràng với cô ấy, hơn nữa còn hết sức rõ ràng. Nếu nói lần chia tay kia anh vẫn chưa nói thực sự rõ. Thì hôm nay, anh đã vô cùng nghiêm túc mà nói với cô ấy. Trong lòng anh đã lấp đầy em rồi, vả lại cũng không định để cho bất kỳ người nào đi vào nữa.” Trên nét mặt nghiêm túc còn biểu lộ thêm phần kiên định, như đang chứng tỏ với tôi sự quyết tâm của anh.

“Anh.....”

Tôi kinh ngạc nhìn anh, trong phút chốc không kịp phản ứng. Kinh ngạc không phải vì anh chọn tôi, mà vì anh lại có thể nói những lời đó với Kỉ Lan.

Tôi biết mình hèn hạ, thực chất vào lúc bắt anh ra quyết định, cũng biết anh sẽ chọn mình rồi. Nói là uy hiếp cũng được, nói là cái gì khó nghe hơn cũng chẳng sao. Tôi chỉ không muốn tạo thành cục diện hỗn loạn như hiện tại. Một đoạn tình cảm vừa tạo dựng được vô cùng không dễ dàng, lại còn xuất hiện một người phụ nữ rắp tâm muốn phá hỏng nó.

Nhưng thực ra, nếu anh thật sự không thể vứt bỏ quá khứ, cũng chứng minh anh vẫn chưa chuẩn bị tốt. Vậy tôi đây cũng không cần lưu luyến cái gì nữa. Cho dù sẽ thống khổ khó chịu, tôi cũng không cần loại tình cảm không dứt khoát này. Tôi không phải một người nhu nhược, lại càng không phải cô gái trẻ đơn thuần vô tri, nỗi đau mất đi một người đàn ông tôi vẫn chịu đựng được.

“Tâm Âm.....” Anh khẽ gọi tôi đang trong trầm tư, hai tròng mắt cực nóng chờ mong lời đáp lại của tôi.

“Vì sao anh lại nói với cô ấy những lời đó?”

Tôi thắc mắc là bọn họ không phải đang bàn chuyện chính sao, vậy thì vì sao anh lại nói với cô ta những lời kia.

“Có lẽ anh là một tên khốn, nhưng không phải một kẻ ngốc. Cô ấy ngoại trừ phần tình cảm ngày xưa ra, vẫn còn ảo tưởng cùng khát vọng nào đó với anh. Về điểm ấy anh đã sớm biết. Trước đó cô ấy không có hành động gì, nên anh cũng không cần thiết làm gì lại. Nhưng hiện giờ cô ấy đã làm, từ buổi yến hội của Niếp Phong cho tới chuyện hôm nay, anh đều nhìn ra. Nếu đã quyết định toàn tâm toàn ý chung sống với em, anh sẽ không tiếp tục treu hoa ghẹo nguyệt nữa. Mà Kỉ Lan..... tuy rằng anh cũng không muốn quy cô ấy thành cùng loại với những hoa cỏ kia, nhưng sự thật chính là như vậy.”

“Anh thật sự đã nói thẳng tất cả với cô ta rồi ư.” Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt đen của anh.

“Ừ.” Anh nghiêm túc gật đầu.

“Về sau chuyện của cô ta, anh sẽ không hỏi đến, sẽ không quan tâm nữa chứ?”

“Sẽ không. Cũng như em đã nói, rất nhiều chuyện tình cảm chính là vì sự áy náy cùng quan tâm của bạn trai cũ mới tạo ra rất nhiều phiền toái không cần thiết. Gần đây anh đã thực sự nhận ra được điều này. Nếu đã không muốn quay lại với cô ấy, thì nhân từ quá nhiều cũng chính là tội ác. Vả lại, anh thật sự không muốn để em phải cảm thấy khó chịu, uất ức nữa.” Anh đau lòng nhìn tôi, trong đôi mắt lóe lên một loại ánh sáng chưa từng xuất hiện bao giờ.

Ánh sáng kia, tôi không phải không biết, đó là ánh sáng trong mắt Niếp Phong cùng Quý Phong Nhiên đều có.

Đó là yêu, đó là ánh mắt yêu thương. Đó là ánh mắt yêu thương ngay đến cả hai tròng mắt cũng muốn hàm chứa người mình yêu.

Anh, thật sự đã thay đổi.

Anh, thật sự đã yêu tôi.

“Tâm Âm?” Anh cười nhìn tôi đang ngẩn người.

“Sao?”

“Bây giờ một chút đáp lại với anh được không? Tuy rằng sống đến bây giờ cũng đã từng có không ít phụ nữ, nhưng nói về chuyện yêu đương thật sự là anh không hề biết gì cả.” Anh tự giễu nói, trong giọng nói ẩn chứa trào phúng cùng sự ngốc nghếch của mình trước kia.

“Cho nên anh mới hơi một tí đã muốn cùng em lên giường? Nghĩ rằng như vậy thì có thể giải quyết vấn đề sao?” Tôi nhin không được trách móc anh. Màn kịch liệt trong ô tô vừa rồi kia đến bây giờ tôi vẫn còn cảm nhận được rõ ràng.

“.....” Anh xấu hổ nhìn tôi, vẻ mặt hối lỗi.

“Bỏ đi, cơ thể anh chính là hormone nam tính tiết ra quá thừa.” Tôi quyết định tha thứ cho anh.

“Ừm.” Anh ngoan ngoãn gật đầu, giống một học sinh đang nghe dạy bảo.

“Phụ nữ trong mắt anh thật sự chỉ có công dụng giải quyết nhu cầu sinh lý thôi sao? Còn Kỉ Lan? Em không cảm thấy giữa hai người chỉ là quan hệ như vậy.”

“Vào thời điểm đó anh mới hai mươi tuổi, cô ấy cũng chỉ có mười tám mà thôi. Tình cảm hiển nhiên sẽ không phức tạp đến mức đó. Hơn nữa là cô ấy theo đuổi anh, cho nên ngày thường đều ngoan ngoãn giống như một búp bê. Vấn đề rất ít nảy sinh, cãi nhau cũng chưa từng có.”

Nghe anh nói về đoạn hồi ức trước đây, tôi cũng không khỏi nhớ lại đoạn tình cảm cùng Niếp Phong.

“Anh chính là số mệnh rất tốt, các cô gái đều luôn vây xung quanh anh. Căn bản không cần hết lòng hết sức đi tranh giành, tự nhiên cũng có người tự dâng đến nơi, đúng không?” Thu suy nghĩ lại, tôi nhìn anh nói.

“Đúng.” Anh gật đầu. Trong giọng nói không có kiêu ngạo cùng tự hào của đàn ông, mà chỉ là thản nhiên trần thuật.

“Có lẽ em hẳn phải bắt anh theo đuổi em hàng tuần, mới quyết định tiếp xem có muốn chung sống với anh hay không.” Tôi chậm rãi nói, rồi nhìn anh từ trên xuống dưới.

“.....”

Anh ngẩn ra, con ngươi đen gấp gáp nhìn tôi chăm chăm.

“Kính ngạc sao? Em thấy mình chính là đã dễ dàng dung túng cho anh quá.”

“Anh trước đây thật sự là một tên khốn.” Mặt anh lộ vẻ áy náy nói, lúc nhìn tôi lại tràn ngập cảm kích.

Giống như vì tôi chịu tiếp nhận hàng thứ phẩm như anh, mà biểu đạt lòng biết ơn.

Tôi không nén được mà nở nụ cười.

Thật sự.

Một người đàn ông hô mưa gọi gió trên thương trường như thế, lại sẽ cảm thấy mình là một loại hàng hóa hạ đẳng. Sự hăng hái, cuồng dã, tự tin ngày xưa của anh, giờ khắc này thật sự đã không còn tồn tại nữa.

Có lẽ câu nói kia của một số người là đúng.

Đàn ông có thể có được một đế quốc, chinh phục được cả thế giới, nhưng sẽ luôn có một phụ nữ có thể làm anh ta cảm thấy thất bại bất tài, thậm chí là vô dụng.

Mà tôi, đã trở thành người phụ nữ kia của anh.

“Anh thế sau này tuyệt đối sẽ không để em phải khó xử, để em phải đau lòng. Nhưng xin em, ngàn vạn lần đừng thử thách sức chịu đựng của anh nữa.” Anh mang vẻ mặt đáng thương.

“Anh có ý gì đây?” Tôi cười cười, thật ra đã biết anh muốn nói đến cái gì.

“Đầu tiên là Niếp Phong, hai người mờ ám ở trong một phòng, em còn nằm trên giường anh ta! Còn Quý Phong Nhiên nữa, em đeo tạp dề nấu cơm, rửa chén cho cậu ta! Anh thật sự cũng sắp sụp đổ mất! Dù trái tim có mạnh mẽ, thân thể có cường tráng, cũng không chịu nổi tra tấn như vậy.....”

“Ai bảo anh biến mất cùng Kỉ Lan làm chi.” Cho tới bây giờ tôi cũng không phải một phụ nữ chịu khổ, chịu nhục. Điểm ấy, anh hiểu rất rõ.

“Anh biết là anh không đúng trước. Nhưng ngay vào lúc anh cùng Kỉ Lan giải quyết rõ ràng xong, đang vui vẻ chuẩn bị báo với em, lại phát hiện em chẳng những không thấy bóng dáng, còn bị tên nhóc Quý Phong Nhiên kia đưa đi mất. Tất cả cảm xúc phẫn nộ, lo lắng, khẩn trương đều bùng nổ. Anh quả thực giống như phát điên, phái người tìm kiếm tất cả những nơi Quý Phong Nhiên có thể mang em tới, cuối cùng lại tìm được em trong nhà cậu ta.” Anh mang vẻ mặt khó chịu nói xong, hiển nhiên là bị việc tôi đối tốt với Quý Phong Nhiên làm tổn thương. [NV: hơ hơ, tội nghiệp anh í quá =))]

“Yêu đương là cả hai người, cảm giác tổn thương là hai bên đều sẽ sinh ra. Nếu anh toàn tâm toàn ý với em, ngay cả liếc nhìn Kỉ Lan một cái cũng không thì em cũng tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Ngoài miệng nói thế, nhưng vẫn giữ lấy tay anh đang áp trên hai má tôi.

“Về sau giữa chúng ta sẽ không có hiểu lầm nữa. Mà anh, cũng sẽ không làm ra chuyện gì khiến em phải cảm thấy khổ sở. Kỉ Lan, cũng không phải là trách nhiệm của anh. Có em, trong lòng chứa đựng một người tốt đẹp như em, anh đã cảm thấy đủ rồi.” Anh trịnh trọng hứa hẹn, con người đen cực nóng tỏa ra tia sáng hy vọng.

“Ừm.” Tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhìn anh cười.

Có lẽ tôi quả thực đã nghiêm trọng quá mức rồi, đối với một người đàn ông như Lôi Nặc mà nói, rất nhiều thứ, vẫn là mới mẻ, rất ít gặp phải.

Mà tôi, nếu đã trở thành người dẫn đường cũng ắt phải gánh vác phiêu lưu cần có. Cũng như, sẽ đạt được cái mình muốn nhiều hơn so với người bình thường.

“Em có thể đồng ý với anh một việc không?” Anh thâm tình nhìn tôi, thấp giọng hỏi.

“Hửm?”

“Đừng tiếp xúc quá nhiều với Niếp Phong và Quý Phong Nhiên nữa.” Con người đen cực nóng như là muốn nuốt trứng tôi mà đợi câu trả lời thuyết phục của tôi.

“Phải xem biểu hiện của anh đã. Đương nhiên em cũng sẽ không vô vị mà vài ba ngày lại gây ra một vài chuyện khác người. Có điều trong chuyện tình cảm, đều dựa vào sớm chiều ở chung, anh đối tốt với em, em đối tốt với anh, cũng phải lâu ngày mới có thể hiểu rõ nhau. Em không dám cam đoan trái tim em sẽ mãi mãi ở nơi anh. Dù sao tình yêu, không phải đã hình thành rồi thì không bao giờ thay đổi. Anh thấy thế nào?”

“Anh sẽ không để những kẻ khác có cơ hội. Anh đã nói rồi, em, mãi mãi sẽ là vợ của anh.” Anh giống như tuyên ngôn bày tỏ lòng mình. Kiên định cùng tự tin trong con người đen, làm cho người ta không thể xem nhẹ.

Người đàn ông này, giống như lại khôi phục khí phách cùng phong độ ngày xưa rồi.

Khi đã nhận định một người hoặc việc, thì sẽ tuyệt đối không dễ dàng buông tay. Cũng như khi quyết định bỏ xuống một người cùng việc cũng thế, không hề thương tiếc.

Tôi thấy bộ dáng nghiêm túc như thế của anh, rốt cục bật cười thành tiếng.

“Tốt lắm.” Vô vô khuôn mặt tuần tú nghiêm túc của anh, tôi quyết định bỏ qua cho người này. [NV: hắc hắc, thì ra chị í thử anh í a

]

“Tâm Âm?” Anh lại vẫn như đang lo lắng điều gì, sít sao nhìn tôi chăm chăm.

“Chuyện gì vậy anh?”

“Anh không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, cũng không biết trong cuộc sống còn có bao nhiêu thứ không lường được, nhưng anh hy vọng em đừng dễ dàng từ bỏ, đừng dễ dàng quyết định rời khỏi anh.” Đôi mắt anh chân thành tha thiết, tràn ngập rồi rầm.

Tôi biết đó là một loại khủng hoảng, một loại sợ hãi.

“Vâng..... em đồng ý với anh.” Tôi dịu dàng cười, trấn an thân thể căng thẳng của anh.

“Cám ơn! Thật sự, cám ơn em!” Anh kích động ôm lấy tôi, thật chặt, như là muốn hấp thụ vào thân thể của mình vậy.

“Được rồi mà.” Tôi cười ôm thắt lưng anh, cảm nhận được lồng ngực cực nóng kia.

Không biết qua bao lâu, anh mới chịu từ từ buông tôi ra. Nhưng lập tức lại cùng tôi chui vào ổ chăn, duỗi cánh tay để tôi nằm lên, lại trở về bên cạnh ấm áp nhất kia lần nữa.

Vòng tay ôm chặt thắt lưng anh, tôi dán sát vào anh, giống như chỉ có vậy, mới có thể có nhau trọn vẹn.

Thật sự không biết bắt đầu từ khi nào đã có cảm giác như thế.

Một nửa khác, có lẽ chính là như vậy mà tồn tại.

Nhẹ nhàng hít thở, hơi thở nóng rực, giữa trời đông giá rét này là tốt đẹp như thế.

Phía bên kia giường lớn của tôi, đã có người chiếm giữ. Đêm lạnh lẽo không còn cô độc, trái tim, cũng không còn phiêu bạt nữa.

Tôi, đã có cảm giác của gia đình.....

20. Chương 21

Bây giờ chúng tôi đang chuẩn bị bay đến Hà Lan. Niếp Hoàn Vũ đi ở phía trước, tôi và Lôi Nặc đi phía sau.

Tử Vận, vì cô ấy, tôi quyết định ra nước ngoài động viên trái tim yếu ớt cô độc của cô ấy.

Mặc dù không biết sẽ có bao nhiêu hiệu quả, nhưng ít ra tôi không thể không làm gì.

“Anh không cần đi theo mà.” Tối phòng chờ máy bay, tôi xoay người nhìn Lôi Nặc ở bên cạnh điện thoại đang reo không ngừng.

“Ừ, cứ như vậy đi.” Ngắt điện thoại, anh nhìn tôi cười cười. Duỗi cánh tay ôm tôi vào lòng. “Có một số việc cần sự phê duyệt của anh, nhưng giờ đã giải quyết xong cả rồi.”

“Em đi gặp Tử Vận, anh có gì phải lo lắng chứ?”

“Người nhà họ Niếp, anh đều lo lắng.” Về mặt anh mang ý cười, trang phục đơn giản thoải mái, nhìn qua cực kỳ mê người.

“Anh Niếp không xấu.” Tôi nhìn Niếp Hoàn Vũ đứng ở cách đó không xa một cái.

“Để vợ mình cùng đi Hà Lan với đối thủ cạnh tranh? Anh không độ lượng nhiều như vậy.” Anh cười hờn nhẹ lên mặt tôi.

“Được rồi.” Thẹn thùng đẩy anh ra, không muốn quá mức thân mật ở nơi công cộng.

“Huống hồ, có lẽ gần đây bị em làm thành thói quen, một mình trông coi phòng anh sẽ không ngủ được.” Về mặt anh cười xấu xa.

“Đáng ghét! Hàng đêm miệt mài! Mấy ngày này anh nên nghỉ ngơi cho tốt mới đúng đấy!” Tôi lườm anh một cái, nhớ tới sức lực mãi mãi cũng dùng không hết của anh.

“Không, không, vì thế hệ sau của chúng ta, anh còn phải càng chăm chỉ hơn một chút mới đúng.” Anh lắc đầu, về mặt xán lạn nói, tay còn không quên sờ sờ bụng tôi.

Tôi vừa buồn cười vừa tức giận nhìn anh, phát hiện ra mặt vô lại của người này thật đúng là không dám khen tặng. Thậm chí còn có thể tưởng tượng ra được khi anh còn bé, là một đứa nhỏ bướng bỉnh phá phách đến cỡ nào. Nhắc tới điểm ấy, tôi còn thật sự vì thế hệ sau mà lo lắng.

“Được rồi, đi thôi.” Đã đến thời gian đăng ký, Niếp Hoàn Vũ đi tới cho chúng tôi biết.

Nhìn phía ngoài cửa sổ, phát hiện máy bay tư nhân của anh ta đã đứng trên sân đậu máy bay rộng lớn kia.

Hành trình đi Hà Lan lần này, ngoại trừ vì Tử Vận ra. Mặt khác còn vì người đàn ông vừa lên máy bay đã ngủ say bên cạnh tôi này nữa.

Sinh nhật anh sắp đến. Tôi dự định lặng lẽ mang đến một sự kinh ngạc vui mừng cho anh, đương nhiên ông lớn này vẫn chưa hay biết gì đâu. Thật ra nếu không phải anh kiên trì không đi cùng không được, tôi còn thực sự phải nghĩ nên mở miệng thế nào để bảo anh đi cùng nữa.

Nghiêng người nhìn khuôn mặt anh lúc ngủ, vành đen ở đáy mắt có thể thấy rõ ràng. Vì hành trình lần này, anh phải bận rộn mấy ngày mới xử lý xong lượng công việc khổng lồ. Vài buổi tối, lúc tôi chợt tỉnh giấc đều phát hiện đèn ở phòng đọc sách của anh vẫn sáng.

Thật sự là vất vả cho anh. Đây là lần đầu cùng anh xuất ngoại du lịch, tôi rất phấn chấn. Bởi vì đám cưới của chúng tôi, đến cả tuần trăng mật cũng không có. Trước đây vẫn thấy không sao cả, nhưng giờ nghĩ lại, cũng là một tiếc nuối không nhỏ.

Đắp lại tấm thảm đã bị tuột xuống cho anh, sờ sờ tóc anh, cuối cùng lại hôn một cái lên trán anh xong, mới ngoan ngoãn ngồi ổn định, nhắm mắt, tiến vào trạng thái lơ đãng.

.....

Máy bay tiếp đất, đã là mười một, mười hai tiếng sau. Vì đã là buổi tối nên chúng tôi đi thẳng về khách sạn nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Tử Vận lâu ngày không gặp, đã là chuyện của ngày hôm sau.

Nhìn thân thể gầy yếu cùng về mặt tiêu tụy của cô ấy, lòng của tôi cũng bắt đầu đau.

Xa cách chưa đến một tháng thế mà cuộc sống của chúng tôi lại xảy ra nhiều biến hóa lớn như vậy.

“Cậu cùng anh ấy còn có thể không?” Cầm tay cô ấy, tôi nhẹ giọng hỏi.

Sau một đoạn ôn chuyện cậu khóc mình khóc, tôi đi vào đề chính.

“Không biết nữa.” Cô ấy mệt mỏi lắc đầu, lộ ra một nụ cười chua xót.

Dáng vẻ tuyệt đẹp, cho dù là không thoa son phấn, tiêu tụy không thể tả thì vẫn đẹp đến làm cho người ta run sợ.

“Tử Vận, bất kể cậu chọn sống một cuộc sống như thế nào, mình cũng đều hy vọng cậu có thể hạnh phúc. Sau này đau lòng cũng thế mà khổ sở cũng vậy, đừng quên còn có mình.”

“Ừ.....” Cô ấy điềm điềm gạt đầu, vành mắt bắt đầu ướt át. Hít sâu một hơi, nhìn tôi lại lên tiếng: “Đừng nói mình nữa, còn cậu? Gần đây tốt không?”

“Mình cũng coi như tốt. Tuy rằng không phải thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng không có gì trở ngại.” Sơ sài nói qua, cái mà tôi quan tâm hơn hiện giờ chính là thể xác và tinh thần cô ấy.

“Anh ta là thể nào vậy?” Tử Vận nhìn lướt qua Lôi Nặc ngồi ở phòng khách, quay đầu hỏi tôi.

“Lãng tử quay đầu.” Bốn chữ đơn giản, đủ để hình dung tất cả.

“Ừ.....” Tử Vận hiểu ý cười cười, nhìn tôi: “Cậu bây giờ, đã khác rồi.”

“Vậy ư.”

“Đang yêu. Phụ nữ có tình yêu tưới vào, luôn chói mắt làm người ta không thể không chú ý.”

“Ừ, đối với anh ấy mình có cảm giác tim đập. Bây giờ cũng rất hạnh phúc.” Lướt bớt đi câu dự định có một đứa con, tôi không muốn cô ấy thấy cảnh thương tình.

“Mình mừng cho cậu.” Cô ấy yếu ớt nói.

Tôi cười với cô ấy, yêu thương nhìn cô ấy, hy vọng có thể an ủi vết thương lòng của cô ấy. Nhưng việc duy nhất tôi có thể làm, ngoại trừ ủng hộ cùng quan tâm về mặt tinh thần ra, thực sự cũng không thể làm gì khác.

Dang hai tay, tôi ôm chặt lấy cô ấy.

Đó là thương tiếc giữa phụ nữ, đó là tình cảm giữa bạn bè.

Tôi hiểu, tôi thật sự hiểu sâu sắc nỗi thống khổ của cô ấy.

Không biết làm sao cùng với cảm thán, đều dâng lên trong lòng.

Tôi thật sự không giỏi việc ở cùng người bị tổn thương, cho dù bản thân là một bác sĩ tâm lý. Đối mặt với bệnh nhân khác tôi có thể đánh giá một cách khách quan, từ đó đưa ra một số đề xuất.

Nhưng khi đến lượt người mình thật sự quan tâm, tôi lại chỉ có thể cùng cảm nhận sự thống khổ đó.

Làm bạn cả ngày, chúng tôi tản bộ, tâm sự. Làm tất cả những chuyện có thể khiến cô ấy thoải mái. Lôi Nặc thì giống như một người hầu, giúp chúng tôi làm cái này, cái kia.

Rất muộn, mới rời khỏi phòng ở của cô ấy. Lúc trở lại khách sạn, đã là gần sáng.

Sau khi tắm rửa toàn thân mệt mỏi, tôi gần như là ngã đầu liền ngủ ngay. Trong lúc mơ mơ màng màng cảm giác được Lôi Nặc đắp chăn cho tôi, hôn lên mặt tôi. Mà anh cũng là lần đầu tiên, ngoan ngoãn ôm tôi ngủ, không có bất cứ ý nghĩ không an phận nào.

Trải qua một đêm nghỉ ngơi, cuối cùng tôi đã khôi phục sức sống ngày xưa, vẻ mặt anh cũng sáng láng lên. Anh dẫn tôi dạo chơi danh lam thắng cảnh, di tích lịch sử, giống một quý ông mà theo sát tôi, bảo vệ tôi.

Tử Vận, liền giao cho Niếp Hoàn Vũ. Chuyện giữa những người yêu nhau, vẫn là để bọn họ tự giải quyết tốt hơn.

Vả lại lát nữa, tôi còn chuẩn bị một vài bất ngờ, muốn cùng chúc mừng với anh.

“Em đã nói muốn dẫn anh đến một nơi rồi, vì sao bây giờ trở về khách sạn vậy.” Bị anh nài ép, kéo tới cửa phòng.

Vốn định ở một nơi khác mà Niếp Hoàn Vũ đã giới thiệu để chúc mừng sinh nhật anh, chuẩn bị ổn rồi! Nhưng đều bị anh làm xáo trộn tất cả!!

“Em chờ một chút.” Anh ra vẻ thần bí nhìn tôi, cười đến xán lạn.

“Cái gì vậy?”

“Nhắm mắt lại đi.” Anh vỗ nhẹ mặt tôi, chắn trước cửa phòng.

Không còn cách nào tôi nhìn anh một cái, ngoan ngoãn nghe theo.

“Tốt..... đi theo anh.” Anh nắm tay tôi, mở cửa phòng ra.

“Mở mắt đi.....”

Theo lời anh nói, tôi mở hai mắt, nhưng tại phút chốc lấy lại ánh sáng nhìn thấy được thì đã đứng ở một nơi.

Đây phòng là hoa thủy tiên tím, như đang ở bên trong một biển nước, xinh đẹp khiến người ta lóa mắt.

Lớn đến thế này, chưa bao giờ từng có người nào tặng hoa thủy tiên tím cho tôi. Loại hoa này được Grandia ưa chuộng nhất, mỗi năm chỉ nở bảy ngày. Cực kỳ sang quý, khó tìm.

Thích nó không chỉ vì vẻ ngoài đẹp đẽ của nó, hay tôi thích màu tím nhất. Mà là vì trong ngôn ngữ các loại hoa nó mang ý nghĩa — tình yêu không vụ lợi.

Hoa này được toàn thế giới xưng tụng là sang quý nhất, nay lại bày khắp phòng.

Là vì, đổi lấy nụ cười của tôi.

Tôi làm sao có thể không cảm động, làm sao có thể không động lòng. Chưa từng nói với anh cái mình yêu thích bao giờ, nhưng anh không những đã biết, mà còn lại làm được.

Có một số thứ không phải có tiền là có thể mua được, hoa thủy tiên tím này sở dĩ quý giá, chính bởi vì nó rất hiếm.

Không biết anh phải vận dụng bao nhiêu sức người sức của để làm những thứ này, có điều tôi biết, anh quan tâm tôi rất sâu sắc.

“Tâm Âm?” Sau lưng truyền đến giọng nói của anh.

Tôi hoàn hồn, xoay người sang. Dịu dàng động tình nhìn anh, chăm chú nhìn anh.

Muốn nhìn thử xem trong đầu người này rốt cuộc là nghĩ cái gì!

Để đổi lấy nụ cười của hồng nhan, thật sự đã ném tiền của đi rồi!

“Tâm Âm?” Vô cùng khẩn trương nhìn tôi, bàn tay to hươ hươ trước mắt tôi.

“Ai bảo anh tiêu tiền bừa bãi vậy!” Sau một lúc lâu, nhận được chính là một câu chất vấn như vậy của tôi.

“Ách?” Anh lập tức sững sờ tại chỗ. Nghĩ đến anh luôn sắc bén khôn khéo, cũng có thời điểm không biết làm sao thế này.

“Ha ha ha ha.....” Tôi vui vẻ nở nụ cười, khuôn mặt cổ ra vẻ nghiêm túc cũng cười như nở hoa.

Bỗng nhảy lên ôm anh, như chú gấu mà ôm anh.

“Cảm ơn anh.....” Nhẹ giọng ngọt ngào ghé vào tai anh nhắn gửi lòng biết ơn của mình.

“Em vui vẻ là được rồi.” Anh nhảy nhót nói, tâm tình cũng tốt lên. Bắt đầu ôm tôi xoay vòng quanh.

Người muốn đem đến bất ngờ, vốn phải là tôi. Nhưng lại bị người đàn ông này giành trước.

Đẩy anh đi vào tắm rửa, tôi lặng lẽ bố trí ổn thỏa mọi thứ.

Thôi được, đâm lao đành phải theo lao vậy.

Chỉ chốc lát, anh toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái đi ra khỏi phòng tắm, thay một bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái.

“Ông xã.....” Tôi dịu dàng gọi anh, ý bảo anh ngồi xuống.

“Gì vậy?”

Tôi ra vẻ thần bí cười cười, ẩn dụng cụ điều khiển từ xa trong tay.

Những phục vụ ở bên ngoài đẩy cửa đi vào, bánh ngọt, món ăn, toàn bộ đưa đến, miệng còn hát bài hát mừng sinh nhật.

Anh lập tức sững sờ tại chỗ, nhìn những người này lục tục ra ra vào vào, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của tôi.

Kéo anh vào bàn ăn, bảo những người phục vụ đi ra.

“Sinh nhật vui vẻ.” Tôi chân thành đưa món quà đã được gói tỉ mỉ.

“Ách.....” Anh theo bản năng nhận lấy, dường như vẫn còn đang kinh ngạc.

Món quà được gói tinh xảo, trong giấy lát liền hiển hiện trước mặt anh.

Một bức chân dung tôi tự thêu hiện ra trước mặt anh. Không lâu trước tôi nhân dịp lúc anh làm việc đã lên chụp được vẻ mặt chuyên tâm kia, tìm người làm thành bức tranh thêu chữ thập, tôi dùng từng đường kim mũi chỉ thêu thành. Thật sự tích tụ rất nhiều tâm huyết.

Tuy rằng không bằng được hoa thủy tiên tím của anh, nhưng lại là tấm lòng chân thành nhất của tôi.

“Tâm Âm.....” Anh cảm động nhìn tôi, hồi lâu mới lên tiếng.

“Dạ?”

“Sau khi lớn lên, anh đã cấm tất cả mọi người làm sinh nhật cho anh.....”

“Vì sao vậy?” Tôi khó hiểu nhìn anh.

“Bị quá nhiều người chăm sóc cũng không phải một việc tốt. Bên ngoài thì như sống những ngày ‘chúng tinh phủng nguyệt’(những ngôi sao quây quanh mặt trăng), nhưng thực chất là phải tiếp nhận những huấn luyện quá sức với mình. Lúc tuổi còn rất nhỏ, thì cái nghe thấy đã chỉ toàn là gia tộc, gia tộc! Con phải làm thế này, con không được làm thế kia! Tiêu điểm chú ý của mọi người đều ở trên người, dù việc tốt hay xấu của mình cũng sẽ bị phóng đại vô hạn. Anh từ thần đồng nhỏ tuổi biến thành phá gia chi tử, cũng bắt đầu từ thời gian đó.”

“A.....” Đau lòng nhìn anh, trong đầu không ngừng hiện ra thời thơ ấu của anh.

“Khi còn bé, điều anh thường xuyên chất vấn cha mẹ chính là, tại sao chỉ sinh ra mình anh! Tại sao không sinh thêm vài người nữa mà cứ bắt một mình anh chịu tội! Những lúc hỏi như vậy đều sẽ bị khiển trách nghiêm khắc. Nhưng mỗi khi anh không vui đều sẽ nói những lời giống như không nên sinh ra anh linh tinh. Mãi đến khi từ chỗ bà nội nghe được chuyện mẹ vì sinh anh mà khó sinh.”

Tôi nắm tay anh, cổ vũ.

“Thật ra không phải mẹ không muốn sinh thêm, mà là vì sinh anh ra, bà mới mất đi cơ hội đó. Sinh nhật, cũng bắt đầu bị cấm kể từ ngày đó. Anh không cho rằng đó là ngày đáng để kỷ niệm, cũng không cho ai chúc mừng.”

“Em.....”

“Không sao.” Anh dịu dàng nhìn tôi, xoa mặt tôi, “Tấm lòng của em quan trọng hơn tất cả.”

“Cho nên anh mới muốn thật nhiều con sao? Có một nửa là vì mẹ, phải không?”

“Một nửa là vì mẹ, một nửa khác là vì giảm bớt gánh nặng sau này cho đứa nhỏ. Nỗi khổ của con trai một, anh đã thể nghiệm sâu sắc.”

“Vậy chúng ta liền sinh thật nhiều con, được không?” Tôi cười nhìn anh, trong ánh mắt tràn ngập tình cảm dịu dàng.

“Thật sao! Em bằng lòng sinh bốn đứa chứ?” Anh kinh ngạc vui mừng thốt ra.

“Bốn đứa?!” Tôi có chút sợ.

Xem ra con số này đã được lên kế hoạch sẵn trong lòng anh từ lâu rồi.

“Nhiều nhất là ba đứa!” Trong bụng tôi chỉ có thể chấp nhận bấy nhiêu.

“Nhiều hơn một đứa cũng có khác mấy đâu.” Anh cười thuyết phục tôi.

“Ai ya ~ đó là quá nhiều rồi!”

“Tính sau, tính sau.” Anh cười khanh khách, vẻ mặt nghịch ngợm.

“Anh mau ước một điều đi rồi thôi nén!” Tôi giục anh, mắt thấy cây nến kia đã sắp cháy hơn phân nửa .

“Ừm.” Anh nhắm mắt lại, làm theo lời.

“Xong rồi.”

“Anh ước gì thế?” Tôi tò mò hỏi.

“Bí mật, sau này thành hiện thực rồi mới nói với em.” Anh thần bí cười.

Lườm anh một cái, có ý muốn bảo anh cắt bánh ngọt. Tuy rằng anh cực kỳ không thích ăn đồ ngọt, nhưng dưới sự thuyết phục của tôi cũng ăn khoảng hai miếng lớn.

Bữa tối, được tiến hành vui sướng ngọt ngào. Chúng tôi chuyện trò vui vẻ, lập kế hoạch tỉ mỉ cho tương lai, tưởng tượng về một ngày mai tốt đẹp.....

Chuyến đi rất vui vẻ. Người trọng sắc khinh bạn như tôi gần như đã quên mất mục đích của chuyến đi này. Bốn ngày sau, tôi cùng Lôi Nặc bay về nước. Niếp Hoàn Vũ thì vẫn ở lại, xem ra lần này bất luận là tốt hay xấu, cũng đã có một kết quả.

.....

Ánh mặt trời buổi chiều làm tôi ấm áp. Thời khắc khuôn mặt tràn đầy nụ cười, trong lòng cũng thấy ấm áp.

Lúc này tôi đang trên đường đi đến bệnh viện. Chu kỳ kinh nguyệt đã chậm, trong lòng thầm vui mừng. Ngay cả que thử thai cũng không mua, đi một mạch tới bệnh viện cho chắc chắn.

Làm xét nghiệm, so với cái gì cũng chuẩn hơn.

Đi vào bệnh viện tư nhân có điều kiện tốt này, bác sĩ phụ khoa của tôi trực tiếp đi ra đón. Không biết có phải do sức ảnh hưởng của tiền bạc hay không mà ngay cả bác sĩ ngồi trong phòng cũng phải ra cửa đón khách.

“La tiểu thư đã đến rồi.” Bác sĩ Lý có vẻ mặt hiền lành cười tủm tỉm. Bà ấy nhìn qua cũng khoảng hơn năm mươi tuổi, nhưng vẫn giữ ý tứ.

“Bác sĩ Lý.”

“Đã sắp xếp ổn cả rồi, đợi lát nữa làm xét nghiệm xong, tất cả liền rõ ràng.” Bà ấy vừa đi vừa nói chuyện.

Đi đến trước cửa, còn giúp tôi mở cửa phòng ra, ý bảo tôi đi vào trước.

“Cảm ơn.” Lễ phép nói lời cảm tạ, tôi đi vào trong.

Cô y tá ân cần hiểu ý người đã chuẩn bị tốt. Tôi quay đầu nhìn thoáng qua bác sĩ Lý, rồi đi theo cô ấy vào trong.

Không lâu sau, toàn bộ kiểm tra xét nghiệm đều hoàn tất.

Tôi được đưa đến phòng nghỉ thoải mái, chờ kết quả của bác sĩ.

Cảm giác nôn nóng, tôi cuối cùng cũng cảm nhận được. Nghe đồng hồ báo giờ trên tường kêu tíc tắc, nhìn kim đồng hồ từng chút từng chút chuyển động. Loại tâm trạng vừa háo hức lại vừa khẩn trương này, thực sự là tra tấn làm lòng người khó chịu.

Sau một lúc lâu, cửa cuối cùng cũng đẩy ra, bác sĩ Lý đi vào.

Sắc mặt đã không còn vui vẻ như lúc mới gặp tôi, giờ phút này lại trầm trọng như hai người khác nhau.

“Bác sĩ Lý.” Tôi khẽ gọi bà ấy.

Một dự cảm không rõ ràng nảy sinh trong lòng, tim bắt đầu đập dồn dập, khẩn trương gần như sắp đổ mồ hôi.

“La tiểu thư ngồi xuống trước đi, chúng ta từ từ nói chuyện.” Bà ấy nở nụ cười an ủi, rất dễ nhận ra. Khiến tôi càng khẩn trương hơn.

Cùng lắm là không mang thai thôi, bà ấy cần gì phải trầm trọng như thế.

“Sao vậy ạ?” Tôi nắm chặt nắm tay, ngón tay bấm vào trong thịt.

“Ừm..... Thật đáng tiếc, cô không mang thai.”

“.....”

Cho dù vừa rồi cũng đoán là vậy, nhưng khi thật sự nghe thấy kết quả, sự mất mát trong lòng vẫn lớn đến khiến tôi phải từ từ bình tĩnh lại.

“La tiểu thư?” Bác sĩ Lý mang vẻ mặt lo lắng gọi tôi.

“À..... vâng, tôi chỉ là thấy triệu chứng rất giống. Cho nên.....” Tôi suy yếu nói xong, đầu óc đã gần như không hoạt động nữa.

“La tiểu thư, thật ra cái tôi muốn nói là một chuyện khác.” Bác sĩ Lý thật cẩn thận mở miệng.

“Xin cứ nói.....”

“Kết quả kiểm tra vừa rồi cho thấy cô bị lạnh tử cung, ngoài ra bên trong màng cũng có chút khác thường. Bởi vì khác thường này là bẩm sinh nên không ảnh hưởng đến sức khỏe của cô. Nhưng..... nhưng nếu muốn mang thai, chỉ sợ.....”

“Chỉ sợ cái gì?”

“Tỷ lệ thật sự là rất thấp.”

“Thấp..... bao nhiêu?” Tôi gần như run run lên tiếng, chua chát dâng lên trong lòng, nước mắt gần như khó có thể khống chế.

“Gần như không có khả năng.”

Mấy chữ rõ ràng rành mạch, đủ để hủy diệt mọi hy vọng của tôi. Nước mắt không nén được mà trào ra, tâm trạng hoàn toàn suy sụp. Bản kế hoạch tương lai tốt đẹp, trong chớp mắt như bị người ta xé nát thành từng mảnh, lòng tôi cũng theo đó mà tan nát.

Hít thở dần dần cảm thấy khó khăn, nước mắt lại gần như nhấn chìm tôi. Tê liệt ngồi trên sofa, tôi cảm thấy mình bắt đầu phát run.

Cho đến giờ phút này, tôi mới ý thức được rằng mình muốn một đứa con đến thế nào, là muốn vì anh mang thai thế hệ sau đến thế nào.

Vẻ mặt dịu dàng kia của Lôi Nặc không ngừng hiện lên, đó là vẻ mặt háo hức cùng vui mừng khi tôi đồng ý sinh con càng làm cho tôi đau đớn.

Làm sao bây giờ? Tôi phải làm gì bây giờ?

Ông trời.....

Rốt cuộc tại sao ông phải tàn nhẫn như vậy! Cướp đi quyền lợi làm mẹ của tôi! Cướp đi cơ hội hưởng thụ hạnh phúc gia đình của tôi!

Suy sụp che mặt khóc nức nở, tôi rất sợ hãi.

Thật sự rất sợ hãi! Nỗi bất lực thế này, cuộc đời tôi chưa từng có bao giờ.....

“La tiểu thư.” Bác sĩ Lý đã đi tới, muốn an ủi cõi lòng đã tan nát của tôi.

“Tôi thật sự rất xin lỗi.”

“Không.....” Tôi lau nước mắt, suy yếu lắc lắc đầu, “Thật sự, thật sự một chút hy vọng cũng không có sao?”

Câu hỏi gần như tuyệt vọng, trong lòng tôi cũng đang lặng lẽ rỉ máu.

“Tỷ lệ thật sự quá thấp.....” Bác sĩ Lý đau lòng nhìn tôi, bất đắc dĩ lắc đầu. Kề sát đến giống như an ủi tôi mà nói “Nếu như, La tiểu thư và Lôi tiên sinh bằng lòng, cũng có thể thử thụ tinh ống nghiệm.”

“Ống nghiệm?”

Ống nghiệm lạnh lẽo kia sao?

Nước mắt lại không ngừng trào ra lần nữa, tôi thống khổ lắc đầu.....

21. Chương 22

Trời, tối từ khi nào, tôi không biết. Tuyết, rơi từ khi nào, tôi cũng không biết.

Tôi đi trong gió lạnh rất lâu, đã dần dần lạc đường.

Mệt mỏi ngồi xổm dưới ngọn đèn đường, tôi thử nghỉ tạm một lúc để tìm kiếm phương hướng.

Gương mặt của mẹ dần dần hiện lên, loại tình cảm ỷ lại cũng nhanh chóng dấy lên.

Gọi điện thoại về nhà, lái xe rất nhanh đã tìm được vị trí chính xác của tôi. Nói thật, tôi đã thất vọng. Tôi hy vọng người xuống xe là mẹ, chứ không phải chú Lý quen thuộc.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn đang trên đường về nhà mẹ đẻ. Đêm nay, tôi cần yên tĩnh, cần cuộn trong nhà mình, ổn định tâm trạng.

Giờ phút này, cho dù là ngôi nhà vẫn bị tôi coi là lạnh lẽo kia, cũng có cảm giác ấm áp. Mẹ vẫn ngồi ở dưới lầu, đánh giá các loại mỹ vị, cha nhất định là đang bí mật mưu tính gì đó trong phòng đọc sách. Trong ngôi nhà trống trải, không có chút sinh khí nào. Nhưng giờ phút này cái loại cảm giác quen thuộc ấy lại làm cho tôi vô cớ xúc động.

Nói qua loa vài câu với mọi người xong, tôi đi thẳng lên lầu. Nằm bên trong căn phòng công chúa được bố trí theo ý muốn của mẹ, tôi chuẩn bị ngủ thẳng một giấc không muốn dậy nữa.

Trốn tránh cũng vậy, mà cái khác cũng thế, tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt. Thật sự, vẫn chưa chuẩn bị tốt.

Giống như là bị báo cho biết đã mắc bệnh nan y, nhưng thân thể bạn lúc này lại vẫn khỏe mạnh không có chút cảm giác bất bình thường, nên tôi khó có thể tiếp nhận!

Tôi rõ ràng là một người khỏe mạnh biết mấy, nhưng lại cứ bắt tôi không hoàn toàn khỏe mạnh như vậy! Nếu tôi biết được tin này vào lúc không mong muốn có con, thì sẽ không khó chịu giống như bây giờ. Cái loại cảm giác này như là được nâng lên tận trời, rồi lại đột ngột ngã xuống mặt đất, làm cho người ta đau đến không thể chịu đựng.

“Tâm Âm.....” Ngoài cửa truyền đến giọng của mẹ, gần như chưa đợi tôi trả lời, bà đã đi thẳng vào.

Tôi trùm kín chăn không muốn gặp bất kỳ ai, bao gồm cả bà.

“Lôi Nặc gọi điện đến, rất lo lắng cho con. Con bé này, khóa cả di động làm gì vậy! Hai đứa cãi nhau sao?”

“Dạ không.” Suy yếu chui từ trong chăn ra, tôi ra hiệu nhờ mẹ tắt đèn lớn đi. Ánh sáng chói mắt kia làm cho tôi chịu không nổi.

“Dạo này không được tốt sao? Mẹ còn tưởng hai đứa là vợ chồng son ân ái đấy.” Mẹ đứng dậy, giúp tôi tắt đi ánh sáng cực mạnh kia.

“Mẹ.....”

“Sao?”

“Mẹ nói có phải đàn ông đều hy vọng vợ mình vì mình mà mang thai thể hệ sau hay không?”

“Chuyện đó còn phải hỏi sao, nổi dãi tông đường mà. Nhưng sao con lại hỏi cái này? Các con..... muốn có con rồi ư?”

Tôi im lặng không nói.

“Không phải vì chuyện này mà về nhà mẹ đẻ chứ. Sinh con là thiên chức của phụ nữ, tốt đẹp vô cùng! Con không muốn sinh sao?”

Tôi suy yếu lắc đầu. Không phải không muốn, mà là không thể. Bỗng nhiên mũi cay cay, tôi hít thở nhẹ, sợ sẽ khóc lên.

“Là muốn hay không muốn?” Thực hiển nhiên mẹ không thể hiểu được tâm trạng của tôi giờ phút này, vẫn không ngừng hỏi.

“Mẹ đừng hỏi nữa, con muốn nghỉ ngơi một lát. Mẹ ra ngoài đi.” Không còn sức lực nói xong, tôi lại chui vào ổ chăn. Đưa lưng về phía mẹ, rơi nước mắt.

Đến cả mẹ, tôi cũng không mở miệng được.

Thì tôi phải đối mặt với Lôi Nặc thế nào đây! Tôi không biết nữa.....

“Ài..... sinh con không phải chuyện gì xấu, tuổi con cũng không còn nhỏ, suy nghĩ kỹ lại đi.” Bất đắc dĩ nói xong, mẹ liền đi ra ngoài.

Nước mắt bắt đầu trào ra, tôi rơi vào thật sâu bên trong thống khổ cùng tự trách. Rất lâu, không thể đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, tôi rời khỏi từ sớm.

Một đêm không ngủ, tôi đi thẳng vào văn phòng. Tôi không muốn về nhà, là không dám về nhà. Tôi sợ đối mặt với Lôi Nặc, sợ đối mặt với cặp mắt cực nóng kia.

Tôi thật không muốn nhìn thấy bộ dáng mất mát của anh. Tôi không thể, ít nhất là bây giờ tôi thật sự không thể.

Uống một ly trà xanh tươi mát, tôi hơi mất hồn. Hương vị nhìn như nhàn nhạt kia lại vô cùng đậm đà, vẫn làm cho tôi mê muội.

Mở di động lên, không ngoài ý muốn bên trong tất cả đều là tin nhắn thoại của Lôi Nặc.

Nghe từng lời nhắn quan tâm của anh, trong lòng tôi chua xót. Những lo lắng ấy, những thương yêu ấy, lúc này đều làm tôi đau đớn sâu sắc.

Làm sao bây giờ! Em thật không muốn làm anh thất vọng biết bao. Em phải nói thế nào với anh, nói thế nào với anh việc này bây giờ!

Rì — rì — rì —

Điện thoại rung lên, tôi thấp thỏm nhìn hiển thị số gọi đến trên màn hình, sau khi nhìn thấy không phải Lôi Nặc, mới bắt mắt.

“Mẹ?” Mẹ chồng gọi tới sớm như vậy, nhất định là có chuyện quan trọng nào đó.

“Tâm Âm à, mẹ có chút chuyện muốn nói với con, không biết tối nay con có thời gian không?”

“Tối nay? Dạ, được. Ở đâu ạ?”

“Ở khách sạn Thiên Hiệp Chi Lan, mẹ sẽ cho người đến đón con.”

“Không cần đâu ạ, con biết chỗ đó, tự con đến là được rồi.”

“Ừ, vậy tối gặp.”

Mẹ chồng trước nay đều không có việc không lên Tam Bảo Điện, lần này không biết lại có chuyện gì muốn cho tôi biết.

Tuy rằng mỗi lần bà xuất hiện cũng không có chuyện tốt gì, nhưng tôi bây giờ đã không quan tâm nhiều vậy nữa rồi.

“Em tới sớm vậy sao?”

“A –”

Giọng nói đột nhiên vang lên, luôn luôn sẽ dọa người ta thét chói tai. Quý Phong Nhiên luôn thích thần không biết quỷ không hay như vậy.

“Sao thế? Vành mắt đen đậm như vậy, giống như khổ sở vì cái gì ấy?” Anh ta lượn quanh tôi một vòng, ra sức nhìn.

“Không ngủ ngon.” Tôi thần nhiên nói xong. Uống ngụm trà.

“Ừm, tôi cũng nghĩ vậy. Em đã biết rồi sao?”

“Biết gì?”

“Chuyện của Kỉ Lan ấy.”

“Cô ta thế nào?”

“Xem ra em vẫn chưa biết. Tôi cũng là sáng nay đọc báo mới biết là xảy ra chuyện gì. Đêm qua Niếp Phong cũng không nói rõ ràng lắm.” Anh ta vừa nói vừa tùy tiện đi vào. Trong tay cầm sandwich đã cắn một nửa và một tờ báo.

“Chuyện gì vậy?” Mày tôi nhíu chặt, vốn đã đủ đau đầu rồi, Quý Phong Nhiên đúng là có cách làm sự việc càng nghiêm trọng hơn.

“Cầm xem đi.” Anh ta đưa tờ báo cho tôi, còn mình thì ngồi lên sofa bắt đầu hưởng thụ bữa sáng.

Tôi buồn bực nhận lấy. Tình cảnh này là quen thuộc như vậy. Thời điểm đó anh ta cũng là không hề gì như thế này mà ném cho tôi một quả bom.

Tiêu đề cực lớn, rõ ràng khiến người ta không thể không chú ý.

[Thiếu gia Cố thị cưỡng gian thiên kim Kỉ gia! Bên nữ không thuận theo, phải chịu khổ bị đánh tàn nhẫn!]

Phía dưới tiêu đề bắt mắt, là ảnh chụp ghép hai người chát vật. Một bên là người phụ nữ Kỉ Lan, với bộ dạng quần áo không chỉnh tề, tóc tai bù xù, khoe miệng còn chảy máu, ở mắt còn có vết bầm tím. Một bên còn lại là cảnh tượng thiếu gia nhà họ Cố bị cảnh sát bắt.

Hai chữ ‘vớ vẩn’ là phản ứng đầu tiên của tôi, không chút nào vì người phụ nữ kia mà nảy sinh cảm giác đồng tình, ngược lại tôi còn cho rằng Cố thiếu gia kia mới là vô tội. Ánh mắt nghi hoặc khó hiểu cùng vẻ mặt phần nộ của anh ta, không phải là bằng chứng tốt nhất ư.

“Việc này có liên quan gì tới tôi sao?” Buông tờ báo kia xuống, tôi tựa vào ghế dựa.

Cho dù không rõ dụng ý của Quý Phong Nhiên, nhưng tôi bây giờ đã không còn tâm tư đi lo người khác ra sao nữa rồi. Cho dù người phụ nữ kia bị người ta cưỡng gian thật, cũng có liên quan gì đến tôi đâu. Tôi trước nay cũng không phải người tốt gì, hiện tại cũng không định giả vờ.

“A, tôi cứ tưởng em là vì chuyện này mà ngủ không ngon.” Quý Phong Nhiên bĩu môi, lơ đãng nói xong.

“Cô ta bị cưỡng gian thì tôi với Lôi Nặc phải cãi nhau sao?” Nhịn không được trừng mắt liếc anh ta một cái, giọng điệu cũng không tốt là bao.

“Tôi không rõ lắm, chỉ là suy đoán mà thôi.” Quý Phong Nhiên sững sốt, hiển nhiên là bị thái độ lạnh lùng của tôi làm giật mình.

“Anh ấy đã không có bất cứ liên hệ gì với người phụ nữ kia từ lâu rồi, tôi tuyệt đối tin tưởng anh ấy.”

Tôi đã không hiểu được tâm tình của mình giờ phút này, Quý Phong Nhiên lại còn suy đoán lung tung càng làm cho tôi nổi nóng. Thậm chí còn cảm thấy vì sao những người này không nhìn thấy chúng tôi bất hòa thì không chịu được vậy!

“Anh ra ngoài đi, tôi muốn yên tĩnh.” Không muốn tăng thêm phiền não nữa, tôi bảo anh ta ra ngoài.

“Em không sao đấy chứ?” Phỏng chừng lúc này anh ta mới cảm thấy chỗ không bình thường của tôi, nhìn tôi chăm chăm với vẻ mặt lo lắng.

“Không sao.”

“Không đúng, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó. Nói với tôi đi, biết đâu tôi có thể giúp đỡ.”

Thở dài một hơi thật sâu, tôi mệt mỏi mở miệng.

“Không cần.....”

Anh ta lại nhìn tôi rất lâu, mới chậm rãi lên tiếng.

“Vậy được rồi, có gì cần thì nhớ tìm tôi. Tôi –”

“Vì sao cô ấy phải tìm cậu?”

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lẽo không chút độ ấm cắt ngang lời nói của Quý Phong Nhiên, bóng dáng quen thuộc đứng ở cửa văn phòng, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn người đàn ông ở bên trong.

“Anh.....” Tôi nhìn anh, có chút nói không nên lời.

“Cung cấp sự giúp đỡ thôi mà.” Quý Phong Nhiên nhìn tôi cười cười, nghênh ngang đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua cửa, còn va vào Lôi Nặc một cái.

“Em làm sao vậy! Điện thoại thì tắt máy, không nói tiếng nào chạy về nhà mẹ đẻ, bây giờ mới sớm như vậy đã tới chỗ làm. Xảy ra chuyện gì! Em có biết anh sẽ lo lắng hay không vậy!” Anh tức giận nổi cáu nói, trong mắt lại lộ vẻ lo lắng.

“Em xin lỗi.....” Tôi thấp giọng nói, nhìn anh, lại nhanh chóng chuyển tầm mắt sang một bên.

Ánh mắt nóng rực kia của anh, cứ như thiêu đốt người mà theo sát tôi.

Nghe anh thở dài thật sâu, tôi gần như quên đi.

“Thật là không còn cách nào với em.” Sững sờ nói xong, anh ôm tôi thật chặt.

Tựa trong vòng ôm ấm áp kia, tôi gần như suy sụp nghẹn ngào khóc rống. Ôm thắt lưng anh, tôi ôm anh thật chặt, thật chặt.

“Tâm Âm.....”

“Dạ?”

“Đừng đột nhiên biến mất như vậy nữa, được không?” Anh dịu dàng nói xong, hôn lên tóc tôi.

“Dạ.” Tôi gật đầu đáp ứng, vành mắt đã ướt ướt.

“Cho dù anh có chỗ nào làm không đúng, em cứ nói thẳng cho anh biết, anh sẽ sửa đổi. Em đừng mất tích nữa.”

“Ừm.” Tôi nỉ non ậm ừ, cảm xúc tồn đọng rất nhiều lại không nói ra được.

“Cảm ơn em.” Anh buông lỏng cánh tay ra, cười nhìn tôi.

Hôn một cái thật sâu, không có tình dục, không có tình cảm mãnh liệt, đơn thuần là hôn tôi, hôn tôi thôi. Sau đó lại ôm tôi vào lòng, khẽ vỗ về.

Bỗng nhiên, thân hình khổng lồ ngả ra, anh gọi tôi.

“Tâm Âm?”

“Sao?”

“Đó là cái gì?”

“Cái gì cơ?”

Né ra vòng ôm của anh, tôi theo hướng ngón tay anh chỉ, nhìn thấy tờ báo Quý Phong Nhiên để lại kia.....

“Anh xem đi.” Tôi cầm đến, đưa tới tay anh.

Vì để cho anh chút không gian, tôi ngồi xuống sofa cách đó không xa, nghỉ ngơi.

Lát sau, anh xem xong. Xoay người lại, nhìn tôi.

“Anh sao vậy?” Tôi không hiểu sự im lặng bây giờ của anh.

“Anh cảm thấy rất buồn.” Anh thấp giọng nói, sắc mặt cũng không tốt bao nhiêu.

“.....” Tôi không nói gì.

“Cô ấy, thật sự thay đổi rồi.” Một lúc lâu sau, anh nói ra một câu như vậy. Rồi đến ngồi cạnh tôi, vươn tay kéo tôi vào lòng.

Tôi hiểu được ý anh, tôi biết anh nhìn ra được sự thật trong tờ báo kia.

Dù sao cũng từng là người yêu, thật giả nhất định sẽ nhìn rõ hơn so với người ngoài.

“Mọi người đều sẽ thay đổi.” Tôi chỉ có thể nói như vậy. Nghe ra được sự thất vọng từ lời nói của anh.

“Có lẽ là trước nay anh vốn chưa từng thật sự hiểu rõ cô ấy.” Anh yếu ớt nói xong, nhìn về phía tôi.

“Không ngủ ngon sao?” Sờ sờ mặt tôi, anh nhẹ giọng hỏi.

Tôi lắc lắc đầu, tựa vào bờ vai anh.

Mệt mỏi, thật sự mệt mỏi quá. Cảm xúc tồn đọng trong lòng, làm cho tôi không chịu nổi gánh nặng.

“Về nhà nghỉ ngơi thôi, ngày mai lại đi làm?” Anh hôn lên trán tôi, thấp giọng nói.

“Ừm.”

Tôi muốn về nhà, trở lại chiếc giường thoải mái kia. Nghỉ ngơi thật tốt một chút, rồi sẽ nói với anh sự thật làm tôi tuyệt vọng kia.

“Đi thôi.” Anh vỗ vỗ tay tôi.

“Anh không đến công ty sao?” Tôi đứng dậy, nhìn anh cả người âu phục giày da.

“Đưa em về nhà rồi sẽ đi sau.” Anh cười cười, đi tới cửa.

Thu dọn đồ đạc xong, xin nghỉ với Quý Phong Nhiên rồi tôi liền đi theo Lôi Nặc về.

Dọc theo đường đi, đều rất im lặng. Anh bật lên chút âm nhạc du dương, để tôi nghỉ ngơi trước một chút.

Nhìn ra được anh thật sự quan tâm tôi, muốn biết tôi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng anh không có hỏi, chính là cho tôi đủ không gian.

Tôi ngồi thẳng dậy, cảm kích hôn lên bên mặt anh. Anh đang lái xe, rõ ràng sửng sốt. Có chút không rõ nên nhìn tôi, không biết tôi vì sao lại đột nhiên làm vậy.

Tôi thần nhiên nở nụ cười, sau đó nhắm hai mắt lại. Không muốn trả lời, cũng không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt tràn ngập nghi hoặc kia của anh.

Sẽ biết, cái gì anh cũng sẽ biết được.

Hãy cho em một chút thời gian nữa, thật sự chỉ cần một chút nữa là được rồi.

Thần kinh căng thẳng dưới âm nhạc du dương ầm áp kia, chậm rãi thư giãn.

Tôi vẫn ngủ. Cho đến khi anh bế tôi lên lầu, đắp chăn bông lên, tôi cũng vẫn mơ mơ màng màng.

Cảm nhận được anh dịu dàng vuốt ve cùng nhẹ nhàng hôn xuống không tính là rõ ràng lắm, tôi nỉ non nói cái gì đó, chính mình cũng không nhớ được. Chỉ cảm thấy hơi thở anh rất gần, vây quanh mình. Cảm giác an toàn mãnh liệt kia, làm cho tôi yên tâm tiến vào mộng đẹp.

Tiếp đó, cái gì cũng không biết nữa.

Lúc tỉnh lại, màn đêm đã buông xuống. Sau khi rửa mặt chải đầu xong, tôi quyết định đến buổi hẹn với mẹ chồng.

Gọi điện cho Lôi Nặc, lại bị chuyển tới hộp thư thoại. Để lại lời nhắn, tôi báo cho anh biết việc mình sắp làm.

Không muốn để anh lo lắng nữa, một người đàn ông cần quản lý sự nghiệp khổng lồ như thế, không cần phải chịu thêm vất vả nữa.

Dọn dẹp lái xe xong, tôi ngồi lên xe. Chậm rãi, rất sớm tôi đã đi tới nhà hàng hẹn trước.

Mẹ chồng là người không thích đến muộn, mà tôi cũng rất tôn trọng bà.

Ngồi trong phòng đặt trước, uống trà, xem tạp chí, thời gian cũng trôi qua rất nhanh. Nhìn đồng hồ, cũng sắp đến giờ. Đang định gọi điện. Mẹ chồng đã đi vào.

Dáng người bà mảnh khảnh, ăn mặc cũng không hoa lệ, nhưng vẫn luôn có loại khí chất phu nhân khiến người ta khó có thể không chú ý.

“Mẹ.....” Tôi đứng dậy chào.

“Ừ, con tới sớm vậy.” Mẹ chồng cởi áo khoác, đưa cho tôi.

“Cũng không sớm lắm ạ.”

“Ngồi đi.” Mẹ chồng bảo tôi ngồi xuống. “Hôm nay cứ chọn món ngon đi, mẹ mời con.”

“Cảm ơn mẹ.” Tôi nở nụ cười, rót chén trà cho bà.

Sau đó, chúng tôi bắt đầu tán gẫu. Chọn món, bữa ăn cũng tiến hành thuận lợi.

Mẹ chồng vẫn chưa đi vào đề chính, mãi đến sau khi dùng xong món tráng miệng. Sắc mặt bà mới nghiêm túc nhìn về phía tôi, cầm hai tay của tôi.

“Tam Âm à.....”

“Dạ?”

“Bác sĩ Lý bà ấy..... đã nói cho mẹ biết cả rồi.”

Lời nói nhỏ nhẹ kia, khi nói ra lại làm lòng tôi đau đớn. Trong đôi mắt hiền lành, lộ ra ánh mắt đồng tình, tay cầm tay tôi cũng không khỏi chặt hơn.

“Dạ.....” Tôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng bà. Đau đớn rất vất vả mới áp chế được, lại rõ rệt kéo tới lần nữa. Nước mắt không nghe sai khiến mà tràn khỏi mi, tôi không dừng được mà khóc thút thít.

“Con à.....” Mẹ chồng đau lòng gọi tôi, ôm lấy thân thể run run của tôi.

Nước mắt lại vỡ òa, tôi nghẹn ngào khóc rống. Cảm xúc hoàn toàn bộc phát trong nháy mắt, tôi cuối cùng cũng không khống chế được.

Cảm giác đau triệt nội tâm, cho rằng đã từng trải qua, cho rằng vào lúc Niếp Phong phản bội đã là đau nhất rồi, nhưng hiện giờ xem ra, tôi đã sai.

Lúc lâu sau, lòng tôi mới bắt đầu thoáng bình tĩnh lại. Cái ôm cũng không xem là quen thuộc kia của mẹ chồng lại cho tôi sức mạnh, cái loại chỉ có cùng là phụ nữ mới hiểu này khiến tôi ấm áp.

“Con có biết vì sao mẹ chỉ có một đứa con là Nặc nhi không?” Mẹ chồng chậm rãi lên tiếng, lau nước mắt cho tôi.

Tôi gật gật đầu, nhìn vào đôi mắt của bà.

“Mẹ biết đó là loại đau đớn gì, cũng thể nghiệm sâu sắc. Tuy rằng đã sống đến bây giờ, nhưng đó vẫn đang là tiếc nuối lớn nhất đời này của mẹ. Tuy rằng sau khi sinh xong Nặc nhi, chúng ta cũng từng thử phẫu thuật, nhưng cuối cùng đều lần lượt thất vọng.”

Mẹ chồng sâu kín nhìn tôi, trong ánh mắt có đau đớn mà ngày thường không thấy được. Lòng tôi, lại như bị đánh trúng lần nữa. Phụ nữ, chung quy cũng trốn không khỏi cái gọi là số mệnh.

“Con nói với Nặc nhi chưa?”

“Dạ chưa.”

Bà thở dài, vuốt ve khuôn mặt của tôi.

“Con hãy hiểu cho mẹ, con à. Mẹ thật sự là bất đắc dĩ mới phải làm thế này.”

“Mẹ?” Tôi không hiểu sự chuyển biến đột ngột của bà.

“Mẹ muốn con rời khỏi Nặc nhi.”

Một câu, trong nháy mắt làm máu toàn thân tôi đông lại. Cứng lại tại chỗ, rất lâu không nói nên lời.

“Cho dù thụ tinh ống nghiệm, nhưng tỷ lệ thành công đối với các con mà nói quá thấp. Có vài điều bác sĩ Lý không nói trước mặt con, năng lực của trứng trong cơ thể con rất yếu, cho dù dùng phương pháp khoa học kỹ thuật cao nhất, tỷ lệ thành công cũng chỉ có vài phần trăm.”

Khủng hoảng nhìn mẹ chồng, không tin lời từ miệng bà nói ra.

Bất lực lắc đầu, tôi không thể chấp nhận.

“Không..... Không..... Không thể nào!!”

“Tâm Âm à.....”

“Vì sao! Vì sao ngay cả hy vọng duy nhất của con cũng muốn cướp đi! Vì sao!” Tôi suy sụp nhìn bà gào thét, trong lòng bắt đầu rỉ máu.

“Con à.” Mẹ chồng nhìn tôi, vành mắt cũng bắt đầu phiếm hồng.

“Mẹ..... sao mẹ có thể tàn nhẫn như vậy!” Tôi run run nói xong, nước mắt lại chảy thành sông.

“Xin lỗi..... thật sự xin lỗi.” Mẹ chồng rơi nước mắt, thống khổ nhìn tôi.

“Không.....”

“Nặc nhi là đứa con duy nhất của mẹ, mẹ không thể để nó rơi vào thống khổ giống như cha của nó, mẹ cũng không thể trơ mắt nhìn nhà họ Lôi không có đời sau. Tâm Âm, con nhất định phải hiểu cho mẹ. Dù sao đi nữa, đó cũng là một gia tộc khổng lồ như thế, mẹ không thể gánh nổi tội nghiệt này.”

“Nhất định phải thực tế như vậy sao? Vừa không có khả năng sinh dục, liền lập tức thành phế vật gây trở ngại cho người khác sao?”

Tôi bỗng cảm thấy thế giới này, thật sự đáng sợ. Một giây trước là dịu dàng thương tiếc, ngay giây sau đã hung hăng đâm một dao tiếp theo.

“Tâm Âm, xin hãy thông cảm cho tình cảnh của mẹ. Người trong gia tộc, đều như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào khối thịt béo này. Nếu như Nặc nhi không có người nối nghiệp, sẽ tạo ra rất nhiều sóng gió đến mức mẹ nghĩ cũng không dám nghĩ. Mẹ vẫn luôn rất thích con, cũng hy vọng con cùng Nặc nhi sống một cuộc sống hạnh phúc. Con nhất định phải tin là vào lúc biết được tin này, mẹ đã thống khổ cỡ nào. Làm ra quyết định như vậy, trong lòng mẹ cũng không chịu nổi.”

“Có một số việc hiểu, cũng không chứng tỏ là chấp nhận. Đối với con mà nói, con chỉ biết mình vừa nhận được tin dữ, ngay sau đó đã bị đuổi ra khỏi nhà. Thứ lỗi cho con không thể thông cảm cho mẹ nhanh như vậy.” Lạnh lùng nói xong một câu này, lau nước mắt vẫn đọng ở hai má, tôi tổng cửa xông ra.

Bi thương, phẫn nộ, thất vọng, tuyệt vọng, phức tạp quanh quẩn trong lòng. Tôi vội vàng ngồi lên xe ngừng ở cửa, bảo lái xe nhanh rời khỏi.

Rời khỏi nơi làm cho tôi thê thảm này, rời khỏi nơi làm cho tôi hoàn toàn tuyệt vọng này.

Tôi cần gặp một người, tôi cần anh, tôi nhớ anh. Chỉ có anh mới có thể để tôi kể ra nỗi khổ trong lòng. Chỉ có anh mới có thể để tôi thỏa thích lớn tiếng khóc rống.

Em cần anh, Phong.

“Đến đường Thanh Bình.”

Vừa dắt lái xe xong. Điện thoại ngay lúc này lại vang lên. Hiển thị dãy số của Lôi Nặc, tôi do dự có nên nghe hay không. Cuối cùng, vẫn là sau khi hít sâu, đã ấn phím trò chuyện.

“Vừa nghe được lời nhắn của em, đêm nay có một buổi xã giao sẽ rất khuya. Em hẹn dùng cơm với mẹ anh à?”

“Dạ.”

“Vậy hai người từ từ nói chuyện, dặn tài xế lái xe cẩn thận một chút. Về nhà rồi thì gọi điện cho anh nhé.”

“Dạ.”

Thốt ra đều là âm tiết đơn giản, tôi sợ vừa hé miệng ra thì sẽ nói không thành tiếng.

“Được rồi, chơi vui vẻ.”

“Ừm.”

Nhanh chóng đáp lại, tôi cúp điện thoại. Không nín được mà lặng lẽ nước nở.

“Thái thái?” Lái xe từ gương phía trước, lo lắng nhìn tôi.

“Không có việc gì đâu.” Tôi lau khô nước mắt, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Xe chạy với tốc độ đều đặn trên đường không nhiều đèn neon, tôi ngây ngốc nhìn thế giới bên ngoài kia.

Có cười vui, có rơi lệ, có phần nộ, có bi thương.

Mà tôi, chỉ là một chấm nho nhỏ trong đó.

Thống khổ lớn hơn nữa, sầu não lớn hơn nữa, đơn giản cũng chỉ thuộc về cá thể nho nhỏ là tôi thôi.

“Tiểu Lý.”

“Dạ, thái thái.”

“Ở đây là chỗ nào rồi?”

“Còn cách đường Thanh Bình rất gần, vài phút nữa là tới rồi.”

“Về nhà thôi.....”

Trở về ngôi nhà của chính mình, dừng cảm đối diện, nói ra tất cả.

Việc nên đến, mãi mãi cũng trốn không thoát.....

22. Chương 23

Lúc rạng sáng, Lôi Nặc mới trở về.

Tuy rằng tôi tỉnh, những vẫn nhắm hai mắt nghe tiếng đi lại quen thuộc trong phòng của anh. Sau khi hôn lên môi tôi một cái, anh đứng dậy cởi quần áo đi vào phòng tắm.

Theo tiếng nước vang lên, tôi cũng ngồi dậy.

Sửa sang lại đầu tóc, chờ đợi anh.

Tâm tình đã gắng sức bình tĩnh vào trước đó, nhưng giờ phút này nghe tiếng nước ào ào kia, suy nghĩ khẩn trương cùng phức tạp lại kéo đến lần nữa.

Lát sau, anh đi ra.

Thấy tôi ngồi trên giường, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó lại mỉm cười.

“Em dậy rồi.”

“Ừm.” Tôi đứng dậy tới gần anh, ý bảo anh ngồi xuống, cầm lấy máy sấy, giúp anh sấy tóc.

Tóc đàn ông ngắn, nên chỉ trong nháy mắt đã khô. Nhanh đến nỗi khiến tôi có chút không muốn. Khẽ vuốt sợi tóc, tôi hôn lên.

“Cảm ơn em.” Anh dịu dàng nhìn tôi, sờ sờ mặt tôi, đứng dậy kéo tôi lại giường lớn.

“Mệt lắm sao?” Anh ôm tôi, lo lắng nhìn tôi.

“Không phải.” Tôi lắc đầu, nở nụ cười với anh.

“Cười nhìn yếu ớt như vậy kia.” Anh hôn lên môi tôi, lại kéo tôi vào trong lòng, tìm vị trí thích hợp nằm xuống.

“Em..... có vài lời muốn nói với anh.” Tôi ngẩng lên đầu, đối diện con người đen của anh.

“Ừ, em nói đi.” Anh cầm tay tôi.

“Em..... hôm qua, em đã đi đến bệnh viện một chuyến.” Chậm rãi mở miệng, tôi thu tầm mắt mình lại.

“Bệnh viện? Em bị làm sao? Chỗ nào không được khỏe?” Anh khẩn trương nhìn tôi, lập tức từ trên giường ngồi dậy.

“Em..... tưởng là mình mang thai.”

“Mang..... thai.” Về mặt anh khẩn trương, trong mắt lấp đầy hưng phấn cùng chờ mong. Bàn tay to vịn ở cánh tay tôi, cũng không khỏi dùng sức.

“Em tưởng! Em chỉ tưởng thôi.”

“Tâm Âm.....”

“Em không có mang thai.” Cúi đầu, né khỏi anh. Tôi không dám đối mặt với ánh mắt cực nóng tràn ngập quan tâm kia.

“Không sao, lần này không có. Sau này còn rất nhiều cơ hội.” Anh thấp giọng nói xong, vươn tay muốn ôm tôi về.

“Không! Sau này cũng không có nữa.” Tôi thấp giọng nói xong. Đẩy anh ra, đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Không muốn nhìn bộ dáng anh rõ ràng rất thất vọng, lại muốn giả vờ không hề gì.

“.....”

Im lặng, lan tràn ra. Chỉ cảm thấy phía sau lưng anh đã chậm rãi tới gần, hơi thở nóng rực phả lên gáy tôi. Anh ôm chặt lấy tôi từ phía sau. Sau đó, chỉnh lại tư thế của tôi, làm cho tôi chỉ có thể nhìn thẳng anh.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Về mặt anh chuyển thành nghiêm túc, giọng điệu cũng không tự giác giảm xuống rất nhiều.

“Tử cung lạnh, năng lực của trứng yếu. Em, không có khả năng sinh con.” Nhìn thẳng anh, tôi tàn nhẫn gần từng tiếng mang hy vọng nảy sinh trong mắt anh hủy diệt.

Nước mắt, không biết đã chảy ra từ khi nào.

Cho dù có ra vẻ trấn định đến thế nào thì cảm xúc chung quy đã đến điểm cực hạn. Tôi thống khổ nhìn anh, bất lực lắc đầu.

Em thật sự không muốn nói những điều này với anh, thật sự không muốn bóp chết ước mơ của anh, thật sự không muốn làm hạnh phúc của chúng ta chết đi đâu!

“Ông nghiệm thì sao? Còn có thể thử thụ tinh ông nghiệm mà!” Kinh hoàng qua đi, anh bối rối nói. Trong mắt lại lần nữa hiện lên hy vọng.

Tôi khóc thút thít lắc đầu, nước mắt giống như vỡ òa, liều mạng chảy ra.

“Xác xuất thành công quá thấp.....”

“Không sao cả! Không sao cả! Chỉ cần có một chút khả năng, chúng ta vẫn sẽ có hi vọng!” Trong miệng anh nói như vậy, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ thống khổ.

“Xin lỗi..... xin lỗi..... em thật sự có lỗi với anh!”

“Không, không! Em hãy nghe anh nói, em không có lỗi với bất kỳ ai cả, xảy ra chuyện này người khổ sở nhất chính là em. Anh thân là chồng làm sao có thể cảm thấy em có lỗi với anh được! Con, có thì tốt nhất. Còn nếu thật sự không thể có, chúng ta cố cưỡng cầu cũng không được.”

“Em phải làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ đây! Em muốn có một đứa con, em muốn sinh ra con của anh. Em muốn người một nhà chúng ta vui vẻ sống cùng nhau.”

“Đừng khóc, đồ ngốc.” Anh lau nước mắt ở hai má tôi, ôm chặt lấy tôi, vỗ nhẹ tóc của tôi.

“Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, ngay cả người nhân bản còn có thể. Chúng ta sinh một đứa con cũng nhất định được.”

“Nhưng..... nhưng tỷ lệ nhỏ đến gần như không có khả năng.”

“Anh mặc kệ là tỷ lệ gì! Chỉ cần có hy vọng chúng ta đều phải đi thử. Nếu thật sự không được, chúng ta cũng sẽ chấp nhận.” Anh cương quyết nói xong, buông tôi ở trong lòng ra, trong con người đen chân thành tha thiết lộ ra kiên nghị trước nay chưa từng có.

“Nặc.....” Tôi không biết phải nói cái gì, nước mắt lại chảy xuống lần nữa.

“Hãy tin anh, việc này cũng chẳng có gì đáng ngại cả.” Anh hôn lên nước mắt tôi.

“Em.....”

“Đừng sợ, anh là chồng của em. Cho dù trời có sập xuống, cũng có anh chống đỡ.” Phát hiện thân thể tôi hơi hơi run run, anh ôm chặt lấy tôi. Khẽ nói bên tai tôi.

“Vâng.....”

Nước mắt cảm động trào ra, tôi dang hai tay ôm chặt lấy anh.

Giờ phút này tôi cảm nhận được sâu sắc cái tốt của anh, cảm nhận được sâu sắc trái tim hết sức chân thành của anh. Tôi biết là anh yêu tôi, cho dù anh chưa nói bao giờ. Tôi vẫn biết anh quan tâm tôi rất sâu sắc, dù cho anh chưa bao giờ kể công đi nữa.

Một người đàn ông đã từng phong lưu, lại cho tôi cảm giác an toàn mà tất cả mọi người không thể cho, cũng cho tôi dũng khí trước nay chưa từng có.

“Ngày mai anh sẽ cho người liên hệ bác sĩ tốt nhất, chúng ta cùng nhau đối mặt. Đừng lo lắng.” Anh thoáng buông tôi ra, nhìn thẳng vào mắt tôi, dịu dàng nói.

“Được.” Tôi hôn lên môi anh, ôm anh thật chặt.

“Ừm.” Anh khẽ thở dài, vỗ vỗ phía sau lưng tôi. Ôm ngang lấy tôi, đặt lên giường.

“Nặc.....”

“Sao?”

“Nếu..... Mẹ muốn anh chia tay với em, anh sẽ làm thế nào?”

Anh đầu tiên là ngần ra, sau đó bàn tay to vỗ nhẹ mặt tôi.

“Sẽ không. Anh sẽ không để tình huống đó xảy ra. Yên tâm, những việc còn lại cứ giao hết cho anh.”

“Ừm.....” Vành mắt tôi đỏ hồng gập đầu.

Đây chính là cái gọi là đàn ông.

Người đàn ông đỉnh thiên lập địa, che gió che mưa cho bạn.

Anh là người đàn ông của tôi. Người đàn ông chiều chuộng tôi, yêu thương tôi, quan tâm tôi, lo lắng cho tôi, bảo vệ tôi, luôn bên cạnh tôi.

Anh bảo em làm sao có thể không đặt cả trái tim tại nơi anh, anh bảo trong lòng em làm sao còn chứa được bất kỳ người nào khác chứ.

Giúp tôi đắp chăn, sau đó hôn một nụ hôn chúc ngủ ngon, anh không lên giường ngủ, mà là đi ra ngoài.

Nói là có một ít tài liệu còn phải xử lý, nhưng tôi biết đó là lời nói dối.

Bởi vì không lâu sau, ở ban công sát bên truyền đến mùi thuốc lá giống như đã từng ngửi thấy. Hương vị truyền đến kia chỉ vào thời điểm anh khổ sở khó chịu mới đẩy lên.

Nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống lần nữa, lòng cũng quặn đau.

Rất khuya, thật sự là đến rất khuya anh mới trở lại giường lớn lần nữa. Từ phía sau ôm chặt tôi đi vào giấc ngủ.

Không có mùi vị thuốc lá như trong suy nghĩ, mà là vị bạc hà rõ rệt.

Rất rõ ràng, anh đã tẩy sạch mùi.

Hành động chu đáo này, làm cho tôi vô cùng cảm động. Ở sâu dưới đáy lòng dâng lên chua chát, chậm rãi bao phủ lấy tôi, gần như không thể hít thở bình thường.

Cảm nhận được bờ ngực cực nóng cùng nhịp hít thở đều đều của anh, tôi rốt cuộc không nén được xoay người lại, điên cuồng hôn anh.

Nhận lấy nụ hôn nhiệt liệt như thế của tôi, anh cũng kịch liệt đáp lại.

Giống như muốn cắn nuốt hết tất cả phiền não, chúng tôi tận tình hôn.

Làm tình, đã trở thành cách thức quên đi thống khổ tốt nhất.

Cũng không có khúc dạo đầu gì nhiều, không có triển miên gì nhiều. Nói trắng ra, tôi thống khổ, anh cũng khó chịu.

Điên cuồng đẩy đưa, đánh thức ước số tình dục nhiều vô kể. Thống khổ trong lòng, giống như được tạm thời gác lại.

Xuân triều tràn ra rất nhanh, xúc cảm tình ái cực nóng nhanh chóng cuốn quanh toàn thân. Tôi tách hai chân ra, gắt gao quấn lấy thắt lưng anh. Mồ hôi anh rơi, nhỏ lên mặt tôi.

Rên rỉ không ngừng thốt ra, gằn nhẹ cũng tận tình phóng thích. Anh chưa bao giờ thả sức như thế, hôm nay lại giống như một con báo nóng nảy muốn săn mồi mà điên cuồng chạy nước rút.

Trong con người đen ngoại trừ ngọn lửa tình dục, chính là nhân nhật đau buồn. Đau buồn kia dù đã cố gắng che dấu, lại vẫn bị người ta nhìn ra.

Lòng tôi đau đớn, nhưng dưới thân lại không ngừng truyền đến sung sướng.

Cái loại cảm giác hoàn toàn mâu thuẫn ấy, vào lúc này làm cho tôi dở khóc dở cười. Nước mắt không ngừng chảy ra, nhưng biểu cảm nhìn qua lại là đang hưởng thụ.

Co rút nhanh đã đến. So với bất cứ lần nào trước đây cũng nhanh hơn, mãnh liệt hơn. Tôi không thể chịu được mà run run, khóc.

Anh gắt gao đè nặng tôi, thân hình khổng lồ vẫn không ngừng điên cuồng chạy nước rút.

Hôn lấy nước mắt của tôi, môi lưỡi đan xen. Cao trào lần lượt kéo tới, tôi giống như bị kích thích mà điên cuồng đánh anh. Nhưng vật thật lớn đưa đẩy trong hoa đạo lại không mấy may có ý muốn dừng lại chút nào.

Liên tục, mất đi lý trí mà đưa đẩy.

Càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh.

Cuối cùng, theo một tiếng thét chói tai thật dài của tôi. Anh bật ra tiếng gầm nhẹ. Thân thể kịch liệt run rẩy, đặt trên người tôi.

Luồng nhiệt nóng bỏng lấp kín tôi, so với trước kia cũng nhiều hơn, so với trước kia cũng nóng hơn.

Chúng tôi run run, ôm chặt lẫn nhau. Áp sát vào nhau, an ủi nhau.

Đột nhiên lúc này, máu toàn thân tôi đông lại. Sự ẩm ướt ở gáy, làm cho lòng tôi nứt ra một lỗ hổng thật to.

Người đàn ông này, chảy nước mắt.

Tim tôi, cũng chảy máu.

Đau lòng ôm lấy đầu anh, thật chặt, thật chặt, mãi đến khi anh không thể hít thở bình thường.

Hồi lâu sau, anh chậm rãi nhấc thân khỏi người tôi. Xoay người nằm sang bên cạnh, đưa tay ôm trọn tôi vào lòng.

Hai trái tim cực nóng, hai trái tim bị thương lại lần nữa ôm chặt nhau.

“Chúng ta cùng nhau đối mặt.....” Sau một lúc lâu, anh lên tiếng nói ra quyết định trong lòng.

Như là đối với tôi, lại như là đối với chính mình nói ra hứa hẹn.

“Vâng.....” Đón nhận con người kiên định của anh, tôi khàn giọng trả lời.

Tương lai có anh, em, không còn sợ gì cả.....

Được mất đối với tôi mà nói, luôn không hề đơn giản.

Tôi nhìn thì thần nhiên, nhưng thực ra không phải vậy. Không phải đối với chuyện gì tôi cũng không để ý, mà cũng không phải để ý đến tất cả mọi chuyện.

Đối với những chuyện đã dự đoán được, tôi sẽ có ý chí cứng cỏi. Đối với những chuyện đã quyết định buông, tôi cũng có thể làm được việc không quan tâm đến nữa.

Nhưng từ khi cuộc hôn nhân của chúng tôi xảy ra biến hóa, tâm tính tôi cũng có chuyển biến rất lớn.

Lúc ban đầu thì không sao cả, nhưng về sau lại để ý, lại muốn có được. Tôi từng bước nhận rõ mình, cũng nhận rõ bản chất của hôn nhân.

Vào khi cuộc sống hạnh phúc trở thành mục tiêu theo đuổi lớn nhất cả đời của tôi thì lại như sét đánh giữa trời quang mà bổ tôi vỡ nát.

Ngay cả sức lực chuẩn bị cũng không có, đã trực tiếp bổ một nhát trí mạng.

Lôi Nặc lại giống như một người chiến sĩ đã mặc áo chống đạn, đứng che chở giữa tôi với mưa bom bão đạn, giữ gìn cuộc hôn nhân của chúng tôi. Bị thương và nguy hiểm bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra, nhưng anh vẫn bất chấp áp lực như thế, không đếm xỉa điều gì mà bảo hộ tôi, ở bên cạnh tôi.

Con, dĩ nhiên là quan trọng. Nhưng trái tim kiên định kia của anh, lại càng quý giá hơn.

Tôi cảm kích, thật sự cảm kích.

Thụ tình ông nghiệm cũng không lập tức tiến hành. Ngày cũng vẫn trôi qua giống trước kia.

Nhưng tâm tình đã có sự khác biệt rất lớn so với lúc trước. Rất nhiều chuyện từng vô cùng để ý, giờ đã trở nên không còn quan trọng nữa.

Những chuyện từng cho rằng nó là đương nhiên, vững chắc cũng trở nên không còn bền vững đáng tin nữa. Cũng không hề giống như tất cả những cặp vợ chồng không có con trên đời này, vì muốn có con mà chạy khắp các bệnh viện trên thế giới. Chúng tôi quyết định thuận theo tự nhiên.

Kiểm tra đã làm, chuyên gia cũng đã bí mật hội chẩn rồi.

Liều thuốc, mỗi ngày đều đang tiến hành.

Mọi thứ, hiện nay mới chỉ có thể làm đến như vậy. Trong lòng tôi, đối với thụ tinh ống nghiệm vẫn còn bài xích.

Lôi Nặc cũng không ép tôi, mà là cho tôi đủ thời gian suy nghĩ.

Hứa hẹn duy nhất đối với tôi, chính là chuyện sẽ trở nên ngày càng tốt hơn.

Hôm nay, lại là ngày kiểm tra.

Rảo bước đi vào bệnh viện quen thuộc kia, bác sĩ Lý vẫn ra cửa nghênh đón.

Tôi thản nhiên nhìn bà ấy cười cười, đi theo bà ấy vào.

Không oán trách bà ấy đã báo cho mẹ chồng biết, bởi vì cho tới nay tôi vẫn luôn biết tai mắt của mẹ chồng có ở khắp nơi.

Đối với những người luôn muốn bé cháu như họ, làm sao có thể bỏ qua bác sĩ phụ khoa của tôi được.

Nằm trên cái bàn lạnh lẽo, chuyển hai chân, tiến hành kiểm tra.

Tuy không phải lần đầu tiên, nhưng tôi vẫn chưa thích ứng được lắm.

“Xong rồi.”

Ấn nút, chân của tôi được hạ xuống. Người cũng coi như khôi phục bình thường một chút.

“Thế nào rồi ạ?” Tôi hỏi bác sĩ.

“Tình hình có chút chuyển biến tốt, nhưng vẫn chưa phải rất lý tưởng.”

Lại là những lời này, lại là vẻ mặt tiếc nuối này. Tôi biết rõ nó nghĩa là gì.

“Mẫu này tôi lấy đi xét nghiệm trước, ba ngày sau sẽ gửi kết quả phân tích cụ thể cho cô.” Bác sĩ Lý mỉm cười nói với vẻ mặt hiền lành.

“Vâng, cảm ơn.” Tôi sửa sang lại mình, đứng dậy nói xong. Đi vào phòng thay đồ, sửa sang lần nữa xong xuôi.

Đi ra khỏi cái bệnh viện làm cho tâm tình người ta bị áp lực kia, tôi gọi điện thoại cho Lôi Nặc.

“Em ra khỏi bệnh viện rồi sao?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của anh.

“Dạ.”

“Anh đến đón em, buổi tối đi giải sầu thì thế nào?”

“Anh không bận sao?”

“Cũng không xem là bận. Em chờ anh ở quán cà phê đối diện bệnh viện nhé, hai mươi phút nữa gặp.”

“Được.”

Cúp điện thoại, ngoan ngoãn đi qua đường, vào quán cà phê, chọn một vị trí cạnh cửa sổ ngồi xuống. Gọi một ly nước trái cây, rồi nhìn người đi đường ngoài cửa sổ.

Cảm giác phiền muộn, nảy sinh trong lòng.

Lúc này trong điện thoại, anh không hỏi tôi kết quả như thế nào. Cũng như mấy lần trước, cái gì anh cũng không hỏi đến. Thật ra không cần hỏi, anh cũng biết là thế nào.

Anh đã thay đổi.

Trở nên càng thêm chu đáo, càng thêm dịu dàng.

Những khi ở bên tôi, mọi lúc đều quan tâm tôi. Giống như tôi là một đứa trẻ, nên anh luôn luôn lo lắng.

Tôi cũng thay đổi.

Trở nên càng thêm yếu đuối, càng thêm ỷ lại vào anh.

Với mối quan hệ vợ chồng dần dần nảy sinh biến hóa này, tôi không biết là tốt hay xấu, cũng không biết là đúng hay sai.

Tôi chỉ biết mình bây giờ, đã khác rồi.

Mười lăm phút sau, anh đứng giờ đến.

Trong nháy mắt bước vào quán cà phê, liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Anh vẫn chói mắt như thế, cao lớn như thế. Nhưng cực ít người biết được con người đen được che dưới kính râm của anh, đã không còn sáng ngời như trước kia nữa. Trên trán, cũng thường xuyên nhăn lại.

Rất nhanh, anh thấy được tôi. Lập tức nở nụ cười, đi nhanh tới chỗ tôi.

“Gọi gì rồi?” Anh tháo kính râm, đầu tiên là thơm tôi một cái rồi mới ngồi xuống vị trí bên cạnh tôi.

“Nước cam ép.”

“Ừm..... không tồi.” Anh cầm lấy ly của tôi, uống từng ngụm từng ngụm.

“Anh uống chút gì không?” Tôi cười lau khước miệng giúp anh.

“Thôi, anh hơi đói. Đưa em đến một chỗ, ăn bữa cơm, nghỉ ngơi một chút. Sau đó lại giới thiệu một người bạn cho em làm quen.” Về mặt anh sáng láng nói xong. Rồi gọi phục vụ tính tiền.

“Bạn?” Tôi có chút kinh ngạc. Anh chưa bao giờ từng giới thiệu tôi với bất kỳ ai, giờ đây là thế nào vậy. Hơn nữa cũng chưa từng nghe nói anh có người bạn nào.

“Ừ, đời này anh chỉ có một người bạn là cậu ta. Anh nghĩ cậu ta cũng giống anh thôi.” Anh tự giấu cười, đứng dậy chờ tôi.

“Em xong rồi.”

Tôi cũng đứng dậy, được anh đưa ra khỏi quán cà phê.

“Chúng ta ăn cơm cùng anh ấy sao? Hay là hẹn ở chỗ khác?” Trên xe, tôi hỏi anh.

“Cùng nhau ăn, còn có vợ của cậu ta. Mấy năm nay bọn họ đều ở Thụy Sĩ, vừa trở về không lâu.”

“À.”

“Em không muốn đi sao?”

“Không có, gặp bạn của anh cũng hay.” Tôi nhìn anh cười cười.

“Em sẽ thích bọn họ cho xem.”

“Ừm.”

Xe, sau khi chạy một lúc thì dừng tại một nơi thoạt nhìn giống một câu lạc bộ tư nhân. Sân vườn theo phong cách Nhật Bản, nhìn qua rất thanh tịnh.

“Đi thôi.” Anh kéo tôi, đi vào trong.

Trên đường đi vào đều là nhân viên phục vụ người Nhật, lễ phép dẫn chúng tôi đến trước một gian phòng độc đáo.

Cửa vừa kéo ra, bên trong liền truyền đến tiếng cười vui sướng của phụ nữ, tiếp đó chính là tiếng rống giận của đàn ông.

Tôi sửng sốt, có chút không rõ nên nhìn Lôi Nặc một cái.

Anh lại thần nhiên nhún nhún vai, nhướn mày anh tuấn lên. Tâm trạng tốt mà đi vào trong.

“Thiên Triệt!”

“A! Tới rồi tới rồi!” Gian trong truyền đến một giọng nói, ngay sau đó chính là một người đàn ông có diện mạo cực kỳ hung tợn cùng một phụ nữ yếu điệu mặc phục sức Nhật Bản đi ra.

“Cái thằng này!!!” Người đàn ông hung tợn kia, kích động xông thẳng đến, ôm lấy Lôi Nặc, lớn tiếng cười. Sức lực to lớn, đến cả tôi cũng bị bức đến nghiêng về phía sau một chút.

“Oa!!!” Ngay sau đó chính là người phụ nữ có vẻ giống người Nhật kia, tiến lên cầm chặt tay của tôi, sau đó chính là ôm chặt lấy.

“Ách.....”

Tôi nhìn Lôi Nặc. Anh bắt đầu dĩ nhiên nhìn tôi cười cười.

“Đủ rồi chứ, hai người.” Lôi Nặc đẩy người đàn ông ra, cũng kéo người phụ nữ vẫn đang ôm tôi kia.

“Ha ha ha ha! Cuối cùng cậu cũng đã tới!” Người đàn ông cười sang sảng. Trên người trái lại tản ra hơi thở phóng khoáng.

“Ừ, cuối cùng cũng đã tới.” Người phụ nữ cũng nói theo.

“Được rồi, đây là vợ tôi, La Tâm Âm. Còn hai người này, một người tên là Nghiêm Thiên Triệt, một người tên là Diệp Mạn Đình.”

“Chào hai người.” Tôi cười đưa tay ra.

“Chào cô chào cô. Tôi có thể gọi cô là Tâm Âm không?” Diệp Mạn Đình cười đến đáng yêu, miệng cũng cực kỳ thân thiện, nắm chặt lấy tay tôi.

“Được chứ.”

“Cứ gọi tôi là Đình Đình, gọi anh ấy là Thiên Triệt thì được rồi.” Cô ấy hào phóng nói xong, còn kéo kéo người chồng cao lớn hơn nhiều đứng bên cạnh mình nói. Mà người tên Nghiêm Thiên Triệt kia cũng lập tức nở nụ cười. Làm cho gương mặt vốn dữ tợn, cũng thoáng dịu đi một ít.

“Ừm, chào hai người.”

Chào hỏi, xem như đã xong.

Tiếp theo là sự chiêu đãi nhiệt tình của bọn họ.

Hội quán Nhật Bản này là tài sản của Diệp Mạn Đình, cô ấy thừa hưởng một nửa huyết thống Nhật Bản, cho nên mới xây dựng nên một nơi thế này. Một là kỷ niệm người mẹ đã qua đời, còn lại là hưởng thụ hơi thở của nơi này.

Nhưng hai năm trước, việc kinh doanh của Nghiêm Thiên Triệt ở Châu Âu gặp trục trặc, nên cô ấy cũng đi theo sang đó, giao nơi này cho người khác trông nom. Nay bọn họ vừa mới trở về, hôm nay cũng xem như lần đầu tiên mở tiệc chiêu đãi.

Thật ra, tôi cũng không muốn biết những việc này.

Chỉ là có vài người rất thân thiện tự nhiên, luôn thao thao bất tuyệt nói về cuộc sống của mình.

Tôi đối với người như vậy không hề phản cảm, cho nên cũng chú ý lắng nghe.

“Đợi lát nữa đi tắm suối nước nóng, rồi ở lại một đêm được không?” Ăn cơm xong, Nghiêm Thiên Triệt đề nghị với Lôi Nặc.

“Ý em thế nào?” Lôi Nặc nhìn về phía tôi, hỏi.

“Vậy có tiện không?” Tôi nhìn bọn họ một cái.

“Có mấy cái biệt viện, hai người có thể tùy ý chọn một cái ở lại. Ngày mai chúng tôi sẽ tổ chức một buổi liên hoan vui chơi thỏa thích, cả ngày đều sẽ cung cấp món ăn cùng các trò vui chơi giải trí miễn phí. Chỉ mời một số bạn bè thôi, sẽ không quá ồn ào.” Nghiêm Thiên Triệt giải thích, sau đó lại nhìn về phía vợ mình.

“Phải đấy, ở lại đi. Dù sao ngày mai cũng là cuối tuần. Cô cùng anh Lôi hân là đều mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi thoải mái một chút không phải rất tốt sao?” Diệp Mạn Đình cũng tiếp lời mà thuyết phục.

Nói thật là tôi bị nhiệt tình trong mắt cô ấy cảm hóa.

Có lẽ vui chơi thỏa thích một ngày cũng không tồi.

“Anh thấy sao?” Tôi hỏi Lôi Nặc.

“Em thích là được rồi.” Anh cười dịu dàng, hôn lên má tôi một cái.

“Thật là buồn nôn quá đi!!!” Nghiêm Thiên Triệt chịu không nổi kêu to, vẻ mặt chê bai.

“Ha ha, tình cảm của hai người thật tốt.” Cô vợ bé nhỏ của anh ta thì lại mang vẻ mặt hâm mộ, ngọt ngào. Sau đó cô ấy lại thừa cơ ông chồng khó tính của mình không chú ý, mà in một cái thơm.

Đường đường một người đàn ông trưởng thành mà trong nháy mắt mặt đã đỏ lên.

Tiếng cười ha ha phút chốc vang vọng trong phòng, mọi người đều bị anh ta chọc cười, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Tôi bắt đầu cảm thấy lựa chọn hôm nay là đúng. Lôi Nặc và tôi lâu rồi đã không cất tiếng cười to như thế.

Không khí vui vẻ này, là thứ chúng tôi vốn cần.

Mà đôi vợ chồng kia, thật đúng là rất khó làm cho người ta không thích!

Bữa tối qua đi, tôi và Diệp Mạn Đình đi vào hồ suối nước nóng. Lôi Nặc và bạn chí cốt của anh thì ở ngay sát vách, chắc là đang ôn chuyện rồi.

Diệp Mạn Đình tuy rằng là một phụ nữ nói chuyện không ngừng, nhưng không đến mức làm cho người ta thấy phiền.

Ở cùng cô ấy rất thoải mái, bạn luôn không cần suy nghĩ, im lặng lắng nghe là được rồi.

Tất cả, đều diễn ra thuận lợi.

Mãi đến khi, một bóng dáng đột nhiên xuất hiện đi đến gần.....

23. Chương 24

Tôi không cách nào hình dung ra tâm tình của mình khi nhìn thấy cô ta. Chỉ biết là tất cả an nhàn thoải mái vừa mới bắt đầu hưởng thụ này, lập tức đã biến mất không còn tăm hơi.

“Tiểu Lan!” Diệp Mạn Đình kinh ngạc vui mừng gọi cô ta.

Tình cảm giữa hai người hình như không tồi. Đôi mắt Kỉ Lan vốn đang nhìn chằm chằm tôi kia cũng chuyển hướng về phía cô ấy, chớp mắt đã cười như nở hoa.

“Không chào đón sao?”

“Ha ha, đương nhiên không phải.” Diệp Mạn Đình cười đến có chút ngốc, nhìn tôi một cái, lại nhìn Kỉ Lan một cái. Cô ấy hiển nhiên hiểu được hai chúng tôi là loại quan hệ gì.

“Cậu, không phải nói ngày mai cũng không có thời gian ư? Vậy sao.....”

“À, hủy bỏ rồi. Mình đã tới đây ngay lập tức, không phải cậu dám không gặp mình đó chứ!” Kỉ Lan cời khăn tắm trên người ra, không cần mời cũng tự bước vào trong hồ.

Không chút nào để ý bản thân lỏa lồ, ánh mắt nhìn về phía tôi mặc dù không có khiêu khích rõ rệt, nhưng cũng không có thiện ý.

“Ha ha, sao vậy được.” Diệp Mạn Đình ngượng ngùng đứng ngồi không yên nhìn tôi.

Kỉ Lan cũng không nghe theo cô ấy ngồi vào một bên, mà là đi tới bên cạnh tôi. Đưa một cánh tay rõ ràng hươ hươ trước mặt mình một cái. Tuy rằng hơi nóng làm cho tầm mắt người ta trở nên không rõ, nhưng ‘hình xăm trái tim’ trên cánh tay kia vẫn có thể nhìn ra.

Kí tự chính giữa hình lần lượt là tên cô ta và Lôi Nặc.

Tôi không nén được nở nụ cười, đứng dậy cách xa cô ta một chút.

Đã hiểu rõ dụng ý của cô ta, chỉ là không hiểu cô ta từ khi nào thì trở nên ngu xuẩn như vậy.

Cô ta từ lâu đã giống như hình xăm cũ kỹ kia, trở thành quá khứ rồi.

Vì sao cứ không chịu chấp nhận sự thật này?

“À..... Tiểu Lan, cậu ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn, mình sẽ bảo người chuẩn bị, cậu đi dùng cơm trước nhé?”
Diệp Mạn Đình đề nghị .

Không khí căng thẳng giữa tôi và Kỉ Lan, chắc hẳn người nào cũng đều cảm giác được rõ ràng.

“Mình ăn rồi.”

“Ồ..... vậy, vậy à?” Diệp Mạn Đình hệt hắng nói xong, cúi đầu xuống. Phỏng chừng là đang vì bản thân đã ‘gây họa’ mà âm thầm tự trách.

“Cô muốn nói gì cứ nói đi.” Tôi vỗ vỗ Diệp Mạn Đình, sau khi cho cô ấy một nụ cười tươi cổ vũ lại nhìn về phía Kỉ Lan.

Cô ta nghe vậy, lập tức nở nụ cười, vô cùng nhu mì.

“Đã từng nói trước với cô rồi, tôi nhất định sẽ có được anh ấy.”

Tự tin quá mức trong đôi mắt kia làm cho tôi cảm thấy buồn cười.

Vì lý do gì cô ta có thể vì một người đàn ông mà cố chấp như thế? Hay căn bản không phải vì người đàn ông nào cả. Mà là chỉ cần cô ta đã muốn, thì sẽ phải có được. Tuyệt đối không thể chấp nhận thất bại trước bất kỳ ai?

Nhất thời, tôi có hứng thú rất lớn với nhân cách trong thân thể nhỏ nhắn của cô ta.

“Đừng dùng điệu bộ của bác sĩ tâm lý đó nhìn tôi, tôi tiếp nhận không nổi.”

Lại là một bộ dáng đáng thương ấy, giống như tôi là một kẻ vô cùng ác độc vậy. Người phụ nữ có diện mạo đáng yêu thuần khiết, cũng không nhất định sẽ có một trái tim đơn thuần. Tia tà ác kia trong mắt cô ta, đã chứng minh tất cả.

Nếu là trước đây, tôi sẽ cảm thấy phẫn nộ. Nhưng bây giờ, lại chỉ cảm thấy buồn cười.

“Tôi vẫn là câu nói kia, Lôi Nặc không phải một món hàng. Nếu anh ấy chọn cô, tôi sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu anh ấy đã nhận định là tôi, tôi cũng sẽ không dễ dàng buông tay. Có điều..... rất rõ ràng, thân phận Lôi thái thái bây giờ là của tôi.”

Tuy rằng chưa từng trải qua cái gọi là chiến tranh giữa phụ nữ, nhưng vào giờ này phút này, tôi rõ ràng cảm nhận được mình là bên thắng lợi.

“A.....” Cô ta cười lạnh, ngay sau đó lại chậm rãi lên tiếng: “Đúng vậy, bây giờ quả thật là vậy. Nhưng làm được bao lâu, thì khó có thể nói.”

“Tiểu Lan à.....” Diệp Mạn Đình khó xử nhìn tôi, lại kéo Kỉ Lan, ý bảo cô ta đừng nói thêm nữa.

“Không sao.” Tôi cười cười, đứng dậy chuẩn bị rời khỏi.

Tôi cũng không có hứng thú gì với việc đấu võ mồm nhằm chán.

“Cô đừng đi!”

Vừa bước một bước, Kỉ Lan liền kêu lên.

Tôi cũng lười để ý đến cô ta, tiếp tục đi.

“Bác gái đã nói cho tôi biết tất cả rồi! Người phụ nữ không khỏe mạnh như cô! Cô cho rằng mình còn làm được Lôi thái thái bao lâu nữa? Nếu thật sự yêu Nặc, cô hãy rời khỏi anh ấy đi! Đừng để anh ấy trở thành người con bất hiếu, đừng bắt anh ấy phải đối mặt với áp lực to lớn như vậy nữa!”

Tiếng gào thét điên cuồng, rõ rệt truyền vào tai tôi.

Có lẽ đây chính là cái gọi là uy hiếp.

Ba chữ ‘không khỏe mạnh’, như kim đâm sâu vào tôi.

Không vì cái gì khác, thật sự chỉ vì mình không khỏe mạnh.

Chạy đến sân yên tĩnh này, tôi chần chừ chưa muốn vào phòng.

Cảm nhận được không khí rét lạnh cùng tuyết trắng muốt này, lại nghĩ đến hơi thở ấm áp dễ chịu ở rất xa kia.

Không biết bắt đầu từ khi nào, trái tim tôi đã không thể nảy sinh bao nhiêu cảm giác ấm áp nữa.

“Tâm Âm.....” Giọng nói quen thuộc từ sau lưng truyền đến. Lôi Nặc mặc áo khoác tẩm kimono đi vào biệt viện. Xem ra là vừa mới tắm suối nước nóng xong.

“Anh về rồi à?” Tôi xoay người sang, nhìn anh.

“Sao không đi vào trong?” Anh đến gần tôi, áp bàn tay to ấm áp lên hai má tôi đã ửng hồng vì khí lạnh.

Tôi nhìn anh cười cười, không trả lời.

“Đi thôi.” Anh cũng không để ý, kéo tôi đi vào.

Nằm trên giường mềm mại đã trải xong xuôi, rất lâu tôi cũng không thể đi vào giấc ngủ. Mà anh, dường như cũng cảm nhận được.

Bàn tay to vẫn vỗ nhẹ lưng tôi, giống như một người cha mà chăm sóc cho tôi.

“Muốn uống ly sữa không?” Anh thấp giọng hỏi tôi.

Tôi lắc đầu, lười mở mắt. Nằm trong lòng anh thì khẽ động cũng không muốn động.

“Em không sao chứ?” Anh nghe ra có hơi chút lo lắng.

Tôi mở mắt, đón nhận con ngươi đen của anh. Ở dưới ánh trăng càng nổi bật thêm phần mị hoặc.

“Kỉ Lan đã đến.” Tôi sờ mặt anh, nhẹ giọng nói.

Anh bình tĩnh nhìn tôi, không có kinh ngạc, không có phức tạp.

“Thiên Triệt nói cô ấy sẽ không đến.”

“Kế hoạch mãi mãi cũng không theo khuôn mẫu. Cô ấy đến, thật ra cũng không có gì.” Tôi thản nhiên nói, không còn để ý đến tuyên cáo cùng vu khống hãm hại của cô ta.

“Hai người gặp nhau sao?”

“Ừm, lúc tắm suối nước nóng, cô ấy cũng ở đó.”

“Vậy hai người?”

“Không có chuyện gì cả, em đi khỏi trước.”

“Cô ấy, không nói gì với em chứ?”

“..... Không có.” Tôi dừng một chút, rồi nói dối.

Tôi biết anh đang sợ cái gì. Sợ Kỉ Lan nói ra chuyện trong khoảng thời gian gần đây anh phải chịu áp lực, cùng với tất cả những gì anh phải chịu đựng ở dinh thự Lôi gia.

Tôi biết, biết dụng ý của anh. Cho nên, tôi đã nói dối.

Rõ ràng, anh như là thở phào nhẹ nhõm chứ không còn căng thẳng nữa.

“Em muốn về nhà không?” Anh nhìn tôi, nhẹ giọng nói nhỏ. Sùng nịch hiển lộ tràn đầy đáy mắt.

“Không cần đâu mà.” Tôi nhìn anh cười cười, nhích lại gần bờ ngực cực nóng kia.

Anh không nói chuyện nữa, chỉ là ôm lấy tôi, nằm vào trong chăn.

Ôm nhau mà ngủ.....

Thay đổi, rất nhiều thứ đã thay đổi.

Tôi cũng vậy, mà anh cũng thế.

Bao gồm hành vi thân mật nhất giữa vợ chồng kia.

Trước kia là ái tình không hề tiết chế, hàng đêm triền miên thân mật.

Mà nay, đã thay đổi.

Anh vẫn tiếp tục cuồng dã, nhưng không còn không hề tiết chế nữa.

Hàng đêm vẫn thân mật, nhưng không hề triền miên.

Tôi thật sự không biết vì sao lại như vậy. Rõ ràng anh so với trước kia tốt hơn, tôi cũng không để ý cái gọi là kẻ thứ ba kia nữa.

Tất cả, chính là không ổn đến chết tiệt.

Thật ra không chỉ có mình tôi, có lẽ ngay cả anh cũng cảm giác được rõ ràng.

Cho nên, mới càng thêm bỏ hết sức lực, càng thêm đối tốt với tôi.

Nước mắt, không nén được mà chảy xuống.

Đau xót trong lòng, giống như đã vượt quá xa, tôi muốn chạm, cũng chạm không đến .

Rốt cuộc anh đã phải chịu đựng bao nhiêu áp lực? Nói cho em biết có được không?

Cho dù em có thể tưởng tượng ra được, cũng muốn nghe tự anh nói ra. Cho dù chỉ có thể nghe anh kể khổ, em cũng muốn thay anh gánh vác một phần.

Còn việc anh cất lực bảo vệ em cách xa khỏi tòa dinh thự của Lôi gia kia, lại là chuyện gì?

Nói ra, được không?

Cùng nhau đối mặt, chúng ta cùng nhau chống đỡ.

Trong lòng mặc sức hò hét, nhưng cuối cùng vẫn không có dũng khí hỏi ra miệng.

Tôi nhu nhược sợ khi đã biết, sợ trái tim yếu ớt lại bị tổn thương lần nữa.

Giống như người chưa lành vết thương, không thể lại dùng nước muối mà ngâm mình thêm nữa. Tôi sợ mình không chịu nổi.

Từ từ đi, tôi cần phải từ từ.

.....

Sáng sớm, đã tới nhanh như vậy.

Cho rằng mình đã là dậy sớm rồi, nhưng vừa mở mắt mới phát hiện người bên cạnh, đã không thấy nữa.

Có lẽ là đi ra ngoài rồi.

Dụi dụi mắt mông lung buồn ngủ, tôi vận thất lưng mệt mỏi.
Làm vệ sinh một chút, sáng sớm tắm suối nước nóng cũng không tồi.
Khoác thêm áo choàng tắm, tôi đi ra cửa.
Không khí thật là tươi mát đến cực điểm, mặt trời cũng nở nụ cười ấm áp.
Đình viện vào ban ngày, so với ban đêm lại có cảnh vật khác. Nhưng đều thanh tịnh, thoải mái, mê người.
Hơi thở tự nhiên, ulla tới mặt. Tôi cũng có chút an nhàn thoải mái, muốn đi xem xung quanh.
Chưa đi quá xa, chợt nghe thấy phía sau giả sơn phẳng phát truyền đến vài âm thanh.
Tiếng nói của nữ tôi không xa lạ, của nam lại càng không.
“Vì sao?” Giọng nói dịu dàng, có vẻ điềm đạm đáng yêu.
“.....” Lôi Nặc lại không trả lời.
“Vì trách nhiệm ư! Chỉ vì trách nhiệm của một người chồng à!” Giọng nói không tự giác cao lên, Kỉ Lan nghe ra như có chút phát điên.
“Anh đã nói rồi mà, đã bảo em đừng nhúng tay vào nữa.” Tiếng nói trầm thấp, không có độ ấm. Lôi Nặc dường như rất không thoải mái.
“Không! Em không thể!”
“Đừng cố tình gây sự nữa!”
“Em cố tình gây sự sao? Vì anh, em đã từng buông tay, để anh hạnh phúc. Vì anh, em không ăn không ngủ, tiêu tụy không ra hình người. Vì anh, em bất chấp nguy hiểm có thể bị người ta cưỡng gian cũng muốn giúp anh lấy được tư liệu! Vậy mà anh, vậy mà anh lại nói em là đang cố tình gây sự sao?”
Lời nói gần giống như đã sụp đổ, cùng với một chút giọng nghẹn ngào.
Tôi nghe rành mạch.
Lôi Nặc, lại không nói một câu. Im lặng.
Chỉ nghe được âm thanh nước nở kia của Kỉ Lan.
“Anh không hạnh phúc, không phải sao? Anh thích có con, đúng không? Cô ta mãi mãi cũng không thể cho anh!”
“Im đi!”
Theo tiếng mắng nghiêm khắc kia, lòng tôi cũng chấn động.
Anh phần nộ như thế, tôi chưa từng thấy qua. Cho dù trước kia anh cũng từng tức giận, cũng không nghe khủng bố như giờ phút này.
“Nặc.....” Giọng nói khê run của Kỉ Lan vang lên.
“Đừng nói những lời đó thêm lần nữa, em nghe chưa?”
Tôi nghe được lời này, gần như là từ hàm răng chen ra. Không cần tưởng tượng, cũng biết giờ phút này anh có bao nhiêu u ám.
Tôi rời khỏi, yên lặng rời khỏi.
Đối với đoạn đối thoại giữa bọn họ, tôi đã không còn bao nhiêu hứng thú nữa.
Bởi vì cái tôi để tâm, đã nhận được đáp án.
Anh không hề phủ nhận lời nói của Kỉ Lan.
Không hề phủ nhận câu ‘anh không hạnh phúc’ kia của cô ta.....

Thật ra tôi nên sớm cảm giác được. Không chỉ mình anh, mà cả tôi có thật sự hạnh phúc không?
Chúng tôi đều giả vờ như không sao cả, nhưng thật sự có quên đi không?
Anh nuông chiều tôi, sớm muộn cũng sẽ thấy mệt.
Mà tôi được nuông chiều, cũng sớm muộn sẽ thấy chán.
Chỉ là không ngờ rằng, lúc nhận được đáp án, lòng tôi vẫn sẽ đau như cũ.
Vòng qua giả sơn, tôi đi đến một con đường nhỏ khác.
Tôi cũng không biết rõ đường đi lắm, nên rất lâu mới đến được hồ suối nước nóng.
Để cho khí nóng kia xông nóng mình, tầm mắt bắt đầu không rõ, ý thức lại đặc biệt minh mẫn.
Tâm sự trở nên ngày càng nhiều, cảm xúc trở nên không còn phập phồng nữa.
Những điều này đều là dấu hiệu.
Mà tôi, thân là bác sĩ tâm lý, hẳn phải rõ ràng hơn so với những người khác.
Thở dài một hơi thật sâu, nhắm hai mắt lại. Đưa hai tay ra, cảm nhận khí lạnh bên ngoài cùng nước nóng trong suối va chạm với nhau.
Tôi thấy thoải mái, thật muốn cả đời đều như vậy.
Nhưng tôi biết rõ điều đó là không có khả năng. Giống như quan hệ của Lôi Nặc và tôi vậy, mãi mãi an nhàn như vậy tiếp, là không có khả năng.
Một đợt tiếng ồn ào truyền vào, tôi cũng thận trọng hơn rất nhiều. Không còn là một mình trong hồ suối nước nóng nữa, bắt đầu có người đi vào.
Vội vàng xả nước lại xong, tôi đi ra.
Trở lại biệt viện của chúng tôi, thay quần áo của mình.
“Em về rồi à?” Lôi Nặc từ ngoài phòng đi vào, theo sau còn có một nhân viên phục vụ.
“Dạ.” Tôi xoay người lại, nhìn anh cười cười.
“Anh bảo người ta chuẩn bị chút thức ăn. Người ăn trong quán tương đối đông, anh nghĩ em hẳn là sẽ thích yên tĩnh.” Anh đi tới gần tôi, bảo phục vụ đặt món ăn lên bàn trước mặt tôi.
“Cám ơn.” Tôi cười xê dịch người. Nhìn một bàn món ngon này, thật đúng là đói bụng mà.
“Ăn nhiều một chút.” Anh dịu dàng nhìn tôi, trong mắt viết lên thỏa mãn.
“Ừm.....”
Tôi cầm lấy đũa, tận tình khai bụng của mình.
Cũng không quên gấp thêm cho anh chút thức ăn.
Một bữa sáng, thời gian ăn cũng không tính là ngắn.
“Uống chén trà không?” Lôi Nặc đề nghị.
“Được.” Tôi gật gật đầu.
Sau khi bảo phục vụ mang đến ấm trà ngon nhất, chúng tôi ngồi vào bàn.
“Anh hạnh phúc không?” Tôi nhìn thẳng anh, hỏi ra lời trong lòng.
Anh lập tức sững sốt, thân thể cũng cứng đờ. Lo lắng nhìn tôi.
“Em muốn nói chuyện với anh.” Cầm tay anh, tôi hít sâu một hơi.
Về mặt Lôi Nặc chuyển sang nghiêm túc, con người đen cực nóng sốt sao nhìn tôi chăm chăm, sâu không thấy đáy.

Anh không nói gì, chờ tôi mở miệng.

“Em chuẩn bị tốt rồi.....”

Gần từng tiếng, rõ ràng rành mạch, tôi báo cho anh biết.

Vẻ mặt nghiêm túc hóa thành kinh ngạc, tiếp đó chính là hưng phấn. Anh kích động, nhìn tôi thật sâu, nói không ra lời.

Khóe mắt cùng khóe miệng đều tràn ngập ý cười, hy vọng cũng từ chỗ sâu trong con người đen kịt từ từ dâng lên.

“Em..... thật sự, chuẩn bị tốt rồi sao!?” Cuối cùng, anh giống như đã tìm được lại giọng nói của mình. Thật cẩn thận xác định lại, vẻ mặt khẩn trương.

“Ừm.....” Tôi cười gật đầu, hôn lên môi anh.

“Ông trời.....!!” Anh hưng phấn kêu to, nhanh chóng đứng dậy đi tới đi lui trong phòng.

“Tuy rằng tỷ lệ thành công rất nhỏ, nhưng bây giờ em bằng lòng đi thử. Cho dù cuối cùng, một chút hy vọng duy nhất cũng bị nhấn chìm bóp chết đi nữa. Em biết nó sẽ rất đau, nhưng em nghĩ em đã có khả năng tiếp nhận thống khổ kia rồi.”

Đứng dậy theo anh, tôi chậm rãi tới gần anh.

Anh giang hai tay, chờ đón tôi.

Thật chặt, tôi ôm chặt lấy anh.

“Còn anh? Có thể tiếp nhận đả kích có hy vọng, rồi lại thất bại kia không?” Tựa ở bên tai anh, tôi nói nhỏ.

Xác định lòng của anh, đã trở nên quan trọng hơn bất cứ điều gì.

“Tuy rằng sẽ thật đáng tiếc, nhưng anh có thể.” Anh kiên định nói xong, tim đập liên tục tăng lên. Bang bang rung động, tôi nghe thấy rất rõ ràng.

Hiểu được kích động của anh, hiểu được khẩn trương của anh.

Anh cho tới bây giờ cũng chưa từng ép tôi về chuyện đó, nhất định là rất nôn nóng.

Đợi được quyết định của tôi, anh không thể nghi ngờ là vô cùng vui mừng.

Cho dù không thành công, vậy cũng có nghĩa rằng ít nhất tôi đã tiến về phía trước một bước.

“Vất vả cho anh quá.....” Tôi hôn lên mặt anh, dịu dàng nhìn anh.

Nụ cười khoan dung cùng ánh mắt sùng nịnh kia, làm cho tôi cảm động sâu sắc.

Vì em, anh thật sự đã vất vả rồi.

“Ngày mai liền đi tìm bác sĩ Lý, được không?” Sờ khuôn mặt tuấn tú của anh, tôi mỉm cười ngọt ngào.

“Được!” Anh gật gật đầu, dịu dàng hôn lên môi tôi.

Chỉ là thân mật đơn giản nhưng vào lúc bờ môi va chạm, lại không thể vãn hồi. Anh kích động hôn tôi, mà tôi cũng nhiệt tình đáp lại.

Cảm xúc mạnh mẽ trong nháy mắt thiên lời câu địa hỏa* mà bùng nổ.

*thiên lời câu địa hỏa: sấm sét hấp dẫn lửa đất.

Chúng ta điên cuồng triền miên, điên cuồng làm tình.

Các góc trong phòng, gần như đều để lại dấu vết ‘yêu’ của chúng tôi.

Tình yêu trầm bổng tại trong phòng ấm áp này, chúng tôi mệt mỏi nằm xuống giường mềm.

Anh nhắc chân lên, một tay kéo tôi vào trong lòng. Hôn một cái thật sâu xong, mới để tôi nghỉ tạm một lát.

Cảm nhận được thở dốc của nhau, tôi vô cùng quyến luyến giờ khắc này.

Tương lai, nhất định sẽ gặp ghềnh khó có thể tưởng tượng. Nhưng em, không muốn để anh phải một mình gánh vác.

Hôn nhân là thành quả sự cố gắng của cả hai người, em không muốn tiếp tục làm người bị động nữa.

“Em muốn đi ra ngoài.” Sờ sờ bờ ngực rắn chắc của anh, tôi làm nũng nói.

“Làm gì?” Anh khàn khàn lên tiếng hỏi.

“Hưởng thụ cuộc sống, giống như mọi người, hòa nhập vào trong đó. Mau lên!! Anh mau đứng dậy đi!”

Tôi hưng phấn ngồi dậy, thúc giục anh.

Mày tuấn của anh nhướng lên, nghi hoặc nhìn tôi, thở dài rồi ngoan ngoãn đứng dậy, thay quần áo.

Sau một lát, chúng tôi nắm tay ra khỏi biệt viện.

Đi về phía thế giới huyền ảo, tràn ngập tiếng ca kia.

Nơi này tên là Nhạc Cực biệt viện, là nơi chủ nhân chiêu đãi bạn bè.

Nhìn Nghiêm Thiên Triệt cùng Diệp Mạn Đình qua lại không ngớt trong đám người, chúng tôi chỉ qua loa lên tiếng chào hỏi rồi đi vào một phòng có tiếng đàn du dương.

Nhưng vào nháy mắt cửa mở ra, tôi sững sờ tại chỗ.

Ngoại trừ người diễn tấu, ba người ngồi trong đó chúng tôi đều không xa lạ gì.

Niép Phong, Quý Phong Nhiên, còn có Kỉ Lan kia nữa.

Đứng hình.....

Hình ảnh vẫn dừng lại ở đó. Sự kinh ngạc viết trong mắt mọi người, chỉ trừ Kỉ Lan.

“Thật trùng hợp.....” Nụ cười ngọt ngào vô tội, cùng giọng nói dịu dàng kia, thật sự làm cho toàn thân người ta không thoải mái. Người đầu tiên lên tiếng là cô ta, dường như không chút xấu hổ nào. Đứng dậy, còn dành ra chỗ ngồi bên cạnh cho tôi và Lôi Nặc.

“Mọi người làm sao vậy?” Cô ta mỉm cười nhìn mọi người, cuối cùng dừng tầm mắt trên người Lôi Nặc.

Anh không đếm xỉa đến người nào, kéo tôi xoay người muốn rời khỏi.

“Chờ đã.” Tôi ngăn anh lại.

“Nếu đều quen biết nhau, thì có hề gì đâu?” Tôi nhướng đôi mày thanh tú lên, kéo anh ngồi xuống.

Đối mặt, tôi đã học được.

Tiếng đàn vẫn du dương, nhưng phảng chừng giờ phút này tất cả mọi người đã không còn nhàn rồi tao nhã nữa rồi.

Kỉ Lan bảo người chơi nhạc lui xuống, sau khi bày ra chút trà bánh, vẻ mặt mang ý cười lần lượt châm trà cho chúng tôi.

“Sao các anh lại đến đây?” Tôi nhìn về phía Niép Phong, lại liếc nhìn Quý Phong Nhiên một cái.

Hai người nhìn nhau, Quý Phong Nhiên không hề gì mà nhún vai, nhướng mày rậm lên: “Đều là bạn bè, đương nhiên là nhận được thiệp mời. Còn về chuyện vì sao lại trùng hợp xuất hiện trong phòng này, thì phải hỏi vị Kỉ tiểu thư đây.”

Ánh mắt chuyển hướng Kỉ Lan, tôi muốn nghe cô ta giải thích cho mình như thế nào một chút.

“Âm nhạc hay mọi người đều thích, đây cũng không có gì là trùng hợp hay không trùng hợp cả.” Cô ta không sao cả nói xong, tầm mắt lại đổ dồn về phía Lôi Nặc.

Mà người đàn ông bên cạnh tôi, lại là ngay từ đầu đã nhìn chăm chăm vào Niếp Phong và Quý Phong Nhiên phía đối diện, khuôn mặt u ám, không tốt lắm.

“À! Đúng rồi! Tôi có một người bạn làm bác sĩ ở Mỹ. Tay nghề của anh ta rất giỏi, có cần tôi giới thiệu cho La tiểu thư khám thử xem không?” Tiếng nói mềm mại, nhưng sắc mặt lại lộ vẻ âm hiểm. Lần đầu tiên tôi đối với cô ta không có bất cứ cảm giác nào khác ngoài chán ghét.

“Bác sĩ?” Niếp Phong nhìn tôi, trong đôi mắt tràn ngập thắc mắc.

“Em bị sao vậy?” Quý Phong Nhiên cũng hỏi theo.

“A..... thật có lỗi quá, đây là chuyện riêng của La tiểu thư, tôi đã không cẩn thận nói lỡ miệng rồi.”

Nhìn vẻ mặt hoang mang kia, tôi thật sự là bội phục tài biểu diễn của cô ta.

Nếu như trước kia tôi đối với cô ta còn có chút tôn trọng, thì bây giờ tôi là thẳng thừng bắt đầu khinh bỉ cô ta.

“Cô đủ rồi đấy!” Tiếng mắng tức giận từ bên cạnh tôi truyền đến, Lôi Nặc phẫn nộ nhìn Kỉ Lan.

“Chưa đủ! Làm sao đủ được chứ!” Vành mắt gần như là ửng đỏ lên trong nháy mắt, Kỉ Lan cũng bắt đầu lớn tiếng.

“Em bị sao vậy?” Niếp Phong thấp giọng hỏi, lo lắng cầm tay tôi.

Lại ‘bốp’ một tiếng, bị đánh xuống.

Lôi Nặc âm u nhìn Niếp Phong, không có chút độ ấm, lạnh đến dọa người.

“À..... không có gì, đáng ngại lắm.” Tôi xấu hổ nhìn anh, cầm tay Lôi Nặc.

Ai ngờ, một động tác này, lại làm đôi mắt Quý Phong Nhiên bên cạnh Niếp Phong lập tức ảm đạm xuống.

Muốn buông tay, lại bị bàn tay to kia giữ chặt.

Mà tiếng hít thở của người phụ nữ kia cũng bởi vì hành động của Lôi Nặc, mà dần dần rõ ràng.

“Thật sự không có gì đáng ngại sao?!” Cô ta nheo hai tròng mắt lại, nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt khiêu khích.

“Cô –” Ngăn không cho Lôi Nặc nói tiếp, tôi vỗ vỗ bờ vai anh, cười cười.

“Cô có cần phải mang điểm yếu của người khác đi rao rêu khắp nơi vậy không? Tàn nhẫn đâm vào chỗ đau của người khác, cô cảm thấy vui sướng lắm sao? Nếu yêu một người đàn ông mà lại biến cô thành dạng như hiện giờ, tôi đây cũng thật thương xót cho cô.”

Bất đắc dĩ lắc đầu, tôi thật sự rất thất vọng với cô ta.

Không phải vì bản thân tôi, mà là vì Lôi Nặc. Vì anh từng yêu một người phụ nữ như vậy, mà cảm thấy nguyền rủa trong lòng.

“Tôi sao? Ha ha.....” Cô ta cười lạnh.

“Cô có yêu anh ấy được như tôi sao? Cô có biết cái gì là yêu không? Cô ích kỷ giữ lấy địa vị thiếu phu nhân của Lôi gia, lại không thể thật sự vì Lôi gia làm gì cả thì có tư cách gì mà nói tôi chứ! Cô chỉ là người phụ nữ không khỏe mạnh, là người phụ nữ không sinh nổi con!”

Một tiếng “chát –”, vang vọng toàn hiện trường.

Năm đầu ngón tay bông rớt, rõ ràng dừng trên mặt Kỉ Lan.....

24. Chương 25

Tôi sợ ngây người.

Anh thế mà lại ra tay đánh cô ta. Đánh người phụ nữ mà anh từng xem là thiên sứ.

Không chỉ mình tôi, mà cả Niếp Phong và Quý Phong Nhiên cũng sững sờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn một màn này.

“Nặc...” Kì Lan run run lên tiếng, đưa tay che lấy hai má đã bắt đầu sưng đỏ kia, nước mắt giống như chuỗi hạt châu bị đứt dây mà trút xuống. Vẻ mặt khó có thể tin kia, ánh mắt thống khổ tuyệt vọng kia, còn có đôi môi đỏ mọng mấp máy, đều đang nói lên trái tim bị tổn thương của cô ta.

Trong con người đen đang phân nộ kia của Lôi Nặc lộ ra thất vọng, mày nhíu chặt, mím môi mỏng, sắc mặt cũng cực kỳ âm u, tầm mắt nóng bỏng dồn ép Kì Lan.

Vẫn không nhúc nhích, một câu cũng không nói.

Tôi nghĩ có lẽ anh cũng đang đau lòng. Dù sao cũng là người phụ nữ mình từng yêu.

”Không không...đây không phải là

Anh...không!...không!...

Kì Lan gần như suy sụp, diên cuồng lắc đầu, miệng không ngừng lẩm bẩm. Nước mắt lại giống vỡ đê mà không ngừng trào ra. Cô ta giống như lán nạn, nghiêng ngã lao đảo chạy ra ngoài.

Tôi âm thầm thở dài trong lòng, cầm tay Lôi Nặc.

Anh quay đầu nhìn tôi, cay đắng hơi mở miệng, rồi lại chẳng nói ra điều gì. Tôi thần nhiên cười lắc đầu, ý báo anh không cần nói thêm gì cả, tôi đều hiểu được.

“Lời của cô ấy nghĩa là gì vậy vậy” Khi không khí hơi tốt hơn một chút, Niếp Phong liền hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Lôi Nặc chuẩn bị lên tiếng ngăn anh lại, nhưng bị tôi cản.

“Chứng hiếm muộn.”

Tôi lên tiếng, ba chữ đủ để nói rõ tất cả.

Niếp Phong và Quý Phong Nhiên lại ngây người, nửa ngày không nói được một câu.

Đến khi phản ứng lại rồi, liền gửi ánh mắt tràn đầy thương hại cùng đồng tình về phía tôi.

“Đừng” Tôi không chịu nổi loại ánh mắt này

“Em đang đến bác sĩ chữa.” Tôi bổ sung, lại nhìn bọn họ, cười cười.

Bây giờ không có gì là không chữa được đâu.” Niếp Phong chuyển đến ánh mắt cổ vũ. Quý Phong Nhiên thì lại lặng im không nói.

”Cảm ơn anh..

Tôi nở nụ cười, vui vẻ nhìn bọn họ, lại xoay qua nhìn Lôi Nặc.

Anh cũng nở nụ cười, cổ vũ tôi.

Không khí, vào lúc này đã không còn căng thẳng nữa. Trận ầm ĩ này của Kì Lan, đã dời đi toàn bộ tiêu điểm của mọi người.

Nhưng cục diện bây giờ vẫn đang làm cho tôi không thoải mái đến cực độ.

Một người là chồng, một người là người yêu cũ, một người khác lại là người đàn ông yêu tôi.

Hỗn loạn...

Tôi chỉ cảm thấy hỗn loạn.

Em, muốn nghỉ ngơi rồi.” Nhìn Lôi Nặc lại nhìn hai người kia, rồi tôi chuẩn bị đứng dậy.

“Nghỉ ngơi cho tốt nhé.” Niếp Phong cười nói, kéo ghế ra giúp tôi.

Lôi Nặc lại một tay tiếp lấy. Ôm thắt lưng của Tôi, đưa về phía cửa.

“Hai người chơi vui vẻ.” Tôi quay đầu nói.

Lại chạm phải ánh mắt phức tạp kia của Quý Phong Nhiên, trong lòng lộp bộp một chút, không biết mình bị làm sao.

Là chua xót khổ sở, hay là tiếc nuối, là thống khổ, hay là không còn cách nào.

Tóm lại, ánh mắt kia của anh ta khiến người ta không thoải mái.

Đi ra cửa phòng, tôi quyết định về nhà. Nói lời từ biệt chủ nhân xong chúng tôi liền rời khỏi.

Dọc theo đường đi rất im lặng. Trong lòng tôi cũng rất bình tĩnh.

Lôi Nặc gọi một cuộc điện thoại, dường như công việc xảy ra vấn đề gì đó.

Nghe anh nói một vài thuật ngữ khó hiểu cùng một loạt con số thiên văn, đầu óc tôi sắp hỗn loạn.

Nhưng anh lại vừa lái xe, vừa trả lời lưu loát. Khi nghỉ dừng đèn đỏ, còn có thể vươn tay vuốt ve hai má

Một lần nữa, tôi lại bội phục người đàn ông này hơn.

Xe băng qua mấy con đường quốc lộ dài, chúng tôi đã về đến nhà.

Anh đưa tôi tới cửa, rồi nói còn một số việc cần phải xử lý.

Tôi gật gật đầu, để anh yên tâm làm việc.

Anh hôn tôi một cái, cười rời đi. Nói là làm việc xong sẽ lập tức trở về.

Nhìn anh đi xa rồi, tôi mới vào bên trong.

Nhưng vừa vào cửa, di động liền vang lên.

Ba chữ Quý Phong Nhiên, hiện lên to rõ.

Dự cảm của tôi là đúng, anh ta nhất định sẽ tìm tôi nói chuyện riêng.

Có việc gì sao?” Tôi ngời vào số pha.

“Ừ. Lúc nào tiện thì hẹn một thời gian, tôi muốn gặp mặt em.”

“Vậy bây giờ đi, anh đang ở đâu?” Tôi day day huyết thái dương, nhắm hai mắt lại.

Giờ tôi đến quán cà phê gần phòng mạch. Thế nào?”

“được. Khoảng hai mươi phút nữa tôi sẽ tới.”

“Tôi chờ em.”

Ngồi trên xe, dọn lái xe xong, tôi đi đến địa điểm đã hẹn.

Lúc tới, Quý Phong Nhiên đã ngồi chờ ở đó.

Vậy tôi đi đến bàn, anh ta lịch sự kéo ghế cho tôi ngồi.

“Cám ơn” Tôi cười cười, ngồi xuống.

Anh ta nhìn tôi, thờ dài.

“Anh nói đi.” Tôi uống một ngụm nước, nhìn về phía anh ta.

“Uống gì đó trước đi.” Anh ta đưa menu cho tôi.

“Không cần đâu uống nước lọc là được rồi” Tôi đẩy lại, “Có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi.”

“Hai người đã dự định có con rồi sao”

Anh ta do dự mở miệng, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc. Thất vọng cùng thống khổ không che dấu được, rõ rệt viết ở đáy mắt.

Tôi khẽ gật đầu, nhìn vào đôi mắt anh ta.

Không biết phải nói gì mới có thể khiến anh ta dễ chịu hơn một chút.

Quý Phong Nhiên hít một hơi thật sâu, lẩn tránh tầm mắt của tôi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lát sau lại thu ánh mắt về, hai tay bưng kín mặt, cúi đầu.

“Phong Nhiên...” Tôi đau lòng nhìn anh

ta, muốn an ủi anh ta, nhưng cánh tay lại ngừng giữa không trung, chậm chạp không dừng trên người anh ta.

Lần này, thật sự đừng có thêm bất kỳ ảo tưởng gì với tài nữ. Không đáng, thật sự không đáng đâu.

“Hai con người trưởng thành, nhất định phải tràn ngập kỳ vọng tốt đẹp đối với tương lai, mới có thể đặt vấn đề con cái vào lộ trình cuộc đời mình. Mà hai người đã dự định có.”

Anh ta trầm thấp nói xong, đầu cúi rất thấp

“Tôi...” Không thể mở miệng. Không biết

phải nói gì.

”Em có biết điều làm tôi thống khổ nhất là gì không? Không phải vì em quyết định muốn cùng cậu ta sinh con. Mà là hoang mang khi em có thể sẽ mang thai đứa con của cậu ta. Tôi bị chính mình hì họa, vẫn luôn kiên định rằng, em sẽ vì chuyện con cái, mà nẩy sinh ý nghĩ chán sau. Tôi không biết mình như vậy có phải là yêu em hay không, thật sự tôi suy nghĩ thâm sâu như vậy sao? Tôi hoang mang, Tâm Âm.

Anh ta thống khổ nói xong, đôi mắt cũng bắt đầu nhìn thẳng tôi.

Tôi hiểu được đau khổ của anh ta, hiểu được thắc mắc của anh ta.

Thật sự không muốn anh ta lâm vào trong loại cảm xúc này, nếu sớm nhận rõ lòng mình một chút, có lẽ anh ta sẽ không thống khổ thế.

“Người ta yêu nhất mãi mãi cũng là chính mình. Cho rằng yêu ai, cho rằng có thể làm gì, đó cũng chỉ là ý muốn chủ quan của chính mình. Trái tim, là thứ gì đó kỳ diệu nhất, khó hiểu nhất trên thế giới này. Chúng ta không cần làm cho rõ ràng rành mạch, chỉ cần đi theo nó là được. Anh, cũng nên đi theo con tim của mình, thu xếp con đường sau này thật tốt đi.”

Đặt tay lên tay anh ta, tôi nhìn anh ta cổ vũ.

Tình cảm gì cũng sẽ thay đổi, bao gồm cả tình yêu. Yêu thật sâu, cũng vào một lần lại một lần tuyệt vọng bên trong thống khổ. Trái tim con người, tự nhiên sẽ không muốn chạm vào lần nữa.

Tình yêu không được đáp lại, là đẹp. Nhưng cũng là cô độc nhất.

Chúng tôi vốn sinh sống ở đô thị phồn hoa này, đã là cô độc rồi. Nếu còn gặp phải tình yêu khiến người ta cảm thấy cô độc, sẽ không muốn chạm vào nữa.

Quý Phong Nhiên, đã mệt mỏi.

“Tôi rất cảm kích anh đã yêu tôi, nhưng tôi còn hy vọng anh có thể đạt được hạnh phúc hơn. Mỗi người đều đáng có được một tình yêu thuộc về chính mình. Tình yêu kia của anh, tôi tin tưởng nhất định sẽ còn tốt đẹp hơn. Bởi vì anh là một người đàn ông vô cùng tốt, là một người đàn ông đáng để phụ nữ đi theo cả đời”

“Tâm Âm...” Anh ta chuyển động đầu

kết, khổ tâm mở miệng.

“Buông tôi xuống, cuộc sống của anh rồi sẽ tốt hơn.”

Tôi thật sự tin chắc điểm ấy? Tuy rằng trong khoảng thời gian này tôi không quan tâm nhiều đến cuộc sống của Quý Phong Nhiên lắm.

Nhưng thái độ của anh ta đối với tôi lại làm tôi nhạy cảm nhận ra được trong cuộc sống của anh ta đang nảy sinh ra sự thay đổi lớn nào đó.

Anh ta, hình như có phụ nữ.

Mà tôi, thật sự vì anh ta mà cao hứng, vì anh ta mà vui mừng.

Chi hy vọng anh ta hiểu được phải quý
trọng người trước mắt như thế nào, đừng
phạm một số sai lầm tệ hại cấp thấp.

“Tôi, Sợ mình không làm được.” Anh ta thống khổ mở miệng, vẻ mặt không cam lòng nhìn tôi.

“Anh sẽ làm được.” Tôi thản nhiên cười, liếc mắt nhìn cô gái ngồi ở một góc sáng sủa từ đầu tới cuối luôn nhìn mình chằm chằm.

Ánh mắt của Quý Phong Nhiên cũng nhìn theo tôi, có điều sau khi phát hiện ra người kia, sắc mặt anh ta cũng không bình tĩnh như tôi được.

“Tôi đi trước đây, anh phải quý trọng người trước mắt cho tốt đấy.”

Nhanh chóng đứng dậy, tôi quay đầu nhìn cô gái trốn trốn nấp nấp kia mỉm cười, vào lúc Quý Phong Nhiên còn chưa phản ứng lại, liền rời khỏi quán.

Ngồi trên xe, bắt đầu đi trên cuộc đời thuộc về mình.

Ngày hôm sau, thủ tục thụ tinh ống nghiệm liền bắt đầu khẩn cấp tiến hành.

Cũng mãi đến khi đối mặt với một phòng toàn chuyên gia, tôi mới biết được Lôi Nặc trước đó đã làm bao nhiêu chuyện.

Những người ưu tú nhất, thiết bị tối tân nhất cùng với điều kiện âm áp nhất.

Anh đều thay tôi sắp đặt ổn thỏa, tất cả chỉ chờ tôi vào chỗ.

Dễ tạo ra nhiều trứng hơn, liền dùng thuốc đặc thì có tác dụng thúc đẩy buồng trứng ở hai bên sườn rụng nhiều hơn.

Mà tôi cũng kiên nhẫn uống thuốc, đợi trứng rụng.

Lòng tin, dần dần nảy sinh. Hy vọng, cũng càng lúc càng lớn.

Nhân viên chuyên nghiệp, hướng dẫn tôi cũng rất chuyên nghiệp, mọi thứ đều tiến hành thuận lợi.

Từ giám sát trứng, đến lấy trứng ra, rồi lại quan sát sức sống của nó bằng kính hiển vi.

Tuy rằng quy trình này lặp đi lặp lại rất nhiều lần mỗi lần kết quả cũng đều không phải vô cùng lý tưởng.

Nhưng chúng tôi vẫn trước sau bốn ba trong bệnh viện, lúc này đây lại đang thử nghiệm một lần nữa, thử thuốc mới nhất, hy vọng một ngày nào đó sẽ có kỳ tích.

Đây đã là lần thứ vô số đến lấy trứng rồi, sức sống của chúng không mạnh nhưng lần này nhất định phải cố gắng đấu tranh mới được.

Bước đầu tiên lấy trứng thích hợp này cũng đã gian nan như thế.

Vậy thì về sau chúng tôi còn có bao nhiêu chặng đường phải đi nữa.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh khát vọng, như vậy, ánh mắt kiên định như vậy, tôi cũng có thêm lòng tin, quyết định chiến đấu tới cùng.

Âm đạo đã được gây tê, không còn cảm giác gì, chỉ biết là bác sĩ đang cầm kim tiêm chích vào trứng, không ngừng làm gì đó bên.

Đau nhức, luôn vào lúc thuốc tê đã dần mất công hiệu, khó có thể chịu được.

Bất quá, tất cả đều vô cùng đáng giá.

“Được rồi.” Bác sĩ lấy cây kim tiêm khổng bố kia ra, sau khi cho tôi một nụ cười khích lệ, liền đi vào phòng vô khuẩn.

Kết quả, ở ngay tại căn phòng lai tạo kia.

Giờ phút này, tôi đang nằm trên giường cùng Lôi Nặc vừa mới vào đến, đều khăn trương nôn nóng cùng đợi hy vọng đang dấy lên kia....”

Thời khắc khẩn trương ngoài đời thật cũng giống như pha quay chậm trong phim ảnh vậy. Ngay cả tiếng bước chân không tính là rõ ràng của bác sĩ cũng có thể tác động đến mỗi một dây thần kinh của chúng tôi.

Cánh cửa, nhẹ nhàng xoay tròn. Lòng của chúng tôi đồng thời cũng xoay tròn theo.

Cùng với sự mở rộng của khe cửa, chúng tôi cùng càng lúc càng khẩn trương.

Nắm chặt tay nhau, trái tim cũng như treo ở giữa không trung.

Khuôn mặt bác sĩ dần dần lộ ra, nhịp tim đập cũng sắp đến cực hạn.

Tất cả những vui buồn viết trên mặt bác sĩ, không cần lời nói cũng báo cho chúng tôi biết mọi đáp án.

Thịch, thịch, thịch, thịch

Tim nhảy lên, vào lúc này dường như đều có thể nghe thấy rõ rệt như vậy. Rõ ràng đã không còn là lần đầu tiên trải qua loại thời khắc này, nhưng đến nay vẫn là khẩn trương như thế.

Cuối cùng, toàn bộ khuôn mặt của bác sĩ cũng đã hiện ra.

Nhưng vẻ mặt không hẳn là âm u, cũng không hẳn là vui vẻ kia thật sự làm cho tôi đoán không ra.

“Kết quả thế nào” Lôi Nặc lo lắng đi qua, trực tiếp truy vấn.

“Ừm nói thế nào đây, sức chống đỡ của tế bào trứng đã mạnh hơn so với lúc trước, sức sống cũng có chút cao hơn, nhưng vẫn chưa phải giá trị trong phạm vi lý tưởng.”

“Vậy nói như vậy là uống thuốc mới này đã có tác dụng! Tiếp tục dùng sẽ có hy vọng phải không ạ!” Tôi cũng đi đến cầm lấy tay bác sĩ hỏi.

“Phải. Chiều theo mức độ phản ứng của cơ thể cô, lần sau đến hẳn là có thể lấy được trứng thích hợp rồi.”

“Ông trời ”

Nước mắt vui sướng trào ra, Lôi Nặc kích động ôm lấy tôi. Chúng tôi gần như reo hò, vui sướng ôm hôn.

“Được rồi được rồi, đừng vội ôm tới ôm lui như vậy. Còn kết quả của cậu cũng có rồi, vẫn như lúc trước, năng lực hoạt động của tinh trùng rất mạnh. Lần này tôi lấy trứng và tinh trùng của hai người trước, nhìn xem hiệu quả kết hợp thế nào đã. Quan sát đánh giá một khoảng thời gian ngắn rồi làm một sổ ghi chép lại. Lần sau lúc thật sự thực hiện cũng dễ dàng cải thiện một số khuyết điểm, nâng cao xác suất thành công.”

Vị nữ bác sĩ có tiếng là người có địa vị cao nhất ở khoa phụ sản này, luôn mang một vẻ mặt lạnh lùng, vô cùng cao ngạo. Nhưng bạn luôn có thể phát giác ra sự quan tâm cùng lo lắng trong giọng của bà ấy.

“Cám ơn, cám ơn!!” Tôi kích động tiến đến muốn ôm bà ấy, lại bị người ta nhếch người, tránh qua một bên.

”Hai người đừng vui mừng quá sớm, cơ thể người bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra thay đổi. Chú ý quan sát đo đạc các chỉ số của cơ thể, còn có ăn uống cũng phải cẩn thận.

Bây giờ tôi sẽ kê một vài loại thuốc khác để nâng cao tính ổn định của buồng trứng cho cô, nhớ phải uống đúng giờ. Được rồi, hẹn gặp lại sau.”

Lạnh lùng nói xong, nhân vật nổi tiếng này liền đi ra ngoài.

Để lại tôi và Lôi Nặc, thâm tình nhìn nhau, sau đó ôm chặt lấy nhau.

Sau một lúc lâu, chúng tôi mới buông nhau ra.

Sau khi làm xong tất cả các khâu, chúng tôi nắm tay đi ra khỏi bệnh viện.

Có lẽ đây chính là cái gọi là trời không phụ người có lòng.

Niềm hy vọng dấy lên trong lòng chúng tôi, đang dần dần rộng mở. Bản kê hoạch ngày mai tốt đẹp, dường như đã lại bắt đầu thấy được hình dáng.

“Em vất vả rồi...” Trên xe, Lôi Nặc nắm

lấy tay tôi, thâm tình nhìn tôi.

Cảm kích, thương tiếc cùng yêu mến trong mắt anh khiến lòng tôi ấm áp.

“Anh cũng vậy mà.”

Tôi cười với anh, nước mắt cũng bắt đầu trào ra. Nước mắt vui sướng kia theo hai má chảy xuống.

“Đồ ngốc...” Anh đưa tay lau nước mắt

của tôi, sủng nịch nói xong, còn xoa rối tóc của tôi.

“Hi...” Tôi nỉ non làm nũng.

Nhìn người đàn ông đối với tôi sẵn sóc tỉ mỉ, không rời xa hay vứt bỏ này thật sâu. Bỗng nhiên cảm thấy mình rất yêu anh.

“Em yêu anh...”

Ba chữ này cuối cùng cũng đã nói ra, khi phá vỡ phòng tuyến mà nói ra lời yêu thì tôi cũng đã hoàn toàn đem trái tim mình giao cho anh rồi.

Ô tô, dừng ở ven đường.

Anh khẩn trương nhìn tôi, môi hơi mở lại không nói ra được câu nào.

“Đồ ngốc” Tôi cười ngọt ngào với anh, sờ khuôn mặt tuần tú, hôn lên môi của anh.

Nụ hôn nhẹ nhàng, khe khẽ. Lại ẩn chứa tình yêu sâu sắc của tôi.

“Em yêu anh, Lôi Nặc.”

Lại lần nữa dùng tuyên ngôn tình yêu để gọi anh đang ngây ngốc tỉnh lại. Tôi phát hiện ra chi căn mở miệng, tiếng yêu dường như cũng không ngừng được.

Anh kích động kéo tôi vào lòng, điên cuồng hôn lên mặt cùng môi tôi.

Sau đó con người đen thâm thúy tìm kiếm ánh mắt của tôi, rồi phát ra tín hiệu điện cường đại. Tôi cũng đã bắt đầu cảm thấy mơ màng.

“Anh yêu em.”

Ba chữ, không nhanh không chậm. Thâm tình, chân thành tha thiết trong mắt anh làm cho tôi say sưa.

Sự kiên định kia lại làm cho tôi mê luyện sâu sắc.

Chính nhờ phần kiên định ấy, đã giúp

chúng tôi đi đến bây giờ, chính nhờ phần

kiên định ấy, đã giúp cho mọi thứ bắt đầu

chuyển biến tốt đẹp.

Tôi thật sự yêu anh, vô cùng yêu anh.

Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, lắng nghe nhịp tim của nhau.

Đột nhiên phát hiện. thứ đẹp nhất trên thế giới này không phải tương lai, mà là hiện tại.

Mọi thứ, đều tiến hành theo trật tự. Hôn nhân cũng vậy, cuộc sống cũng vậy mà thụ tinh ống nghiệm cũng thế. Đều đang đi theo một quỹ đạo nhất định, vận hành đi về phía trước.

Cài khác duy nhất, chính là mẹ chồng.

Lời của bà, kỳ thực vẫn quanh quẩn trong đầu tôi. Sau lần gặp mặt đó Lôi Nặc vẫn luôn bảo vệ tôi khỏi sự quấy rầy của gia đình.

Nhưng nay, tất cả đều đang hướng về một hướng tốt. Tôi cảm thấy mình cần cùng bà nói chuyện.

Lúc gọi điện cho bà, bà có vẻ hơi kinh ngạc. Nhưng sau đó liền lập tức đồng ý lời mời của tôi.

Hiện giờ tôi đang ngồi trong phòng đặt trước kín đáo. Chờ đợi Mẹ chồng hạ cố.

Không lâu sau, nhân viên phục vụ đã dẫn bà đến.

Tôi đứng dậy nghênh đón, rõ ràng đã quên việc không vui lần trước, nhưng trong nháy mắt nhìn thấy bà, trong đầu lại hiện lên cảnh tượng ngày ấy.

“Mẹ cứ để cho con.” Tôi đi đến nhận lấy áo khoác của bà.

“Cám ơn con ” Bà nhìn tôi cười hiền

lành, không có chút ngại ngùng.

Tôi cũng mỉm cười đáp lại, ngồi vào vị trí.

Sau khi chọn xong vài món ăn, lại đưa thực đơn lại cho tôi.

Dặn dò người phục vụ xong, chúng tôi chính thức đi vào câu chuyện.

“Con có vài lời, muốn nói với mẹ”

“Con nói đi.” Mẹ chồng uống ngụm trà, nhìn tôi.

“Chúng con, đang thử thụ tinh ống nghiệm, kết quả cũng gần như lý tưởng.” Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt khôn khéo kia, báo cho bà biết.

“Ừ.” Mẹ chồng thản nhiên lên tiếng trả lời, cười gật đầu. Sau đó lại chậm rãi mở miệng: “Bác sĩ Lưu là mẹ giới thiệu cho Nặc nhỉ.”

“Mẹ...”

Nhẹ nhàng gọi bà, một câu, liền làm cho tôi nhất thời hiểu được nỗi lòng của người làm mẹ.

“Thằng bé kia, đã nhận định con rồi, thì sẽ không chấp nhận bất cứ người nào nữa. Người làm mẹ như mẹ, đều rõ ràng hơn bất kỳ ai. Vào trước khi mẹ nói những lời kia với con, mẹ cũng không ngờ lòng nó đối với con đã kiên định đến mức như vậy. Kiên định đến ngay cả người mẹ như mẹ đây cũng có thể không màng tới”

Nụ cười cay đắng cùng tia cô đơn biểu lộ trong lúc lơ đãng kia của mẹ chồng làm cho lòng tôi mơ hồ đau đớn.

Cầm tay bà đặt trên bàn lên, tôi không biết phải mở miệng an ủi bà như thế nào.

“Tuy rằng ghen với con dâu, nghe ra thật ngớ ngẩn. Nhưng mẹ vẫn thật sự thừa nhận, lòng mình vô cùng không thoái mái lắm.” Nặng nề thở dài, mẹ chồng lại lần nữa lên tiếng

“Mẹ...địa vị của mẹ trong lòng anh ấy,tuyệt đối không một ai có thể thay thế được. Mà tình yêu anh ấy dành cho mẹ, cũng mãi mãi không thay đổi.”

“Mẹ biết mà” Mẹ chồng thản nhiên nở nụ cười, một chút nhẹ nhõm hiện lên trên trán. Giống như đã sớm thông suốt, bà thản nhiên nhìn tôi.

“Cảm ơn mẹ, thật sự cảm ơn mẹ! Vô cùng cảm ơn mẹ! Có thể gả đến nhà họ Lôi, được làm con dâu của mẹ là phúc của con.”

Nắm chặt tay bà, tôi cảm kích nói.

Cho tới nay tôi đều thấy mình thật may mắn. Gả đến một gia tộc khổng lồ như thế, mà vẫn chưa bao giờ phải buồn phiền, phải gánh trách nhiệm nặng nề nào.

Những phức tạp bên trong gia tộc, tất cả đều do một mình Mẹ chồng xử lý. Không hề thiên vị, mọi chuyện đều theo nguyên tắc cùng tác phong làm việc rõ ràng nên được sự khen ngợi của tất cả mọi người.

Mà tôi, đối với bà, cũng vẫn vô cùng tôn

“Không cần cảm ơn mẹ, con mới là người vất vả nhất. Mẹ biết thuốc tê kia khi hết công hiệu thì rất đau đớn, cũng biết áp lực con phải chịu đựng. Từng thứ mẹ đều ném trải qua rồi nên cũng hiểu được nỗi khổ của con.” Mẹ chồng hiền lành nói, mặt mang vẻ đau lòng. Tay cũng áp lên mặt tôi.

“Sẽ ổn thôi.” Tôi gạt đầu, nhìn bà. Vành mắt bắt đầu ửng hồng.

“Ừ.” Mẹ chồng vui vẻ cười, cho tôi ánh mắt cổ vũ.

Bữa cơm này, diễn ra thật vui vẻ.

Mẹ chồng lại biến trở về người Mẹ chồng từ ái, tất cả đều trở lại trước kia, thậm chí so với trước kia còn tốt hơn.

Mãi đến khi dùng xong món tráng miệng, chúng tôi vẫn chưa nói chuyện xong.

Thời gian cũng không còn sớm nữa.

Lúc gần đi, Mẹ chồng kéo tôi lại, chậm rãi lên tiếng.

“Hãy chùn sóc Nặc nhi chu đáo, trong thời gian này nó đang cải tổ cơ cấu sản nghiệp, nhân sự bên trong tập đoàn thay đổi khá lớn, áp lực con cũng có thể tưởng tượng. Hơn nữa có một vài thương nghiệp cùng lĩnh vực đang cạnh tranh ác liệt, còn ác ý phá hoại, nó gần đây thật sự là rất mệt mỏi.”

“Con sẽ làm vậy ạ.” Cầm tay mẹ chồng, tôi cam đoan.

Tuy rằng anh chưa bao giờ kể chuyện trên thương trường, nhưng áp lực này tôi vô cùng hiểu rõ. Gần đây số lần anh thở dài cùng thời gian ở trong phòng đọc sách đều tăng lên.

Lòng tôi, cũng vì anh mà đau. Lo lắng cho sức khỏe của anh, cũng lo lắng cho tinh thần của anh.

Người làm vợ như tôi, thật đúng là không để anh bớt lo.

Tự trách, không ngừng dâng lên trong lòng.

“Không phải Lôi của con.” Mẹ chồng vỗ vỗ bả vai tôi, thân thiết nói. “Thêm vài cái mỉm cười, thêm vài cái an ủi, có thể nó sẽ cảm thấy phần chần chừ trăm lần.”

“Được rồi, trở về đi.” Mẹ chồng cười cười, ngồi vào xe, dần dần đi xa.

Tôi nhìn theo bà, mãi đến khi không nhìn thấy thân xe nữa mới xoay người đi về phía xe của mình.

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm trống trơn, không còn ai. Thời gian cũng đã muộn, tiếng giày cao gót vang lên, cho dù đó là do mình tạo ra thì nghe thấy vẫn làm cho người ta sợ hãi. Tôi bắt đầu có chút hối hận vì đã không để lái xe đi theo đến.

Bước nhanh về phía xe của mình... tôi tìm

trong túi xách, lấy chìa khóa ra.

“Tít tít hai tiếng, mở khóa tự động, vào lúc đang định mở cửa xe thì một âm thanh từ phía sau truyền đến.

“A”...Tôi theo bản năng mà hét lên, tim cũng vọt lên tới cổ họng.

“La tiểu thư...”

Giọng nữ mềm mại nhỏ nhẹ kia, tôi cũng không xa lạ gì.

Chậm rãi xoay người, lại vào lúc nhìn thấy rõ người phụ nữ kia liên sững sờ tại chỗ....

25. Chương 26

“Cô..... sao lại thành thế này?”

Tôi không thể tin được đây là Kỉ Lan một tháng trước còn rất có sức sống, giờ phút này lại giống như một bộ xương khô. Khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy, không có chút sinh khí, vành mắt thâm đen giống như người hít thuốc phiện. Tơ máu trong mắt kia cũng nhiều đến dọa người.

Cô ta, giống như đã chết một lần vậy.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Suy yếu nói xong, cô ta vén tóc mình bị xòa xuống.

“Nói chuyện gì?” Tôi không muốn có tiếp xúc gì với cô ta cho lắm, thậm chí ngay cả tới gần cô ta cũng có chút kháng cự lại.

“Chuyện của Nặc.” Cô ta ho khan vài tiếng xong, khó khăn mở miệng.

“Cô nói đi.” Tôi tựa vào bên cửa xe, nhìn về phía cô ta.

“Tìm một chỗ nói chuyện đi.” Cô ta yếu ớt nói xong, xoay người định cất bước.

“Không cần đâu, cô có gì thì cứ nói thẳng.” Tôi lên tiếng ngăn cô ta lại.

Nhưng cô ta lại như là phản ứng chậm mà ngăn người nhìn tôi.

“Nếu như không quan trọng, tôi còn vội về nhà, xin thứ lỗi.”

“Tôi ”

Miệng hơi hé mở nhưng vẫn chưa kịp nhả ra được bao nhiêu chữ thì người trước mắt đã ngất xỉu trong lòng tôi.

Tôi theo bản năng đỡ cô ta, tôi không rõ giờ lại là chuyện gì.

Cố ý đến trước mặt tôi phát bệnh sao? Tranh thủ đồng tình à?

Việc đó đều không cần thiết. Cô ta hẳn phải biết đó là chuyện không thể nào.

“Này, cô tỉnh lại đi.” Võ vớ mặt cô ta đang mê man, vẫn không chút phản ứng.

Nhìn bốn phía, không có ai. Tôi rơi vào đường cùng chỉ có thể dùng sức lực toàn thân kéo cô ta vào trong xe, đi thẳng đến bệnh viện.

Trên đường, di động vang lên, là tiếng nhạc tôi cài riêng để biểu thị công khai thân phận của anh - người đàn ông của tôi.

“Dùng bữa xong chưa?” Tiếng nói hùng hậu của anh từ đầu bên kia truyền tới.

“Vừa dùng xong, anh về nhà rồi sao?”

“Ừ, anh đi đón em nhé?”

“Anh thật sự là phải đến rồi, xảy ra chút chuyện.” Tôi nhìn người phụ nữ ở ghế sau một cái, mệt mỏi thở dài.

“Làm sao vậy?!” Anh lo lắng hỏi.

“Kỉ Lan ở trong xe của em, hôn mê rồi.”

“.....”

Im lặng truyền đến.

Lôi Nặc phỏng chừng là đang ngẩn người. Bởi vì ngay đến chính tôi cũng không hiểu được bây giờ đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Được, em đang ở đâu?”

“Bây giờ em đang đi đến bệnh viện Nhân Kính.” Nhìn định vị báo cách không còn xa, hẳn là rất nhanh sẽ đến rồi.

“Chờ anh.”

“Được.”

Ngắt điện thoại, bất đắc dĩ nhìn Kỉ Lan đang mê man, bỗng nhiên lại có rất nhiều cảm thán đối với đời người.

Thời gian trôi qua, quả nhiên một chút cũng không ngừng nghỉ.

Người cũng vậy mà chuyện cũng thế, không dùng tâm để yêu quý thì sớm hay muộn cũng từ khe hở mà lọt mất.

Đến lúc này dù có muốn níu kéo lại chút gì, xem chừng cũng không thể nữa.

Người là loại động vật thông minh, nếu biết rõ vật gì sẽ làm mình đau đớn, thì lúc tiếp cận lần nữa sẽ sinh lòng đề phòng. Nếu muốn khiến người ta mở rộng cửa lòng, không chút khúc mắc nào mà tiếp nhận, sẽ gian nan đến không thể tưởng tượng.

Tôi không tin Kỉ Lan sẽ không rõ điểm ấy, có lẽ đây là cái gọi là si mê đi.

Không phải si mê của tình yêu, mà là loại si mê trên tinh thần của không thể chấp nhận thất bại, không thể chấp nhận người khác không yêu mình.

Ở mức độ nào đó mà nói, tình yêu, quả thật sẽ làm người ta trở nên điên cuồng cùng ngu xuẩn.

Điên cuồng đến mức vì hành động, mà mất hết tất cả.

Đó không phải ngu xuẩn, thì còn là cái gì.

Bệnh viện, rốt cục cũng đến. Bác sĩ và nhân viên cứu hộ khiêng Kỉ Lan vào.

Tôi thì ngồi bên ngoài hành lang, chờ.

Thiếu máu, dinh dưỡng không đủ. Đó là chẩn đoán của bác sĩ. Cũng chuyển Kỉ Lan từ phòng cấp cứu sang phòng bệnh bình thường.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cùng chai truyền dịch treo trên cao kia, tôi cũng không biết hình dung cảm thụ của mình như thế nào.

Tâm tình thương cảm cho cô ta, lại bắt đầu tràn lan.

Để “Cô..... sao lại thành thế này?”

Tôi không thể tin được đây là Kỉ Lan một tháng trước còn rất có sức sống, giờ phút này lại giống như một bộ xương khô. Khuôn mặt tái nhợt tiêu tụy, không có chút sinh khí, vành mắt thâm đen giống như người hít thuốc phiện. Tờ máu trong mắt kia cũng nhiều đến dọa người.

Cô ta, giống như đã chết một lần vậy.

“Tôi muốn nói chuyện với cô.” Suy yếu nói xong, cô ta vén tóc mình bị xòa xuống.

“Nói chuyện gì?” Tôi không muốn có tiếp xúc gì với cô ta cho lắm, thậm chí ngay cả tới gần cô ta cũng có chút kháng cự lại.

“Chuyện của Nặc.” Cô ta ho khan vài tiếng xong, khó khăn mở miệng.

“Cô nói đi.” Tôi tựa vào bên cửa xe, nhìn về phía cô ta.

“Tìm một chỗ nói chuyện đi.” Cô ta yếu ớt nói xong, xoay người định cất bước.

“Không cần đâu, cô có gì thì cứ nói thẳng.” Tôi lên tiếng ngăn cô ta lại.

Nhưng cô ta lại như là phản ứng chậm mà ngăn người nhìn tôi.

“Nếu như không quan trọng, tôi còn vội về nhà, xin thứ lỗi.”

“Tôi ”

Miệng hơi hé mở nhưng vẫn chưa kịp nhả ra được bao nhiêu chữ thì người trước mắt đã ngất xỉu trong lòng tôi.

Tôi theo bản năng đỡ cô ta, tôi không rõ giờ lại là chuyện gì.

Cố ý đến trước mặt tôi phát bệnh sao? Tranh thủ đồng tình à?

Việc đó đều không cần thiết. Cô ta hẳn phải biết đó là chuyện không thể nào.

“Này, cô tỉnh lại đi.” Vỗ vỗ mặt cô ta đang mê man, vẫn không chút phản ứng.

Nhìn bốn phía, không có ai. Tôi rơi vào đường cùng chỉ có thể dùng sức lực toàn thân kéo cô ta vào trong xe, đi thẳng đến bệnh viện.

Trên đường, di động vang lên, là tiếng nhạc tôi cài riêng để biểu thị công khai thân phận của anh - người đàn ông của tôi.

“Dùng bữa xong chưa?” Tiếng nói hùng hậu của anh từ đầu bên kia truyền tới.

“Vừa dùng xong, anh về nhà rồi sao?”

“Ừ, anh đi đón em nhé?”

“Anh thật sự là phải đến rồi, xảy ra chút chuyện.” Tôi nhìn người phụ nữ ở ghế sau một cái, mệt mỏi thở dài.

“Làm sao vậy?!” Anh lo lắng hỏi.

“Kỉ Lan ở trong xe của em, hôn mê rồi.”

“.....”

Im lặng truyền đến.

Lôi Nặc phỏng chừng là đang ngăn người. Bởi vì ngay đến chính tôi cũng không hiểu được bây giờ đây rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

“Được, em đang ở đâu?”

“Bây giờ em đang đi đến bệnh viện Nhân Kính.” Nhìn định vị báo cách không còn xa, hẳn là rất nhanh sẽ đến rồi.

“Chờ anh.”

“Được.”

Ngất điện thoại, bất đắc dĩ nhìn Kỉ Lan đang mê man, bỗng nhiên lại có rất nhiều cảm thán đối với đời người.

Thời gian trôi qua, quả nhiên một chút cũng không ngưng nghĩ.

Người cũng vậy mà chuyện cũng thế, không dùng tâm để yêu quý thì sớm hay muộn cũng từ khe hở mà lọt mất.

Đến lúc này dù có muốn níu kéo lại chút gì, xem chừng cũng không thể nữa.

Người là loại động vật thông minh, nếu biết rõ vật gì sẽ làm mình đau đớn, thì lúc tiếp cận lần nữa sẽ sinh lòng đề phòng. Nếu muốn khiến người ta mở rộng cửa lòng, không chút khúc mắc nào mà tiếp nhận, sẽ gian nan đến không thể tưởng tượng.

Tôi không tin Kỉ Lan sẽ không rõ điểm ấy, có lẽ đây là cái gọi là si mê đi.

Không phải si mê của tình yêu, mà là loại si mê trên tinh thần của không thể chấp nhận thất bại, không thể chấp nhận người khác không yêu mình.

Ở mức độ nào đó mà nói, tình yêu, quả thật sẽ làm người ta trở nên điên cuồng cùng ngu xuẩn.

Điên cuồng đến mức vì hành động, mà mất hết tất cả.

Đó không phải ngu xuẩn, thì còn là cái gì.

Bệnh viện, rốt cục cũng đến. Bác sĩ và nhân viên cứu hộ khiêng Kỉ Lan vào.

Tôi thì ngồi bên ngoài hành lang, chờ.

Thiếu máu, dinh dưỡng không đủ. Đó là chẩn đoán của bác sĩ. Cũng chuyển Kỉ Lan từ phòng cấp cứu sang phòng bệnh bình thường.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt cùng chai truyền dịch treo trên cao kia, tôi cũng không biết hình dung cảm thụ của mình như thế nào.

Tâm tình thương cảm cho cô ta, lại bắt đầu tràn lan.

Để ngăn lòng đồng tình đang tràn lan của mình lại, tôi ra khỏi phòng. Đi đến hành lang, chờ Lôi Nặc.

Quả nhiên không quá lâu, anh đã đến.

Nhìn thấy anh cao ráo đi trong hành lang, lòng tôi ấm áp.

Rất nhanh, anh liền thấy được tôi, bước nhanh đi tới.

“Người đâu?” Anh ôm tôi ngồi ở ghế dài.

“Trong phòng bệnh.” Tôi chỉ chỉ căn phòng phía sau.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh ngoái đầu nhìn thoáng qua, rồi xoay lại hỏi tôi.

“Hình như là cô ấy có chuyện muốn nói, ở bãi đỗ xe của khách sạn tìm được em. Còn chưa nói được hai câu, đã ngất xỉu. Em chỉ đành đưa cô ấy đến bệnh viện, bác sĩ nói là thiếu máu, không có gì đáng ngại cả.”

“Ừm.”

Lôi Nặc chậm rãi gạt đầu, đứng dậy, đôi mắt phức tạp nhìn vào bên trong cửa sổ.

“Cô ấy sẽ không thấy mệt sao?” Sau một lúc lâu, anh bật ra một câu như vậy.

Ngữ điệu trầm thấp cùng sắc mặt mệt mỏi, nhìn càng làm cho người ta đau lòng.

“Có lẽ vậy.” Tôi nhàn nhạt nói xong, ánh mắt cũng hướng về phía người phụ nữ trên giường bệnh.

Trong lòng lặng lẽ cảm thán cổ chấp của cô ta.

Tôi ít nhiều cũng hâm mộ cô ta, bởi vì đến nay bất kỳ ai hay chuyện gì cũng chưa từng làm tôi có kiên trì được như thế.

“Đến bây giờ anh mới ý thức được rõ ràng, thật ra anh một chút cũng không hiểu được cô ấy. Người nhìn như đơn thuần dễ hiểu, có lẽ mới là bí ẩn nhất trên thế giới này.” Lôi Nặc sâu kín nói xong, vẻ mặt có chút cô đơn.

“Anh rất thất vọng sao?” Tôi tựa vào trong vòng tay anh, ngẩng đầu lên hỏi anh.

Anh cúi đầu nhìn tôi, lộ ra một nụ cười hiu quạnh.

“Thay vì nói là thất vọng, chẳng bằng nói là nhận biết một lần nữa. Đối với mình, đối với cô ấy, còn có một chút gì đó tin tưởng không nghi ngờ của trước kia.”

Tôi thần nhiên nở nụ cười, sờ sờ khuôn mặt tuần tú của anh, thâm tình nhìn anh.

Hiểu được tâm tình của anh giờ phút này, giống như đã từng trải qua mà hiểu anh.

“Anh biết vì sao cô ấy lại thành ra như vậy không?” Ngồi thẳng lại, tôi hỏi anh.

Luôn cảm thấy anh sẽ biết, đó là trực giác.

“Vì chống đối với người trong nhà, nên đã áp dụng cách thức ngu xuẩn nhất.”

“Nghĩa là sao?”

“Nhà họ Kỉ thay cô ấy sắp đặt một cuộc hôn nhân, đối tượng chính là Cố Tắc Hạo lần trước em nhìn thấy.” Lôi Nặc chậm rãi mở miệng, ánh mắt khi nhìn tôi, vô cùng bình tĩnh.

Tôi kinh ngạc ư? Cũng có một chút. Nhưng hôn nhân thương mại vốn đã không xa lạ gì với những gia đình hào môn rồi, bọn họ hẳn là đều có chuẩn bị tâm lý rồi chứ.

Cho dù Kỉ Lan có phản kháng, chỉ sợ cuối cùng cũng trốn không thoát vận mệnh đã an bài kia. Nhất là bây giờ, danh dự của cô ta e rằng đã sớm không bằng lúc trước rồi. Có lẽ nhà họ Kỉ cũng là đang lo lắng chuyện đó.

“Cô ấy sẽ không ngu xuẩn đến mức muốn thuyết phục em nhường anh cho cô ấy chứ?” Mặc dù cho rằng khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng không nghĩ ra lý do nào khác mà cô ta tìm mình.

Lôi Nặc lắc lắc đầu, không trả lời tôi.

Có lẽ anh cũng không biết.

“Chúng ta định vẫn thế này chờ cô ấy tỉnh lại sao?” Tôi cũng không rộng lượng đến mức độ đó.

“Anh đã thông báo với nhà họ Kỉ rồi, khi nào có người tới chúng ta sẽ đi.” Anh duỗi cánh tay ra, ôm tôi nói.

“Ừm.” Ngoan ngoãn chui vào lòng anh, chúng tôi liền dựa sát vào nhau như vậy.

Người nhà họ Kỉ, rất nhanh đã tới.

Là một người đàn ông diện mạo anh tuấn nho nhã, ngũ quan mặc dù có nét không giống Kỉ Lan, nhưng thần vận lại có vài phần giống nhau.

“Tiểu Lan thế nào rồi?” Không chút hoang mang mà lên tiếng, người đàn ông này dường như cũng không khẩn trương lắm.

“Thiếu máu, không có gì đáng ngại.” Lôi Nặc đứng lên, chỉ chỉ phòng bệnh.

“Cảm ơn cậu.” Người đàn ông vỗ vỗ bả vai Lôi Nặc, chân thành nói.

Lôi Nặc lắc lắc đầu, ngoài cười nhưng trong không cười.

“Chào cô, tôi là Kỉ Diệu Lễ, anh trai của Kỉ Lan.” Người đàn ông sau khi chắc chắn người thân không sao thì quét ánh mắt về phía tôi, tự giới thiệu về mình.

“Chào anh, tôi là La Tâm Âm.” Tôi lễ phép đáp lại, lộ ra nụ cười thần nhiên.

“Cảm ơn hai người rất nhiều, tôi vì Tiểu Lan mang đến bất tiện mà vô cùng xin lỗi.” Người đàn ông kia lễ phép gật đầu, biểu đạt lời xin lỗi của mình.

Tôi không đáp lời. Tiếp nhận lời xin lỗi ấy. Dù sao cô ta quả thật đã gây bất tiện cho tôi.

“Chúng tôi đi trước đây.” Lôi Nặc nắm tay tôi, nói với Kỉ Diệu Lễ.

“Được, không tiễn.” Người ta lịch sự gật đầu, nhìn theo tôi và Lôi Nặc rời đi.

“Người đàn ông kia thật không đơn giản.” Trên xe, tôi nói với Lôi Nặc.

“Ừ.” Anh bật ra tiếng cười khẽ.

“Sao vậy?” Tôi buồn bực nhìn anh.

“Cười bộ đáng nói chuyện của em.” Khóe mắt khóe miệng của anh đều mang theo ý cười.

“Bộ đáng của em thế nào?”

“Rất đáng yêu.” Anh nhéo nhéo khuôn mặt tôi, sủng nịch nói.

Tôi thỏa mãn nở nụ cười, lại lên tiếng lần nữa.

“Anh với anh ta có quan hệ thế nào?”

“Chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng cho tới bây giờ vẫn không hiểu được anh ta, cũng chưa bao giờ thích anh ta.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả, người không đi cùng đường thì không thể làm bạn được.”

Anh lơ đãng nói, nhưng tôi lại luôn cảm thấy có chuyện gì đó.

“Em có ấn tượng không tốt đối với anh ta.” Thăng thấn nói xong cảm nhận trong lòng mình, tôi không thích cảm giác người đàn ông kia gây cho người khác.

“Người bình thường nhìn thấy anh ta đều khen hết lời. Phong độ nhã nhặn, quý ông chân chính linh tinh. Còn em vì sao lại cảm thấy như vậy?” Anh nhướn mày anh tuấn, cười nhìn tôi.

“Giống như người lạnh nhạt đeo mặt nạ vậy, lễ phép nhưng không thân thiện. Em không thích.”

Kỉ Diệu Lễ kia quả thật gây cho tôi loại cảm giác này, tuy rằng chỉ gặp mặt lần đầu.

“Ha ha.....”

Lời của tôi làm Lôi Nặc cười thành tiếng.

“Anh không thấy vậy sao?” Tôi nhìn anh.

“Không phải, anh tưởng rằng ngoài anh ra không còn ai cảm thấy như vậy nữa. Không ngờ bà xã đáng yêu của anh thật đúng là tâm linh tương thông với anh.” Anh vui vẻ nói xong, bàn tay to còn vỗ đầu tôi.

“Được rồi!” Tôi cười đẩy anh ra, ý bảo anh lái xe cẩn thận.

Đầu óc vào lúc này bỗng nhiên lại dần hiện ra một chuyện. Dem chúng ghép với nhau, rồi sắp xếp lại một chút.

Nhất thời, tôi hiểu được.

Kỉ Lan tìm tôi, rất có thể là vì chuyện này. Nhà họ Cố vốn chính là thương nghiệp đối địch kia, nếu lại được sự trợ giúp của nhà họ Kỉ, chẳng phải càng thêm kiêu ngạo ư. Mà người đứng đầu nhà họ Kỉ hẳn là Kỉ Diệu Lễ, một người đàn ông thoạt nhìn như không có tham vọng, nhưng trên thực tế nói không chừng đã tâm còn khổng lồ đến khiến người ta cứng lưỡi.

Hiện giờ tôi thậm chí nghi ngờ hôn sự này là do một tay người đàn ông khó dò kia sắp đặt.

Một mình có lẽ sẽ không đấu lại tập đoàn Lôi thị khổng lồ. Nhưng nếu liên thủ, sẽ có rất nhiều chuyện khó nói.

“Nếu Cố Tắc Hạo cùng nhà họ Kỉ kết thông gia, sẽ hình thành uy hiếp rất lớn đối với Lôi thị phải không?” Tôi lo lắng nhìn anh, hỏi ra nghi hoặc trong lòng.....

Anh thản nhiên nở nụ cười, đưa tay vuốt lên đôi mày thanh tú hơi hơi nhăn lại của tôi.

“Uy hiếp không phải chỉ mới một ngày, cũng không phải một hai người là có thể gây nên.” Giọng điệu bình tĩnh, nói cho tôi biết việc đó với anh mà nói không là gì.

Nhưng tôi vẫn lo lắng nhìn anh, nhớ tới lời nói của mẹ chồng, lại càng không thể không lo lắng.

“Đồ ngốc, đừng lo lắng nữa. Mỗi người đều có sứ mệnh của mình. Giống như em mỗi ngày đều phải nghe một vài tình trạng tinh thần của bệnh nhân để chữa bệnh vậy. Đối với em mà nói là có thể đảm nhiệm được, nhưng với anh mà nói thì không bằng giết anh cho rồi. Bảo anh ngồi trong một căn phòng nhỏ nhỏ, nghe một vài người tinh thần uất ức nói về cuộc sống u tối của mình có lẽ anh sẽ tự kết liễu mình trước mắt. Anh có thể quản lý tốt sự nghiệp của mình, cũng sẽ quản lý tốt cuộc sống của mình, hãy tin ở anh.”

Anh dịu dàng nói, trong ánh mắt tràn ngập kiên nghị. Dứt lời, còn cười khích lệ. Nghiêng người hôn lên môi tôi.

Biết rõ anh nói đúng, cũng biết mình lo lắng cũng không có tác dụng gì.

Nhưng lòng, vẫn không yên được.

Xem ra vẫn phải chủ động tìm Kỉ Lan nói chuyện rồi. Hình như cô ta biết được nhiều hơn.

“Nghĩ gì vậy?”

Anh cười liếc nhìn tôi một cái.

“Nghĩ vì sao anh lại trở nên tốt như vậy.” Tôi nghiêng đầu, tỉ mỉ nhìn anh.

Thường thức sự chuyên tâm khi lái xe cùng đôi mắt anh tuần hớp hồn người kia của người đàn ông này.

“Bởi vì em đáng giá.” Anh cười cười, lập tức lại nhìn tôi xấu xa.

“Tại sao?”

“Em biết mà.....”

Anh ra vẻ khêu gợi nói xong, tầm mắt còn liếc về phía trước ngực đầy đà của tôi.

“Quý háo sắc!”

Một tay đẩy mặt anh đang áp sát đến ra, để anh chuyên tâm lái xe.

Dọc đường đi anh cũng không nghiêm túc, bộ dáng háo sắc, trêu chọc tôi, động chạm tôi.

Tôi cũng bị anh làm cho cười rộ lên.

Tôi biết đó là anh cố ý. Không muốn để tôi tiếp tục vì sự nghiệp của anh mà lo lắng.

Về điểm ấy, tôi vừa cảm kích. Cũng vừa đau lòng.

Một nhọc lâu như vậy, lúc nằm trên giường chuẩn bị đi vào giấc ngủ đã gần một giờ sáng. Anh nhìn tôi nhắm mắt, sau đó hôn tôi một cái, rồi đi vào phòng đọc sách.

Nói là đi một chút sẽ trở lại, chỉ xử lý một vài văn kiện đơn giản.

Nhưng vào lúc tôi đã ngủ rồi, vẫn chưa trở lại.

Tuy rằng thân thể nặng nề không động dậy được, nhưng trong tiềm thức vẫn quyết định mau chóng liên hệ với Kỉ Lan để biết được tính nghiêm trọng của tình hình hiện nay.

Ngày hôm sau, lúc tôi rời giường, anh vẫn còn ngủ say.

Ngây ngốc nhìn bộ dáng ngủ của anh, lòng tôi ấm áp, ngọt ngào.

Hôn khuôn mặt đang ngủ mê người của anh một cái, tôi đứng dậy xuống lầu. Chuẩn bị tự tay làm bữa sáng cho anh.

Sandwich và sữa. Có lẽ rất đơn giản, nhưng là tâm ý của tôi. Lại thêm một mẩu giấy nhắn hình trái tim.

Tôi muốn ngày hôm nay anh ít nhất sẽ có một khởi đầu tốt.

Mẹ chồng nói rất đúng, một nụ cười, một hành động chu đáo so với cái gì cũng thực tế hơn.

Để cho anh có cảm giác gia đình, để cho anh muốn dựa vào, đây mới là gia đình tôi muốn xây dựng. Đây mới là gia đình tôi muốn cho anh.

Không đánh thức anh đang mệt mỏi, tôi lặng lẽ đem bữa sáng cùng giấy nháp hình trái tim đặt lên trên bàn trong phòng ngủ, rồi rón rén đi ra.

Để anh ngủ thêm một lát đi, tối hôm qua không biết đã thức đến mấy giờ nữa.....

Đi vào sân, lái xe đã đang đợi tôi.

Từ lúc bắt đầu thử nghiệm thụ tinh tới nay, vì phòng ngừa mọi triệu chứng mang đến bất trắc trước giai đoạn chữa trị, Lôi Nặc liền bắt tôi phải để lái xe trong nhà đi theo.

Tối hôm qua hẹn gặp mẹ chồng, tôi phải khuyên can mãi, mới bảo lái xe ở nhà được.

Ngồi vào ghế sau, chào hỏi vài câu xong, xe liền đi thẳng đến phòng khám.

Bởi vì lý do cơ thể nên lượng công việc đã giảm đến mức thấp nhất. Quý Phong Nhiên rất chăm chú, cũng thường xuyên chiều cổ tôi.

Thời gian trước bởi vì buồng trứng kích thích quá mức quả thật gây cho tôi rất nhiều khó chịu, mà anh ta chỉ là lặng lẽ rất tốt với tôi, cái gì cũng không hỏi. Mỗi quan hệ với anh ta, giờ đã trở nên có chút khác. Nói không rõ là cảm giác gì, tóm lại là đã thay đổi.

Ngồi trong văn phòng, kiểm tra công việc mấy ngày nay. Phát hiện hôm nay chỉ có một bệnh nhân mới đã hẹn trước.

Uống ly nước ấm, tôi nhàn nhã đứng ở cửa sổ, ngắm nhìn mọi thứ xa xa.

“Bác sĩ La, có vị tiểu thư đến tìm chị.” Giọng nói của Lisa từ ngoài cửa truyền vào.

“Ừ, bảo cô ấy vào đi.” Tôi thu tầm mắt lại, trở về bàn làm việc. Buồn bực không biết ai sớm như vậy đã đến tìm mình.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, người không ngờ tới lại đến.

“Lisa, cô ra ngoài trước đi.” Bảo trợ lý đi ra, tôi nhìn người trước mắt.

Tối hôm qua cô ta còn trong bệnh viện, mà lúc này mới sáng sớm như vậy đã tìm tới rồi.

“Cô xuất viện nhanh như vậy sao?” Tôi quan sát cô ta, vẫn là một bộ dáng bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị ngất xỉu. Rất rõ ràng, không có khả năng là bác sĩ cho cô ta về.

“Tôi có lời muốn nói.” Cô ta suy yếu nói xong, chủ động tìm đến sofa, ngồi xuống.

Tôi cũng đi theo qua, ngồi xuống đối diện cô ta.

Dần dần Lisa mang ly sữa cho cô ta, tôi cũng không hy vọng vừa nói chưa được hai câu lại ngất xỉu lần nữa.

“Cám ơn.” Cô ta nhận lấy sữa, uống một ngụm.

“Cô nói đi.”

“Tình trạng hiện giờ của Lôi thị thật sự không ổn.” Cô ta nôn nóng lên tiếng, vẻ mặt lo lắng.

“Tôi biết là không ổn lắm.”

“Là vô cùng không ổn! Không, phải nói là tám mặt đều đương đầu với địch. Anh tôi chuẩn bị cùng Cố gia liên thủ, có ý xấu muốn kéo cổ phiếu của Lôi thị xuống, đánh ngã nó, rồi cùng nhau mua.” Cô ta nghiêm túc nói xong, vẻ mặt cực kỳ thống khổ.

Tôi đã đoán được có rắc rối, chỉ không ngờ lại nghiêm trọng đến như vậy. Nếu sự thật như cô ta nói, thì đó căn bản không phải là vấn đề nhỏ, mà là vấn đề sinh tử tồn vong.

“Còn có cha cô!” Cô ta mang vẻ mặt oán hận nhìn tôi.

“Cha tôi?”

“Cổ phiếu của Lôi thị bắt đầu không ổn định, rất nhiều chính khách mượn gió bẻ măng. Cũng có người muốn trực tiếp dùng Lôi gia để vạch trần rất nhiều vụ làm ăn trước kia của cha cô và Nặc. Mà vì bảo đảm tuyển cử ba ngày sau không xảy ra điều gì bất trắc, cha cô đã chuẩn bị ra tay với Lôi Nặc.”

Liền giống như giáng một gậy vào đầu. Tôi choáng váng.

Phút chốc, máu toàn thân như đông lại, cứng đờ tại chỗ.

“Này!” Kỉ Lan lớn tiếng gọi, đưa tay đẩy đẩy tôi.

“Cô nói cho tôi biết những chuyện này để làm gì? Tôi có thể làm gì được?”

Phục hồi tinh thần lại, tôi gào lên với cô ta. Giọng nói không còn ổn định nữa, cảm xúc cũng kích động rất nhiều.

“Rời khỏi Nặc đi. Chỉ có các người ly hôn, mới không ai sẽ vào thời điểm nguy cấp này lợi dụng quan hệ của anh ấy và cha cô để làm gì, mà nếu không có uy hiếp đến cha cô thì ông ấy cũng sẽ không ra tay với Nặc.” Cô ta bình tĩnh phân tích, giống như bản thân mình là một nhà mưu lược cao minh vậy.

“Chỉ cần cổ phiếu Lôi thị tiếp tục không ổn định, vẫn sẽ có người ác ý quấy rối. Dù tôi ly hôn cũng vốn không có tác dụng gì.” Chút kiên thức thông thường đó tôi vẫn còn có.

“Cô rời khỏi Nặc, tôi sẽ không gả đến nhà họ Cố. Hai nhà cũng sẽ không có gì để tin nhiệm lẫn nhau, không có cầu nối là tôi cũng sẽ không đồng lòng được. Cô hiểu ý tôi rồi chứ.” Xảo quyết ẩn chứa trong đôi mắt cô ta, bị tôi nhìn thấy rõ ràng rành mạch.

Đây là trắng trợn uy hiếp tôi sao?

“Cám ơn lời đề nghị của cô. Bất quá có một số việc, tôi nghĩ vẫn phải chờ tôi thương lượng với tiên sinh của tôi rồi mới ra quyết định được.” Tôi cười trả lời cô ta, sẽ không tin cô ta nghe không hiểu uy hiếp của tôi.

“Cô sẽ không nói cho Nặc chứ, phải không?” Vẻ mặt cô ta lập tức khấn trương lên, truy hỏi tôi.

“Có hay không được quyết định bởi tần suất cô tới quấy rầy tôi. Càng ít nhìn thấy cô, tôi mới càng dễ quên hơn.” Tôi ra vẻ nhàn nhã nói xong, chờ câu trả lời của cô ta.

“Cứ tin tôi, nếu không bắt đắc dĩ lắm, tôi sẽ không tới tìm cô đâu. Vì Nặc, vì nhà họ Lôi mà suy nghĩ kỹ càng đi. Nếu thật sự yêu anh ấy, sẽ không để anh ấy lâm vào tình cảnh như vậy.”

Lớn tiếng nói xong, cô ta phẫn nộ đứng dậy, đi ra khỏi văn phòng của tôi.

Theo sự yên tĩnh lan tràn, lòng tôi cũng nặng trĩu xuống.

Lần này, thật sự là rối loạn.

Bình tĩnh, tôi phải bình tĩnh, suy nghĩ thật kỹ.

Đi qua đi lại trong văn phòng cũng không tính là lớn này, suy nghĩ chẳng những không ổn định, ngược lại càng thêm rối bời.

Lúc không biết làm sao nhất, trong đầu lại nảy ra hình dáng anh.

Lấy di động, bấm dãy số của anh.

“Em muốn gặp anh.” Nhìn cửa thấy núi, tôi liền nói thẳng.

“Bây giờ sao?” Anh hiển nhiên vô cùng buồn bực.

“Ừm.”

“Bây giờ anh đang ở công ty, không thể ra ngoài được. Giờ nghỉ trưa anh sẽ bảo người đến đón em, cùng nhau dùng bữa được không?” Anh đề nghị, trong điện thoại mơ hồ truyền đến một vài giọng nói khác.

“Được.”

“Vậy trưa gặp.”

Ngắt điện thoại, tôi thử làm cho cảm xúc của mình bình tĩnh lại.

Anh ấy bây giờ, hẳn là có cách.

Sau khi Niếp Hoàn Vũ đi Hà Lan, Niếp Phong đã bị ép quản lý xí nghiệp của gia tộc.

Tôi nghĩ, tập đoàn duy nhất có thể độc lập cùng Lôi thị đối kháng như Niếp gia mà nói, tuyệt đối cũng có đủ uy lực để ảnh hưởng đến chuyện hiện nay.

Hơn nữa cho dù không giúp được gì thì nghe ngóng tình hình cụ thể từ chỗ anh cũng tốt.

Lo lắng cùng chờ đợi, từng phút từng giây trôi qua.

Tôi một lòng muốn chứng thực, thật ra cũng chưa chuẩn bị tâm lý tốt.

Người cha kia của tôi luôn làm lòng tôi lạnh lẽo. Bắt đầu từ lúc còn nhỏ đã là như thế. Không biết vì sao ông lại có dã tâm lớn đến thế, cái gì cũng muốn có được.

Mà tôi cũng tuyệt đối tin tưởng vì muốn tuyển cử thành công, ông ấy sẽ không tiếc trả giá bất cứ thứ gì. Bao gồm cả hạnh phúc của con gái.

Có lẽ trong nhận thức của ông ấy, con gái không chỉ có một. Mà tuyển cử, nếu qua thôn này, sẽ không còn nhà trọ khác.

Bây giờ lại lần nữa dạy cho tôi một đạo lý, những người làm cha mẹ trên đời này không phải tất cả đều không vụ lợi yêu thương con cái, luôn luôn có một vài ngoại lệ.

Nghỉ trưa, rốt cục sự chờ đợi trong dày vò cũng kết thúc.

Lái xe mà Niếp Phong cử đến rất đúng giờ, lịch sự chào hỏi xong, tôi liền đi đến chỗ hẹn.

Hy vọng anh có thể giúp được tôi, hy vọng anh có thể vô tư vì tôi, tạm thời vứt bỏ lợi ích của gia tộc.

Tôi biết như vậy rất ích kỷ. Nhưng phụ nữ khi đã kết hôn, lòng, luôn hướng về chồng mình.

Sự không bỏ mặc cùng yêu thương của người yêu cũ, là con dao hai lưỡi.

Có thể hủy diệt hạnh phúc hiện có, cũng có thể xây dựng ngày mai tốt đẹp của mình.

Lúc này, tôi hèn hạ muốn lợi dụng điểm ấy.....

26. Chương 27

Trong nhà hàng kiểu dáng Tây Âu, Niếp Phong ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ.

Người phục vụ dẫn tôi đi vào, anh cười đứng dậy, giúp tôi kéo ghế dựa.

Lịch sự để tôi ngồi xong, bản thân mới ngồi vào chỗ.

Gọi món ăn, sau khi mọi thứ đầu vào đầy rồi tôi bắt đầu đi vào chuyện chính.

“Lôi thị gần đây nảy sinh nguy cơ, phải không anh?”

Anh sững sốt, sau đó vừa cười vừa nhìn tôi. Uống ngụm nước xong, mới chậm rãi lên tiếng.

“Quả thật có chút không ổn định. Sao em lại biết? Không ngờ Lôi Nặc là kiểu người sẽ chia sẻ với vợ loại chuyện này.” Anh tựa vào ghế, nhìn thẳng tôi.

“Kỉ Lan đã tìm em, muốn em ly hôn với Lôi Nặc.” Tôi nói ngắn gọn.

“Em sẽ không nghe theo cô ta.” Anh không chút nghĩ ngợi nói thẳng, như là hiểu tôi rất rõ.

“Ừm. Anh nói cho em biết rốt cuộc là có chuyện gì? Có bao nhiêu nghiêm trọng?” Tôi gật gật đầu, truy hỏi.

“Cố Tắc Hạo có ý xấu cạnh tranh làm cho danh dự của Lôi thị trong ngành khoa học kỹ thuật bị ảnh hưởng, Kỉ Diệu Lễ lại chuẩn bị nhân cơ hội này kết hợp với Cố Tắc Hạo cùng nhau phá đổ Lôi thị.”

Chỉ hai câu đơn giản, Niếp Phong đã giải thích tất cả những việc xảy ra trong khoảng thời gian gần đây.

Anh trước nay luôn khôn khéo giỏi giang, tuy rằng không có hứng thú với kinh doanh, cũng không tính là giỏi phân tích biện giải, nhưng đối với mọi chuyện lại luôn rõ ràng chuẩn xác.

“Anh cảm thấy Lôi Nặc có thể qua được cửa ải này không?” Tôi muốn nghe cái nhìn của anh một chút.

“Vốn là không có vấn đề gì lớn, Kỉ Diệu Lễ cũng sẽ không phải đối thủ của anh ta, Cố Tắc Hạo cũng không cần nói tới. Cho dù hai người kia có liên thủ, cũng chẳng qua là gió thoảng mà thôi. Nhưng bây giờ.....” Anh nói đến đó, rồi nhìn tôi muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Nếu có người của giới chính trị xen vào mà nói, mọi thứ sẽ không còn đơn giản như vậy nữa. Trước mắt ưu thế giữ lấy phiếu bầu của bác trai rất mỏng manh, bên phe chống đối nếu muốn thay đổi kết quả tranh cử ba ngày sau, thì nhất định sẽ không bỏ qua khoảng thời gian then chốt nhất này. Mà anh cũng nhận được tin nói bọn họ đang âm mưu tung ra một số tai tiếng, bước đầu tiên chính là khai đao với con rể như Lôi Nặc. Rất nhanh sẽ thông báo với các công ty truyền thông, nếu như vậy, Lôi thị trong giới cổ phiếu sẽ càng thêm dao động không ổn định, đến lúc đó hai người Kỉ Cố liên thủ lại, liền nguy hiểm.” Anh nói lời thật xong, sắc mặt có chút lo lắng, quan tâm nhìn tôi.

“Cho nên..... chính yếu nhất là phải xem ở ba em, đúng không?”

Tôi nhìn thẳng anh, tuy rằng miệng đang xác nhận, nhưng trong lòng đã hiểu được.

“Thế lực của bác trai là có tầm ảnh hưởng, nhưng thực lực của phe chống đối cũng không phải nhỏ. Chính khách, đều vì mình.” Niếp Phong kín đáo nói xong.

Ý trong lời nói kia chính là, nếu không đấu lại phe chống đối, ba sẽ không chút do dự mà vứt bỏ Lôi Nặc. Thậm chí còn chủ động khai đao với anh.

Đến lúc đó, vật tể chính là Lôi gia, chính là Lôi Nặc.

“Nhất định có biện pháp, đúng không?”

Chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết, chuyện này cũng sẽ không ngoại lệ. Giờ phút này, tôi cũng chỉ có thể dựa vào chút niềm tin ấy mà an ủi chính mình.

“Khó.....”

Niếp Phong thở dài, tiếc nuối nhìn tôi.

“Anh sẽ giúp em chứ?”

“Năng lực của anh có hạn. Vả lại, em nghĩ kỹ sẽ đứng ở bên nào chưa?” Anh nhíu mày, sắc mặt trầm trọng lên tiếng.

“Chồng em.”

Kiên định nhìn anh, tôi tỏ rõ quyết tâm của mình.

Dựa vào lực ảnh hưởng của ba ở chính đàn nhiều năm như vậy, bất luận như thế nào cũng không thể khiến chính mình thua quá thảm. Tuy là cha mình, nhưng tôi vẫn muốn nói, ông là nhà chính trị thận trọng nhất âm hiểm nhất mà đời này tôi từng gặp.

Nói về dùng thủ đoạn, tôi tin không ai có thể thắng được ông.

“Đấu tranh của giới chính trị có lẽ anh không có cách nào, nhưng nếu Lôi thị trong giới cổ phiếu bị dao động, anh có thể giúp đỡ được, đúng không?”

Niep Phong nở nụ cười, cầm lấy tay tôi đặt trên bàn.

Đôi mắt nhìn thẳng tôi, mở miệng nói: “Lôi Nặc đã đến tìm anh.”

“.....”

“Anh tin anh ta đã có sắp đặt, cũng đã phân tích tình hình vô cùng thấu đáo, trường hợp xấu nhất anh ta cũng đã tính rồi, sẽ không gì có thể phá hủy anh ta. Em yên tâm đi.” Niep Phong mang vẻ mặt tươi cười, kiên nhẫn giải thích.

“Anh ấy, đã đến tìm anh sao?” Tôi chậm rãi mở miệng.

“Ừ, vài ngày trước bọn anh đã nói chuyện rất lâu.”

“Anh ấy.....”

“Đưa ra thư hiệp nghị, đối với Niep thị tuyệt đối có lực hấp dẫn.” Anh nói ngắn gọn.

Tôi lại im lặng, không biết phải nói gì.

“Tâm Âm.”

“Ừm?”

“Có lẽ, Lôi Nặc mới là người có thể phò thác cả đời.” Vẻ mặt anh nghiêm túc nói, trong mắt có tiếc nuối.

“Vì sự thay đổi của anh ấy sao?” Tôi thản nhiên nở nụ cười.

“Cũng xem như là vậy.” Niep Phong gật đầu thừa nhận.

“Thật ra anh ta vốn không cần thiết phải để rơi vào cục diện như thế. Vì với thực lực của Lôi gia cùng năng lực hô mưa gọi gió trên thương trường của Lôi Nặc, hoàn toàn có thể đi một con đường khác. Hơn nữa anh cũng tin tưởng nếu là trước đây, anh ta sẽ không chút do dự mà làm như vậy. Nhưng bây giờ, anh ta lại lựa chọn cùng đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình hợp tác. Nói thật, anh hoàn toàn bất ngờ. Đó căn bản không giống Lôi Nặc trong lời đồn vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn kia.”

“Là vì em, đúng không? Anh ấy có thể đi một con đường khác không hề phiêu lưu, nhưng điều kiện duy nhất chính là đánh đổ ba em, đúng không?”

Tôi hiểu được ý trong lời nói của Niep Phong, hiểu được rất rõ ràng.

Thật ra cũng là cho đến bây giờ tôi mới hiểu được, Lôi Nặc là người đàn ông kỳ quặc đến mức nào.

Đối tốt với người ta, cũng không dễ dàng nói ra. Là một người sẽ không biểu đạt tình cảm trong lòng mình đến cực điểm.

Cho dù vào lúc trao hết tấm lòng lại bị đối phương làm tổn hại đến đổ máu không ngừng, anh vẫn sẽ không nói một câu không tốt nào về người đó. Giống như đối với Kỉ Lan, rõ ràng là cô ta đã ra đi, đã từ bỏ anh trước, nhưng anh vẫn cảm thấy mình mới là người thay lòng đổi dạ mà áy náy với cô ta.

Anh chính là một người đàn ông như vậy, yêu đến có thể dùng túng bạn vô hạn, vì bạn làm bất cứ chuyện gì.

Mà tôi thật may mắn vì mình đã yêu anh, cũng được anh yêu.

“Anh ta đặc biệt dặn anh, đừng nói với em nhiều quá.” Niep Phong liếc nhìn tôi một cái, khóe miệng mang ý cười nói.

“Anh nói một người khôn khéo quá có thể mết đến chết không?” Bỗng nhiên tôi cảm thấy hình như trong đầu mình nghĩ điều gì hay muốn làm gì, Lôi Nặc cũng đều biết rõ ràng rành mạch.

“Khôn khéo của anh ta sẽ không dùng với em, mà đó gọi là quan tâm. Chỉ khi em cực kỳ quan tâm đến một người, mới có thể biết được người ấy nghĩ điều gì, người ấy muốn làm gì.”

“Em gả đúng người rồi, phải không?” Thay bằng vẻ mặt hạnh phúc, tôi nhìn Niep Phong.

“Phải.” Anh vỗ vỗ đầu tôi, cũng thừa nhận. Trong ánh mắt kia, ngoài sủng nịch, còn có quý mến, cũng thêm phần thoải mái.

Có lẽ cuối cùng đã yên tâm được.

“Thân thể thế nào rồi?” Anh mang vẻ mặt quan tâm hỏi.

“Chiều nay sẽ đến bệnh viện, lần này hẳn là có thể lấy trứng thành công.” Tôi vui mừng nói xong, trong lòng âm thầm cầu nguyện đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Vất vả cho em rồi.” Anh đau lòng nói.

Tôi cười cười, nói với anh là không hề gì.

Tôi cũng là tới bây giờ mới biết được mình đối với đau đớn trên thân thể có thể chịu đựng đến mức nào. Tuy rằng sức mạnh tinh thần có tác dụng rất lớn đối với bác sĩ tâm lý như tôi mà nói cũng không phải xa lạ gì, nhưng chính thức thử nghiệm thì thật là lần đầu tiên sau hơn hai mươi năm sống trên đời.

Bữa trưa, vào sau khi biết được rõ ràng tất cả liền trở nên đã cảm nhận được mùi vị. Sau khi ăn qua loa xong, anh trở về công ty. Cũng bảo tài xế đưa tôi về phòng khám.

Ngồi trở lại không gian nhỏ của mình lần nữa, tâm tình tôi đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tuy rằng biết vẫn đang tràn ngập nguy cơ, nhưng không có gì khó chịu hơn loại cảm giác chẳng hay biết gì mà cứ lo lắng suông.

Bộ dáng Lôi Nặc bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, đủ loại về anh.

Mệt mỏi, đáng yêu, tà ác, thâm tình, cuồng dã.

Đau lòng.

Đau lòng đến hận không thể bỏ chạy đến trước mặt anh ngay bây giờ, ôm lấy anh thật chặt mà an ủi anh.

Tôi xong rồi.

Càng ngày càng thích anh.

Càng ngày càng cảm thấy cái gì cũng không quan trọng hơn được ở cùng với anh.

Giống như cô gái mới biết yêu, tôi xúc động gọi điện thoại cho anh.

“Alô?” Giọng mỗi một của anh truyền vào.

Lòng tôi, nhất thời bị đâm thủng.

“Anh bận nhiều việc lắm sao?” Tôi nhỏ nhẹ nói, đau lòng cực độ.

“Không bận lắm, còn em? Sao bỗng dưng lại nhớ tới gọi điện cho anh vậy.” Anh thoáng mang ý cười đặt câu hỏi, giọng điệu cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

“Vì nhớ anh.” Tôi ăn ngay nói thật, nghe được giọng anh liền cảm thấy ấm áp.

“Đúng là tâm linh tương thông, anh cũng nhớ em.” Anh dụi dụi nói xong, ngay sau đó là một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Anh ăn cơm chưa?” Tôi lo lắng cho việc ăn uống của anh.

“Vừa ăn xong.”

“Đừng làm quá sức, chú ý nghỉ ngơi, anh biết chưa?” Biết mình thật giống một bác gái dong dài, nhưng vẫn không nhịn được muốn dăn dò anh.

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân!” Anh đùa giỡn nói xong, cất lên tiếng cười sang sảng.

Tôi cũng nở nụ cười theo, vì chính mình có thể mang đến vui vẻ cho anh mà cảm thấy vui mừng.

Đây là bộ dạng người làm vợ nên có đi. Mặc dù không thể ngăn giông bão, nhưng củng cố nền móng, luôn luôn sửa chữa và bảo trì cũng có tác dụng quan trọng.

“Bốn giờ, anh bớt chút thời gian được không?” Tôi hỏi anh, không biết anh bận rộn như vậy phải sắp xếp thế nào.

“Đương nhiên, anh đến đón em. Ngoan ngoan chờ anh, không được đi đâu đấy.” Anh cười lên tiếng, ra lệnh cho tôi.

“Vâng, em chờ anh.” Tôi mỉm cười ngọt ngào, cực kỳ thỏa mãn.

Biết rằng dù có bận anh cũng không bao giờ để tôi đi đến bệnh viện một mình trước.

Hơn nữa hôm nay lại là một ngày cực kỳ trọng đại. Anh nhất định sẽ đi cùng tôi.

“Vây..... anh làm việc trước đi, gấp lại sau.” Tuy rằng cực kỳ không nỡ, nhưng vẫn không muốn làm chậm trễ công việc của anh.

“Ừm.” Anh hừ một tiếng, nhưng không có dấu hiệu muốn gác máy.

Từng giây từng giây trôi qua, tiếng hít thở của anh vẫn đang thật sự rõ ràng.

Rất lâu, không biết bắt đầu từ khi nào, gác điện thoại đã trở thành một chuyện tốn thời gian như thế.

“Được rồi, gác thôi.” Tôi cười lên tiếng, trong lòng ngọt ngào.

“Ừ, em gác trước đi.”

Lại là những lời này, lại là cảnh tượng này. Tôi đã vô cùng quen thuộc.

Thở nhẹ một hơi, tôi gác máy trong tiếc nuối.

Tôi bây giờ đã có được hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Cái loại ngọt ngào nhìn như thần nhiên này, lại đã xâm nhập vào tận xương tủy, khiến tôi hoàn toàn tan chảy.

Bản kế hoạch tương lai, chẳng những lại lần nữa thấy được hình dáng, mà bây giờ cũng đang dần dần rõ ràng.

Hy vọng ông trời phù hộ cho chúng con. Cho dù phải chịu những đau khổ không thể tránh khỏi, nhưng mong ông nhất định phải thủ hạ lưu tình.

Phù hộ cho hai trái tim vô cùng chân thành này của chúng con luôn gắn kết chặt chẽ với nhau, đừng một mỗi quá mức, đừng cực khổ quá mức.....

Trong nhà hàng kiểu dáng Tây Âu, Niếp Phong ngồi ở vị trí bên cạnh cửa sổ.

Người phục vụ dẫn tôi đi vào, anh cười đứng dậy, giúp tôi kéo ghế dựa.

Lịch sự để tôi ngồi xong, bản thân mới ngồi vào chỗ.

Gọi món ăn, sau khi mọi thứ đầu vào đấy rồi tôi bắt đầu đi vào chuyện chính.

“Lôi thị gần đây nảy sinh nguy cơ, phải không anh?”

Anh sững sốt, sau đó vừa cười vừa nhìn tôi. Uống ngụm nước xong, mới chậm rãi lên tiếng.

“Quả thật có chút không ổn định. Sao em lại biết? Không ngờ Lôi Nặc là kiểu người sẽ chia sẻ với vợ loại chuyện này.” Anh tựa vào ghế, nhìn thẳng tôi.

“Kì Lan đã tìm em, muốn em ly hôn với Lôi Nặc.” Tôi nói ngắn gọn.

“Em sẽ không nghe theo cô ta.” Anh không chút nghĩ ngợi nói thẳng, như là hiểu tôi rất rõ.

“Ừm. Anh nói cho em biết rốt cuộc là có chuyện gì? Có bao nhiêu nghiêm trọng?” Tôi gật gật đầu, truy hỏi.

“Cố Tắc Hạo có ý xấu cạnh tranh làm cho danh dự của Lôi thị trong ngành khoa học kỹ thuật bị ảnh hưởng, Kỉ Diệu Lễ lại chuẩn bị nhân cơ hội này kết hợp với Cố Tắc Hạo cùng nhau phá đổ Lôi thị.”

Chỉ hai câu đơn giản, Niếp Phong đã giải thích tất cả những việc xảy ra trong khoảng thời gian gần đây.

Anh trước nay luôn khôn khéo giỏi giang, tuy rằng không có hứng thú với kinh doanh, cũng không tính là giỏi phân tích biện giải, nhưng đối với mọi chuyện lại luôn rõ ràng chuẩn xác.

“Anh cảm thấy Lôi Nặc có thể qua được cửa ải này không?” Tôi muốn nghe cái nhìn của anh một chút.

“Vốn là không có vấn đề gì lớn, Kỉ Diệu Lễ cũng sẽ không phải đối thủ của anh ta, Cố Tắc Hạo cũng không cần nói tới. Cho dù hai người kia có liên thủ, cũng chẳng qua là gió thoảng mà thôi. Nhưng bây giờ.....” Anh nói đến đó, rồi nhìn tôi muốn nói lại thôi.

“Sao vậy?”

“Nếu có người của giới chính trị xen vào mà nói, mọi thứ sẽ không còn đơn giản như vậy nữa. Trước mắt ưu thế giữ lấy phiếu bầu của bác trai rất mỏng manh, bên phe chống đối nếu muốn thay đổi kết quả tranh cử ba ngày sau, thì nhất định sẽ không bỏ qua khoảng thời gian then chốt nhất này. Mà anh cũng nhận được tin nói bọn họ đang âm mưu tung ra một số tai tiếng, bước đầu tiên chính là khai đao với con rể như Lôi Nặc. Rất nhanh sẽ thông báo với các công ty truyền thông, nếu như vậy, Lôi thị trong giới cổ phiếu sẽ càng thêm dao động không ổn định, đến lúc đó hai người Kỉ Cố liên thủ lại, liền nguy hiểm.” Anh nói lời thật xong, sắc mặt có chút lo lắng, quan tâm nhìn tôi.

“Cho nên..... chính yếu nhất là phải xem ở ba em, đúng không?”

Tôi nhìn thẳng anh, tuy rằng miệng đang xác nhận, nhưng trong lòng đã hiểu được.

“Thế lực của bác trai là có tầm ảnh hưởng, nhưng thực lực của phe chống đối cũng không phải nhỏ. Chính khách, đều vì mình.” Niếp Phong kín đáo nói xong.

Ý trong lời nói kia chính là, nếu không đấu lại phe chống đối, ba sẽ không chút do dự mà vứt bỏ Lôi Nặc. Thậm chí còn chủ động khai đao với anh.

Đến lúc đó, vật tế chính là Lôi gia, chính là Lôi Nặc.

“Nhất định có biện pháp, đúng không?”

Chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết, chuyện này cũng sẽ không ngoại lệ. Giờ phút này, tôi cũng chỉ có thể dựa vào chút niềm tin ấy mà an ủi chính mình.

“Khó.....”

Niếp Phong thở dài, tiếc nuối nhìn tôi.

“Anh sẽ giúp em chứ?”

“Năng lực của anh có hạn. Vả lại, em nghĩ kỹ sẽ đứng ở bên nào chưa?” Anh nhíu mày, sắc mặt trầm trọng lên tiếng.

“Chồng em.”

Kiên định nhìn anh, tôi tỏ rõ quyết tâm của mình.

Dựa vào lực ảnh hưởng của ba ở chính đàn nhiều năm như vậy, bất luận như thế nào cũng không thể khiến chính mình thua quá thảm. Tuy là cha mình, nhưng tôi vẫn muốn nói, ông là nhà chính trị thận trọng nhất âm hiểm nhất mà đời này tôi từng gặp.

Nói về dùng thủ đoạn, tôi tin không ai có thể thắng được ông.

“Đấu tranh của giới chính trị có lẽ anh không có cách nào, nhưng nếu Lôi thị trong giới cổ phiếu bị dao động, anh có thể giúp đỡ được, đúng không?”

Niếp Phong nở nụ cười, cầm lấy tay tôi đặt trên bàn.

Đôi mắt nhìn thẳng tôi, mở miệng nói: “Lôi Nặc đã đến tìm anh.”

“.....”

“Anh tin anh ta đã có sắp đặt, cũng đã phân tích tình hình vô cùng thấu đáo, trường hợp xấu nhất anh ta cũng đã tính rồi, sẽ không gì có thể phá hủy anh ta. Em yên tâm đi.” Niếp Phong mang vẻ mặt tươi cười, kiên nhẫn giải thích.

“Anh ấy, đã đến tìm anh sao?” Tôi chậm rãi mở miệng.

“Ừ, vài ngày trước bọn anh đã nói chuyện rất lâu.”

“Anh ấy.....”

“Đưa ra thư hiệp nghị, đối với Niếp thị tuyệt đối có lực hấp dẫn.” Anh nói ngắn gọn.

Tôi lại im lặng, không biết phải nói gì.

“Tâm Âm.”

“Ừm?”

“Có lẽ, Lôi Nặc mới là người có thể phò thác cả đời.” Vẻ mặt anh nghiêm túc nói, trong mắt có tiếc nuối.

“Vì sự thay đổi của anh ấy sao?” Tôi thản nhiên nở nụ cười.

“Cũng xem như là vậy.” Niếp Phong gật đầu thừa nhận.

“Thật ra anh ta vốn không cần thiết phải để rơi vào cục diện như thế. Vì với thực lực của Lôi gia cùng năng lực hô mưa gọi gió trên thương trường của Lôi Nặc, hoàn toàn có thể đi một con đường khác. Hơn nữa anh cũng tin tưởng nếu là trước đây, anh ta sẽ không chút do dự mà làm như vậy. Nhưng bây giờ, anh ta lại lựa chọn cùng đối thủ cạnh tranh lớn nhất của mình hợp tác. Nói thật, anh hoàn toàn bất ngờ. Đó căn bản không giống Lôi Nặc trong lời đồn vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn kia.”

“Là vì em, đúng không? Anh ấy có thể đi một con đường khác không hề phiêu lưu, nhưng điều kiện duy nhất chính là đánh đổ ba em, đúng không?”

Tôi hiểu được ý trong lời nói của Niếp Phong, hiểu được rất rõ ràng.

Thật ra cũng là cho đến bây giờ tôi mới hiểu được, Lôi Nặc là người đàn ông kỳ quặc đến mức nào.

Đối tốt với người ta, cũng không dễ dàng nói ra. Là một người sẽ không biểu đạt tình cảm trong lòng mình đến cực điểm.

Cho dù vào lúc trao hết tấm lòng lại bị đối phương làm tổn hại đến đổ máu không ngừng, anh vẫn sẽ không nói một câu không tốt nào về người đó. Giống như đối với Kỉ Lan, rõ ràng là cô ta đã ra đi, đã từ bỏ anh trước, nhưng anh vẫn cảm thấy mình mới là người thay lòng đổi dạ mà áy náy với cô ta.

Anh chính là một người đàn ông như vậy, yêu đến có thể dung túng bạn vô hạn, vì bạn làm bất cứ chuyện gì.

Mà tôi thật may mắn vì mình đã yêu anh, cũng được anh yêu.

“Anh ta đặc biệt dặn anh, đừng nói với em nhiều quá.” Niếp Phong liếc nhìn tôi một cái, khóe miệng mang ý cười nói.

“Anh nói một người khôn khéo quá có thể mệt đến chết không?” Bỗng nhiên tôi cảm thấy hình như trong đầu mình nghĩ điều gì hay muốn làm gì, Lôi Nặc cũng đều biết rõ ràng rành mạch.

“Khôn khéo của anh ta sẽ không dùng với em, mà đó gọi là quan tâm. Chỉ khi em cực kỳ quan tâm đến một người, mới có thể biết được người ấy nghĩ điều gì, người ấy muốn làm gì.”

“Em giả đúng người rồi, phải không?” Thay bằng vẻ mặt hạnh phúc, tôi nhìn Niếp Phong.

“Phải.” Anh vỗ vỗ đầu tôi, cũng thừa nhận. Trong ánh mắt kia, ngoài sủng nịch, còn có quý mến, cũng thêm phần thoải mái.

Có lẽ cuối cùng đã yên tâm được.

“Thân thể thế nào rồi?” Anh mang vẻ mặt quan tâm hỏi.

“Chiều nay sẽ đến bệnh viện, lần này hẳn là có thể lấy trứng thành công.” Tôi vui mừng nói xong, trong lòng âm thầm cầu nguyện đừng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Vất vả cho em rồi.” Anh đau lòng nói.

Tôi cười cười, nói với anh là không hề gì.

Tôi cũng là tới bây giờ mới biết được mình đối với đau đớn trên thân thể có thể chịu đựng đến mức nào. Tuy rằng sức mạnh tinh thần có tác dụng rất lớn đối với bác sĩ tâm lý như tôi mà nói cũng không phải xa lạ gì, nhưng chính thức thử nghiệm thì thật là lần đầu tiên sau hơn hai mươi năm sống trên đời.

Bữa trưa, vào sau khi biết được rõ ràng tất cả liền trở nên đã cảm nhận được mùi vị. Sau khi ăn qua loa xong, anh trở về công ty. Cũng bảo tài xế đưa tôi về phòng khám.

Ngồi trở lại không gian nhỏ của mình lần nữa, tâm tình tôi đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Tuy rằng biết vẫn đang tràn ngập nguy cơ, nhưng không có gì khó chịu hơn loại cảm giác chẳng hay biết gì mà cứ lo lắng suông.

Bộ dáng Lôi Nặc bỗng nhiên xuất hiện trong đầu, đủ loại về anh.

Mệt mỏi, đáng yêu, tà ác, thâm tình, cuồng dã.

Đau lòng.

Đau lòng đến hận không thể bỏ chạy đến trước mặt anh ngay bây giờ, ôm lấy anh thật chặt mà an ủi anh.

Tôi xong rồi.

Càng ngày càng thích anh.

Càng ngày càng cảm thấy cái gì cũng không quan trọng hơn được ở cùng với anh.

Giống như cô gái mới biết yêu, tôi xúc động gọi điện thoại cho anh.

“Alô?” Giọng mỗi một của anh truyền vào.

Lòng tôi, nhất thời bị đắm thũng.

“Anh bận nhiều việc lắm sao?” Tôi nhỏ nhẹ nói, đau lòng cực độ.

“Không bận lắm, còn em? Sao bỗng dưng lại nhớ tới gọi điện cho anh vậy.” Anh thoáng mang ý cười đặt câu hỏi, giọng điệu cũng nhẹ nhàng rất nhiều.

“Vì nhớ anh.” Tôi ăn ngay nói thật, nghe được giọng anh liền cảm thấy ấm áp.

“Đúng là tâm linh tương thông, anh cũng nhớ em.” Anh dè dặt nói xong, ngay sau đó là một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Anh ăn cơm chưa?” Tôi lo lắng cho việc ăn uống của anh.

“Vừa ăn xong.”

“Đừng làm quá sức, chú ý nghỉ ngơi, anh biết chưa?” Biết mình thật giống một bác gái dong dài, nhưng vẫn không nhịn được muốn dặn dò anh.

“Tuân lệnh, bà xã đại nhân!” Anh đùa giỡn nói xong, cất lên tiếng cười sang sảng.

Tôi cũng nở nụ cười theo, vì chính mình có thể mang đến vui vẻ cho anh mà cảm thấy vui mừng.

Đây là bộ dạng người làm vợ nên có đi. Mặc dù không thể ngăn giông bão, nhưng cũng cố nhen móng, luôn luôn sửa chữa và bảo trì cũng có tác dụng quan trọng.

“Bốn giờ, anh bớt chút thời gian được không?” Tôi hỏi anh, không biết anh bận rộn như vậy phải sắp xếp thế nào.

“Đương nhiên, anh đến đón em. Ngoan ngoãn chờ anh, không được đi đâu đấy.” Anh cười lên tiếng, ra lệnh cho tôi.

“Vâng, em chờ anh.” Tôi mỉm cười ngọt ngào, cực kỳ thỏa mãn.

Biết rằng dù có bận anh cũng không bao giờ để tôi đi đến bệnh viện một mình trước.

Hơn nữa hôm nay lại là một ngày cực kỳ trọng đại. Anh nhất định sẽ đi cùng tôi.

“VẬY..... anh làm việc trước đi, gặp lại sau.” Tuy rằng cực kỳ không nỡ, nhưng vẫn không muốn làm chậm trễ công việc của anh.

“Ừm.” Anh hừ một tiếng, nhưng không có dấu hiệu muốn gác máy.

Từng giây từng giây trôi qua, tiếng hít thở của anh vẫn đang thật sự rõ ràng.

Rất lâu, không biết bắt đầu từ khi nào, gác điện thoại đã trở thành một chuyện tốn thời gian như thế.

“Được rồi, gác thôi.” Tôi cười lên tiếng, trong lòng ngọt ngào.

“Ừ, em gác trước đi.”

Lại là những lời này, lại là cảnh tượng này. Tôi đã vô cùng quen thuộc.

Thở nhẹ một hơi, tôi gác máy trong tiếc nuối.

Tôi bây giờ đã có được hạnh phúc trước nay chưa từng có.

Cái loại ngọt ngào nhìn như thần nhiên này, lại đã xâm nhập vào tận xương tủy, khiến tôi hoàn toàn tan chảy.

Bản kế hoạch tương lai, chẳng những lại lần nữa thấy được hình dáng, mà bây giờ cũng đang dần dần rõ ràng.

Hy vọng ông trời phù hộ cho chúng con. Cho dù phải chịu những đau khổ không thể tránh khỏi, nhưng mong ông nhất định phải thủ hạ lưu tình.

Phù hộ cho hai trái tim vô cùng chân thành này của chúng con luôn gắn kết chặt chẽ với nhau, đừng một mỗi quá mức, đừng cực khổ quá mức.....

27. Chương 28

Tôi khó có thể tin nhìn mẹ, hết hi vọng mà lắc đầu, nở nụ cười.

Cười nhạo mình ngu xuẩn, cười nhạo mình vừa rồi còn cảm thấy một chút đau lòng cùng ầm áp kia.

“Các người.....”

“Con à, con rời bỏ nó thì tốt hơn.” Mẹ giống như rất chân thành nói, vẻ mặt thống khổ.

Nhưng trong mắt tôi, lại không có cảm giác gì cả.

Vừa lộ diện đã bảo người phụ nữ rất vất vả mới mang thai được như tôi đây rời bỏ người chồng thân yêu của mình.

Tôi ngoại trừ ngội lạnh trong lòng ra, còn muốn hỏi thêm là vì lý do gì?

“Vì sao các người có thể không đếm xỉa đến cảm nhận của con như vậy?”

“Con à, nó đã không còn cách nào mang lại hạnh phúc cho con nữa rồi. Tin mẹ đi.”

“A.....”

Khẽ cười, tôi mệt mỏi nhìn mẹ.

“Vì sao? Cho con một lý do vì sao sau khi con rời bỏ anh ấy sẽ hạnh phúc hơn đi?”

“Ài..... Con.....” Mẹ lo lắng nhìn tôi, muốn nói lại thôi.

“Lại là âm mưu gì nữa sao?” Tôi lạnh lùng nói.

Cũng giống như lúc trước ba giới thiệu Lôi Nặc cho tôi làm quen vậy, bây giờ lại bảo tôi chia tay anh ấy, cũng đều là âm mưu mà thôi.

“Con bé này, ba mẹ đều là vì tốt cho con thôi.” Mẹ nóng nảy.

“Vậy sao?” Về điểm ấy, tôi thật ra lại vô cùng hoài nghi.

“Con hãy nghe mẹ nói, nhà họ Lôi bây giờ đang bị vây trong tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Con càng rời bỏ Lôi Nặc sớm, đối với con càng tốt. Con biết không?” Rồi mẹ đặc biệt hạ giọng, gần như ghé vào lỗ tai tôi mà nói với tôi một ít bí mật bà biết được.

“Các người lại muốn làm gì nữa? Những thứ có được vẫn còn chưa đủ sao?!” Tôi nhích về phía sau, giữ một khoảng cách với mẹ.

“Ài..... không phải như vậy. Tóm lại, con rời bỏ nó đi.”

“Mẹ..... mẹ vẫn là trở về đi. Con đang mang thai, cần được yên tĩnh.” Mẹ mệt mỏi ngồi lại giường bệnh, không muốn nhìn bà thêm nữa.

“Tâm Âm! Ngoại trừ Lôi Nặc cũng không phải không còn đàn ông tốt! Người đàn ông không để ý đến nguy hiểm tính mạng của con mà vẫn muốn con sinh đứa bé thì rốt cuộc là yêu con, hay là yêu đứa bé! Còn nữa, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời! Bây giờ lòng nó đã quay lại, còn sau này thì sao? Con dám cam đoan không! Đến lúc con già đi, mập ra, nó chẳng phải lại bắt đầu ăn chơi trác táng ư!”

Mẹ phẫn nộ, gào thét chói tai. Đứng ở bên tai tôi, tần suất tạp âm lại cực cao. Tôi từ chối nghe, từ chối ô nhiễm.

“Con bé hư này, con còn bịt kín chặn với mẹ phải không! Mẹ cũng là muốn tốt cho con! Con thật sự là không hiểu tấm lòng cha mẹ mà! Thật không biết sao Niếp Phong còn đến chết vẫn không đổi với con như vậy!” Mẹ tức giận, rời khỏi bên giường, đi qua đi lại, còn tạo ra tiếng động lớn hơn.

Cái tên Niếp Phong, đã làm tôi mở chặn ra.

“Niếp Phong? Sao mẹ lại nhắc đến anh ấy? Không phải mẹ lại đi tìm anh ấy đấy chứ?!” Rốt cuộc không khống chế được phần nộ nữa, tôi cảm thấy đầu mình cũng bắt đầu choáng váng rồi.

“Cảm tình giữa mẹ với thằng bé ấy vẫn luôn rất tốt. Hơn nữa, đứa bé Tiểu Phong này gần đây lại tiếp quản xí nghiệp của gia tộc, vô cùng vất vả. Mẹ đương nhiên phải đến thăm nó, giúp nó giải tỏa áp lực rồi.”

Cách nói đường đường chính chính đến chói lóa, lại dễ dàng bày tâm tư của mình ra trước mặt người khác.

“Mẹ đừng có ý đồ gì với anh ấy!” Tôi lạnh lùng nhìn mẹ, vì hành vi của bà mà cảm thấy thẹn.

“Con bé này! Cái gì gọi là có ý đồ với nó? Mẹ chẳng qua chỉ tìm nó nói chuyện phiếm mà thôi. Hơn nữa, là tự nó muốn đối tốt với con, muốn chiếu cố con cả đời, chứ có ai ép buộc nó!”

“Con biết các người đang có tính toán gì! Không cần phải giả vờ với con! Niếp Phong thì tốt nhất các người đừng có ý đồ gì nữa, cuộc sống của con và Lôi Nặc các người cũng đừng đến quấy rầy. Bất kể các người muốn làm gì với nhà họ Lôi, con cũng sẽ không rời khỏi. Con dâu của nhà họ Lôi, con nhất định sẽ làm đến cùng!”

Nói xong ý của mình, tôi trùm kín chăn ngủ. Không muốn nhìn thấy bộ mặt bắt đầu dữ tợn và gào thét sắp đến kia của mẹ.

Quả nhiên, bà giống như phát điên, nói một loạt. Rằng tôi thật bất hiếu, tôi không phải đứa con ngoan, tôi không biết tốt xấu, tôi hồ đồ v.v....

Trút hết xong, bà cũng đi rồi. Nhưng cửa phòng lại gặp tai ương.

Phòng trở về yên tĩnh, có điều lòng tôi lại rất lâu cũng không thể bình ổn.

Còn chưa chịu để yên nữa sao? Phải làm Lôi thị sụp đổ thì mới tính là thật sự kết thúc chẳng?

Lo lắng dâng lên trong lòng, tôi thật sự không biết phải làm thế nào. Anh bay đi New York, có ổn không.

Nhất định anh đã biết từ trước rồi. Chuyện lớn vậy, vẫn có thể trấn định như thế.

Không nói cho tôi biết, không để tôi lo lắng. Không có chút khác thường nào mà vẫn chăm sóc tôi, dặn dò tôi.

Vốn tưởng rằng người làm vợ như tôi sẽ đỡ dần được nhiều cho anh, nhưng giờ xem ra cũng là tôi từng bước một liên lụy anh mà thôi.

“Lôi thái thái.” Ngoài cửa truyền đến giọng nói của bác sĩ.

“Mời vào.” Suy nghĩ bị cắt ngang, tôi ngồi dậy.

“Kiểm tra hằng ngày.” Thản nhiên nói xong, bác sĩ đi đến, y tá cũng đi theo phía sau.

“À, vâng.” Tôi ngồi thẳng người chờ y tá đi đến.

“Hôm nay kiểm tra lớn.” Bác sĩ nói xong, bảo y tá dìu tôi đứng lên.

Mỗi ngày làm vô số lần các kiểm tra lớn nhỏ. Không biết là cái bệnh viện đắt tiền đến đòi mạng này phục vụ chu đáo, hay là chỉ chiếu cố có thừa với mình tôi.

Đi vào gian phòng không chút xa lạ kia, tôi trực tiếp nằm xuống. Ngoan ngoãn dựa theo chỉ thị của bác sĩ mà làm.

Sau một lúc lâu, tất cả hoàn tất.

Bác sĩ mang vẻ mặt âm u nhìn tôi đang đứng dậy.

“Có vấn đề gì sao ạ?” Bà ấy dọa tôi sợ tới mức có chút không chịu nổi.

“Huyết áp cao. Trong thời kỳ mang thai huyết áp cao vốn cũng rất bình thường, nhưng huyết áp của cô lại có chút cao quá mức.”

“Vây..... là rất nghiêm trọng sao ạ?” Tôi khẩn trương nhìn bà, sợ có gì sơ xuất.

“Kê đơn, điều dưỡng thôi. Bây giờ cô mới được ba tháng, tất cả đều cực kỳ không ổn định. Sinh non, chết thai, đều là vào giai đoạn này. Cô bây giờ có chút dấu hiệu sinh non rất nhỏ.” Bác sĩ nhíu chặt mày lại, thấp giọng nói.

Sinh non!

Từ ngữ nghiêm trọng như vậy, làm tim tôi đập thật mạnh lên.

Sợ hãi. Bỗng nhiên rất sợ hãi, cũng không biết phải làm thế nào.

“Dấu hiệu sinh non rất nhỏ, vẫn là có biện pháp. Thai nhi cũng có thể giữ được.”

Lời của bác sĩ, đúng lúc giải cứu tôi.

Chắc hẳn mặt tôi giờ phút này đã trắng bệch, khủng bố làm người ta khiếp sợ rồi.

“Vây..... tôi, tôi cần phải làm những gì?” Cố gắng tìm về giọng nói của mình, tôi thử bình tĩnh lại.

“Cứ làm theo lời tôi, bảo cô làm cái gì thì làm cái đó. Tâm trạng không được lên xuống quá lớn, trạng thái tinh thần là cực kỳ quan trọng.”

“Được..... được..... tôi nhất định, nhất định sẽ nghe theo.”

“Chẳng qua có vài điều, tôi vẫn muốn nói trước. Trong khoảng thời gian này là nguy hiểm nhất, mỗi giờ mỗi khắc cô đều sẽ có nguy hiểm. Chẳng những đứa bé có thể không giữ được, mà thậm chí đến cô cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Bác sĩ lo lắng nhìn tôi, sắc mặt nghiêm trọng nói.

Đây chính là cái gọi là mũi tiêm dự phòng sao. Là sợ hy vọng càng cao, thất vọng sẽ hủy diệt sinh mạng tôi à.

“Vâng..... Cảm ơn bác sĩ.” Tôi chậm rãi mở miệng.

Chỉ cảm thấy chính mình rất suy yếu, trong lòng cũng có chút không nắm chắc.

Tôi sợ hãi. Tôi thật sự rất sợ hãi.

Ngộ nhỡ lúc anh không có ở đây mà tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì phải làm sao bây giờ?

Ông trời.....

“Đừng lo lắng quá, lúc nào chúng tôi cũng sẽ quan sát tình hình của cô. Trong lòng rộng mở là quan trọng hơn bất cứ điều gì.”

Bác sĩ an ủi nói, đi đến gần tôi, vỗ vỗ bả vai tôi.

“Được rồi, đã có thể về phòng bệnh. Nhất định phải uống thuốc đúng giờ đúng liều lượng, buổi chiều sẽ tiêm thêm hoocmon cho cô.”

“Cảm ơn ạ.....” Cảm ơn bác sĩ xong, y tá đi cùng tôi về tới phòng bệnh.

Sau đó dựa theo lời dặn của bác sĩ, tôi uống thuốc xong, yên lặng nằm xuống.

Rất muốn gọi điện cho anh.

Rất nhớ anh.

Nhưng giờ phút này anh vẫn còn trên máy bay, chuyện phiền não hẳn là càng nhiều hơn nữa.

Cho dù có liên lạc, tôi cũng không thể nói với anh việc này.

Lo lắng, sẽ làm anh suy sụp mất.

Nếu là áp lực thì anh còn có thể xử lý tốt, nhưng nỗi lo lắng về thân thể tôi sẽ lập tức phá hủy thế giới tinh thần của anh.

Bây giờ việc giúp anh chống đỡ, việc duy nhất khiến anh vui vẻ là cục cưng của chúng tôi phát triển cũng coi như thuận lợi.

Nếu như ngay cả việc này cũng thất bại, tôi thật sự lo lắng.

Lo lắng tinh thần của anh sẽ hoàn toàn suy sụp.

Tôi không muốn, tôi thật không muốn như vậy.

Nhưng tôi bất lực, bây giờ chỉ có thể cầu khẩn ông trời, phù hộ cho chúng tôi, phù hộ cho cục cưng trong bụng tôi bình an vô sự.....

Tiếng gõ cửa, lúc này lại vang lên lần nữa.

Nhìn đồng hồ trên tường, hẳn là mẹ chồng.

Mỗi ngày vào lúc này bà đều đến thăm tôi, mang chút canh bổ dưỡng cho tôi uống.

Quả nhiên, mẹ chồng đi vào. Phía sau còn có người giúp việc trong nhà đi theo, trong tay lại mang theo túi lớn túi nhỏ gì đó.

“Mẹ.” Tôi chống người, ngồi dậy.

“Nằm là được rồi.” Mẹ chồng cười đi tới gần, đỡ tôi.

Thật ra căn bản tôi cũng không yếu ớt đến cần sự giúp đỡ của người khác như vậy. Chẳng qua gần đây luôn uể oải, động tác cũng chậm chạp hơn.

“Mẹ ngồi đi ạ.” Mời mẹ chồng ngồi xuống, còn mình thì tựa vào đầu giường.

“Thân thể có tốt không?” Mẹ chồng hiền lành hỏi.

“..... Dạ.” Tôi ậm ờ đáp, không dám nhìn thẳng bà.

Mẹ chồng im lặng vài giây, nhìn tôi một cái. Sau đó lại cười mở miệng: “Canh này, con nhân lúc còn nóng uống đi.”

“Dạ.....” Tôi gật gật đầu, nở ra một nụ cười mỉm.

“Con, vất vả rồi.” Mẹ chồng đau lòng nói xong, nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi lắc lắc đầu.

Có gì là vất vả đâu. Tự mình muốn, sao có thể gọi là vất vả được. Huống hồ, những cái này cũng đều do cơ thể mình gây nên. Vì thế những lời vất vả, mệt mỏi, tôi thế nào cũng không nói nên lời.

“Mẹ.....”

“Sao?”

“Rốt cuộc cục diện bây giờ nghiêm trọng đến mức nào rồi ạ, mẹ có thể nói cho con biết được không?” Nặng nề mở miệng, tôi nhất định phải biết rõ.

Tuy rằng bác sĩ dặn dò phải luôn giữ tâm trạng vui vẻ, nhưng nếu chuyện gì cũng không biết, sẽ chỉ làm tôi càng thêm lo lắng.

Mẹ chồng nhìn tôi, khổ tâm cười cười, thở dài rồi mới chậm rãi lên tiếng.

“Rất nghiêm trọng.”

Ba chữ đơn giản, đủ để nói lên tất cả.

“Là ba con, phải không ạ.”

Không cần phải nghi ngờ gì, lúc trước mẹ tôi đã nói rất rõ ràng rồi.

“Quan mới nhậm chức phải tỏ chút gì đó, ba con chẳng qua là muốn củng cố địa vị của mình mà thôi.” Mẹ chồng bình tĩnh nói xong, trong ánh mắt kia không có ý oán trách, không có căm hận, cái có chỉ là nhàn nhạt đau buồn.

“Nặc nhi sẽ xử lý ổn thỏa thôi, con cứ an tâm dưỡng thai là tốt rồi.”

Mẹ chồng cười hiền lành, tràn đầy quan tâm dặn dò tôi.

Tình cảm mãnh liệt dưới đáy lòng, bắt đầu đấu tranh. Tình thân và tình yêu, luân lý và đạo đức.

Quyết định, cuối cùng cũng từ trong thống khổ mà đưa ra.

Tôi kiên định nhìn mẹ chồng, nói ra một câu mà hẳn sẽ bị cho là đại nghịch bất đạo.

“Đánh đổ ông ấy đi.....”

Im lặng lan tràn.

Mẹ chồng nhìn tôi, vẻ mặt từ thoáng kinh ngạc dần chuyển thành thần nhiên cười.

“Không cần thiết nữa rồi.” Bà lắc lắc đầu, từ sofa đứng dậy đi về phía tôi.

Vuốt vuốt tóc tôi, ôm lấy tôi.

“Tại sao ”

“Đã muộn rồi.” Mẹ chồng nói thẳng, trong giọng nói biểu lộ không còn cách nào.

Tuy rằng vẫn giữ nguyên mỉm cười như trước, nhưng vẫn nhìn ra được khổ tâm cùng chua xót trong đó.

“Vây..... vậy.....”

Tôi lo lắng nhìn bà, không biết mở miệng làm sao.

“Nặc nhi sẽ giải quyết. Con đừng lo lắng nữa, nghe lời mẹ, an tâm dưỡng thai đi.”

Ánh mắt khích lệ kia nhìn tôi, sưởi ấm cho tôi, giống như tất cả đều không quan trọng.

Giống như chỉ cần tôi bình an, chỉ cần đứa bé được thuận lợi sinh ra, thì tất cả mọi chuyện đều sẽ tốt lên vậy.

Lòng tôi, phút chốc tan chảy.

Không cố sức kiên cường nữa, không cố sức giả vờ nữa, không cố sức nữa.

Nước mắt, tự nhiên mà chảy xuống.

Mẹ chồng ôm chặt lấy tôi.

Muốn dùng thời gian để lắng lại tất cả mọi chuyện.

Không lâu sau, mẹ chồng rời khỏi. Sau khi ngăn cản vạn dặm, đã cười rời khỏi.

Tôi vẫn không thể nói thật tình trạng sức khỏe của mình.

Không muốn khiến bà khó chịu, không muốn khiến mọi người vì tôi mà lo lắng.

Tôi không dám nói, không có dũng khí nói.

.....

Ngày hôm sau, tôi cố gắng hết sức khiến mình tĩnh tâm lại. Bồi dưỡng thân thể thật tốt, phối hợp với sự điều trị của bác sĩ.

Huyết áp vẫn hơi cao, tình hình vẫn không phải rất ổn định, nhưng tất cả chỉ số đều đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Lòng tôi cũng coi như có chút dễ chịu.

Lời Nặc đã về.

Lộ trình dự tính bốn năm ngày, lại vào một tuần sau mới kết thúc.

Tuy rằng mỗi ngày anh đều gọi điện về báo, chúng tôi cũng trò chuyện tới tận khuya, nhưng tôi vẫn là nhớ anh đến gần như phát điên.

Lúc này, anh đang bên ba ở bên ngoài, vì để mua hạt dẻ rang đường ở một chỗ cực kỳ chính tông mà tôi thích ăn nhất.

Thật ra chuyện này rõ ràng không cần anh phải làm, nhưng anh bây giờ, lại thích tự mình làm mọi thứ cho tôi. Đến nỗi bây giờ đã là gần sáng, nhưng chỉ với một câu của tôi anh đã chạy vội ra ngoài.

Giống như chỉ cần tôi vui vẻ thì hái vài ngôi sao trên trời xuống cũng không thành vấn đề vậy.

Tôi là được anh chiều như thế, yêu sâu sắc như thế.

“Anh về rồi!” Giọng nói quen thuộc bỗng nhiên truyền vào.

Thậm chí còn chưa vào cửa, anh đã giơ cao chiến lợi phẩm của mình lên.

Giống như một đứa bé đi mua đồ cho mẹ mà chạy vào yêu cầu phần thưởng vậy.

Tôi nhìn anh cười cười, đi tới bên cạnh anh.

“Đến đây.” Anh kéo tôi ngồi vào sô pha, bắt đầu bóc cho tôi ăn.

Tôi thì giống như một đại gia, dựa vào sô pha, ngênh ngang nhận sự hầu hạ của anh.

Mỗi một hạt ăn vào, đều cười thật thỏa mãn.

Thực ra cũng không phải ngon bao nhiêu, mà vì thứ gì đó qua tay anh, liền có loại hương vị hạnh phúc.

Tôi vô cùng quyến luyến.

“Anh cũng ăn một hạt đi.” Tôi bóc một hạt, bỏ vào miệng anh.

Anh nở nụ cười, dịu dàng nhìn tôi, tràn ngập tình yêu cùng thỏa mãn.

“Có nhớ em không?” Tôi vuốt khuôn mặt tuần tú của anh, khẽ hỏi.

“Em nói xem?” Anh hất khuôn mặt tuần tú, hí mắt nhìn tôi.

“Nhất định là nhớ đến phát điên rồi.” Tôi cười đến xán lạn, vô cùng đắc ý.

“Ừm! Nhớ đến sắp điên rồi.” Anh nói theo tôi, cười ôm tôi vào trong lòng, hôn bên má tôi.

“Tất cả rồi sẽ tốt lên, phải không anh?” Có anh ở đây, tôi liền cảm thấy vững vàng, kiên định.

“Phải. Anh sẽ không để em có việc gì. Nghe lời bác sĩ, phối hợp thật tốt. Tất cả rồi sẽ tốt thôi.” Anh kiên định nói xong. Sức ở cánh tay cũng càng mạnh hơn. Anh là đang an ủi tôi, nhưng phỏng chừng cũng là đang an ủi chính mình.

Bác sĩ đã báo cho anh biết tình hình hiện tại của tôi, trong lòng anh chắc hẳn cũng là cả ngày nơm nớp lo sợ rồi.

Dù vậy, cái chúng tôi có thể làm cũng chỉ là mặc cho số phận.

Nhưng thật ra ‘tất cả’ mà tôi nói đến, không phải là tôi, mà là anh và nhà họ Lô.

“Ông xã.....” Tôi dịu dàng gọi anh, ngẩng đầu lên nhìn vào con người đen của anh.

“Hửm?” Anh cúi đầu, nhìn tôi.

“Em yêu anh.”

Anh nở nụ cười, hôn lên môi tôi, thâm tình mà hôn.

“Anh cũng yêu em.”

Nụ hôn dai dẳng chậm rãi kết thúc, tôi kéo anh đi tới bên giường.

“Ngủ thôi.” Nhẹ nhàng ấn anh xuống giường. Tôi cũng ngồi lên.

“Không được.” Anh kháng cự, lo lắng nhìn tôi.

“Vì sao không được? Bác sĩ cũng không nói là không được mà.” Tay nhỏ bé không an phận của tôi chạy trên người anh.

Cả người anh căng thẳng, hầu kết cũng bắt đầu chuyển động. Tôi biết anh muốn!

Dục vọng của anh mạnh như thế, đã lâu như vậy làm sao có thể không muốn.

“Không được.” Anh cự tuyệt lắc lắc đầu, cách xa tôi một chút.

Tôi lại cười từng bước một tới gần, giống như một con sói hung ác vậy.

“Nhẹ nhàng một chút thì sẽ không sao đâu.” Tôi làm nũng nói xong, tựa vào lòng anh cọ xát.

Ngực mềm mại dựa sát vào anh, không ngừng khiêu khích. Hô hấp của anh trở nên nặng nề, trong ánh mắt cũng bùng lên ngọn lửa.

Người đàn ông này rõ ràng đã muốn đến sắp phát điên rồi!

“Ông xã.....” Tiếp tục tra tấn anh, tôi ghé vào tai anh nói nhỏ, đầu lưỡi còn không quên khẽ liếm anh một cái.

Trong nháy mắt, anh dường như tan rã.

Nhảy khỏi giường, đứng thẳng. Nặng nề mà thở phì phò, ánh mắt cũng không nhìn tôi nữa.

Nhưng vật dục vọng đã bán đứng anh, nhô lên thật lớn tiết lộ bí mật của anh.

“Không được, không thể.” Anh hít sâu, miệng lầm bầm. Như là nói với tôi, lại như là đang nhắc nhở chính mình.

Nhìn anh đáng yêu như thế, tôi không đành lòng tra tấn anh thêm nữa.

Vốn muốn khao anh một chút, nhưng bây giờ xem ra ý chí của anh thật đúng là kiên định.

“Anh lại đây đi.” Tôi cười giống một đóa hoa mà vẫy gọi anh.

“Làm gì?” Anh thận trọng nhìn tôi, như sợ tôi ăn anh vậy.

“Ha ha, anh mau lại đây đi. Yên tâm, em sẽ không cưỡng cầu anh đâu.” Vỗ vỗ ngực mình, tôi cam đoan.

Anh quan sát tôi trong chốc lát, lúc này mới từ từ đi qua, ánh mắt vẫn tràn ngập đề phòng.

“Tới gần chút nữa đi.” Tôi ngồi trên giường, bảo anh gần thêm một chút.

Anh hoà nghi nhìn tôi, từ từ đi đến.

“Ừm.” Tôi ôm chặt lấy anh, kiên quyết không buông tay.

Hình ảnh mờ ám, lập tức trình diễn.

Tôi ngồi ở trên giường, ôm nửa người dưới của anh.

Tư thế như vậy vừa vặn thích hợp cho người cao lớn như anh. Vật cực đại kia, không biết có phải trùng hợp hay không mà đang dán vào tai tôi.

Độ nóng xuyên thấu qua lớp vải gần như có thể đốt cháy người.

Anh vẫn không nhúc nhích, hoặc là nói không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sợ là vừa ngộ nguây, vừa cử động một chút, đều sẽ khiến tôi đạt được.

Tôi tà ác cười cười. Chậm rãi ngẩng đầu, nhìn anh một cái.

Nhìn ngọn lửa cùng tình dục trong mắt kia, tôi biết anh xong rồi.

Lớn mật cởi bỏ thắt lưng phiền lòng của anh, cởi bỏ quần tây đắt tiền kia, áp lên vật nóng rực trong quần lót.

Tiếng hít không khí, lập tức phát ra từ miệng anh.

Tôi đắc ý nở nụ cười.

Dịu dàng vuốt ve, tận tình âu yếm anh.

Tay nhỏ bé, xuyên qua sát mép. Chậm rãi trườn vào bên trong.

Vuốt vật thật lớn nóng rực kia, tôi cho nó ra ngoài.

Hít thở không khí một chút cũng tốt.

Cả người anh cứng ngắc, hơi thở vô cùng nặng nề, một loại gọi cảm chỉ có ở nam giới cuốn hút tôi.

Càng thêm dùng tình lấy lòng anh, làm cho anh vui sướng.

“Ôm Ôm!” Anh khàn khàn gọi tôi, nâng đầu tôi lên.

Mỗi khi nồng tình, giọng anh sẽ luôn trở nên mê người như thế.

Tôi nhìn anh cười cười, dịu dàng lại quyến rũ cười.

Cúi đầu, tiếp tục động tác của tôi.

Hai tay, không ngừng phát huy ma lực của chúng.

Vật vốn thật lớn đã đứng thẳng kia, giờ phút này lại càng thêm kiêu ngạo.

Môi dưới đã ướt ươn, tôi mở miệng, chuẩn bị ngậm vật hăng hái đầy sức sống kia.

“Âm!”

Anh lại nữa rồi! Lại là muốn ngăn cản tôi!

Rõ ràng đã đến lúc khẩn cấp, lại muốn tôi ngừng lại.

Cự tuyệt, tôi cự tuyệt!

Cố chấp ngậm vào, anh lập tức ngậm miệng.

Tôi đắc ý, càng thêm ra sức. Chỉ một cái đỉnh đã khiến cho tôi có chút không chịu được, miệng vốn đã không lớn, dưới sự tiến công thật lớn này đã bị căng đầy chặt.

Nói thật, tôi không thoải mái. Nhưng ngẩng đầu nhìn biểu cảm say mê của anh, liền thấy đáng giá!

Môi lưỡi cùng sử dụng, ngón tay ngọc cũng không ngừng phát huy tác dụng. Ra ra vào vào, chạy đến chỗ sâu trong yết hầu, tôi gần như sắp hít thở không thông.

Là anh quá lớn, hay là mình quá vô dụng.

Tôi đã không thể tự hỏi, một lòng chỉ mong làm cho anh đạt đến vui sướng.

Ra sức thử hết kỹ xảo toàn thân, không chỉ anh bắt đầu đổ mồ hôi, mà ngay cả chính mình cũng nóng lên.

Đây là tình dục đi. Đàn ông, cũng có thể kêu gọi làm cho phụ nữ rất nhanh đã sinh ra kích thích.

Ra sức hấp dẫn anh, hai tay cầm vào vật nam tính vừa dài vừa to của anh.

Tim của tôi, đập bang bang.

Tiếng gầm nhẹ, chậm rãi theo miệng anh dật ra. Bất giác, tôi thể mà cũng rên rỉ. Không biết là vì cổ họng không thoải mái mà phát ra, hay vì động tình. Tóm lại nghe ra, cực kỳ quyến rũ.

Vật nam tính vẫn không ngừng lớn mạnh, môi lưỡi của tôi cũng tiếp tục chiến đấu hăng hái.

Anh bắt đầu dần dần hợp tác, co rúm người mình, làm cho cái của mình càng tiện ra vào.

Nóng.....

Dần dần kéo tới, tim cũng bắt đầu đập gia tốc. Tiếng gầm nhẹ của anh cũng trở nên càng lúc càng nặng, thân thể đã căng thẳng đến cực hạn nhất định.

Cuối cùng, dưới một trận tiến công mãnh liệt, anh ra sức phóng của mình ra.

Luồng nhiệt đậm đặc thuộc về anh, tràn vào miệng tôi. Nhiều đến tràn cả ra môi, còn không cẩn thận nuốt xuống.

Tôi ngây người.

Cũng không biết đó là mùi vị gì, cũng không nghĩ tới có một ngày mình lại nuốt xuống chất lỏng của một người đàn ông.

Nhưng bây giờ, tất cả đều đã xảy ra. Nhanh như vậy, mạnh như vậy.

Kỳ lạ là, tôi cũng không thấy ác cảm. Ngược lại còn cảm thấy trong lòng ngọt ngào, vô cùng thỏa mãn.

Đây chẳng lẽ, cũng là yêu sao?

Anh ôm lấy tôi đang ngơ ngác, lau mặt và khước miệng của tôi.

Một lát sau, kéo tôi đi vào toilet. Tôi biết anh muốn rửa sạch cho tôi, rửa sạch dấu vết của anh.

Nhưng giờ phút này tôi lại cảm thấy trên người mình có dấu vết của anh cũng không phải chuyện xấu gì.

Trái lại, tôi còn cảm thấy rất tốt đẹp.

Nhưng tôi không ngăn cản anh, hưởng thụ sự chăm sóc tỉ mỉ của anh.

Sau khi rửa sạch sẽ tất cả, anh ôm tôi nằm lên giường.

Chúng tôi rất lâu không ngủ cùng nhau nên rất lưu luyến thân thể lẫn nhau. Mà anh, trong lòng còn muốn chiều ý tôi.

Sau một nụ hôn nồng nhiệt mất hồn, tôi không để anh tiếp tục nữa, chỉ là để anh ôm chặt lấy tôi, ôm nhau mà ngủ.

Sáng sớm, mọi thứ đều thức tỉnh.

Đến cả tôi ngủ rất khuya, cũng đã tỉnh lại. Một trận cảm giác không thoải mái làm cho tôi có chút khó chịu.

Tôi mơ mơ màng màng, rời khỏi vòng ôm của anh. Đứng dậy, chuẩn bị đi vào toilet.

Vừa bước được bước đầu tiên, khi nhìn xuống, liền đứng ngậy tại chỗ.

Một dòng nước ấm, từ chân chậm rãi chảy xuống.

Đỏ tươi, nóng hổi.....

28. Chương 29

Trong nháy mắt, máu toàn thân đông đặc, da đầu tê dại.

Trong lòng giống như bị người ta đâm thủng một lỗ lớn.

Hăm sâu trong trạng thái suy sụp khiến tôi dần dần mất đi ý thức.

Sau khi kêu gào thảm thiết vang tận trời thì không còn nhớ được gì nữa.

Chỉ cảm thấy thời khắc đó đau đớn trong lòng sâu đến tận xương.

Rất sâu, rất sâu.

Đau đến làm cho người ta không thể hít thở, đau đến làm cho người ta không còn sức sống.

Hết rồi, tất cả đều hết rồi.....

Ngày âm u, làm cho người ta không thở được. Trong phòng bệnh yên tĩnh, lại áp lực đến làm cho người ta muốn chấm dứt sinh mệnh.

Cảm giác tỉnh lại, làm cho tôi thống khổ.

Trong lòng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, mặc dù trong tiềm thức vẫn đang cật lực phản kháng, kháng cự tiếp nhận tất cả những chuyện này.

Nhưng cuối cùng vẫn là tỉnh táo, cuối cùng vẫn là có lại cảm giác.

Nhóm bác sĩ y tá, đang làm việc bọn họ cần làm. Kiểm tra đo lường, xét nghiệm.

Lôi Nặc và ba mẹ chồng lo lắng nhìn chăm chú vào tôi, vẻ mặt tràn ngập thống khổ. Không thể nhìn họ, càng không thể nhìn thẳng Lôi Nặc.

Tôi cảm thấy mình giống như một tội nhân.

Ngay cả tia hy vọng cuối cùng của bọn họ, cũng hủy diệt toàn bộ.

Mở mắt ra, lại lần nữa khép lại. Tôi không muốn đối mặt với bất cứ người nào, cũng không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Dù vậy, lời nói của bác sĩ vẫn lọt vào tai tôi.

“Không có gì đáng ngại nữa, Lôi thái thái đã tỉnh rồi. Có điều tôi nghĩ cô ấy có lẽ cần yên tĩnh, các vị nên ra ngoài thì tốt hơn.”

Thật muốn cảm tạ bác sĩ, bà ấy đã nói ra tiếng lòng của tôi.

Lôi Nặc và ba mẹ chồng cũng nghe theo mà đi ra ngoài.

Bác sĩ y tá cũng rời khỏi hết.

Tôi chậm rãi mở mắt, yếu ớt nhìn ra ngoài trời.

Nước mắt, không biết từ khi nào đã bắt đầu vỡ òa.

Tôi rút cuộc cũng không nhin được nữa mà thất thanh khóc rống, dùng hết toàn bộ sức lực mà gào rống, thét chói tai.

Phóng thích áp lực trong lòng, cùng đau đớn làm cho người ta không thể chịu đựng kia.

Rất lâu, rất lâu.....

Đứa bé không còn, là vì dấu hiệu sinh non rất nhỏ kia đã không thể khống chế được. Cho dù tôi có dùng hết toàn bộ sức lực phối hợp, tâm trạng có thả lỏng đến thế nào đi nữa, thì tất cả, chính là vẫn xảy ra.

Có một số việc thật sự không phải chỉ cần cố gắng là có thể làm được.

Kỳ tích có lẽ vẫn tồn tại, tựa như quả trứng có thể thụ tinh lúc trước làm cho chúng tôi đẩy lên hy vọng vậy.

Nhưng cũng không cam đoan được nó là vĩnh hằng, tựa như hy vọng tan biến hiện giờ này.

Sự thật, cuối cùng vẫn là sự thật.

Ông trời, cũng không thể nào mãi chiếu cố đến một người.

Đã trải qua hôn nhân, đã trải qua mang thai, đã trải qua có được, cũng đã trải qua mất đi.

Tôi hiện giờ, có lẽ đã tiến vào một giai đoạn khác trong cuộc sống.

Đối với mọi người, đối với mọi chuyện, đối với sự sống, đối với cái chết. Tất cả tất cả đều có nhận thức mới.

.....

Trở lại ngôi nhà đã lâu chưa về, cũng không có cảm giác quen thuộc như trước nữa. Cho dù mọi thứ vẫn như cũ, nhưng tôi lại không tìm thấy được sự ấm áp tốt đẹp trước kia.

Tất cả mọi người, đều rất tốt với tôi. Tốt đến nỗi tôi bắt đầu chán ghét bọn họ, chán ghét mỗi một ánh mắt cùng cử chỉ của bọn họ.

Đối với bản thân bây giờ, tôi lại có loại tức giận nói không nên lời.

Không biết vì sao, chỉ là chán ghét chính mình.

Những từ ngữ ‘tai họa, sao chổi’ linh tinh vẫn không ngừng hiện lên.

Tôi nghĩ, tôi thật sự chính là người giống như những loại đó.

“Tâm Âm?” Giọng nói mơ hồ truyền vào trong phòng.

Lôi Nặc đã về.

Nhìn đồng hồ trên tường, hôm nay, xem như là sớm rồi.

Từ sau khi tôi xuất viện, anh cũng không còn lúc nào cũng ở bên cạnh tôi nữa. Đi sớm về muộn, bận trong bận ngoài.

“Anh đã về rồi.” Tôi nhìn anh vừa mới vào cửa, nói.

“Hôm nay có khỏe không?” Anh thân thiết hỏi, cởi áo khoác đi về phía tôi.

Sờ sờ trán tôi, nhìn tôi.

“Ừm, không còn sốt nữa.” Anh nở nụ cười, kéo tôi ngồi xuống.

Thật ra đã hết sốt từ lâu rồi. Ngày hôm kia bị bệnh, ngày hôm qua cũng đã khỏe rồi. Chẳng qua anh không về nhà nên đến bây giờ mới biết mà thôi.

“Anh ăn cơm chưa?” Tôi nhìn anh hỏi.

“Ừ, ăn rồi. Má Lưu nói hôm nay em ăn uống không tồi?”

“Cũng bình thường.” So với trước đó, quả thật tốt hơn rất nhiều. “Anh đừng vất vả quá.”

Tôi đau lòng sờ lên mặt anh, chua chát lại lần nữa dâng lên trong lòng.

Trong khoảng thời gian này, anh phải chịu đựng hơn tôi rất nhiều.

Lại vẫn phải sắm vai một nhân vật đứng đầu, một trụ cột tinh thần trong nhà.

Tôi hy vọng anh kể khổ với tôi thật nhiều, hoặc là rơi nước mắt, gầm rú một tiếng cũng được.

Nhưng anh không có, cái gì anh cũng không làm.

Chỉ là nhốt mình trong phòng đọc sách, đến đêm khuya cũng không ra. Khói thuốc nồng nặc hơn, đầu mẫu thuốc lá cũng vương vãi khắp nơi.

Lòng tôi, đang rỉ máu.

Mỗi khi nhìn thấy bộ dáng anh mệt mỏi ngồi ngủ trên ghế dựa, trong lòng giống như bị người ta dùng dao cứa vậy.

Người làm vợ này, mang đến cho anh toàn bộ đều là tai nạn.

Thật sự, toàn bộ đều là tai nạn.

Nước mắt có chảy nhiều hơn nữa, lòng có đau nhiều hơn nữa, cũng không thể thay đổi sự thật này.

Sự tồn tại của tôi, có lẽ thật sự là một sai lầm.

“Em nghĩ gì vậy?” Anh ôm tôi, hôn má của tôi.

“Anh..... mệt không?” Nhìn vào đôi mắt anh, tôi nhẹ nhàng hỏi.

Anh đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo thì nở nụ cười.

Nụ cười kia cô đơn, lẻ loi. Làm cho người ta đau lòng không thể dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Ôm anh thật chặt, tôi đã mất phương hướng.

Không biết phải dùng cách thức gì để an ủi anh, cổ vũ anh.

Bởi vì đến cả chính tôi, cũng là một bệnh nhân bị thương khắp người.

Cái loại năng lực an ủi tâm linh người khác này, tôi đã không còn nữa rồi.

“Sẽ tốt lên thôi.”

Anh ôm lại tôi thật chặt, nói nhỏ.

Nhưng thật ra trong lòng cả hai đều hiểu được, tất cả cũng không giống nữa.

Có thể tốt lên hay không, trong lòng anh không chắc, mà tôi cũng không có chút lòng tin nào.

Cảm giác kỳ lạ, bắt đầu nảy sinh trong lòng cả hai.

Tôi, không biết nên làm thế nào.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, bị bản thân, cũng như bị tất cả trước mắt làm khó sống.

“Được rồi, đừng suy nghĩ miên man nữa nhé?” Anh vuốt ve mặt tôi, kéo tôi từ sofa đứng lên, đi về giường lớn.

“Em ngủ sớm một chút đi.” Nhẹ nhàng để tôi nằm trên giường, giúp tôi đắp chăn. Còn mình lại không có chút dự định nghỉ ngơi nào.

“Còn anh?” Tôi kéo tay áo anh.

“Còn có chút việc vẫn chưa xử lý, sẽ xong ngay thôi. Em ngủ trước đi.”

Hôn trán tôi một cái, anh mỉm cười. Xoay người, đi ra khỏi phòng.

Lại là những lời ấy, lại là bóng dáng ấy. Tôi ngơ ngác nhìn cửa, không biết phải làm gì.

Bi thương, dâng lên trong lòng.

Nước mắt, cũng chảy ra.

Không thể giúp anh, lại còn năm lần bảy lượt liên lụy anh, nỗi giày vò trong lòng làm cho tôi mãi vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Thuốc ngủ, cũng mất đi tác dụng của nó.

Đêm dài, yên tĩnh. Tôi cũng thật sự cần suy ngẫm về chính mình, về anh, về ý nghĩa của cuộc hôn nhân này kỳ càng.

Tạm thời gạt tất cả đau xót sang một bên, tất cả tính từ lúc trước.

Nhớ tới thời điểm mới quen anh, tôi đã cho rằng đó là bắt đầu cho sự giải thoát. Anh giải cứu tôi ra khỏi đau đớn mà Niếp Phong đã tạo nên, là anh tuần phóng khoáng, hăng hái đến cỡ nào. Tế bào tà ác toàn thân, lại làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Hẹn hò, cầu hôn, kết hôn.

Tất cả đều nhanh đến không tin được, mà tôi cũng vui vẻ tiếp nhận. Khi đó tôi ở trong tình trạng trốn tránh sự thật, hoàn toàn không ngờ mình và anh sẽ có ràng buộc sâu sắc thế này.

Đêm tân hôn, không hề lãng mạn, không hề rục rờ.

Lần đầu tiên phát sinh quan hệ với một người đàn ông khác ngoài Niếp Phong, làm cho tôi khấn trương, sợ hãi.

Tuy rằng là chồng của mình, nhưng chúng tôi đều biết cả hai không hề có chút cảm tình nào.

Đơn thuần chỉ là hưởng thụ thể xác, đối với tôi mà nói là xa lạ.

Nhưng dù vậy, kỹ xảo cao siêu của anh vẫn làm cho tôi vô cùng mê muội.

Vào lúc chúng tôi đạt đến cao trào lần đầu tiên, cũng hiểu được rõ ràng cái gì gọi là tình yêu.

Giai đoạn đầu của hôn nhân, cũng không tồi.

Anh không về nhà, nhưng cũng không quên mất thân phận của tôi. Phong lưu nhưng cũng quần áo nhóm hoa đại kia rất khá.

Tất cả, đều hài hòa như thế.

Chỉ là chúng tôi không biết rằng, từng chút cảm tình, từng chút ỷ lại, đang chậm rãi sinh sôi, chậm rãi trưởng thành.

Khái niệm vợ chồng, dần dần ảnh hưởng đến chúng tôi. Dùng loại cách thức vô hình, lặng yên không tiếng động ấy, tiến thật sâu vào chiếm giữ lòng chúng tôi.

Mãi đến khi, người phụ nữ kia xuất hiện. Mãi đến khi người phụ nữ mà anh từng yêu kia xuất hiện.

Hỗn loạn bắt đầu nảy sinh, tình cảm bắt đầu yếu ớt.

Tuy rằng có chua chát cùng khổ sở. Nhưng nhờ vậy mà cả hai hiểu rõ được lòng nhau, hôn nhân cũng nhờ vậy mà vững chắc.

Khát vọng một tương lai tốt đẹp, mặc sức tưởng tượng một ngày mai tốt đẹp.

Chúng tôi cùng nhau mong chờ, khát khao, dự tính chuyện đầu bạc răng long.

Ý nghĩ có con nẩy sinh trong đầu.

Tất cả vốn là tốt đẹp biết bao, lại bỗng nhiên bị cơ thể yếu ớt của tôi phá hỏng hết.

Thống khổ vật vã, bắt đầu sinh ra tại thời điểm ấy.

Anh dũng cảm lạc quan, chống đỡ cho tôi, bảo vệ tôi.

Niềm tin giúp cho chúng tôi hy vọng rất lớn, quyết định chiến đấu hăng hái đến cùng.

Không ngừng thử nghiệm, không ngừng cố gắng, chúng tôi thật sự đã trả giá rất nhiều.

Ý chí kiên cường, cũng mờ nhạt từng chút trong thời gian đó.

Ông trời vẫn còn muốn tạo ra nhiều tai nạn hơn, làm lung lay tất cả. Giống như chưa hủy diệt được chúng tôi thì quyết không bỏ qua vậy, gieo rắc mọi tai nạn không thương tiếc.

Vây nhà họ Lô, vây tất cả mọi người chúng tôi bên trong dầu sôi lửa bỏng.

Rồi, kỳ tích làm cho chúng tôi vui mừng, làm cho chúng tôi đẩy lên hy vọng.

Nhưng cuối cùng, nó cũng mệt mỏi. Tất cả mọi người, đều mệt mỏi.

Cục cứng trong bụng, cũng như thế. Không chịu nổi áp lực lớn, cùng hoàn cảnh ác liệt như vậy. Con trai, hoặc cũng có lẽ là con gái, đã lựa chọn bỏ đi. Rồi khỏi chúng tôi, không cần chúng tôi nữa.

Đau thương.

Đây có lẽ chính là đau thương.

Làm cho người ta đau đến không còn sức lực mà gào thét, không còn sức lực mà phản kháng. Trái tim, giống như đã chết vậy. Tôi cảm thấy chính mình, đã chết rồi.

.....

Quyết định, dần dần nẩy sinh. Tất cả, tựa như vốn đã nên như vậy.

Đi một vòng, kết quả vẫn là phải trở lại chỗ cũ.

Vận mệnh an bài, ai cũng không thể thay đổi được. Liều mạng đấu tranh, sẽ chỉ làm mình càng lún càng sâu, thống khổ không chịu nổi.

Chậm rãi từ trên giường đứng dậy, khoác thêm áo khoác ngoài ấm áp, tôi đi từng bước về phía căn phòng đọc sách đóng kín kia.....

Chạm đến cửa phòng rất nặng kia, đấu tranh trong lòng lại trở nên mãnh liệt lần nữa.

Hít sâu một hơi, tay cuối cùng cũng gõ lên cánh cửa.

Không đợi anh đáp lại, tôi đã mở cửa đi vào.

Sợ trong phút chốc chờ đợi, mình sẽ lại rụt lui về.

Không như trong tưởng tượng, hôm nay, dường như đã không còn mùi khói thuốc. Anh cũng không ngồi trước bàn làm việc xử lý văn kiện.

Mà là tiến hành hội nghị trực tuyến, cùng vài người ngoại quốc tôi không biết.

Ý thức được mình quấy rầy anh, tôi xoay người định đi.

Nhưng anh gọi tôi lại, nói vài câu ngắn gọn với những người bên kia màn hình rồi tắt cửa sổ kết nối.

“Sao em đã thức dậy rồi?” Anh thân thiết đi đến bên tôi, giúp tôi thắt lại đai lưng áo khoác dài.

“Nhớ anh.” Không nỡ mà nhìn khuôn mặt anh, tôi kéo anh ngồi xuống.

“Có chỗ nào không khỏe sao?” Anh lo lắng nhìn tôi, mày cũng nhíu lại.

“Không có.....” Tôi cười nhìn anh, sờ khuôn mặt tuần tú của anh.

“Vậy là tốt rồi.” Giống như thổi phào nhẹ nhõm, anh ôm tôi, hôn lên má tôi.

“Nặc.....”

“Ừm?”

“Em có lời muốn nói với anh.” Nhẹ nhàng rời khỏi vòng ôm của anh, tôi nghiêng người đối diện anh.

“..... Chuyện gì vậy?” Anh sửng sốt một chút, hiển nhiên là bị vẻ mặt nghiêm túc của tôi làm cho khấn trương. Ở vào loại thời điểm đặc biệt này, có lẽ lòng cả hai giờ phút nào cũng đều căng thẳng cả.

“Anh mệt không?” Nhẹ nhàng vuốt ve thân hình cứng ngắc của anh, tôi gian nan mở miệng.

“Mệt gì?” Vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc, hai tay giữ lấy tôi trở nên càng chặt.

“Ừm. Chính là cái loại cảm giác mệt đến không thể hít thở. Anh có không?”

Anh im lặng.

Con người đen cực nóng, căng thẳng nhìn tôi chăm chăm nhưng im lặng không nói.

“Anh cũng mệt rồi, đúng không?” Tôi hiểu anh.

Mỗi ánh mắt mỗi động tác mang ý nghĩa gì, bây giờ tôi đã bắt đầu hiểu rồi.

“Tâm Âm.....” Anh khẽ gọi tôi.

Ý là bảo tôi đừng tiếp tục nữa. Xem đi, tôi bây giờ, thật sự đã bắt đầu hiểu anh rồi.

“Nhưng em muốn nói.” Đối diện với đôi mắt của anh, tôi nghiêm túc nhìn anh.

Im lặng, là anh ngầm đồng ý.

“Có rất nhiều chuyện không phải chúng ta cứ xem nhẹ thì sẽ có nghĩa là nó không tồn tại. Chúng ta bây giờ đều đang trốn tránh, mà loại trốn tránh này đã bắt đầu làm em cảm thấy hít thở không thông rồi.”

Tôi đau đớn mở miệng, mỗi một chữ đều kéo theo một lần đau nhói trong lòng. Đã cật lực khắc chế cảm xúc của mình, nhưng vành mắt lại vẫn đỏ.

Anh lẳng lặng nhìn tôi, trong mắt tràn ngập bi thương cùng đau lòng. Sự đau xót kia không chỉ cho tôi, mà còn cho chính anh nữa.

Cái gì anh cũng hiểu được, cái gì anh cũng có thể cảm nhận được rõ ràng.

Nhưng chỉ là không nói, không muốn chạm đến.

Cũng hoặc là, không rảnh bận tâm đến cảm nhận ở sâu dưới đáy lòng kia của mình.

“Nặc..... Em yêu anh, em thật sự yêu anh. Nhưng cuộc sống lại làm em cảm thấy tình yêu bắt đầu trở thành gánh nặng. Em đã thật sự mệt mỏi, cũng mờ mịt rồi. Em không biết con đường sau này của chúng ta phải đi như thế nào, em cũng không biết chúng ta còn có tương lai hay không. Cho dù hiện tại vẫn khát vọng đối phương như cũ, vẫn yêu nhau như cũ, nhưng kỳ thực trong lòng chúng ta đều hiểu được, một số chuyện quá lớn có thể sẽ khiến cho bất cứ tình cảm nào cũng biến dạng, bao gồm cả tình yêu không tính là kiên định kia của chúng ta.”

“Tâm Âm!” Đôi mày nhíu chặt cùng vẻ mặt khấn trương kia biểu đạt nội tâm sợ hãi của anh.

Tôi biết anh muốn tôi ngừng lại, anh không muốn để tôi nói ra sự thật tổn thương nhau này nữa.

Nhưng chuyện xảy ra, cũng đã thật sự xảy ra rồi. Chúng tôi ai cũng không thể coi như không thấy.

“Trước kia em chưa bao giờ hiểu được câu ‘đau dài không bằng đau ngắn’ trong miệng người khác, luôn cho rằng chỉ cần yêu thì có gì mà đau với không đau. Cho dù đau, cũng là tốt đẹp. Nhưng cuộc sống, lại cho em một khóa đào tạo vững chắc. Đau dài, thật sự không bằng đau ngắn.”

Chỉnh lại người anh, kéo tầm mắt tránh né của anh về. Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt anh.

“Cả anh và em đều hiểu được, tương lai cách chúng ta càng ngày càng xa. Trên thế giới điều khó đoán trước nhất chính là trái tim mình, nó sẽ theo thời gian, theo sự đổi dời của người và việc mà nảy sinh biến hóa. Hiện giờ chúng ta thế này, về sau chúng ta có thể vẫn thế này. Em không muốn biến thành một người u buồn, em cũng không muốn làm anh trở nên không vui vẻ. Nặc..... em, muốn buông tay.”

“Không.....”

Anh sợ hãi mở to hai mắt, giữ chặt lấy thân thể tôi. Như là muốn bóp nát tôi vậy.

“Nặc.....”

Tôi đau lòng nhìn anh, muốn đưa tay ôm chặt anh vào lòng. Thống khổ trong đôi mắt kia, thật sự có một cuộc sống đơn giản nhất, bình thản giản dị nhất.

Thở dài thật sâu, anh thê lương nở nụ cười.

Lại nhớ tới cô rồi, bóng hình dịu dàng, khuôn mặt xinh đẹp, luôn ở vào thời khắc đêm dài tĩnh lặng làm rối loạn suy nghĩ của anh.

Loại rối loạn này không phải sự quấy nhiễu, không phải thống khổ, mà là động lực chống đỡ cho anh.

Trước kia, cô vẫn luôn cuộn trong lòng anh, kể mình yêu thích mùa đông đến cỡ nào, thích tuyết rơi đến cỡ nào.

Em nhìn thấy không? Tuyết lại rơi rồi.....

Anh luôn luôn không quan tâm đến bốn mùa, nay lại đặc biệt chú ý đến từng ngày tuyết rơi. Hy vọng cô sẽ bỗng nhiên xuất hiện, tựa vào cửa, cười khẽ nói với anh, em đã trở về rồi. Sau đó điên cuồng nhảy vào lòng anh, ôm nhau thật chặt.

Loại ảo tưởng này, đã duy trì rất lâu. Anh bây giờ, đã học được đem nhớ nhung hòa vào nghị lực.

Châm một điếu thuốc, kéo caravat thắt chặt kia xuống, khẽ tựa vào cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn phương xa, lặng lẽ nhớ đến cô.

Mỗi lúc nhìn thấy tuyết rơi, anh đều châm một điếu thuốc, im lặng nhìn phương xa, nghỉ ngơi vài tiếng đồng hồ.

Lời Nặc giờ phút này, đã không còn ngông cuồng và nghiêm khắc của ban ngày nữa.

Nhưng lại có thêm vài phần cô đơn cùng thê lương.

Sự chín chắn, nét cương nghị trên trán anh đã không còn tồn tại nữa.

Khí phách vương giả, từ từ hiện ra. Anh bây giờ, đã không còn ai có thể làm lay động được nữa.

Bất kể là ai, cũng không còn có thể làm lung lay địa vị vững chắc của nhà họ Lôi.

Lẽ ra không có gì để tiếc nuối, nhưng vẫn luôn cảm thấy mình đã không còn nguyên vẹn nữa.

Hai năm trước, cô rời khỏi.

Nhìn như im lặng rời khỏi, không mang theo một gợn mây, cũng không để lại chút dấu vết nào.

Nhưng kỳ thực, cô đã mang theo trái tim anh, cũng đã để lại trái tim của mình.

Anh chưa bao giờ gặp được người phụ nữ như Tâm Âm, người phụ nữ làm cho anh bối rối như vậy.

Cô giống như một dòng suối trong suốt, thấy được chạm được, lại luôn không thể nắm giữ được.

Anh không biết tình yêu là gì, cũng không đa sầu đa cảm như phụ nữ, anh chỉ biết rằng mình muốn sống với cô suốt đời, muốn yêu cô, chiều cô thật nhiều. Có vài đứa con của mình, cùng nhau tận hưởng hạnh phúc gia đình.

Tất cả, đều tiến hành thật sự thuận lợi, cho đến khi bất hạnh bắt đầu giáng xuống.

Anh không thích oán trời trách đất, cũng không tin vào cái gọi là vận mệnh. Anh chỉ biết mọi thứ chỉ cần kiên trì cố gắng, sẽ có kết quả. Bất luận kết quả là tốt hay là xấu.

Sự thật chứng minh, anh kiên trì, cô cũng cố gắng. Kết quả là có, nhưng cũng không phải là mục tiêu mong muốn. Mà bọn họ cũng không có dũng cảm như mình đã tưởng tượng.

Lần đầu tiên, anh cảm thấy bản thân sắp đầu hàng trước cuộc sống.

Lần đầu tiên, anh cảm thấy bản thân yếu đuối.

Nỗi bàng hoàng, bất lực kia làm cho anh mất đi chính mình, cũng mất đi Tâm Âm.

Nhớ lại đêm đó, anh nằm trên chiếc giường to lớn. Phía bên cạnh lạnh lẽo như vậy, trống trải như vậy. Lòng thật sự giống như bị người ta đập thủng một lỗ sâu rất lớn vậy, không, là đau, đến rỉ máu.

Lần thứ hai trong cuộc đời, anh vì cô rơi nước mắt.

Đau đớn thấu tim, anh cuối cùng cũng thể nghiệm được.

Thống khổ tích tụ trong khoảng thời gian đó, cuối cùng vào sau khi Tâm Âm biến mất đã bùng phát.

Dày vò, làm cho tinh thần anh sa sút rất lâu. Trà không nghĩ, cơm không màn, trốn ở trong nhà làm bạn với rượu và thuốc lá.

Người không ra người, ma không ra ma.

Mãi đến khi tờ đơn ly hôn có chữ ký của Tâm Âm do mẹ đưa đến trước mặt anh, đã hoàn toàn thức tỉnh anh.

Anh giống như phát điên mà xé tan tờ đơn có bút tích xinh đẹp của cô thành từng mảnh, nuốt đau khổ kia xuống thật sâu dưới đáy lòng.

Nhìn mẹ ở trước mắt, ngẫm lại gánh nặng trên vai mình.

Anh, đứng lên lần nữa.

‘Con thật sự không hiểu vì sao Tâm thể làm trái tim tôi vỡ nát.

“Rời khỏi anh thì vấn đề sẽ giải quyết được sao? Rời khỏi anh thì em sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn sao?” Anh thống khổ hỏi, đôi mắt như là muốn cắn nuốt tôi vậy.

Không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào, cũng không thể trả lời.

Giờ phút này, vấn đề tôi lo lắng không phải mình có thể lại có được hạnh phúc hay không, mà là làm sao để cho cả hai từ trong tình trạng hít thở không thông này tiếp tục sống được.

“Không được nhắc lại chuyện rời khỏi nữa!” Anh lớn tiếng ra lệnh, ánh mắt không nhìn tôi nữa, hơi thở cũng phập phồng không yên.

Tức giận, hoảng sợ, bất kể là cái gì cũng tốt, anh cũng không cần trốn tránh cảm xúc của mình nữa.

Tôi không tin anh không cảm giác được giữa chúng tôi đã không còn giống trước kia. Cũng không tin ý chí của anh vẫn kiên định giống như trước kia.

Lại càng sẽ không tin tưởng anh còn có kế hoạch rõ ràng cho tương lai của chúng tôi nữa.

Nghe ra thì thật thương cảm, cũng quả thực sẽ làm lòng người ta đau đến rỉ máu.

Nhưng sự thật chính là như thế.

Chấp nhận hay không, nó cũng đã xảy ra.

Khi tốt đẹp biến thành tồi tệ, tình yêu biến thành gánh nặng thì mọi thứ đã đều thay hình đổi dạng.

Bao gồm cả trái tim từng kiên định kia.

Không phải không yêu nữa, không phải không muốn nữa. Chỉ là, mọi thứ đều không còn như trước.

Trong lòng yên lặng thờ dài, vươn cánh tay ôm lấy người đàn ông đang khó chịu trước mắt này.

Tôi biết anh không phải thực sự giận tôi, biết anh không phải thực sự không có chút cảm giác nào.

“Ừm.....”

Hai thân thể áp sát vào nhau, cảm nhận được nhịp đập con tim, tất cả vẫn là như thế, nhưng chúng tôi không cách nào trở lại lúc ban đầu được.

Sau đó, anh bỏ lại công việc, ôm tôi về phòng, cùng nhau nằm lên giường lớn, ôm chặt lẫn nhau, dần dần đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm, anh đã sớm rời khỏi. Trong lúc mơ mơ màng màng, tôi cảm nhận được nụ hôn cùng vuốt ve của anh. Yêu thương ấy, không nở ấy khiến tôi đau đớn sâu sắc.

Nước mắt cũng không thể kiềm nén, không ngừng trào ra, mãi đến lúc khô cạn mới thôi.

Chậm rãi đứng dậy, đi vào phòng tắm tắm rửa sạch sẽ.

Tất cả đều có vẻ giống như thường ngày, không có nhấp nhô không có khác lạ nào.

Đi đến trước tủ quần áo, thay quần áo. Chẳng qua lúc này đây, không phải là thay xong thì đóng cửa tủ lại nữa, mà là lấy hết tất cả quần áo ra.

Dọn sạch toàn bộ dấu vết tồn tại của mình, không để lại thứ gì cả.

Cho tất cả người giúp việc lui xuống, lặng lẽ gọi nhân viên vận chuyển đưa tất cả mọi thứ đến nhà trọ tôi đã sống lúc còn chưa kết hôn kia.

Đeo túi hành lý đơn giản, tôi ra khỏi ngôi biệt thự tràn ngập ký ức này.

Có không nở, có thống khổ, có buồn bã, cũng có bất đắc dĩ.

Ra đi, thật sự là lựa chọn duy nhất của tôi.

Tuy rằng tờ giấy kia đã viết chữ ‘Thứ lỗi cho em’, những cũng tuyệt đối không thể biểu đạt nội tâm day dứt của tôi, nhưng nếu ngay cả dăm câu đôi lời cũng không để lại mà ra đi, tôi thật sự không làm được.

Việc em có thể làm vì anh bây giờ, thật sự chỉ có ra đi.

Giúp anh có được thanh tịnh, giúp nhà họ Lôi không còn phải kiêng dè điều gì nữa.

Là chuyện cuối cùng của người làm vợ đã không còn năng lực để an ủi tâm hồn người khác như em làm vì anh.....

Tình duyên trắc trở.

Bốn mùa tuần hoàn.

Mùa đông, lại kéo đến lần nữa. Trận tuyết đầu mùa cũng đúng hạn mà tới.

Đứng trên tòa cao ốc cao ngất trong mây này, quan sát mọi thứ bên dưới, hẳn là cảm thấy thỏa mãn.

Không lâu trước, đây chính là thứ mà anh cả đời theo đuổi.

Nhưng bây giờ thật sự đã tới tay, lại không hề làm người ta có cảm giác hưng phấn, kích động như trong tưởng tượng.

Thì ra thứ muốn theo đuổi, từ lâu ở trong cuộc sống có cô, từng chút từng chút đã biến thành cái khác rồi.

Đã biến thành ước muốn có Âm lại làm như vậy sao? Nếu còn muốn có được nó, nhất định phải chữa khỏi cho mình trước. Cho lẫn nhau một khoảng thời gian bình tĩnh lại, trong tương lai mọi thứ vẫn đều còn có thể.'

Lời mẹ nói rất đúng, xa nhau, cũng không có nghĩa là kết thúc. Trước tiên tìm về chính mình đã, sau đó sẽ đi tìm kiếm tình yêu đã mất kia. Đó mới là chuyện bây giờ anh nên làm nhất.

Chấn chỉnh lại, anh trở về thương trường.

Lôi Nặc hô mưa gọi gió, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn của ngày xưa đã trở về.

Nhìn thì như không chút lưu tình đánh đổ cha vợ của mình, nhưng thực ra vẫn để lại một con đường sống cho ông. Chủ động từ chức, vẫn tốt hơn bị ép mất chức rất nhiều.

Lôi thị sau khi cải tổ lại, càng thêm vững chắc, tinh nhuệ.

Nhà họ Kỉ và Cố cũng không còn dám hành động thiếu suy nghĩ nữa, mà chỉ có thể nhìn sắc mặt người ta làm việc.

Tất cả đều khôi phục, thậm chí còn tốt hơn trước kia. Nhưng chỉ có anh biết, người quan trọng nhất vẫn còn chưa trở về.

Khoảng thời gian hai năm, anh đã lắng đọng hơn, chừng chặc hơn.

Mà cô ở phương xa nào đó, vẫn không thấy bóng dáng.

Anh gần như đã lật tung cả địa cầu, nhưng mãi vẫn không biết được một chút ít tin tức nào của cô.

Cô gái Tâm Âm kia là hoàn toàn, triệt để biến mất rồi sao.

Mà anh, đối mặt với thảm tử tư một lần lại một lần tổn công vô ích, cũng chỉ càng thêm bất đắc dĩ.

Nghĩ tới giờ phút này cô có lẽ đang ở bất cứ một ngõ ngách nào đó trên thế giới, cảm xúc anh có không chỉ là lo lắng cùng nhớ nhung, mà còn có vô cùng thoải mái.

Anh biết mình đã chuẩn bị tốt. Mà cô, có lẽ đang từ từ tìm tòi, suy xét mọi chuyện trong từng trải nghiệm.

Anh tin tưởng cô, biết cô nhất định sẽ trở về.

Mà anh, cũng có lòng tin vững chắc. Trái tim cô cũng giống như anh, không chút mảy may thay đổi nào.

Mặc dù năm tháng sẽ mang đi cùng để lại một vài thứ, nhưng hai năm nay, anh chưa từng cảm thấy cô rời xa mình một ngày nào, chưa từng rời xa mình một phút một giây nào.

Sự nhớ nhung, sự kiên định trong lòng nói với anh rất rõ, 'Kể gốc như mi, là yêu cô ấy sâu sắc rồi.'

Anh cũng hiểu được bản thân mình đã thật sự yêu cô sâu sắc. Yêu đến nông nổi không giờ khắc nào mà không muốn giữ lấy.

Nhẹ nhàng phả ra một luồng khói, anh thần nhiên nở nụ cười.

Nhớ tới cô, luôn làm anh vô cớ vui vẻ, tất cả phiền não cùng ưu sầu đều như kỳ tích mà biến mất không thấy tăm hơi.

Cũng giống như bây giờ vậy, anh chờ cô, lặng lẽ chờ cô.

Thu tầm mắt nhìn phương xa về, anh xoay người chuẩn bị rời khỏi.

Tiếng gõ cửa đúng lúc này lại vang lên.

Sau một tiếng trả lời của anh, trợ lý riêng Khâu Chuẩn đi đến.

Khâu Chuẩn rất hiếm khi có bất cứ cảm xúc gì, giờ phút này lại mỉm cười, đôi mắt giấu dưới thấu kính kia cũng lóe lên ánh sáng.

Anh ta đi rất nhanh tới bên cạnh Lôi Nặc, cung kính nhìn ông chủ của mình.

Nhẹ nhàng nhả ra một câu cực kỳ có lực chấn động.

“Phu nhân đã trở về.....”

29. Chương 30

Nhà trọ đã lâu không về, tràn ngập cảm giác mới mẻ.

Sau khi tôi kết hôn đã không còn ai vào ở nơi này, mọi thứ không rõ rệt nữa, nhưng vẫn nhìn ra vết tích tôi đã từng sống.

Tối hôm qua vào ở khách sạn là một việc sáng suốt, mời nhân viên chuyên nghiệp dọn dẹp xong mới vào ở liền có cảm giác hoàn toàn khác lúc trước.

Ấm áp, thoải mái.

Khắp nơi đều là hơi thở của phụ nữ độc thân.

Dù sao tôi khi đó, thật sự là một phụ nữ độc thân mất đi tình yêu.

Giờ đây, khi xa cách hai năm một lần nữa bước trên quê hương.

Lại trở về căn nhà trọ nhỏ năm ấy, mọi thứ dường như đã quay về điểm xuất phát.

Thứ bây giờ tôi cần nhất chính là một khởi đầu mới.

Sắp xếp từng bộ từng bộ quần áo, tôi bỗng nhiên cảm thấy làm phụ nữ thật sự vất vả quá. Từ đầu đến chân, đều phải kỹ càng hết mức.

Bật tivi lên, nghe âm thanh bên trong, tiếp tục làm việc còn dở.

Thói quen của người độc thân là khi ở một mình luôn thích bật TV lên nghe tiếng nói bên trong.

Thật ra cũng có thể nghe nhạc, nhưng mà những giai điệu tuyệt vời ấy sẽ luôn làm người ta dâng lên vô hạn ảo tưởng. Mà tôi, đã qua cái tuổi ấy rồi.

“Kính koong – kính koong –”

Chuông cửa vang lên. Không cần đoán, tôi cũng biết là ai.

Buông quần áo trong tay, tôi bước nhanh ra cửa.

“Hoan nghênh trở về.” Hình dáng quen thuộc, giọng nói quen thuộc, Niếp Phong đứng ở cửa dang hai tay ra.

Nhưng tôi không nhào vào ôm anh ấy mà đưa tay kéo anh ấy vào.

“Anh ngồi đi.” Bảo anh ấy ngồi xuống sofa, tôi tiếp tục công việc sắp xếp chưa xong.

“Không ôm một cái sao?” Anh đi theo phía sau tôi, giống như con cún nhỏ vậy. Không, phải là chú chó lớn mới đúng.

“Em không rảnh.” Tôi thản nhiên nói xong, ý bảo anh nhìn mấy vali quần áo này đi.

“Cần anh giúp không?” Anh lên tiếng cho vui, trái lại ngồi lên giường của tôi.

Tôi trừng mắt liếc nhìn anh một cái, tiếp tục làm việc.

“Hai năm nay em sống không tệ, phải không?” Về mặt anh ấy trở nên nghiêm túc, trong mắt tràn ngập đau lòng.

“Ừm. Đi một vài nơi, giúp rất nhiều người, tâm hồn cũng thoải mái hơn rất nhiều. Có lẽ với tư cách một con người mà nói, đó mới là việc tốt nhất để nói lên giá trị của họ.”

Tôi bây giờ, đã không còn mờ mịt, không còn sống không có mục đích nữa. Giúp những người cần được giúp đỡ, đã trở thành nguyên tắc cuộc sống của tôi. Bác sĩ tâm lý như tôi, có trách nhiệm cũng như nghĩa vụ dùng một phần sức lực của mình để giúp đỡ những người gặp hoàn cảnh khó khăn sống trong nghèo khổ thất vọng lấy lại tinh thần chứ không phải ngồi trong phòng làm việc cao cấp, hưởng thụ mấy điều hòa, nói những lý thuyết để cứu chữa những người giàu có.

“Em thay đổi rồi.” Niếp Phong khẽ cười thành tiếng, đôi mắt nhìn tôi chăm chăm.

“Dĩ nhiên, mọi người đều sẽ thay đổi.” Tôi liếc nhìn anh một cái, tiếp tục làm việc của mình.

“Nhấn đâu rồi?” Anh liếc nhìn ngón áp út bên tay trái của tôi một cái, lơ đãng hỏi.

“Giống như anh đã nói, ly hôn rồi vẫn còn đeo nó dường như có chút không thích hợp.”

Lẽ Noel một năm trước, lúc Niếp Phong đến Mexico tìm tôi. Lời nói của anh lúc nhìn thấy nhẫn kết hôn trên tay tôi, đến nay tôi vẫn còn nhớ rất rõ.

“Ừ.....” Anh nở nụ cười, dùng ánh mắt nhìn tôi từ trên xuống dưới.

“Đủ rồi.” Tôi ném áo T-shirt qua, trùm lên đầu anh.

Anh khẽ cười thành tiếng, gấp chiếc T-shirt lại xong đưa cho tôi.

“Hai năm nay anh ta ổn định hơn rất nhiều. Cách thức làm việc cũng khác biệt lớn so với trước đây, nhưng vẫn hô mưa gọi gió. Vương giả mà kiêu ngạo, thật sự là không biết đã làm say mê bao nhiêu phụ nữ.”

Nghe thì như trần thuật ngắn gọn, thật ra lại ngầm quan sát nhất cử nhất động của tôi. Niếp Phong bây giờ, không giống trước kia nữa.

Trở nên có chút bà tám, có chút ác liệt.

“Lo trông nom người đàn ông của anh cho tốt đi.” Tôi đẩy anh ra, đi đến phòng khách.

“Giữa bọn anh, không cần trông nom.” Anh đắc ý nói xong, đi theo phía sau tôi.

Lười biếng quăng người mình lên sofa, tôi bấm chuyển kênh mà không có mục đích.

Thời gian hai năm, mọi thứ thật sự đã thay đổi rất nhiều. Niếp Phong thoát khỏi ám ảnh của quá khứ, tìm được người yêu mới. Còn Quý Phong Nhiên, tuy rằng không có liên lạc, nhưng từ chỗ Niếp Phong cũng biết được, anh ấy hiện giờ đang qua lại mật thiết với một cô gái. Thật sự mừng cho anh ấy.

“Bao giờ em đi làm?” Anh bỗng nhiên chuyển đề tài.

“Nghỉ ngơi hai ngày, tuần sau bắt đầu đi làm.”

“Em thật sự định làm bác sĩ tâm lý từ thiện sao?”

“Ừm. Chỉ có làm như vậy mới khiến em cảm thấy mình sống vẫn là còn chút giá trị.”

“Vậy cuộc sống thì thế nào? Em không cần tiền sao?”

“Cần chứ. Đó cũng là lý do em tìm hai công việc.”

“Hai công việc? Em còn làm gì nữa?”

“Làm giáo viên tiếng Anh của một trường khuyết tật.” Tôi nhìn Niếp Phong cười cười.

“Hai năm nay em không phải đi du lịch, anh thấy em là lên núi làm đệ tử tục gia thì đúng hơn.” Anh vỗ vỗ đầu tôi, trêu chọc.

Tôi không hề gì cười cười, thật ra hai năm qua tôi sống cũng không khác ni cô là mấy.

“Còn anh? Làm luật sư thuận lợi lắm phải không?”

“Đương nhiên. So với làm quản sự ở công ty nhà thì luật sư chỉ là bữa ăn sáng.” Niếp Phong cười đắc ý.

Sau khi tôi đi không bao lâu, Niếp Hoàn Vũ đã về Niếp thị nhận lại quyền hành. Niếp Phong cũng được nhàn rỗi, làm công việc mình thích, sống cuộc sống của mình.

“Tử Vận và anh của anh có khỏe không?”

“Rất khỏe, đứa bé cũng sắp ra đời luôn rồi.” Anh gần như là thốt lên, nhưng sau khi nói xong lại ý thức được lời của mình không ổn. Về mặt lo lắng nhìn tôi.

“Em đã không sao từ lâu rồi, anh không cần cố ý không nói đến những từ ‘đứa bé’ này kia trước mặt em đâu.” Cười nhìn anh nói xong, tôi thật sự đã buông xuống được.

“Bọn họ sống không tệ. Có điều, vì sao em không liên lạc với Tử Vận vậy? Cô ấy thật sự rất lo lắng cho em.”

“Có lẽ là không muốn quá nhiều cuộc sống của người khác thôi.”

Kỳ thực, tôi cũng không biết vì sao mình lại không muốn liên lạc với ai, chỉ nói cho một mình Niếp Phong biết nơi mình đến. Hoặc là ở trong tiềm thức người duy nhất tôi tin tưởng cũng chỉ có mình anh. Anh giống như một người anh, sưởi ấm cho tôi, chăm sóc tôi, thương yêu tôi. Chính là một mực rất tốt với tôi, chưa từng có khát vọng hồi báo gì.

“Em có biết Lôi Nặc vẫn luôn tìm em không?” Niếp Phong chuyển đề tài câu chuyện, nhắc tới anh.

“Có.” Tôi gật gật đầu, tầm mắt chuyển lên màn hình tivi.

“Anh không biết em trốn cách nào mà anh ta dường như không biết được thì phải.”

“Em không cố ý tránh anh ấy.” Chỉ là muốn cho cả hai được yên tĩnh mà thôi. Thời gian sẽ làm phai nhạt tất cả, bao gồm tình cảm từng nồng nàn kia nữa.

“Em và anh ta, thật sự định cứ kết thúc như vậy sao?” Niếp Phong thở dài, chậm rãi mở miệng.

“Đã kết thúc từ hai năm trước rồi, không phải sao? Đơn ly hôn cũng đã ký, bọn em đã không còn quan hệ gì từ lâu rồi.”

Nổi đau khi bảo luật sư làm ra đơn ly hôn năm đó, tựa như vẫn còn mơ hồ cảm giác được. Mà lúc luật sư hỏi âm, nói tất cả đều đã giải quyết ổn thỏa, lại tổn thương tôi sâu sắc, cũng hoàn toàn làm vỡ vụn một chút chờ mong còn lại trong lòng tôi.

Phụ nữ chính là không dứt khoát như thế, rõ ràng tự mình đề nghị ly hôn. Thế mà vào lúc đối phương quyết định chấp nhận lại cảm thấy mình đã bị tổn thương.

“Em xác định hai người đã thật sự ly hôn rồi sao?” Niếp Phong nhìn tôi nói một câu chứa đầy ẩn ý. [NV: đúng là ẩn ý a, có điều chị ko nhận ra ẩn ý bên trong...]

“Sao luật sư phải gạt em chứ? Huống chi, người cũng là do anh giới thiệu.” Lườm anh một cái, tôi không rõ anh sao lại vậy.

Mây rậm nhướng lên, anh ngoan ngoãn ngậm miệng, lại bắt đầu quan sát tôi.

“Đủ rồi! Anh hoặc là rất nhớ em, hoặc là có vấn đề về mắt. Đừng nhìn người khác chằm chằm như vậy nữa!” Đẩy mặt anh ra, tôi lại xem tivi.

“Cùng nhau ăn tối nhé?” Anh đề nghị.

“Ừm.” Tôi gật đầu.

“Gọi cả Vince nữa được không?”

“Em cũng rất muốn gặp người kia của anh. Nhưng mà người ta có rảnh không?”

“Có.” Anh qua loa gật đầu, bấm điện thoại.

Sau vài câu ngắn gọn, anh nói ra lời mời.

“Giữa đàn ông các anh đều đơn giản như vậy thôi sao? Đối thoại giữa người yêu, cũng ít như vậy?” Tôi tò mò nhìn anh.

“Mỗi người mỗi khác. Anh và anh ấy, đều không thích nói nhiều.”

“Thật tốt.....” Tôi hâm mộ nhìn Niếp Phong, vì hạnh phúc toát ra trong mắt anh mà cảm thấy vui mừng.

“Em cũng có thể rất tốt.” Anh cố tình nói.

“Không nói chuyện này nữa.” Tôi cười cười, tầm mắt lại lần nữa trở về màn ảnh.

Không biết đang diễn cái gì, có lẽ lại là phim truyền hình vì tình yêu mà chết đi sống lại. Có đôi khi tôi thật sự cảm thấy này cái gọi là phim thần tượng, gây hiểu lầm về tình yêu cho người xem.

Không ai sẽ được thuận lợi như vậy, lần đầu tiên yêu một người đã có được hạnh phúc, kết hôn, thiên trường địa cửu.

“Đúng rồi, bác trai bác gái còn tiến hành bức hôn anh không? Còn vị Bạch tiểu thư kia thế nào, vẫn không sồn lòng sao?” Tôi buồn cười nhìn Niếp Phong, giống như đau khổ của anh chính là thần được khiến tôi vui vẻ vậy. Tôi thật là xấu xa mà.

“Bức, ngày nào cũng bức hôn. Chỉ có điều Bạch tiểu thư kia, đã lập gia đình rồi. Hơn nữa là người em không đoán được đâu.”

“Ai vậy?”

“Người kế thừa Cố thị, Cố Tắc Hạo.” Niếp Phong cười đến xán lạn, mày rậm cũng nhướng thật cao.

“Hắn ta, không phải muốn kết hôn với Kỉ Lan sao?”

“Ha ha.” Niếp Phong cười thành tiếng.

“Làm sao vậy?”

“Sau khi nhà họ Kỉ và nhà họ Cố hợp tác muốn phá đổ Lô thị nhưng thất bại, thực lực đều bị tổn thất. Kỉ Diệu Lễ cưới con gái của một người mới nổi lên ở chính đàn, còn Cố Tắc Hạo thì nhắm vào thiên kim duy nhất của nhà họ Bạch, Bạch Hân Linh. Hai người còn rất vừa lòng hợp ý với nhau.”

“Ừm..... Vậy chẳng phải anh nên cảm tạ Cố Tắc Hạo rồi sao?”

“Ha ha, là anh giới thiệu cho bọn họ quen nhau đấy.” Niếp Phong cười âm hiểm.

“Anh học cái xấu rồi.” Tôi chọc khuôn mặt anh.

“Ừm. Xã hội là cái thùng nhuộm màu.” Anh thẳng thắn thừa nhận.

“Anh thật sự không định nói với bác trai bác gái sao? Có một số việc không thể giấu được, cho dù bây giờ anh có che giấu tốt, cũng vẫn sẽ bị người ta biết được. Anh và Vince cũng không thể cả đời không ra ánh sáng.” Tôi lo lắng nhìn Niếp Phong, cảm thấy anh hẳn nên thẳng thắn với người trong nhà.

“Anh sẽ, nhưng không phải bây giờ.” Về mặt anh thống khổ nhìn tôi, thở dài thật sâu.

“Từ từ cũng được.” Vỗ vỗ bờ vai anh, tôi biết chuyện này không dễ dàng.

Anh nhìn tôi cười cười, một mỗi tựa vào sofa. Im lặng một lúc lâu sau, giống như nghĩ tới gì đó, bỗng nhiên lên tiếng.

“Em có biết Kỉ Lan hiện giờ đang rất thân với Lô Nặc không?”

“Thì thế nào?” Tôi không mấy hăng hái, tiếp tục bấm kênh không có mục đích.

“Anh không biết là cô ta đã thật sự từ bỏ, hay là dùng cách khôn khéo hơn. Cô ta bây giờ, rất thân với Lô Nặc. Còn tuyên bố mình chỉ là bạn thân của anh ta chứ không có quan hệ gì khác.” Niếp Phong cố ý nói xong, còn quan sát sắc mặt tôi.

Nhìn anh ấy cười cười, tôi không hề gì mà lắc đầu.

“Thật sự không còn để ý nữa sao?” Anh ấy hoài nghi nhìn tôi.

“Để ý hay không cũng vô dụng. Quá khứ, chung quy cũng đã qua rồi. Em bây giờ chỉ muốn sống cuộc sống đơn giản, vậy thôi.” Vỗ vỗ đầu anh ấy, tôi chậm rãi lên tiếng.

“Có lẽ vậy.” Niếp Phong thở dài nói xong, cũng chuyển tầm mắt đến màn hình.

Kỉ Lan, từng là người tôi không muốn nhắc đến. Nhưng bây giờ, thật sự không sao nữa.

Dưới không khí thoải mái, Niếp Phong và tôi nói chuyện này, chuyện kia.

Sau khi mua thêm mấy vật dụng cần thiết hàng ngày, mới cùng đi đến cuộc hẹn ăn tối với Vince.

Nhà hàng kiểu Pháp lãng mạn.

Trần ngập hơi thở tình yêu. Ngay cả phụ nữ không có người yêu như tôi, cũng bị không khí lãng mạn cuốn hút sâu sắc.

“Vince! Nghe danh đã lâu.” Tôi chủ động vươn tay hữu nghị, chào hỏi người đàn ông lai cao lớn trước mắt này.

“Gặp em mới là vinh hạnh của anh.” Anh ta cười đáp lại, mắt hoa đào còn cố ý vô tình phóng điện.

“Anh ấy là đang phóng điện với em sao?” Tôi quay đầu, hỏi Niếp Phong.

“Cậu ta nhìn ai cũng đều như vậy.” Niếp Phong ngắn gọn nói xong, cùng Vince nhìn nhau cười.

“Trước khi anh chưa đồng tính, nhất định hại không ít phụ nữ.” Tôi nói đùa. Người đàn ông này nhìn thế nào cũng giống một tai họa, một tai họa sẽ làm phụ nữ mê muội.

“Không ít.” Vince gật gật đầu, lơ đãng nhún nhún vai. Ánh mắt quét thẳng về phía tôi, sau khi đánh giá từ đầu tới đuôi một phen, lại lên tiếng lần nữa.

“Anh thích em.”

“Sao?” Tôi hơi bật cười.

“Khéo léo, xinh đẹp. Không làm ra vẻ, lại khéo ăn nói. Anh thích phụ nữ như vậy.” Vince vừa giải thích, vừa gật đầu.

“Cậu ta luôn thẳng thắn như vậy, em quen rồi sẽ thấy bình thường.” Niếp Phong đứng lúc lên tiếng, vỗ vỗ đầu tôi.

“Ha ha. Cuối cùng em cũng hiểu được vì sao anh lại thay đổi nhiều như vậy.” Quay đầu, tôi nói khẽ với Niếp Phong.

“Vì sao?”

Tôi cười mà không đáp, sau đó nhìn Vince một cái.

“Tâm Âm thích ăn món gì?” Vince cầm thực đơn, hỏi tôi.

“Hai người đề cử món gì?”

“Anh chọn giúp em nhé?” Vince đề nghị.

Tôi gật gật đầu. Sau đó nhìn anh ta gọi phục vụ đến, từ món ăn đến rượu vang, sau đó là món tráng miệng. Toàn bộ một mình đảm trách, chuẩn bị tốt mọi thứ.

Nói thật, tôi là kinh ngạc.

Một người đàn ông cường thế như Vince, mà lại để Niếp Phong chi phối mình.

Nhìn vẻ mặt bọn họ thản nhiên, chắc hẳn đã quen rồi.

Tình yêu, quả thật có thể làm cho người ta biến thành một người hoàn toàn khác.

Bữa tối tiến hành thật sự vui vẻ, chuyện trò rất thoải mái. Hiểu biết của tôi về Vince cũng càng tiến thêm một bước, cũng có nhận biết mới về Niếp Phong.

Hai người này sẽ được dài lâu. Trực giác, nói với tôi như vậy.

“Tâm Âm, làng du lịch mới mở gần đây nhất của chồng em là do anh thiết kế đấy.” Khi sắp dùng xong bữa, Vince bỗng nhiên lên tiếng.

“Này!” Niếp Phong kéo tay áo anh ta.

“Gi vậy?” Vince tựa hồ không biết nhiều chuyện giữa tôi và Lôi Nặc lắm.

“Bọn em ly hôn rồi.” Tôi bình thản nói xong, bày ra một khuôn mặt tươi cười.

“Vậy sao? Thế tại sao anh ta lại nói nơi đó là xây cho vợ anh ta.” Vince không rõ cho nên nhìn tôi, rồi lại nhìn Niếp Phong.

“.....”

Vince khiến tôi khó chịu. Tại sao anh lại nói nơi đó xây cho vợ mình? Chúng tôi đã ly hôn lâu rồi, mà anh hình như vẫn còn chưa có người mới. Hay là, anh đã tìm được đối tượng thích hợp rồi?

“Vince nghe lầm thôi.” Niếp Phong thấy tôi sững sờ tại chỗ mới lên tiếng nói.

“Có lẽ vậy.” Vince nhú mày kiểm.

Tôi cười nhìn nhìn hai người, cúi đầu ăn món tráng miệng.

Trong lòng chua chua. Chết tiệt!

Rõ ràng đã buông quá khứ xuống, nhưng vừa nghĩ đến anh có thể có người phụ nữ khác lại bắt đầu cảm thấy không thoải mái.

Thật là ý muốn chiếm hữu chết tiệt! Tôi hận chính mình.

Dùng món tráng miệng xong, tôi từ chối đi quán bar với bọn họ.

Gọi một chiếc xe, đi thẳng về nhà nhỏ của mình.

Tắm nước nóng, hoàn tất các bước dưỡng da xong, mặc áo ngủ, nằm trên sofa.

Bật tivi lên, xem.

Không bao lâu sau, liền từ từ tiến vào mộng đẹp.

Bên trong mơ màng, anh xuất hiện.

Giống như vô số những đêm trước đây, vừa nhắm mắt lại, nhớ nhung liền hóa thành cảnh trong mơ. Hình bóng anh sẽ tự động hiện lên.

Dịu dàng, nhiệt tình, cực nóng, cuồng dã. Rõ rệt đến khiến tôi chân tay luống cuống, rõ rệt đến khiến tôi rơi nước mắt.

Trong vô số đêm nhớ anh, cảnh trong mơ vừa an ủi tôi, lại vừa cực kỳ tra tấn tôi.

Xem đi.....

Anh giờ phút này, dịu dàng nhìn tôi, trong mắt có tình yêu nồng nàn cùng thương tiếc sâu sắc.

Nhẹ nhàng đặt một nụ hôn xuống môi tôi, tầm mắt lại trở về trên người tôi lần nữa.

Vẫn không nhúc nhích, vẫn không nhúc nhích mà nhìn tôi. Giống như chỉ cần chớp mắt một cái thì tôi sẽ biến mất không thấy nữa vậy.

Anh vươn bàn tay to chạm vào hai má tôi, giống như đối đãi với vật báu hiếm có trên đời vậy, cẩn thận đến không thể cẩn thận hơn. Đôi mắt màu đen, khóa chặt tôi, kể ra nỗi nhớ nhung của mình.

Nước mắt, lại không nghe lời mà chảy ra lần nữa. Mỗi lần ở trong mộng nhìn thấy ánh mắt anh như thế, tôi đều sẽ đau đến không thể hít thở, nước mắt như vỡ òa mà trào ra ngoài.

Chỉ vào khi đêm thật khuya thế này, tôi mới dám phóng thích tất cả nhớ nhung của mình. Mới dám để lý trí tạm thời nghỉ ngơi mà đặt tình cảm lên trên. Biết rõ chúng tôi không có tương lai, biết rõ chúng tôi không thể trở lại trước kia, nhưng nỗi nhớ cùng tình yêu có làm thế nào cũng không xua đi được.

Tôi thật sự đã từng thử, cũng cố gắng làm. Hai năm, cho rằng đã làm được. Nhưng kỳ thực cũng chỉ là lừa mình dối người mà thôi.

Thậm chí chỉ vừa nghe thấy tên anh thì tim liền đập gia tốc, nghĩ đến anh có thể đã bắt đầu cuộc sống mới lại không biết phải làm sao. Người phụ nữ như tôi thật đáng thương!

Làm ơn.....

Ai có thể tới cứu tôi không, giúp tôi thoát khỏi bể khổ này, chân chính có được sự giải thoát.

“Vì sao anh cứ luôn xuất hiện trong mộng của em vậy?” Mơ mơ màng màng, tôi nỉ non lên tiếng. Hoang mang nhìn anh, sờ khuôn mặt tuần tú của anh.

“Bởi vì em yêu anh.....” Âm thanh mị hoặc vang lên, anh thâm tình nói.

Khó chịu không biết phải làm thế nào, tôi khẽ thút thút thành tiếng.

“Ngoan..... đừng khóc. Anh sẽ đau lòng.” Anh nhẹ giọng nói nhỏ, lau nước mắt đã tràn mi cho tôi.

Động tác nhẹ nhàng như thế, giọng nói dịu dàng như thế.

Tôi khóc càng mãnh liệt hơn.

Nhớ nhung lâu nay, cảnh trong mơ quen thuộc kia, giờ phút này lại chân thật như thế. Tôi thậm chí còn có thể cảm giác được lòng bàn tay rắn chắc của anh tỏa ra độ ấm.

“Ngoan.....” Anh sát lại gần hơn, cúi đầu hôn lên nước mắt của tôi. Sững nịch nhìn tôi, vuốt ve tôi.

Xúc cảm quen thuộc ấy sưởi ấm tôi, lỗ hổng trong lòng kia đang được vá lại từng chút từng chút một.

Chưa hài lòng, tôi sát lại gần anh hơn.

Kéo thân hình khổng lồ đang chống ở phía trên tôi xuống, làm cho anh nặng nề đặt trên người mình.

Cảm nhận được sức nặng đã lâu không thấy kia, tôi ôm chặt lấy anh.

Rất lâu

Hai thân thể cực nóng dán chặt, cảm nhận được nhiệt độ của nhau, lắng nghe nhịp tim lẫn nhau.

Tất cả mọi thứ, đều chân thật, rõ ràng như thế.

Trong mơ mơ màng màng, tôi bắt đầu dần cảm thấy không hợp lý. Hơi thở kia cực kỳ nóng, sức nặng kia cũng cực kỳ chân thật.

“Ưm.....” Trong nỉ non, tôi thử cử động thân thể.

Nhưng hành động rất nhỏ này, lại khiến tôi thêm ý thức được rõ ràng cái không hợp lý trong đó. ‘Vật’ cứng rắn kia quá mức rõ ràng để ở giải đất thần bí mềm mại của tôi.

Đầu ‘oanh’ một tiếng rung động, tôi lập tức mở hai mắt.

Quả nhiên.....

Anh đã xuất hiện.

Người tôi mong nhớ ngày đêm, đang dịu dàng nhìn tôi, bàn tay to cực nóng đang nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tôi.

Nước mắt, chậm rãi tràn khỏi hốc mắt, tôi thấp giọng nức nở.

Cảm xúc đời sông lấp bể trong lòng điên cuồng kéo đến, ngơ ngác nhìn anh gần trong gang tấc, ngoại trừ khóc, tôi cũng không biết phải làm gì.

“Ngoan.....” Anh sủng nịch nhìn tôi, giọng nói trầm thấp rất nhiều, hốc mắt cũng bắt đầu phấp phỏng.

Nước mắt tràn khỏi hốc mắt kia, từng giọt từng giọt bị anh hôn lấy.

Anh thâm tình dùng con người đen cực nóng khóa chặt tôi, hơi thở nóng hổi phả trên mặt tôi, rung động từ lâu lại dâng lên trong lòng.

Tôi mất phương hướng. Hoàn toàn mất phương hướng.

Vươn hai tay, ôm chặt lấy anh, bật khóc lớn.

Rất yêu anh, mỗi phút mỗi giây cũng chưa từng ngừng yêu anh. Rất nhớ anh, cho dù giờ phút này đang ôm anh, cảm nhận được anh, nhưng vẫn nhớ đến đau lòng.

“Đừng khóc trái tim anh không kiên cường được như trong tưởng tượng đâu.” Anh nhẹ nhàng buông tay ra, thương tiếc nhìn tôi, khàn khàn nói.

Ngừng cơn khóc đau thấu tim lại, tôi khẽ thút thít. Vươn tay sờ khuôn mặt tuấn tú của anh thật cẩn thận tỉ mỉ.

Anh, chín chắn hơn.

Trên trán, thêm phần ưu sầu.

Trong ánh mắt cũng không còn lộ vẻ sắc bén, trí tuệ như trước nữa.

Anh, thật sự đã thay đổi.

“Em.....”

Khẽ nhếch môi đỏ mọng muốn bộc lộ gì đó, nhưng trong đầu lại trống rỗng, không phát ra được chỉ thị gì.

Anh nở nụ cười, nụ cười phát ra từ đáy lòng.

Sau đó, lại thừa lúc tôi ngẩn người, cúi đầu hung hăng hôn. Giống như là trừng phạt, lưỡi nóng như lửa vô tình đoạt lấy. Mùi máu tươi, rất nhanh kéo tới, bờ môi va chạm mạnh đến chảy máu.

“Ừm.....”

Tôi theo bản năng đẩy anh, mọi thứ đều tới quá nhanh.

“Chờ đã.....” Trong thro dốc, tôi gian nan mở miệng.

“Anh chờ đã đủ lâu rồi.....” Giọng nói khàn khàn vang lên bên tai, anh không có chút xu thế dừng lại nào.

Hơn nữa nụ hôn nồng nhiệt kia chẳng những không ngừng lại, mà bàn tay to cũng bắt đầu không an phận di chuyển trên người tôi. Cởi áo ngủ mỏng manh của tôi, bàn tay to thô ráp cầm khối đầy da trước ngực kia, điên cuồng nắn bóp

30. Chương 31

Tình cảm mãnh liệt, không nên đến đã đến.

Mà anh, lại càng không nên xuất hiện trong gian nhà trọ nhỏ này.

Tất cả đều bị anh làm xáo trộn, mọi quyết tâm hầu như tại nháy mắt chạm vào anh, liền tan thành mây khói.

Bàn tay to của anh tiếp tục diên cuồng đoạt lấy, môi lưỡi bắt đầu chuẩn bị chiến tranh.

Tôi chỉ cảm thấy tim mình đập gia tốc, dương khí bắt đầu không đủ dùng nữa.

Tình dục lâu ngày không có đang quấy phá trong cơ thể, tế bào cả người đều đang vì anh mà run run, ở sâu tận đáy lòng tại khát vọng cùng anh kết hợp thật sâu.

Tiếng rên rỉ, không thể khống chế từ miệng dật ra.

Anh nóng quá. Mà tôi, cũng bị anh lây lan mà cả người bắt đầu nóng lên.

Bỗng dưng, anh ngừng mạnh đầu, ngừng mọi khiêu khích, một tay giơ sang đã nâng đầu vai tôi đang trong mơ mơ màng màng lên. Bước về phía phòng ngủ, sau khi tìm được giường, mới cùng tôi ngã lên đó. Một lần nữa, anh lại nặng nề đè lên trên người tôi.

Nhiệt độ cơ thể cực nóng, tinh thần và thể xác rắn chắc, làm tim tôi đập bang bang, khuôn mặt cũng bắt đầu đỏ lên, ý thức cũng dần dần mơ hồ.

Khi thở thành tiếng, chỉ vì mỗi cánh hoa đỏ hồng kia bị anh hung hăng phủ lên.

Nụ hôn này, mãnh liệt gần như đoạt lấy. Anh ôm chặt tôi, giống như một mãnh thú đang cắn nuốt con mồi vậy, đói khát hôn tôi, nuốt vào toàn bộ thở dốc.

Vật nam tính rắn chắc, chen vào giữa hai chân tôi, cách lớp vải mỏng, anh cố ý vô tình cọ xát. Vật cực đại kia cùng nơi mềm mại là vừa khớp như thế, giống như lúc Ngưu Lang Chức Nữ được gắp gỡ nhau trên cầu Hỉ Thước vậy, chúng nó cũng nhớ nhung lẫn nhau, chặt chẽ kề sát vào nhau.

Ngay sau đó, bàn tay to bắt đầu dò xét vào nơi mềm mại giữa hai chân kia, nhiệt độ nóng như lửa xẹt qua da thịt, châm lên một ngọn lửa, tôi nhin không được mà run run.

“Không” Gian nan lên tiếng, tôi giữ

bàn tay to đang muốn đi xuống phía dưới của anh lại.

Đêm nay, thật sự là không thích hợp.

Trong con người đen bị tình cảm mãnh liệt nhuộm đắm tẩn ra tia sáng ngang ngược. Một lòng của anh chỉ nghĩ đến con mồi, hiển nhiên đã không nghe thấy lời nào rồi, đã không hiểu kháng nghị cùng cự tuyệt là gì nữa.

Anh khẳng khẳng tiếp tục, mãi đến khi cởi chiếc quần lót mỏng manh ra, nhìn thấy vết máu lở mờ, mới dừng sờ tại chỗ.

Thân thể cứng ngắc chống ở phía trên tôi, bàn tay to cũng ngừng động tác. Ngọn lửa trong con người đen vẫn đang bùng cháy, trên mặt lại giống như bị hắt gáo nước lạnh, cứng đờ.

Đã nói rồi, thật sự không thích hợp mà.

Ngượng ngùng nhìn anh, tôi khó khăn kéo lại quần lót của mình. Lại không muốn sống mà vô tình chạm tới vật nam tính đã cương đến không thể to hơn kia.

Tiếp đó, anh tựa như tan ra, thở dốc thật mạnh, xoay người nằm xuống một bên giường.

Nhắm chặt mắt lại, điều chỉnh hô hấp của mình.

Tôi lại thật cẩn thận nhìn anh, sợ sẽ lại gây ra ngọn lửa gì đó nữa. Mặc áo choàng tắm vào, thắt dây lưng, tôi không còn trần trụi nữa. Ngoan ngoãn nằm ở trên giường, ngay cả hít thở cũng không dám lớn tiếng.,

Tim đập vì lửa nóng vừa rồi vẫn chưa bình ổn lại, bang bang rung động, làm rối loạn suy nghĩ của người ta.

Im lặng, bắt đầu lan tràn.

Trong phòng yên tĩnh ngoại trừ tiếng hít thở của cả hai, thì không còn gì khác.

Không khí kỳ dị bắt đầu quanh quẩn xung quanh tôi.

Sau đó khi vừa buồn ngủ, anh lại đột nhiên ngồi dậy. Tình cảm mãnh liệt còn càng không thể cứu vãn hơn, nếu không phải hôm nay là ngày đặc biệt, hiện giờ nhất định đã xảy ra quan hệ rồi.

Tôi biết mình sẽ không thể cự tuyệt, mà anh tựa hồ cũng không tính buông tha tôi.

“Ách”

Một lúc lâu sau, tôi thử phát ra chút âm thanh.

Nhưng mấy lần há mồm, cũng không biết phải nói gì. Giả vờ không có chuyện gì mà hỏi thăm một câu, thì lại quá mức làm ra làm ra vẻ. Ôm chặt lấy anh, nói em rất nhớ anh, lại quá mức giả tạo.

Đã bỏ ra đi, đã ly hôn, bây giờ lại nói như vậy thì là ý gì!

“Em”

Xoay người nhìn về phía anh, tôi định mở miệng. Nhưng vào lúc đối diện với đôi mắt anh, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng.

Cặp con ngươi đen kìa, quả mức tình cảm dịu dàng, quả mức ấm áp.

Tình ý, lại nhiều đến gần như muốn thoát ra khỏi hốc mắt.

“Đừng nhìn em như vậy” Tránh né ánh

Mắt của anh, tôi suy yếu nói.

Em không xứng, thật sự không xứng.

“Lại đây.” Anh nhìn tôi thật sâu, lúc lâu sau lại nói ra một câu như vậy.

Không dám nhìn anh, tôi cúi đầu.

“A...” Giật mình hô thành tiếng.

Anh một tay kéo tôi qua, khóa chặt trong lòng mình.

“Nặc” Tôi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt anh.

“Suýt.”

Anh đưa một ngón tay che môi của tôi lại, tiếp theo nhẹ nhàng đặt nụ hôn của mình lên. Từ trán đến cằm, hầu như hôn khắp mặt tôi. Bàn tay to dày rộng cũng giống như lúc đầu, cọ xát hai má cùng da thịt tôi, từng tắc từng tắc, tỉ mỉ, giống như tôi ở trong lòng anh là một vật báu hiếm có trên thế gian vậy.

Rúc vào bờ ngực quen thuộc kia, nghe tim anh đập, cảm nhận được anh nhẹ nhàng chạm đến. Lòng tôi, cuối cùng cũng không thể bình tĩnh. Cật lực khắc chế tình cảm lại tan rã lần nữa. Nước mắt như dòng suối, ào ào chảy ra bên ngoài, tôi nức nở, cả người bắt đầu run run.

“Anh phải làm sao với em bây giờ?” Trên đỉnh đầu, anh thở dài thật sâu, sùng nịch nói. Bàn tay to, vẫn không ngừng vuốt ve sau lưng tôi, càng ôm chặt hơn.

“Xin xin lỗi” Tôi nghẹn ngào nói,

ngay cả một câu xin lỗi cũng không thể lưu loát.

Không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã trở thành người gần gũi nhất của tôi. Giống như tất cả mọi người đều trở thành người ngoài, chỉ có chúng tôi mới là một thế giới, sống nhờ vào nhau, chờ đợi lẫn nhau.

Toàn bộ giả vờ, toàn bộ mặt nạ, chỉ khi ở trước mặt lẫn nhau mới có thể dỡ xuống hết. Dùng thái độ nguyên thủy, chân thật nhất để yêu đối phương, chiều đối phương.

Tôi, chính là đối đãi với anh như thế vẫn luôn như thế, chưa bao giờ từng thay đổi.

Cho dù, tôi rời khỏi. Cho dù, tôi đã ký tờ đơn ly hôn kia. Cũng không thể thay đổi được trái tim yêu anh của tôi.

Hai năm xa nhau này, tôi sâu sắc ý thức được mình yêu anh đến nhường nào.

Yêu đến nông nổi gần như thảm thương.

Yêu đến ngay cả bề ngoài cũng có thể không cần quan tâm.

Giờ phút này, toàn bộ lý trí đã không còn tồn tại nữa. cái còn chỉ là tình cảm chân thật nhất ở sâu thẳm dưới đáy lòng.

Tôi nhớ anh, tôi nhớ vòng ôm quen thuộc kia.

Tôi mơ hồ rồi. Tạm thời, xin cho tôi nghỉ ngơi chốc lát thôi.

Ôm nhau thật chặt, chúng tôi nhớ nhung độ ấm của nhau, hơi thở của nhau. Thật không biết rằng nhớ nhung một người, cũng có thể làm người ta đau lòng đến thế. Thật không biết rằng ôm ấp một người, cũng có thể hạnh phúc đến vậy.

Không cần lời nào, không cần động tác gì.

Chúng tôi giờ phút này, chỉ muốn cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

Rất lâu, chúng tôi cứ ôm nhau như vậy.

Mãi đến khi cánh tay bắt đầu run run, ý thức bắt đầu mơ hồ, vẫn kề sát vào nhau, không chịu buông tay.

E sợ đây lại là một giấc mộng ngọt ngào, khi tỉnh giấc sẽ hụt hẫng, khi tỉnh giấc sẽ lại biến thành thế giới chỉ có một người.

Chúng tôi, đều vô cùng sợ hãi

Bóng đêm, sau đó dần dần đậm hơn.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng hít thở vững vàng của chúng tôi.

Mọi thứ, đều bình thản như vậy.

Bao gồm cả hai chúng tôi đang ôm chặt nhau ngủ.

Ánh mặt trời, xuyên thấu qua khe hở của bức rèm cửa sổ chiếu vào trong phòng. Tia sáng chói mắt khiến tôi tỉnh giấc.

Mơ mơ màng màng nhúc nhích, đuổi người.

Theo bản năng muốn tìm kiếm vòng ôm quen thuộc kia, lại phát hiện bên cạnh đã lạnh.

Bỗng chốc, tôi mở hai mắt.

Cấp tốc ngồi bật dậy bước xuống giường, tìm kiếm bóng dáng anh. Phòng khách, phòng bếp, nhà vệ sinh, tất cả đều không có.

Không còn sức lực trượt xuống sô pha, tôi bắt đầu ngẩn ra.

Rõ ràng không phải nằm mơ, rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại rõ rệt của anh.

Nhưng vì sao vẫn không thấy bóng dáng anh như trước.

Bi thương, lại lần nữa dâng lên. Tâm trạng cũng rơi xuống đáy cốc.

Chậm chạp đi về phòng ngủ, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, vươn tay đi cảm nhận hơi thở của anh, cảm nhận sự tồn tại của anh, rời khỏi rồi.

Vì sao?! Vì sao đến đây rồi lại còn đi!

Mũi bắt đầu cay cay, vành mắt cũng tràn đầy nước mắt.

Tim, lại bắt đầu đau rồi.

Lẳng lặng ngồi, tôi cần hồi phục lại cảm xúc của mình một chút.

Lau nước mắt đã tràn mi, tôi thở hắt ra thật dài.

Không nghĩ, thật sự không muốn nghĩ đến gì nữa.

Tắm rửa một cái, bắt đầu một ngày mới vậy!

Xoay người đứng lên, vừa bước được một bước, đã bị người đàn ông đứng ở cửa làm hoảng sợ.

“Sao lại khóc vậy ?” Tiếng nói trầm thấp vang lên.

Anh nhấp môi, vẻ mặt lo lắng nhìn tôi, trong tay còn cầm sữa đậu nành nóng hổi.

“Không phải anh ...” Đi rồi sao.

“Đồ ngốc.” Anh thấp giọng cười, trong mắt tràn ngập yêu thương. Đi nhanh tới, lau nước mắt trên hai má tôi, một tay kéo tôi vào trong lòng.

“Anh đi mua bữa sáng cho em thôi, anh nhớ em thích nhất là uống sữa đậu nành nóng.” Anh quơ quơ gói to trong tay.

“Cám ơn anh”. Rúc vào trong lòng anh, tôi thấp giọng nói, không dám nhìn anh. Vừa rồi bộ dạng mắt mắt khủng hoảng kia, nhất định đã bị anh nhìn rất rõ ràng.

“Đến đây đi.” Anh cúi đầu hôn lên má tôi, sau đó kéo tôi đi ra phòng khách.

Đem sữa đậu nành vừa mua đổ vào ly, lại lấy từ túi giấy ra hai cái sandwich đặt vào đĩa.

“Bữa sáng đây ! Em vừa ý không?” Anh bưng kiết tác của mình lên, chờ lời khen ngợi của tôi.

Đón nhận đôi mắt cực nóng mang ý cười của anh, tôi không biết làm sao cho phải.

Ngây ngẩn gật đầu, nở ra một nụ cười.

“Phải ăn hết toàn bộ đấy.” Anh cười ra lệnh, vươn bàn tay to xoa xoa tóc tôi.

“Ừm.” Tôi ngoan ngoãn gật đầu, uống ngụm sữa đậu nành.

Kỳ quái

Thật sự là kỳ quái!

Nhất cử nhất động của anh đều như là tôi căn bản chưa từng rời đi vậy, mà cũng giống như giữa chúng tôi không hề có vấn đề gì ấy. Thân mật gọi tôi, vô cùng thân thiết âu yếm tôi.

“Đừng chỉ nhìn anh vậy chứ.” Anh buồn cười nói xong, rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh tôi, chân thon dài gác lên bàn, cầm lấy điều khiển, bắt đầu chuyển kênh TV.

Nhai sandwich anh mua mà không biết mùi vị, tôi không hề chớp mắt nhìn anh.

Nhưng người ta, lại như không chút nào phát hiện, an nhàn xem tivi, còn luôn vì một vở hài kịch nào đó mà phát ra tiếng cười lạnh lạnh.

Hít sâu một hơi, buông thức ăn trong tay.

Tôi xoay người, lấy điều khiển trong tay anh, tắt tivi.

Sau đó chình lại khuôn mặt tuần tú kia, nhìn thẳng vào anh.

“Đủ rồi”

“Gì vậy ?” Anh cười đến xán lạn, vẻ mặt thản nhiên. Giống như tôi đang làm việc gì gây ngạc nhiên vậy.

“Vì sao anh phải như thế?”

“Như thế gì? Giả vờ như không hề xảy ra chuyện gì sao?” Anh hỏi lại tôi, vẻ mặt cũng chuyển thành nghiêm túc.

Lẳng lẳng nhìn anh, tôi không nói gì.

“Chẳng lẽ phải ôm em rơi nước mắt gào khóc, nói mình có bao nhiêu nhớ em. Oán trách em vì sao bỏ đi lâu như vậy, hơn nữa còn không có chút tin tức gì thì mới được coi là bình thường sao?” Anh thần nhiên lên tiếng, giọng nói không hề nhấp nhô.

”Anh

“Thế nào? Em muốn anh phải phản ứng ra sao?” Anh hỏi lại, con ngươi đen sâu thâm sít sao nhìn tôi chăm chăm, khiến người ta không khỏi bắt đầu khẩn trương.

“Bỏ đi” Chuyển tầm mắt, tôi ngồi

Thẳng người.

Không biết mình đang tức giận chuyện gì, chỉ là cảm thấy không thoải mái. Rõ ràng là một đôi vợ chồng đã ly hôn hai năm không gặp, bây giờ lại ở chung một phòng, chia sẻ bữa sáng tình yêu.

Im lặng bắt đầu lan tràn, anh không nói gì, tôi cũng im lặng xem tivi.

Một lúc lâu sau, anh thu tầm mắt vẫn nhìn thẳng phía trước lại, đôi mắt màu đen, khóa chặt tôi:

“Về nhà đi”

Ba chữ, từ trong miệng anh nhẹ nhàng nhả ra. Vẻ mặt chân thành tha thiết cùng thâm tình trong mắt làm cho tim tôi phút chốc tan chảy.

“Em”

“Không cần cự tuyệt. Chúng ta vốn nên ở cùng một chỗ, không phải sao?” Anh dịu dàng nói xong, bàn tay to dày, vuốt ve hai má của tôi.

‘Nhưng mà...’

“Không có nhiều nhưng mà như vậy. Đừng nói với anh rằng em không yêu anh, cũng đừng nói những câu như em không muốn ở cùng với anh. Anh hiểu rõ em, anh hiểu rõ em hơn bất kỳ ai.”

Anh ngắt lời tôi, cự tuyệt nghe lý do của tôi, như là nhìn thấu lòng tôi vậy. Tôi không thể nói dối gì với anh.

“Anh xác định đó là ý muốn của anh chứ”

Tôi gian nan xác định. Tôi nhất định phải xác định rõ rằng anh đã biết mọi hậu quả sẽ gặp phải nếu lựa chọn tôi.

“Anh trước nay đều rất tỉnh táo, cũng biết bản thân mình đang làm gì. Em, vẫn luôn là lựa chọn của anh. Trước kia là vậy, hiện tại là vậy, sau này cũng mãi mãi sẽ không thay đổi ”

Ánh mắt kiên định, chân thật đáng tin nói lên tiếng lòng của anh, tôi ngơ ngác nhìn anh.

“Anh không muốn có con nữa sao”

Có một số việc, cho dù không muốn đề cập, cũng vẫn chặn ở giữa đường, không thể không chạm vào.

“CÓ em, anh đã thỏa mãn rồi.” Anh cười, cầm hai tay tôi, áp lên mặt của anh, nhẹ nhàng cọ xát.

Tôi không thể nói gì, vành mắt phấp phồng nhìn anh.

“Lại chuẩn bị khóc rồi. Em thật sự là càng ngày càng yếu đuối đấy.” Anh sủng nịnh nhìn tôi, véo véo hai má tôi.

“Thực sự xin lỗi....em không thể.” Nhẹ đổi.”

Ngoại trừ, càng yêu anh hơn.

“Tâm Âm”

“Em cần thời gian.”

Tôi cần dũng khí, tôi cần có năng lực để mình gánh vác được thống khổ.

Thời gian hai năm, vết thương vừa mới liền lại, bây giờ tôi vẫn chưa tiếp nhận được nhiều lắm.

“Anh nên làm thế nào đây? Làm thế nào mới có thể khiến em cảm thấy thoải mái bây giờ?”

Anh thở dài, chậm rãi lên tiếng.

Hôn nhẹ lên má tôi, ôm chặt lấy tôi.

”Em bảo anh làm sao có thể chịu được. Biết rõ em đã trở về, biết rõ em còn yêu anh, lại không thể lúc nào cũng hôn em, ôm em, thậm chí yêu em.”

“Em xin lỗi” Đau lòng nhìn anh, tôi giữ

mặt anh, hôn nhẹ lên môi anh.

Chờ thêm một chút, không thể được sao anh?

Châm chậm thôi, em không muốn mọi thứ tới quá nhanh.”

Thở dài thật sâu, anh bắt đầu nhìn tôi, sủng nịch xoa xoa tóc tôi.

“Để anh ôm em nào.” Cổ tình xụ mặt, anh trầm thấp nói.

Một tay ôm lấy tôi lên đùi mình, hai bàn tay to còn không an phận trượt xuống bên hông.

Tôi chưa chút nỡ nụ cười.

Biết được anh chiều mình như thế, yêu mình như thế.

Thật sự cảm thấy mỹ mãn rồi.

“Nếu em kiên quyết ở lại đây cũng được.”

“Dạ”

“Nhưng anh sẽ thường xuyên đến thăm em, thỉnh thoảng không muốn về, em cũng không được đuổi anh đấy.” Anh xấu xa nói xong, cằm còn đặt trên đỉnh đầu của tôi.

Tôi khẽ cười thành tiếng, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Môi đỏ mọng ở giây thứ hai đã lại bị anh phủ kín, chỉ có thể bắt buộc nhận lấy nụ hôn cực nóng của anh.

“Anh vào bằng cách nào vậy?” Một lúc

lâu sau, tôi thở dốc hỏi.

Lúc này mới nghĩ đến người đàn ông này từ tối qua liền bắt đầu xuất quỷ nhập thần như vậy.

“Lấy ngày sinh của mình làm mật mã cửa phòng, còn hỏi người khác vào bằng cách nào. 0624 sao anh có thể quên mất ngày đặc biệt này được.” Anh trêu chọc nói xong, còn không quên gõ lên đầu tôi.

“Ngày mai liền đổi cái khác.” Dựa trong lòng anh, tôi gật đầu.

“Ngày sinh của anh nhé.” Anh cười để nghị. “ừm.” Tôi đáp ứng, nhìn vào đôi mắt anh,

mím cười ngọt ngào.

Thật sự rất thỏa mãn.

Giống như bây giờ được vây chặt trong bờ ngực ấm áp rắn chắc của anh, cảm nhận nhịp tim của anh, nghe hơi thở chỉ thuộc về anh, thật sự giống như nằm mơ, tốt đẹp đến có chút không giống sự thật.

“Vì sao cứ phải là hôm nay chứ!” Đỉnh đầu truyền đến tiếng than thở trầm thấp, anh cử động thân thể, vật dục vọng dần dần to ra.

Anh thở thật dài, điều chỉnh hô hấp của mình

“Để em xuống đi.” Đẩy bàn tay to của anh đang quấn chặt bên hông tôi ra, không định để anh vì cảm dục mà chết.

“Đừng nhúc nhích!” Anh ngăn tôi lại, sức lực hơi mạnh.

“Anh...không sao chứ?” Lo lắng nhìn anh, chỉ cảm thấy giải đất nữ tính bên dưới làm của anh càng thêm căng cứng.

“Ừ.” Anh nhắm mắt lại, nặng nề hít thở.

Thật ra nếu anh muốn làm, em cũng...”

“Anh quen rồi... chữ ”nhịn” với anh mà nói đã không xa lạ nữa.” Anh khó khăn nói xong, toàn thân căng thẳng.

Để giám bớt thống khổ của anh, tôi ngoan ngoãn ngồi im, ngay cả hít thở cũng thật cẩn thận.

“Anh vẫn luôn, chưa từng làm sao?”

Cúi đầu, tôi ngượng ngừng mở miệng.

Anh sưng sốt một chút, nâng đầu tôi lên, nhìn thẳng.

“Hai năm lẻ hai mươi ba ngày.”

Tiếng nói khàn khàn, tạo ra gợn cảm chi thuộc về đàn ông. Ngọn lửa hừng hực thiêu đốt trong mắt, lúc nhìn tôi như là nhìn con mồi, tràn ngập dã tính cùng nhiệt tình.

Bỗng nhiên cảm thấy cổ họng rất khó, nhịp tim cũng đập nhanh hơn, khuôn mặt lại không tự giác ửng đỏ.

Tôi biết mình cũng khát vọng anh sâu sắc.

Giờ phút này, tôi thực sự có chút hận thời gian hành kinh của mình chết đi được. Vì sao cứ vào lúc này chứ!!!

“E vẫn là đi xuống vậy.”

Nhanh chóng gỡ bàn tay to của anh ra, tôi nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh.

Vụng trộm liếc nhìn anh một cái, phát hiện anh đang nhắm mắt lại cố gắng hít thở.

Xem ra sự cọ xát khi đào tẩu kia, đối với anh lại là một cú đánh mãnh liệt hơn.

Người đàn ông

nhàng đẩy anh ra, tôi không dám nhìn thẳng anh nữa.

“Em nói cái gì?” Âm thanh nói chuyện trở nên trầm thấp, anh khó có thể tin nhìn tôi, xoay mặt tôi lại, buộc tôi nhìn thẳng anh.

“Em không thể.”

Rũ mắt, tôi yếu ớt lắc đầu.

“Tại sao!” Anh không xem là dịu dàng nâng cằm tôi lên, hơi thở nặng nề phả thẳng lên mặt tôi.

“Em thất bại không gượng dậy nổi rồi. Anh hiểu không?”

Nhìn thẳng vào mắt anh, tôi thống khổ nói.

Tôi thật sự đã thất bại không gượng dậy nổi rồi, thật sự.

Một khi hy vọng lại nhen nhóm, ham muốn cùng sẽ dâng lên theo. Nếu hạnh phúc tới tay, chúng tôi sẽ bắt đầu hy vọng càng xa vời hơn thế nữa.

“Anh không hiểu! Người yêu nhau vốn nên ở cùng nhau, cần gì phải khiến cho mọi người đều thống khổ không thể tả như vậy chứ!” Anh nhúu chặt mày, vẻ mặt thống khổ nhìn tôi.

“Anh có biết em cần bao lâu, mới làm cho nỗi đau mắt con dần dần dịu lại không? Vết thương ấy, đến tận bây giờ vẫn còn mơ hồ đau. Trở lại bên cạnh anh, trở lại ngôi nhà kia, em thật sự vẫn chưa chuẩn bị tốt. Vết thương vừa mới lên vậy, sẽ không chịu nổi bị thương lần nữa đâu.”

Thời gian hai năm có lẽ có thể thay đổi rất nhiều thứ, nhưng nỗi đau trong lòng cũng không phải có thể dễ dàng quên đi. Tôi không có dũng khí, tôi sợ lại rơi vào tai nạn

“Anh chỉ muốn yêu em, chiều em thật nhiều Căn bản không hề phức tạp như vậy. Cuộc sống đơn giản, chỉ có hai người chúng ta là được rồi.” Lôi Nặc khi xoa mặt tôi, thương tiếc nhìn tôi, dịu dàng thâm tình lên tiếng.

Không.giữa anh và em từ trước đến

giờ vẫn là phức tạp. Rất nhiều quá khứ, rất nhiều chuyện cũ, anh không thể quên được, em cũng không thể quên được, cho dù thống khổ đã trở nên mờ nhạt hơn, nhưng chúng ta cũng không thể cam đoan sau khi ở cùng nhau một lần nữa, sẽ không nhìn cảnh mà nhớ lại chuyện cũ. Đến lúc đó, mọi thứ sẽ trở nên càng thêm khiến người ta tan nát cõi lòng. Em không chịu được nỗi đau như vậy, thật sự không chịu được.”

Cuộc sống đơn giản, là một loại yêu cầu xa xỉ. Từ trước đến giờ, vẫn đều như vậy.

“Hai năm, anh đã có thể buông xuống mọi chuyện trước kia, quyết định bắt đầu một lần nữa. Còn em, vẫn chưa chuẩn bị tốt sao?”

”Em cho rằng mình đã chuẩn bị tốt. Trong những ngày không có anh, em cảm thấy

mình đã khởi hân, cũng có thể có một khởi đầu mới. Nhưng trong nháy mắt nhìn thấy anh, em biết rằng em vẫn là em của trước kia, em vẫn là một người gặp phải tình yêu sẽ lạc mất chính mình. Em không thay đổi, một chút cũng không thay đáng thương.

Tôi gần như muốn ôm anh, mặc anh muốn làm gì thì làm

Thời gian kế tiếp, là hạnh phúc, ngọt ngào.

Giống như những tình nhân trong tình yêu cuồng nhiệt, chúng tôi cẩn thận lắng nghe lẫn nhau, luôn luôn hôn nhẹ, ôm nhau.

Tán gẫu trời Nam biển Bắc, thậm chí có lúc còn nhàm chán đến vô mồm, nhưng loại

cảm giác ấy thật sự tốt đến làm người ta, không cách nào hình dung.

Cảm giác cực kỳ thỏa mãn tràn ngập trong lòng tôi, hạnh phúc hình như thật sự chỉ đơn giản như thế.

Thời gian cả ngày, chúng tôi tận tình hưởng thụ.

Trái tim treo trên cao, cuối cùng cũng hạ được xuống. Anh thật sự không hề thay đổi, trái tim yêu tôi kia, vẫn trước sau như một. Thời gian cũng không vô tình cướp đi tình yêu của chúng tôi, mà là nhóm lên một ngọn lửa mới.

May mắn, tôi biết mình rất may mắn, cũng biết mình cần phải cảm ơn trời đất. Phải đón nhận anh, cùng nhau chung sống một lần nữa.

Nhưng trái tim này, cho đến bây giờ thật sự vẫn chỉ có thể tiếp nhận trước mắt. Nếu nhiều hơn, e rằng tôi sẽ sợ hãi.

Hãy tha thứ cho sự ích kỷ của em, xin cho em thêm một chút thời gian nữa.

Màn đêm buông xuống, tôi định đuổi anh về. Nhưng dưới sự ngang ngạnh kì kèo của anh, tôi vẫn là chậm rãi đi vào giấc ngủ trong vòng ôm ấm áp kia. Tất cả, đều thuận theo tự nhiên đi.

Từ từ sẽ đến, tự nhiên sẽ đến.

Tương lai, sẽ tốt lên.

31. Chương 32

Ánh mặt trời, vào đông đặc biệt được hoan nghênh hơn. Ấm áp lòng người, chiếu rọi mọi vật.

Tôi hy vọng mình có thể giống như ánh mặt trời vào đông này, không quá nóng, vừa đủ ấm.

Sau khi hướng dẫn xong vài thanh thiếu niên có trở ngại về tâm lý, tôi ra khỏi trại an dưỡng. Buổi chiều ở trường học đặc biệt còn có hai tiết học tiếng Anh cần tôi.

Vội vàng giải quyết cơm trưa, tôi gọi một chiếc xe đi đến trường học.

Điện thoại vào lúc này lại vang lên.

“Cứ nói.” Nhắm mắt lại tôi cũng biết là Lôi Nặc. Đổi số điện thoại mới, ngoại trừ Niếp Phong cũng chỉ có mình anh biết. Mà Niếp Phong sẽ không cách mấy tiếng đồng hồ lại gọi một lần chỉ để hỏi những câu như em ăn cơm chưa linh tinh.

“Tâm Âm.....”

Người nói ở đầu dây bên kia, lại không phải tiếng của người đàn ông tôi quen thuộc.

“Mẹ ạ?” Tôi ngây ngẩn cả người, không xác định mà hỏi. [NV: ặc]

Mẹ chồng lại gọi tới tìm tôi, đây là chuyện ngoài dự kiến.

“Con có thời gian không? Mẹ muốn gặp con.”

“Buổi tối được không ạ?”

“Được. 8 giờ gặp ở Tử Uyển Các.”

“Dạ.”

Ngắt điện thoại, tôi rơi vào trầm tư. Quan hệ giữa tôi và mẹ chồng, đã không thể nào dùng từ ngữ để biểu đạt rõ ràng. Trải qua nhiều chuyện như vậy, quan hệ mẹ chồng nàng dâu cũng thay đổi rất nhiều. Tôi bây giờ, chỉ sợ không còn phù hợp để gọi bà là ‘mẹ’ nữa.

Nhìn dòng người ngoài cửa sổ, cảm thán thế sự đổi dời. Tôi bây giờ, dường như càng nhìn thoáng hơn so với trước kia.

Thu lại cảm xúc của mình, mang theo nhiệt huyết chứa chan, tôi đi vào trường học này.

“Chào cô, La tiểu thư.” Nghênh đón tôi là một người đàn ông trẻ tuổi chứ không phải chủ nhiệm Trương tiếp xúc với tôi lúc đầu.

“Chào anh, tôi là La Tâm Âm.”

“Tôi là Nghiêm Triển Đông, hiệu trưởng của nơi này.”

Hiệu trưởng? Tôi hơi nhíu đôi mày thanh tú. Người đàn ông này nhìn qua cùng lắm cũng chỉ ba mươi tuổi mà thôi. Bộ dáng cao lớn tuấn tú ngược lại giống như một người mẫu hơn là một hiệu trưởng của trường khuyết tật.

“Toàn bộ lịch dạy học của cô đã được sắp xếp trong bảng biểu, vô cùng cảm tạ cô đã đồng ý nhận công việc này.” Người đàn ông gọi là Nghiêm Triển Đông kia cười cười, trợ lý ở phía sau cầm trong tay một bảng biểu.

“Cám ơn.” Tôi nhận lấy, cẩn thận xem.

Lịch dạy học không nhiều lắm, sắp xếp cũng rất hợp lý. Tôi ngẩng đầu lễ phép cười cười.

“Nếu cô không thấy có vấn đề gì, Tiểu Lý sẽ đưa cô đến văn phòng.”

“Vâng không có, cảm ơn anh.”

Lễ phép nói lời cảm ơn xong, tôi đi theo cô gái gọi là Tiểu Lý này vào một căn phòng rộng rãi.

Cửa sổ vô cùng lớn đem ánh mặt trời vào đông hấp thụ hết vào, mấy bàn làm việc được thiết kế hình cung nối liền với nhau. Vừa có cảm giác mới mẻ, lại không mất đi sự riêng tư. Vài giáo viên đã ngồi vào vị trí làm việc. Nhìn thấy tôi, đều đi tới chào hỏi.

“Tôi là La Tâm Âm, mong được chiếu cố nhiều.”

Sau khi lễ phép đáp lại họ, tôi ngồi vào chỗ của mình. Lấy sách vở và nội dung bài học đã soạn tối hôm qua xem xét cẩn thận.

Môi trường làm việc mới, khởi đầu mới. Mọi thứ đều tốt hơn trong tưởng tượng của tôi rất nhiều.

Nơi này sở dĩ được xưng là trường học đặc biệt, vì học sinh đều là những đứa trẻ trí lực rất thấp và những đứa trẻ hành động khó khăn.

Mà tôi, cực kỳ sẵn lòng đem tất cả những gì mình biết dạy cho bọn trẻ.

Lớp học vui vẻ, thân thiết hỗ trợ lẫn nhau, bọn trẻ nhận được tri thức, tôi cũng nhận được vui vẻ.

Một giờ ngắn ngủi, thoáng cái đã trôi qua.

Vừa trở lại vị trí làm việc đã bị trợ lý của hiệu trưởng Tiểu Lý kêu đi qua.

“Hiệu trưởng Nghiêm ở bên trong, mời cô La.”

“Cám ơn.”

Khẽ gõ cửa, tôi chờ đáp lại.

“Mời vào.”

Theo tiếng trả lời, tôi đi vào.

“Chào hiệu trưởng Nghiêm.” Tôi lễ phép chào hỏi.

“La tiểu thư, mời ngồi.” Nghiêm Triển Đông đứng lên, ý bảo tôi ngồi vào sofa. Anh ta cũng đi đến ngồi xuống đối diện tôi.

“Có việc gì sao?”

“Tôi vừa thông qua camera điều khiển xem tiết học của cô. Vô cùng tốt!”

“Cám ơn.”

“Thật sự rất cảm tạ cô đã đồng ý nhận công việc này.”

“Không cần cảm tạ đâu, chính tôi cũng rất hưởng thụ mà.”

“Tôi rất vui khi nghe cô nói vậy. Có thể thấy được, La tiểu thư là một người giàu lòng yêu thương.”

“Anh quá khen rồi.” Tôi cười cười, không khỏi ngưỡng ngàng. Dù sao lòng yêu thương này cũng chỉ mới từ hai năm nay.

“Là thế này, tôi nghe nói La tiểu thư là một bác sĩ tâm lý, không biết cô có bằng lòng đảm nhiệm luôn giáo viên hướng dẫn tâm lý của trường hay không?”

“Vô cùng vinh hạnh.” Tôi cười trả lời, giúp đỡ việc rất nhỏ đương nhiên sẽ đồng ý rồi.

“Vây hết sức cảm tạ cô rồi!” Nghiêm Triển Đông có chút kích động, vươn tay nắm chặt tay tôi.

“Không có gì đâu, chỉ cần sắp xếp thời gian rộng chút là được rồi.” Rút tay mình về, tôi có chút xấu hổ nói.

“À..... được.”

“Vây..... xin hỏi anh còn việc gì không?”

“Đã hết rồi.”

Nụ cười như ánh mặt trời hiển lộ trên mặt Nghiêm Triển Đông, anh ta đứng dậy đưa tay ra, lại cảm tạ tôi lần nữa.

Lễ phép bắt tay lại anh ta, tôi cười cười.

Sau đó ra khỏi phòng hiệu trưởng.

Để dễ dàng hòa nhập với các học sinh hơn, tôi quyết định dùng nhiều thời gian một chút để hiểu biết thêm về bọn trẻ, giúp bọn trẻ dần dần quen thuộc với tôi.

Đi đến sân thể dục, tôi chủ động cùng bọn trẻ chơi trò chơi, trò chuyện đến tận trời.

Giao lưu vui vẻ, bộc lộ hết với nhau.

Tuy rằng tồn tại cùng một thế giới, nhưng lại có quỹ đạo cuộc sống hoàn toàn khác nhau, chỉ có cảm giác đau xót luôn theo bên mình là giống nhau.

Trao đổi tâm linh trên thực tế là một quá trình giúp đỡ lẫn nhau, từ nơi bọn trẻ, tôi cảm thấy mình có được càng nhiều hơn.

Lúc chạng vạng, tôi ra khỏi trường.

Đón tàu điện ngầm, về tới nhà.

Tắm rửa toàn thân đều có hương vị bên ngoài, tôi lại thay âu phục lần nữa, chuẩn bị đi đến cuộc hẹn với mẹ chồng cũ.

Trong khi chờ đợi, tôi lấy di động ra xem, thấy hiển thị lời nhắn của Lôi Nặc. Trừ việc báo lịch trình của mình ra anh còn ân cần hỏi thăm tôi. Nghe giọng nói của anh, lòng tôi liền thoải mái. Anh bây giờ, dường như còn dính chặt tôi hơn cả trước kia. Để không làm anh mất tập trung vào công việc, tôi cũng gửi lại vài tin nhắn tình yêu cho anh, báo lịch trình của mình.

Tất cả đều làm xong, vừa mới buông di động. Mẹ chồng đã đi vào phòng.

Tôi đứng dậy đón, nhìn chăm chú vào mẹ chồng, có chút mất tự nhiên.

Hai năm không gặp, năm tháng vẫn không hề lưu lại bất cứ dấu vết nào trên khuôn mặt bà.

“Lại đây đi con.” Bà cười hiền lành, đưa hai tay ra chào mừng tôi.

Sợ hãi đi vào vòng ôm của bà, tôi có chút chưa thích ứng.

“Con khổ cực rồi.” Vỗ vỗ lưng tôi, mẹ chồng nói ra lời từ đáy lòng.

“Mẹ?” Tôi dè dặt gọi, sợ bà cảm thấy không phù hợp. Dù sao tôi đã không còn là con dâu của nhà họ Lôi nữa.

“Ừ.” Mẹ chồng nở nụ cười, kéo tôi ngồi xuống.

Chúng tôi hàn huyên rất lâu, thái độ của bà đối với tôi thân thiết giống như tôi vốn chưa từng rời khỏi vậy.

Tốt đến khiến tôi có chút không được tự nhiên.

“Mẹ..... mẹ tìm con, là có chuyện muốn nói phải không ạ?” Buông dao nĩa trong tay, tôi vẫn quyết định hỏi rõ ràng.

Cảm giác ăn không biết mùi vị, thật sự không dễ chịu.

Mẹ chồng liếc nhìn tôi một cái thật sâu, thở dài, mới chậm rãi mở miệng.

“Con và Nặc nhi không hề ly hôn đâu.”

Một câu nói thản nhiên, lại như ném một quả bom xuống.

“Vậy tại sao –”

“Là mẹ bảo luật sư của con nói với con như vậy.”

“Vì sao ạ.....” Tôi không hiểu.

“Mẹ muốn để con nhận biết rõ lòng mình, cũng muốn xác định con có thật sự đáng giá để con mẹ yêu hay không. Tuy rằng mẹ hiểu lúc trước vì sao con lại lựa chọn ra đi, nhưng nhìn thấy con mình vì con mà thống khổ, sâu tận đáy lòng mẹ vẫn có oán trách đối với con.”

“Con..... thật sự rất xin lỗi.”

“Con không có lỗi với ai cả. Con thống khổ tuyệt đối sẽ không ít hơn Nặc nhi. Tờ đơn ly hôn kia của con, Nặc nhi đã xé nát từ lâu rồi. Mà sở dĩ mẹ bảo luật sư làm như vậy, cũng là muốn như ý nguyện của con.”

“Mẹ làm được rồi. Vào lúc luật sư nói mọi việc đã làm ổn thỏa, con đã cảm thấy trong lòng giống như bị dao đâm vậy, thống khổ không biết phải làm sao. Cũng ý thức được mình đã tổn thương Nặc nhi sâu đậm tới mức nào.”

“Hôn nhân không phải trò đùa. Bắt đầu từ ngày quyết định đón nhận người con dâu là con lần nữa, mẹ đã nói với chính mình rằng bất luận sau này con có thể sinh con nối dõi cho nhà họ Lôi hay không, mẹ cũng đều sẽ không tính toán nữa. Toàn tâm toàn ý đối xử với con, Nặc nhi cũng là một lòng với con. Nên một tờ đơn ly hôn ấy của con, làm tổn thương không chỉ mình nó, mà cả chúng ta nữa.”

“Con xin lỗi mẹ. Thật sự vô cùng xin lỗi mẹ! Con chỉ là không muốn liên lụy anh ấy thêm nữa. Con cứ cho rằng, nếu đã ra đi thì nên cắt đứt sạch sẽ, để anh ấy tìm được một người tốt hơn.”

“Chuyện tình cảm nếu có thể nói thế nào sẽ là thế ấy, thì bây giờ chúng ta cũng đã không cần thiết có cuộc đối thoại lần này. Và con, từ lâu cũng đã không phải là con dâu của mẹ nữa rồi.”

“Mẹ..... con thật sự rất xin lỗi.”

“Con à, con không có lỗi với ai cả. Mẹ chỉ là muốn để con nhận ra một sự thật. Thời gian không phải vạn năng, có một số thứ cuối cùng vẫn phải đối mặt. Con không thể lừa dối lòng mình, thương tổn chính mình, cũng thương tổn những người yêu thương con được.”

“Con biết sai rồi, trong nháy mắt nhìn thấy Nặc con đã biết mình quá sai rồi.”

“Con nên đối tốt với nó, cũng đối tốt với chính mình. Đời người rất ngắn ngủi.”

Nói lời thâm thía xong, mẹ chồng vươn tay khẽ vỗ về thân thể tôi vì khóc nức nở mà khẽ run.

Về chuyện đưa ra đề nghị ly hôn, tôi đã ích kỷ. Lúc ấy tôi một lòng muốn đoạn tuyệt tất cả quan hệ, xem nhẹ tình cảm của Lôi Nặc, cũng xem nhẹ lòng mình.

Chỉ cảm thấy nếu tôi đi rồi, thì không nên chiếm lấy vị trí Lôi thiếu phu nhân nữa. Quá nhiều thứ, tôi thật sự không hề suy xét.

Mãi đến khi luật sư nói đã làm ổn thỏa, tôi mới tỉnh ngộ lại, đau đến không thể thở nổi.

Tôi sai rồi, thật sự đã sai rồi.

Đối mặt thôi, tôi không thể trốn tránh thêm nữa.

Trò chuyện, tiến hành rất lâu. Về chủ đề hôn nhân cùng hạnh phúc của phụ nữ, mẹ chồng cho tôi rất nhiều ý kiến.

Tôi nghiêm túc nghe, tỉ mỉ thưởng thức.

Rất khuya, tài xế đưa mẹ chồng đi rồi. Còn tôi, quyết định muốn gọi xe về nhà.

Xoay người chuẩn bị đi sang một bên, lại bị người đàn ông bỗng nhiên xuất hiện phía sau làm hoảng sợ.

Ngây ngẩn nhìn anh ta, trong chốc lát tôi thật đúng là không biết phải phản ứng như thế nào.....

Khụ, chương này cảnh báo 18+ a

“Đã lâu không gặp.....”

Nhìn nhau một lúc lâu sau, tôi lên tiếng trước.

Một trận gió lạnh trùng hợp thổi qua, tôi ăn mặc tương đối mỏng nên rùng mình một cái.

Người đàn ông trước mắt này lại giống như không hề thấy lạnh, im lặng, ngơ ngác nhìn tôi.

“Này!” Vươn tay quơ quơ trước mắt anh ta, thử khiến anh ta chú ý.

“Phong Nhiên –!” Tiếng nói trong trẻo từ xa xa truyền đến, một cô gái trẻ tuổi đang chạy về phía chúng tôi.

Quý Phong Nhiên lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn cô gái đang đi về phía anh ta.

Tôi nhướn đôi mày thanh tú, nhìn anh ta cười.

“Phong Nhiên, sao anh không đợi em vậy!” Giọng nói mềm mại vang lên, cô gái oán trách Quý Phong Nhiên, còn ném túi lớn túi nhỏ trong tay cho anh ta. Sau đó bắt đầu nhìn tôi từ trên xuống dưới, ánh mắt không chút nào che giấu.

“Chị là?” Cô ấy tò mò mở miệng, tầm mắt dừng trên mặt tôi.

“Tôi là La Tâm Âm, chào cô.”

Thân thiện đưa tay ra, cũng không nhận được đáp lại. Tên của tôi lại càng như một tin dữ gì đó, mặt cô gái lập tức khó coi hơn rất nhiều.

Quý Phong Nhiên xấu hổ nhìn nhìn tôi, lại nhìn nhìn cô ấy.

“Trở về khi nào vậy.” Anh ta kéo cô gái từ trước mặt tôi đến bên cạnh mình, lên tiếng hỏi tôi.

“Được vài ngày rồi.” Tôi thản nhiên đáp lại. Chú ý tới sự thân mật của hai người trước mặt này.

“Vậy sao còn chưa trở lại làm việc?” Quý Phong Nhiên không rõ mà nhìn tôi.

“Hai năm trước tôi đã xin thôi việc rồi. Anh quên sao?” Tôi cười cười, trả lời.

“Em không tính trở lại nữa ư?” Anh ta nhíu mày, khó hiểu nhìn tôi. Hoàn toàn không hề chú ý đến cô gái bên cạnh mình đang liếc mòng tròng mắt anh ta.

Tôi khẽ cười thành tiếng, lắc lắc đầu.

“Em có khỏe không?” Quý Phong Nhiên quả nhiên là không có bất cứ năng lực phân biệt nào. Vẫn nhìn chăm chăm vào tôi, hỏi chuyện.

“Ừm. Tôi rất khỏe.” Cười trả lời, tôi ra hiệu cho anh ta nhìn bạn gái bên cạnh đi.

“Em và Lôi Nặc..... hai người, vẫn tốt chứ?” Quý Phong Nhiên hiển nhiên là một người mù, cố ý ân cần hỏi han tôi.

“Vẫn –”

“Được rồi! Hai người từ từ trò chuyện! Tôi đi trước!” Bỏ tay Quý Phong Nhiên ra, cô gái nổi bão, xoay người định bỏ đi.

“Em làm gì vậy?” Quý Phong Nhiên liền duỗi tay ra kéo cô ấy về, mày rậm nhíu lại, sắc mặt anh ta cũng không tốt lắm.

“Tôi làm gì! Tôi chán ghét anh nhìn cô ấy đầy tình ý, chán ghét anh ân cần hỏi han cô ấy!”

Sự thẳng thắn của cô gái, làm tôi có chút kinh ngạc. Lặng lặng đứng ở một bên, tôi nhìn hành động giữa hai người.

“Em.....” Quý Phong Nhiên muốn nói lại thôi.

“Tôi làm sao?” Cô gái hùng hồn.

“Tôi phải đi trước rồi, rất vui gặp được hai người.” Cười nhìn hai người kia, tôi sải chân bước đi.

Đưa tay đón một chiếc xe, khởi hành về nhà.

Xuyên thấu qua cửa sổ, quay đầu nhìn đôi tình nhân đang âm ỉ, tôi vui mừng nở nụ cười.

Quý Phong Nhiên bây giờ đối với tôi đã không còn yêu say đắm của lúc trước nữa. Ánh mắt kia chính là minh chứng rõ nhất. Mà cô gái này, rất có thể là người định mệnh của anh ta.

Tôi vui mừng thay anh ta, thật sự rất vui mừng.....

Xe đến nơi an toàn, tôi trả tiền xuống xe. Vừa bước một bước, đã bị người từ phía sau ôm trọn vào lòng.

Ngửi hương vị quen thuộc kia, cảm nhận được sức lực cường tráng kia, tôi mỉm cười ngọt ngào.

“Anh cũng vừa đến sao?” Quay đầu lại, tôi cười nhìn Lôi Nặc.

“Ừm.” Anh hừ nhẹ một tiếng, cúi đầu liếc hôn. Không chút nào để ý đến dòng người đi lại xung quanh.

“Được rồi.” Cười né tránh anh tiếp tục tiến công, tôi đi trước.

“Có nhớ anh không?” Anh vừa đi vừa hỏi, cánh tay khoác lên vai tôi, toàn bộ cơ thể dồn lên tôi.

“Ai ya, anh nặng quá đi.” Hơi chút tránh ra, tôi đưa tay ấn nút thang máy.

“Xấu hổ sao?” Anh trêu đùa tôi, nghiêng đầu hôn lên má tôi. Ôm lấy tôi đi vào thang máy, ấn nút xuống tầng.

Nghiêng đầu nhìn anh, tôi nở nụ cười.

“Mẹ anh nói gì vậy?” Anh hôn cổ tôi, vô cùng thân thiết hỏi.

Cảm thấy ngứa ngứa, rất không được tự nhiên, lại còn đang trong thang máy.

“Nghiêm chỉnh một chút.” Đập lên bàn tay to của anh, tôi khẽ kêu.

“Có sao đâu.” Anh lơ đãng nói xong, càng thêm ra sức hôn.

Trong lúc ngộ nguây, thang máy rốt cục đã tới.

Tôi kéo anh, nhanh chóng đi ra ngoài.

Mở cửa, vào nhà, lập tức giặt mình.

“Anh đem hết âu phục đến đây từ khi nào vậy?” Nhìn tủ quần áo có nhiều quần áo hơn, tôi quay đầu hướng về anh đang trong phòng khách hô lên.

“À, lúc chiều. Anh đã bảo trợ lý mang tới.” Anh lớn tiếng đáp lại, mở tivi lên.

Bất đắc dĩ đóng cửa tủ quần áo, tôi lắc lắc đầu.

Thế này sao có thể gọi là chậm rãi được! Giương cờ hiệu độc thân đến nhà trọ này ở thì mỗi ngày đều có anh ở cùng, hôm nay còn phát hiện hóa ra ngay cả ly hôn cũng là giả.

Toàn bộ đều là làm điều thừa.

Một mình đi vào phòng khách, tôi kiệt sức ngồi xuống sofa.

Còn chưa ngồi vững, đã bị anh một tay kéo vào trong lòng, ôm thật chặt.

Không hề kháng nghị, tôi thuận theo anh. Tìm một tư thế thoải mái, tựa trong lòng anh, bắt đầu xem tivi.

“Công việc có thuận lợi không?” Khẽ vuốt tóc của tôi, anh hỏi.

“Rất thuận lợi. Những đứa trẻ ở trại an dưỡng khiến em nhìn mà thấy rất đau lòng, còn những đứa trẻ ở trường học cũng rất biết nghe lời, rất ngoan ngoãn.” Tôi nhớ đến những chuyện mình trải qua hôm nay, chậm rãi kể ra.

“Em vui là được rồi.” Anh cúi đầu hôn lên má tôi, thâm tình nhìn tôi.

“Có chuyện gì vậy?” Tôi không được tự nhiên khi bị anh nhìn thẳng.

“Không có gì.” Anh lắc đầu, vẫn nhìn chăm chăm vào tôi.

“Đừng nhìn em như vậy.” Đẩy khuôn mặt tuần tú của anh ra, tôi muốn xem tivi.

“Cái kia.....” Anh xấu xa nhìn tôi.

“Cái gì cơ?”

Bàn tay to không an phận sờ tới sờ lui, tôi biết trong đầu anh lại đang nghĩ lung tung.

“Đã ba ngày rồi, vẫn chưa hết sao?” Anh thấp giọng hỏi tôi, giả ra một vẻ mặt thống khổ.

“Đáng ghét! Em đã biết anh nghĩ chuyện đó mà. Còn chưa hết đâu, ít nhất cũng phải bốn năm ngày.”

Lườm anh một cái, tôi vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú của anh.

“Ài.....”

Thở dài lập tức từ miệng anh phát ra, cả người ỉu xìu mềm nhũn xuống, ngồi phịch ở sô pha.

“Ha ha.....” Tôi bật cười thành tiếng, hôn lên môi anh, muốn an ủi anh một chút.

“Ừm.....” Anh ngồi ngay ngắn lại, cúi đầu nhìn vào mắt tôi.

“Chờ em chuẩn bị tốt rồi, anh nhất định phải cho em không xuống giường được.” Véo eo của tôi, anh trầm thấp nói xong, vẻ mặt dục vọng sít sao nhìn tôi chăm chăm, giống như con sư tử cực kỳ đói vậy.

“Ha ha.....” Tôi mỉm cười ngọt ngào, nheo mắt nhìn anh.

“Cười gì vậy?” Anh xấu xa hỏi, cũng học tôi nheo hai mắt lại.

“Nếu anh muốn..... em có thể giúp anh.....” Mị hoặc nói xong, còn cố ý vươn đầu lưỡi, khẽ liếm môi mình. Tôi chính là không nhịn được muốn trêu chọc anh, ai bảo người này bình thường luôn ở thể thượng phong làm gì.

Quả nhiên, lời vừa nói, động tác vừa làm. Toàn thân anh liền cứng ngắc lên, con người đen không hề chớp nhìn tôi chăm chăm, bị ngọn lửa lấp kín, như là bị dục vọng đốt lên vậy, ngay cả hít thở cũng như có thể phun ra lửa.

“Ách..... anh đừng áp sát vào em như vậy.” Đẩy đẩy người anh áp quá sát vào mình, tôi không quen anh thở thẳng lên mặt mình. Mập mờ lại gợi cảm, làm cho lòng tôi cũng pháp phồng không yên theo.

“Tự em gây họa, cũng nên chịu trách nhiệm chứ?” Tiếng nói khàn khàn của anh xuyên thấu qua màng tai truyền vào, hơi thở nóng rực phả thẳng lên mặt tôi.

Thân thể cao lớn, dồn tôi vào sô pha, nâng người đè lên.

“Này.....” Hai tay để ở trước ngực anh, tôi sợ anh định làm thật.

“Suyt.....” Dịu dàng chặn miệng tôi lại, anh thâm tình hôn tôi.

Thân thể không ngừng cọ xát, bờ ngực rắn chắc áp sát khối mềm mại trước ngực tôi. Bàn tay to lại không an phận trượt xuống mông tôi, không ngừng vuốt ve.

“Ừm!” Tôi phát ra tiếng kháng nghị, lại bị đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng cướp lấy. Nhiệt liệt dây dưa, gần như điên cuồng hôn tôi.

Bàn tay to cũng từ mờng, chạy lên bên hông, xuyên qua quần áo mỏng manh, trượt thẳng lên bộ ngực sữa ở phía trên. ‘Pặc’ một tiếng, dùng tốc độ thần kỳ cởi bỏ đai áo ngực, hai bàn tay to, mỗi tay một cái, không ngừng nắn bóp.

“Ah.....” Rên rỉ bắt đầu dật ra khỏi miệng, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Xong rồi, thật sự đã châm ngòi lửa rồi.

“Muốn không?” Âm thanh mị hoặc vang lên, lần này đổi lại thành anh bắt đầu giở trò xấu.

Đầu lưỡi khẽ liếm đầu vú, vẽ vòng tròn. Bàn tay to còn không quên tiếp tục nắn bóp, gây áp lực.

“Nặc!” Tiếng gọi khê từ miệng tôi phát ra, tôi chỉ cảm thấy mình bắt đầu nóng lên, mặt cũng trở nên nóng hổi.

Dưới ngọn đèn chói mắt, da thịt trắng nõn càng thêm làm cho người ta trong lòng không yên. Tôi quần áo không chỉnh tề, bị anh áo mũ chỉnh tề đặt ở dưới người, không ngừng khiêu khích. Ngượng ngùng, dăng lên trong lòng.

“Ngồi dậy đi.....” Đẩy anh ở trên người mình ra, lại trước sau không thấy anh nhúc nhích chút nào.

Anh xấu xa thậm chí còn muốn đem vật dục vọng đã sớm cương cứng của mình cách quần áo đặt ở giữa hai chân tôi không ngừng cọ xát.

Về mặt thỏa mãn kia, lại làm tôi nhìn thấy mà mặt đỏ tim đập.

“Nặc.....” Khê gọi anh, tôi muốn nói với anh rằng nếu anh nói muốn, tôi cũng có thể giúp anh.

Đàn ông không thể cứ luôn cầm dục như vậy, sớm muộn cũng có một ngày sẽ nhận đến bệnh mất. Huống hồ hai năm nay, cũng thật vất vả cho anh.

Tay nhỏ bé từ bụng anh đi xuống, tôi tìm được chính xác nơi thẳng cứng của anh.

Dịu dàng vuốt ve, nhìn vào ánh mắt anh.

Con người đen sâu không thấy đáy gọi cảm vô cùng. Như là có thể phóng ra điện vậy, khiến người ta ngây ngất. Tôi thích anh nhìn tôi như vậy, cũng thích anh vì tôi mà mê muội.

Đẩy đẩy anh ở trên người ra, tôi ý bảo anh đứng dậy. Anh vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên không rõ ý của tôi.

Dùng sức lực mạnh nhất, tôi xoay người đặt anh ở dưới người mình, cười lên hông anh.

Tách hai chân anh ra, tôi trượt người mình xuống, nằm ở nơi đó, tay nhỏ bé lại xoa xoa vật cực đại của anh.

Không ngừng vuốt ve, không ngừng khiêu khích anh.

Quần áo dần dần trở nên vướng bận, vật nam tính cường tráng kia vô cùng có ham muốn phá xác mà ra. Tôi xấu xa cười cười, cởi bỏ dây thắt lưng của anh. Cởi quần dài phiền toái kia của anh ra, chỉ còn lại một cái quần lót nam khêu gợi.

Vừa định đem tay nhỏ bé bao phủ lên trên vật nóng rực kia, di động vào lúc này lại giống như không biết thời thế mà vang lên.

Tôi vốn tính tiếp tục, nhưng vẫn không phớt lờ được tiếng chuông cứ vang lên không ngừng kia. [NV: chết anh mất =]]]

Hôn lên khuôn mặt âm u của anh, tôi lấy di động từ trong túi xách ra trả lời.

Người gọi đến nằm ngoài dự kiến của tôi, sau khi cẩn thận nghe xong nguyên nhân tìm tôi, tôi cũng phụ họa lên tiếng trả lời.

“Được..... được, không phiền. Vâng..... tạm biệt.”

Ngắt điện thoại, tôi xoay người trở lại sô pha.

“Ai vậy?” Giọng điệu của Lôi Nặc trầm thấp, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi.

“Hiệu trưởng Nghiêm.....” [NV: có người sắp tiêu =]]]

“Ai cơ?” Như là không nghe thấy, anh hỏi lại lần nữa.

“Hiệu trưởng Nghiêm, hiệu trưởng của trường học đặc biệt.” Tôi giải thích, vỗ vỗ khuôn mặt tuần tú âm u của anh.

“Hắn ta gọi điện cho em làm gì? Cũng đã trễ thế này rồi.” Anh chất vấn, bộ dáng ghen tuông cực kỳ đáng yêu.

“Có một giáo viên bận việc đột xuất, cho nên nhờ em dạy thay vào sáng mai. Anh sao vậy?” Cười nhìn anh, trong lòng tôi ầm ập.

“Toàn bộ trường học trừ em ra thì không còn giáo viên nào khác sao? Có cần phải tìm giáo viên mới tới như em không. Lại còn tự mình gọi đến nữa? Người kia tên là gì? Bao nhiêu tuổi?” Khuôn mặt anh âm u, tự mình nói liên tục. Hỏi về người ta như đang điều tra hộ khẩu vậy.

“Nghiêm Triển Đông. Còn bao nhiêu tuổi thì em không biết, nhìn qua khoảng chừng ba mươi tuổi, bộ dạng cao lớn tuấn lãng.” Tôi có gì nói nấy.

“Cao lớn tuấn lãng?” Anh nheo mắt, áp lại gần nhìn tôi. Toàn thân lộ ra hơi thở nguy hiểm.

“Ừm. Không giống một hiệu trưởng, ngược lại giống một người mẫu hơn.” Tôi gật gật đầu, tiếp tục nói xong, ánh mắt chuyển hướng TV.

Anh hiển nhiên đã bị tôi chọc giận phát điên rồi, thở phì phì, sắc mặt cho dù tôi không nhìn cũng biết là âm u đến mức nào.

“Ha ha ha.....” Tôi cười phá lên, tâm tình vô cùng sung sướng.

Nghiêng mặt nhìn bộ dáng thở phì phì của anh, đưa tay vò rối tóc anh, ánh sáng đã tính lập tức hiển hiện ra. Anh hiện giờ thoát nhìn, cực kỳ gọi cảm.

“Em nói đùa thôi. Anh sẽ không vì việc ấy mà tức giận, đúng không?” Tôi hôn lên mặt anh, dịu dàng hỏi.

“Không có người đàn ông nào biết vợ mình bị kẻ khác ngấp nghé, còn cảm thấy không có gì.” Anh trợn trắng mắt liếc tôi một cái, tức giận mở miệng.

“Anh khác mà, không phải ư? Giữa chúng ta còn có chỗ cho người thứ ba sao?” Tôi bắt đầu rót canh u mê.

“Nói là nói như vậy.....” Anh muốn nói lại thôi nhìn nhìn tôi, càng ngả đầu sang.

“Sao vậy?” Nâng khuôn mặt tuấn tú của anh lên, để anh nhìn thẳng tôi.

“Anh chỉ là có chút lo lắng thôi.” Anh chậm rãi mở miệng, tiếng nói trầm thấp, con ngươi đen ảm đạm.

Thì ra, người sợ hãi không phải chỉ mình tôi. Anh cũng đang sợ, sợ cuộc sống lại chia cắt chúng tôi lần nữa, sợ sau khi chúng tôi ở cùng nhau sẽ lại khát vọng nhiều hơn.

“Nặc.....” Sờ mặt anh, tôi khẽ gọi anh.

“Ừ.”

“Em yêu anh.....”

Nghiêm túc nói ra lời ở sâu tận đáy lòng, tôi muốn nói với anh. Tôi muốn cho anh rõ ràng vị trí của mình trong lòng tôi.

“Em chưa từng yêu ai đến mức giống như yêu anh. Yêu đến đánh mất chính mình, yêu đến không tìm ra phương hướng, yêu đến cảm thấy anh là duy nhất trong sinh mệnh của em. Cái loại cảm giác vừa hạnh phúc lại vừa sợ hãi này, em chưa có bao giờ. Chỉ có anh, chỉ có anh mới cho em sự thể nghiệm như vậy.”

“Tâm Âm.....” Anh cảm động nhìn tôi, khẽ gọi tên tôi.

“Khoảng thời gian rời xa anh, em nghĩ rất nhiều, cũng đã hiểu ra rất nhiều. Có lẽ em vẫn đang rất ngốc, vẫn đang hiểu biết lơ mơ đối với tình yêu và cuộc sống, nhưng em biết rất rõ, em có thể vì anh mà hy sinh. Đương nhiên, không phải loại hy sinh vô nghĩa đi tìm cái chết, mà là loại chỉ cần anh vui vẻ, em cũng có thể buông tay.”

“Anh hiểu.....” Anh khẽ hôn tôi, thâm tình nhìn tôi. Cặp mắt kia như đang nói, anh cũng giống như tôi.

“Cho nên em đã khờ dại buông tay, nghĩ rằng như vậy là có thể cắt đứt. Đem tất cả đau xót để lại cho thời gian, để nó dần dần chữa lành cho em. Chỉ có điều, sự thật chứng minh em đã sai rồi. Tác dụng của thời

gian có hai mặt, nó có thể khiến thống khổ của em phai nhạt, nhưng cũng có thể khiến nỗi nhớ anh của em tăng cao.”

“Cho nên em nhớ anh đến sắp điên rồi, đúng không?” Anh thấp giọng hỏi, vẻ mặt hạnh phúc.

“Ừm..... nhớ đến mỗi đêm đều mơ thấy anh, nhìn thấy cái gì cũng liên tưởng đến anh. Có phải em đã hết thuốc chữa rồi không?” Tôi áp vào trước ngực anh, nhìn vào ánh mắt anh.

“Trên đời này không chỉ có một đồ ngốc là em đâu.” Anh cười dịu dàng, trong mắt chạy qua một tia cay đắng.

“Vì em mà anh khổ cực rồi.” Đau lòng ôm chặt anh, tôi xoa lên đầu anh.

“Đó không gọi là khổ, đó là yêu.” Anh nhẹ giọng nói khẽ bên tai tôi, càng ôm tôi chặt hơn.

“Không phải anh muốn biết mẹ nói gì với em sao?” Ôm nhau lúc lâu sau, tôi chậm rãi mở miệng.

“Ừ.”

“Bà chỉ bảo em phải quý trọng những gì đang có, đời người rất ngắn ngủi.”

“Mẹ anh nói rất đúng, không phải sao?” Anh hôn môi tôi, vỗ vỗ mặt tôi.

“Ừm..... cho nên em quyết định..... sẽ cùng anh về nhà.” Thông thả mà kiên định nói xong, tôi nhìn thẳng anh, chờ đợi phản ứng của anh.

“Thật chứ!” Anh kích động giữ người tôi, trong đôi mắt lóe ra mừng vui khôn xiết.

“Thật!” Cười vò rối tóc anh, tôi hôn lên mặt anh.

“Đi!” Ngừng một lát, anh đứng phắt dậy, kéo tôi muốn đi vào phòng ngủ.

“Này! Anh làm gì vậy!” Vỗ lên tay anh, tôi dùng sức kéo anh lại.

“Thu dọn đồ đạc về nhà.” Anh vô tội nói xong, không may mắn phát hiện ra hành vi của mình có gì không ổn.

“Trẻ thế này rồi còn về nhà cái gì! Nhanh nhất cũng phải đến ngày mai. Làm gì nóng vội vậy! Nếu như anh không quen ở nơi này như thế, vậy sao mỗi ngày còn đến!” Trùng mắt liếc anh một cái, tôi quở trách anh. Nhìn bộ dáng lòng như lửa đốt kia, giống như một giây cũng không ở lại nổi nữa vậy.

“Giường của em thật sự quá nhỏ.” Anh mang vẻ mặt ủy khuất nói xong, còn bóp bóp cổ mình.

“Giả vờ đáng thương! Ai bảo anh ở chứ!” Tôi cười chế nhạo anh. Nhưng dù ngoài miệng nói vậy, vẫn là kéo anh lại, giúp anh mát xa cổ.

Mây tóc của anh nhướn lên, vẻ mặt thực hiện được mà tươi cười, còn thoải mái nhắm hai mắt lại, tận tình hưởng thụ phục vụ của tôi.

Đúng thế!

Giường kia đối với anh mà nói quả thật có hơi nhỏ chút, gối đầu cũng hơi thấp chút. Mỗi buổi sáng, lúc nhìn thấy anh cuộn người lại, nằm trên chiếc giường công chúa không lớn không nhỏ mà ngủ, vừa thấy buồn cười, vừa thấy đau lòng.

“Cám ơn em.....” Kéo tay tôi xuống, anh nhìn vào đôi mắt tôi, chậm rãi mở miệng.

Chân thành ấy, cảm động ấy, tình yêu ấy, nồng nàn đến khiến người ta không thể diễn tả bằng lời nói.

“Là em nên cảm ơn anh mới phải. Cám ơn anh đã yêu em, cám ơn anh đã lấy em, cám ơn anh đã làm mọi thứ vì em.”

Ôm lấy anh thật chặt, tôi không muốn buông tay.

“Anh có thể vì em làm bất cứ chuyện gì. Thật đấy.” Anh nói nhỏ, ánh mắt lại kiên định vô cùng.

“Vâng.....”

Tôi thật may mắn, tuyệt đối là vậy. Có người đàn ông tốt thế này yêu mình, là phúc phận của tôi.

Ngả trong vòng ôm của nhau, chúng tôi tận tình hưởng thụ sự an ủi kia.

Xem tivi, cười giỡn trong sự vui vẻ.

Rất khuya chúng tôi mới đi vào mộng đẹp.

Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, tôi đều nên dũng cảm đối mặt tất cả.

Kiên cường, tự tin lạc quan mà sống.

Đến lúc nên trở về nhà rồi.

.....

Sáng sớm, dưới sự hộ tống của Lôi Nặc, tôi đến trường học.

“Anh không cần vào đâu.” Ngăn cản bước chân anh đi về phía trước, tôi không muốn để anh đi vào trường học.

“Vì sao?” Anh không rõ, thẳng thắn hỏi.

“Em chỉ muốn lặng lẽ ở chỗ này giúp đỡ, anh mà vào em sẽ trở thành tiêu điểm mất.”

Đại khái mọi người có đọc sách xem báo đều biết Lôi Nặc là nhân vật nào, tôi cũng không chịu nổi áp lực bị mọi người vây xem.

“Em chê anh sao?” Anh trừng lớn mắt, mày tuấn cũng nhướng cao, nhìn tôi chằm chằm.

“Có ai chê bai gì anh đâu! Ai ya, anh đưa em đến đây thôi. Được không?” Kéo cánh tay mạnh mẽ của anh, tôi làm nũng nói.

Truyền thông hai năm nay gần như nâng anh lên tận trời, khiến cho anh vốn đã cực kỳ đào hoa, bây giờ fan nữ của anh lại càng tràn ngập khắp mọi nơi, điên cuồng cực độ. Việc này, Niếp Phong nói cho tôi biết không sót chút nào.

Người trẻ bây giờ, không biết có phải đều không có chuẩn mực đạo đức hay không. Rõ ràng là đàn ông đã có gia đình rồi, sao lại có sức hấp dẫn lớn như vậy!

“Anh là chồng em, có gì mà không dám để người khác thấy chứ?” Anh nghiêng đầu nhìn tôi, như đang phân tích trong đầu tôi suy nghĩ cái gì.

“Em mặc kệ. Tóm lại, anh cứ nghe em là được.” Qua loa nói xong, tôi mở cửa xe để anh đi vào.

Anh khẽ cười thành tiếng, bắt đầu dĩ thử dài, sủng nịch véo véo mặt tôi.

“Em đẩy.....”

Lúc đang định cúi đầu xuống hôn, phía sau lại truyền đến tiếng kêu.

“La tiểu thư.”

Giọng nói kia mặc dù không quen lắm, nhưng cũng không hoàn toàn xa lạ.

“Hiệu trưởng Nghiêm.” Tôi quay đầu, lễ phép nói.

“Chào buổi sáng.” Về mặt Nghiêm Triển Đông tươi cười, nhìn tôi, lại nhìn Lôi Nặc. “Vị này là.....”

“À..... đây là –”

“Tôi là chồng cô ấy.” Anh cướp lời tôi, biểu thị công khai thân phận của mình.

“À..... ách..... chào anh.” Nghiêm Triển Đông hơi lộ vẻ xấu hổ đưa tay ra, chào hỏi.

Biết Lôi Nặc sẽ không để ý đến người ta, tôi vươn tay ra, bắt lại.

Vừa chạm tới tay người ta, liền cảm giác được sức lực bên hông mạnh rất nhiều.

Tôi bắt đầu nhìn Lôi Nặc, trợn trắng mắt liếc anh.

“Nghiêm Triển Thiên có quan hệ thế nào với cậu?” Lôi Nặc đánh giá người ta, lạnh giọng hỏi.

“Anh ấy là anh trai tôi.” Nghiêm Triển Đông cười trả lời, cực kỳ lễ phép.

“Có chuyện gì sao?” Tôi hỏi Lôi Nặc.

“Chỉ là muốn xác định một việc thôi. Em lên lớp trước đi, tối anh tới đón em.” Trái ngược với vẻ lo lắng vừa rồi, anh vô cùng thân thiết nói với tôi, còn hôn nhẹ lên môi tôi rồi mới đi.

Tôi đứng ở đó, buồn bực nhìn xe hơi nghênh ngang mà đi.

“Đi thôi?” Nghiêm Triển Đông mỉm cười đề nghị.

“À.” Gật gật đầu, tôi đi theo vào trường học.

“Không nhận ra..... La tiểu thư đã kết hôn?” Anh ta vừa đi vừa hỏi, vẫn giữ nguyên nụ cười như trước.

“Vâng.” Tôi thản nhiên đáp lại.

“Chồng cô.....” Anh ta muốn nói lại thôi, dường như cảm thấy mình hơi hơi nhiều.

“Có chuyện gì sao?”

“Anh ấy là Lôi Nặc kia, đúng không?”

“Phải..... Anh ấy tên là Lôi Nặc.” Tôi không rõ nhìn anh ta.

“À..... không có việc gì đâu. Anh tôi thường hay nhắc tới anh ấy, nói anh ấy rất giỏi.” Nghiêm Triển Đông cười cười, nhìn tôi.

Tôi không biết phải nói gì, cũng chỉ có thể cười cười.

Không biết là thế giới quá nhỏ, hay là thế nào. Vì sao con người luôn có thể có liên quan với nhau như vậy.

“Đúng rồi, tối nay các giáo viên nói muốn mời cô ăn cơm. Nhất định phải tới đấy.” Nghiêm Triển Đông đột nhiên nói.

“Tối nay sao?” Tôi vô cùng khó xử.

“La tiểu thư có việc ư?”

“Phải.”

“Vậy không hề gì, lần sau vậy.” Miệng anh ta nói như vậy, nhưng vẫn nhận ra có chút mất mát.

Trưng ra một nụ cười, tôi có lỗi nhìn anh ta.

Quái lạ.

Không biết vì sao, tôi cứ luôn cảm thấy có chút không bình thường.

Lôi Nặc cũng vậy, mà hiệu trưởng Nghiêm này cũng thế.

32. Chương 33

Khi lịch dạy bận rộn kết thúc cũng vừa giữa trưa.

Ngồi vào vị trí của mình, uống một hộp trà. Bỗng nhiên cảm thấy giáo viên nhân dân đúng là vất vả! Trong lòng bắt đầu càng thêm nảy sinh sự tôn kính sâu sắc.

Tôi vội vàng thu dọn xong đồ đạc, còn phải đến trại an dưỡng.

Chạy vội ra cổng trường, chuẩn bị đón xe.

Tiếng còi ‘tin tin’ từ phía sau truyền đến, một chiếc xe châu Âu đắt tiền đứng phía sau tôi.

“La tiểu thư muốn đi nơi nào?” Nghiêm Triển Đông xuống xe, lịch sự hỏi.

“Không cần đâu.” Tôi cười từ chối.

“Ở đoạn này không dễ đón xe đâu. Nếu tôi đoán không lầm, cô muốn đến trại an dưỡng, đúng không?”

“Phải.”

“Vừa hay tôi cũng tiện đường. Lên xe chứ?” Nghiêm Triển Đông làm động tác mời như quý ông, trên trán cũng lộ ra chính trực.

Tôi do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn lên xe anh ta.

Một là vào giờ này quả thật khó đón xe. Hai là, tôi có chút nghi vấn muốn biết rõ ràng.

“Độ ẩm thế này được chứ?” Trên xe, Nghiêm Triển Đông điều chỉnh máy sưởi.

“Được rồi. Cảm ơn anh.”

“Không cần khách sáo.”

“Hiệu trưởng Nghiêm, trước kia chúng ta đã từng gặp nhau rồi sao?”

Tôi nhìn chằm chằm vào Nghiêm Triển Đông, hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Anh ta nở nụ cười, lại vẫn nghiêm túc lái xe.

“Vấn đề này buồn cười lắm sao?”

“Không, không.” Anh ta vội vàng phủ định. “Tôi chỉ tò mò sao đột nhiên cô lại hỏi như vậy?”

“Ngay từ đầu lúc tôi cần công việc, thì có một chủ nhiệm Trường chỉ gặp qua một lần gọi điện đến nói cho tôi biết, trường học cần gấp một giáo viên tiếng Anh. Nhưng sự thật lại không phải như thế đúng không, tôi thấy đội ngũ giáo viên rõ ràng rất đủ. Còn có, ngày đầu tiên lúc đi vào trường học này anh liền tự mình tiếp đón tôi, còn sắp xếp vị trí tốt nhất trong văn phòng cho tôi. Đồng nghiệp có việc, anh cũng tự mình gọi điện thông báo cho tôi. Lúc sáng còn nói các giáo viên muốn mời tôi ăn cơm chiều. Tôi đã hỏi rồi, bọn họ cũng không có ý ấy.”

“Bị cô phát hiện rồi ư?” Nghiêm Triển Đông xấu hổ nhìn tôi.

“Vì sao? Đừng nói với tôi anh vừa gặp đã yêu tôi nhé, tôi không biết là mình có sức hấp dẫn lớn như vậy đấy.”

“Vào tháng năm năm ngoái, Ecuador, cô còn nhớ không?” Tốc độ xe thong thả dần, anh ta xoay sang nhìn tôi.

“Ecuador?”

“Đúng.”

“Đương nhiên tôi còn nhớ, lúc ấy tôi đang làm tình nguyện viên ở địa phương. Sẽ không trùng hợp là anh cũng ở đó chứ?” Nơi đó người châu Á rất ít, tôi không thể nào không nhớ anh ta.

“Cô mới vừa đi thì tôi đến. Nhìn thấy ảnh chụp cô để lại, ấn tượng rất sâu sắc.”

“Vì thế nên?” Tôi thật sự không rõ.

“Ngay từ đầu tôi cũng không cảm thấy gì. Nhưng sau đó, tôi phát hiện mỗi khi đến một chỗ nào đó đều có thể thấy ảnh lưu niệm cô chụp với cư dân địa phương. Nhìn thấy ngày ghi ở bên trên mới phát hiện ra, lần nào tôi cũng đều theo sát phía sau cô. Cũng chính từ lúc đó tôi bắt đầu vô thức chú ý đến cô. Cũng sẽ suy

đoán xem trạm tiếp theo cô muốn đi đâu? Sẽ làm việc gì? Trùng hợp là, lần nào tôi cũng đoán trúng, lần nào cũng có thể tìm được tung tích của cô. Điều đáng tiếc chính là, lần nào cũng đến sau một bước.”

“Ách..... cho nên, anh cứ như vậy mà vẫn đi theo tôi đến bây giờ ư?” Điều này thật không thể tin được!

“Không có.....” Anh ta nở nụ cười.

“Ba tháng trước, tôi về nước bắt đầu kinh doanh trường học này. Trại an dưỡng và viện phúc lợi đều là những nơi tôi thường đến, khi nhìn thấy cô ở đó tôi thật sự rất kinh ngạc vui mừng, rất vui mừng. Muốn đi đến bắt chuyện với cô lại sợ quá quái gở, sẽ dọa đến cô.”

“Cho nên anh tìm chủ nhiệm Trường giới thiệu tôi đến trường học làm việc?” Tôi hiểu ra.

“Vừa lúc cô cũng cần một công việc, không phải sao?” Anh ta có chút ngượng ngùng nở nụ cười, không tự nhiên lắm.

Thở dài một hơi, tôi dựa vào ghế.

“Anh là một quái nhân.” Nhìn chằm chằm anh ta, tôi thẳng thắn nói.

“Ha ha.....” Anh ta cười cười, không hề phủ nhận.

“Nhìn thấy người thật, có phải có chút thất vọng hay không?” Tôi hỏi.

“Ừm.....” Anh ta tạm dừng, suy nghĩ.

Tôi bật cười, bộ dáng nghiêm túc của người đàn ông này thật đúng là làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

“Ngược lại, tôi cảm thấy cô rất có sức hấp dẫn.”

Vẻ mặt nghiêm túc chăm chú, lộ ra tâm tư của anh ta.

Tôi nhất thời có chút không được tự nhiên.

“Anh..... không phải là thích tôi đó chứ?” Hỏi ra suy đoán trong lòng, tôi có chút xấu hổ.

Nghiêm Triển Đông cười cười nhưng không phản bác.

“Cám ơn anh, nhưng mà tôi đã kết hôn rồi. Hơn nữa, còn rất yêu chồng mình.” Nghiêm túc nhìn anh ta, tôi nói rõ ý của mình.

“Tôi biết.” Anh ta cay đắng nói.

“Thật ra tôi cũng không biết cảm giác của mình đối với cô có phải là thích hay không, tôi cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ làm một vài chuyện vượt quá lẽ thường mà người ta gọi là điên cuồng. Chỉ là cảm thấy trên đời này, tìm được một tri kỷ thật sự là quá khó khăn. Mà cô lại cho tôi cảm giác, rất quen thuộc, nhất là đôi mắt như có thể nhìn thấu lòng người khác kia. Cho nên, tôi đã không tự giác muốn thân cận cô.”

“Cám ơn, anh đã quá khen rồi. Tôi cũng không được tốt như anh nói vậy đâu.” Tôi không được tự nhiên nói. Cũng không cảm thấy mình được tốt như anh ta nói vậy.

“Có lẽ thế. Có thể là cô độc quá lâu, rất muốn tìm một người có thể hiểu mình để làm bạn.”

“Tôi không hiểu anh.”

“Ha ha, tôi biết. Nhưng tôi luôn cảm thấy cô sẽ hiểu được.”

“Tôi không biết phải nói gì. Nhưng tôi đã kết hôn, hơn nữa thân phận có hạn chế. Tôi không tiện có quá nhiều tri kỷ khác phái, như vậy đối với chồng tôi rất không công bằng. Hơn nữa, tôi bây giờ cũng không có ý định đi tìm hiểu ai khác. Anh hiểu không?”

“Tôi hiểu..... hôm nay lúc nhìn thấy Lôi tiên sinh đưa cô đến, tôi đã hiểu.”

“Cho dù thế nào, tôi vẫn muốn cảm ơn anh.” Nở một nụ cười, tôi cảm ơn anh ta.

Nghiêm Triển Đông lắc lắc đầu, tươi cười có chút cay đắng.

Thế gian luôn có rất nhiều tiếc nuối, nếu không phải không đúng lúc thì là không đúng chỗ, hoặc cũng có thể là không gặp được đúng người.

Cho nên, tôi rất may mắn.

Bởi vì tôi nắm được hạnh phúc, giảm thiểu tiếc nuối.....

Ô tô đến trại an dưỡng, tôi nói lời cảm ơn xong liền xuống xe.

Giải quyết cơm trưa qua loa xong, tôi liền bắt đầu công việc. Tiến hành theo thường lệ tham gia trò chuyện chữa trị tâm lý.

Thời gian buổi chiều, qua cũng rất nhanh.

Sau khi tan tầm gọi điện báo với ông xã, anh nói anh còn chút việc phải xử lý, bảo tôi về nhà trước, chờ anh cùng nhau ăn tối.

Ngoan ngoãn đón xe, chậm rãi đi về ngôi nhà đã xa cách rất lâu.

Tất cả đồ đạc trong nhà trọ, quần gia chác hẳn đã giải quyết ổn thỏa.

Chỉ chờ nữ chủ nhân tôi đây, trở về.

Xe chậm rãi chạy vào khu nhà, tìm tôi cũng không khỏi đập gia tốc.

Biệt thự màu trắng dần dần lộ ra, cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng. Giống như hình ảnh phát lại của một bộ phim vậy, từng chút từng chút ngày xưa đều rõ ràng ở trong mắt.

Vành mắt, không tự giác đỏ lên.

Xe dừng hẳn, quần gia đi ra mở cửa.

Tôi nhìn ông ấy cười cười, nhìn ngôi nhà trước mắt.

“Mời thái thái.....” Đưa tay mời, quần gia cung kính nói.

Tôi nhìn ông ấy, hít sâu một hơi, bước về phía ngôi nhà đã xa cách hơn hai năm.

Mọi thứ vẫn đều ngay ngắn chỉnh tề như vậy, im lặng nhưng không tĩnh mịch.

Bước chậm đi lên cầu thang, tôi chạm đến tay nắm cửa. Tim đập gia tốc, so với lúc này chỉ có hơn chứ không kém.

Đến rồi!

Phòng ngủ của chúng tôi.

Căn phòng tràn ngập đủ mọi ký ức.

Cô độc, phiền muộn, then thừng, sung sướng, đau khổ, ngọt ngào, đương nhiên còn có kích tình.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng ra, tôi có chút không dám đi vào lắm.

Sợ mọi thứ đều đã thay đổi, lại sợ mọi thứ vẫn hoàn toàn như trước đây.

Hít sâu một hơi, cổ vũ thêm dũng khí cho chân, tôi đi vào.

Nhưng vào lúc vừa nhìn rõ rất cả, tôi hoảng hốt.....

Nền lát thành một đường, nối thẳng đến giường ngủ của tôi. Cánh hoa hồng màu hồng phấn, rải rác khắp bốn phía tạo nên không khí lộng lẫy ấm áp. Trái tim bằng hoa hồng thật to đặt ở trên giường. Cuối cùng, là một người đàn ông cầm hoa tươi, đang quỳ một gối xuống.

“Anh.....” Tôi kinh ngạc nhìn anh, không thể mở miệng. Máu toàn thân bắt đầu sôi trào, nước mắt không chịu thua kém bắt đầu trào ra bên ngoài.

“Lần đầu tiên cầu hôn, anh không có chút thành ý nào. Không có hoa tươi, không có nhẫn, chỉ dẫn em đi dùng bữa, rồi liền tùy tiện mở lời. Nhưng dù chỉ như vậy, em vẫn đồng ý với anh.” Anh thâm tình nói xong, lấy từ trong túi áo một chiếc hộp nhỏ. Chậm rãi mở ra.

“Giờ đây..... lần thứ hai, anh hy vọng mọi thứ đều hoàn mỹ. Nén, hoa tươi, quỳ một gối xuống, hứa hẹn yêu thương. La Tâm Âm..... anh, Lôi Nặc, nguyện cả đời chỉ yêu một mình em, bất kể sinh lão bệnh tử, bất kể họa phúc sớm chiều. Anh cũng chỉ muốn chăm sóc em, yêu em, chiều em, nghĩ về em. Em..... có đồng ý gả cho anh không?”

Đôi mắt chân thành tha thiết, vẻ mặt nghiêm túc, anh quỳ một gối xuống, tay cầm nhẫn kim cương.

“Em.....” Nước mắt kích động mặc sức lao khỏi vành mắt, không nói được điều gì.

Tôi ra sức gạt đầu, khóc thút thít.

“Nói ra đi..... anh muốn nghe chính miệng em nói.” Anh cổ vũ tôi, trong đôi mắt tràn ngập chờ mong.

“Em..... đồng ý..... ý.” Chạm chập gian nan nói ra ba chữ này, nước mắt nhất thời vỡ òa. Tôi oa oa khóc lớn.

Nhẫn kim cương thật to, lồng vào ngón áp út của tôi, thân phận đã kết hôn lần thứ hai tuyên cáo xong xuôi.

“Ngoan.....”

Anh chậm rãi đứng dậy, nhẹ nhàng sờ hai má tôi, lau đi nước mắt không ngừng chảy ra kia.

“Anh yêu em.....” Hôn môi tôi, anh thâm tình thổ lộ.

“Nặc.....”

“Sao?”

“Em cũng yêu anh.” Yêu không thể tự thoát ra được! Làm sao bây giờ!

Ôm lấy anh thật chặt, cả đời tôi cũng muốn mãi mãi tiếp tục như vậy.

Nước mắt cảm động, không ngừng trào ra. Tôi không khống chế được cảm xúc của mình nữa.

“Em thật hay khóc, em biết không?” Anh sủng nịch nói xong, vỗ nhẹ lưng tôi.

“Ừm.....” Nỉ non, tôi vẫn ôm chặt lấy anh.

“Lễ phục này rất đắt, em biết không?” Anh tiếp tục đùa với tôi.

“Ừm.....”

“Anh sắp điên mất rồi, em biết không?”

“Ừm..... Hả?”

“Bộ ngực mềm mại áp sát trong ngực anh cọ tới cọ lui, người đàn ông đã cầm dục hơn hai năm như anh đây không điên mất mới là lạ.” Anh đáng thương nói, nói xong, còn thở dài.

“Hôm nay.....”

“Sao vậy? Em có thể ?!” Anh lập tức buông lỏng người tôi ra, kích động nhìn tôi.

“Ừm..... lúc sáng đã hết rồi.” Thẹn thùng nói, tôi không quen cùng anh nói về việc này lắm.

“YES!!” Anh kích động hét to một tiếng, cúi đầu mạnh mẽ hôn tôi.....

Khụ, chương này 18+ a...

Hơi thở cuồng nhiệt phả thẳng lên mặt, cảm xúc của tôi cũng rất nhanh bị cuốn theo. Lưỡi linh hoạt không còn đùa bỡn đủ loại như trước nữa, mà lần này là chân thật, chân thật khẩn thiết hôn. Hôn sâu, như là muốn hút cạn người ta vậy.

Rất nhanh, tôi gần như sắp ngất.

Oxy hiển nhiên đã không còn đủ dùng. Mỗi lần hôn nồng nhiệt, anh giống như không bức tôi đến hít thở không thông thì không được ấy.

Nhẹ nhàng đẩy anh ra, tôi cần hít thở.

Bờ môi vừa được giải thoát, thất lưng đã bị anh ôm lấy.

“A –” Tôi theo bản năng hô lên một tiếng. Vội vàng ôm chặt anh, sợ bị ngã xuống.

Anh điên cuồng, ném tôi vào trong biển hoa kia.

Thân thể đột kích tôi trên giường, ánh mắt giống như sói, sít sao nhìn chăm chăm con mồi, tản ra hơi thở cuồng dã thật sâu.

Anh từng chút từng chút, tới gần tôi.

“Chờ một chút!” Đẩy anh tới gần mình ra, cố ngồi vững.

“Sao vậy?” Anh kháng nghị kêu lên, trong mắt giống như lửa.

“Đi tắm đã.” Tôi dịu dàng nói xong, hôn lên má anh.

“Lược bớt được không?” Anh cò kè mặc cả, tiếp tục tới gần tôi.

“Không được..... em hy vọng đêm nay thật hoàn mỹ.” Mị hoặc nhìn anh, tôi dùng giọng mềm mại nhất nói.

Dịu dàng của phụ nữ quả nhiên là đòn trí mạng với đàn ông. Anh thất thần, có chút ngẩn ngơ.

Tôi đứng dậy, kéo anh xuống giường. Cởi bộ lễ phục đắt tiền anh đặc biệt mặc ra, giúp anh cởi caravat, sau khi gấp lại tất cả liền để vào phòng chứa quần áo.

“Cùng tắm nhé?” Anh ôm tôi từ phía sau, nói nhỏ bên tai tôi.

“Anh tắm trước đi, em còn phải thu dọn cho anh một chút.” Ngọt ngào tựa vào lòng anh, tôi ý bảo anh nhìn những ngọn nến trên mặt đất.

“Anh đã làm rất lâu, để biểu đạt thành ý, anh còn tự mình trang trí. Em nữ vĩ đi sớm như vậy sao?” Anh ôm tôi, thấp giọng hỏi. Ánh mắt còn không ngừng phóng điện, như muốn làm tôi bị điện giật đến choáng váng vậy.

“Không phải em vĩ đi. Chỉ là em không muốn lát nữa vào thời điểm kia còn phải lo lắng có cháy hay không thôi.” Khẽ cười nói ra, tôi đẩy anh vào phòng tắm.

Dập tắt mấy ngọn nến cháy nhỏ gần bức rèm cửa sổ, tôi đi đến giường lớn. Nhìn hình trái tim vừa rồi bị tôi và anh đè lên đến biến dạng nhưng trong lòng vẫn ấm áp.

Nhặt lấy từng cánh từng cánh hoa hồng nằm rải rác, nước mắt lại không nén được mà tràn khỏi mi. Đưa tay lên nhìn chiếc nhẫn kim cương lớn quá mức kia, tôi vừa muốn khóc, vừa muốn cười. Tiền có nhiều, cũng không cần khoe ở trên tay đâu.

Chiếc nhẫn trước kia tuy rằng không óng ánh bằng chiếc này, nhưng lại là một phần ký ức của hôn nhân. Đã đến lúc mang nó đã cất kỹ lấy ra lần nữa rồi.

Tiếng nước chảy lúc này đã ngừng lại, tôi tuyệt đối tin tưởng người này đã dùng tốc độ nhanh nhất để tắm.

“Anh thật là.” Nhìn người đàn ông chỉ quấn cái khăn tắm quanh hông, cả người nhỏ nước, tôi không nhịn được mà lên tiếng.

Lấy khăn mặt trong ngăn tủ ra, tôi lau tóc và nước trên người cho anh.

“Anh gấp như vậy làm gì chứ?” Vừa lau còn vừa không quên nói anh.

“Em làm gì vậy?” Anh kéo tôi đang muốn đi lại mà hỏi.

“Em đi tắm, anh sấy tóc cho khô trước đi.” Mỉm cười nhìn anh, tôi rút tay khỏi bàn tay to của anh, đi vào phòng tắm.

Rất nhanh đã khiến mình thơm ngào ngát, trần trụi đứng ở trước gương kiểm tra thân thể mình.

Thứ tròn trịa kia vẫn đầy đặn như thế, mông vẫn rất đầy đặn cong lên, bụng vẫn bằng phẳng như xưa, và lại càng thêm dẻo dai. Cả người trắng mịn, trong trắng còn lộ ra hồng.

“Ừm..... thật hoàn mỹ!”

Khoác thêm áo choàng tắm, rất nhanh sấy khô một đầu tóc dài, tôi không dám chậm trễ chút nào.

Người kia tính tình nóng nảy, rất có thể sẽ không nhận được mà xông vào.

Nhìn mình trong gương, hít sâu một hơi, ra khỏi phòng tắm.

“Anh cầm cái đó làm gì vậy?” Bất cười thành tiếng, tôi buồn bực nhìn người đàn ông trước mắt.

Bàn tay to ngăm đen, cầm một cái váy ngủ màu trắng của phụ nữ, lúc ẩn lúc hiện.

“Anh thích cái này.” Anh lắc lắc váy ngủ lụa trên tay, khàn khàn lên tiếng.

“Anh muốn em mặc vào?” Cười đến gần anh, tôi cầm lấy váy ngủ.

“Ừm.....” Anh cười xấu xa, trong mắt tràn ngập dự vọng.

“Anh chờ một chút.....” Nở nụ cười xinh đẹp, tôi đi vào phòng chứa quần áo.

Lát sau, liền thay xong đi ra.

Đàn ông quả nhiên là động vật thích cảm giác. Gần như là tôi vừa xuất hiện, cặp mắt kia của anh tựa như nhìn đến ngây người. Một mạch nhìn chăm chăm vào bộ ngực sữa theo bước chân mà dao động.

“Ông trời.....” Anh gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng từ trên giường đứng dậy, chạy vội đến trước mặt tôi bế lên.

Hai chân vòng ở bên hông anh, hai tay cũng vòng ở cổ anh. Bộ ngực sữa đối diện với tầm mắt anh, nơi mềm mại giữa hai chân, cũng đang trùng hợp đặt phía trên vật thẳng cứng của anh.

Khi đi lại tạo ra cọ xát, tra tấn lẫn nhau, dao động trước ngực lại làm cho mắt anh không hề chớp.

“Anh ấy, thật háo sắc!” Vỗ vỗ đầu anh, tôi cười thành tiếng.

“Ha ha.....” Anh bật tiếng cười to, vừa nói vừa bóp mông tôi, một bàn tay to còn không ngừng chơi đùa.

“Đáng ghét!” Bật ra tiếng thét chói tai, anh làm tôi rất nhột.

“Hôm nay nhất định không làm em khóc cầu xin tha thứ thì không được.” Anh giả ra bộ dáng hung hăng, bế tôi nằm lên giường lớn.

Thân thể đè lên tôi, đôi mắt cực nóng sát sao nhìn tôi chăm chăm, tới gần từng chút một.

Chậm rãi nhắm hai mắt lại, tôi chuẩn bị hứng lấy nụ hôn nồng nhiệt hung mãnh của anh.

Ngoài ý muốn, anh lại dùng dịu dàng trước nay chưa có, nhẹ nhàng hôn tôi, vuốt ve tôi.

Tôi nghi hoặc mở hai mắt ra, lại trong phút chốc nhìn vào đôi mắt anh, tim liền đập mạnh.

Nhớ nhung nồng đậm kia, khổ sở nhàn nhạt kia, cùng với yêu thương sâu sắc kia nữa, đều khiến tôi tan chảy.

Khẽ vuốt khuôn mặt anh, tôi chủ động hôn anh.

Dịu dàng, tỉ mỉ hôn.

“Anh yêu em.....” Anh nói nhỏ, nhìn vóc dáng tiều tụy làm người ta hoảng hốt. Làn da vì dự vọng mà nóng bỏng, tim đập cực nhanh, tay nhỏ bé đặt trên ngực anh, cảm giác được rõ ràng tất cả.

“Nặc.....” Cảm động nhìn anh, tôi hàm chứa nước mắt. Tim, càng đập nhanh hơn.

Hôn lên nước mắt trên mặt tôi, anh thương tiếc nhìn tôi.

“Anh không bao giờ thổ lộ với em nữa đâu, lần nào cũng đều khóc khiến lòng anh như bị người ta đâm một lỗ lớn vậy.” Nhéo mặt tôi, anh sủng nịch nói nhỏ.

Tôi nín khóc mà cười, thâm tình nhìn anh, chủ động hôn lên môi anh.

Lúc này đây, anh không còn dịu dàng nữa. Rất nhanh hóa bị động thành chủ động, điên cuồng hôn nồng nhiệt, mang theo thiết tha mạnh mẽ.

Dục vọng toàn thân phút chốc bị anh châm lên, cảm giác đã lâu không có khiến tôi run run, tôi đáp lại anh, nhiệt tình mà dịu dàng.

Anh tham lam hôn, như là muốn cắn nuốt tôi vậy. Bàn tay to mơn trớn hai vú, vén váy ngủ tởm kia lên, trượt vào sờ nhụy hoa mẫn cảm giữa hai chân kia.

Tôi bám chặt đầu vai anh, run giọng rên rỉ, trong mê loạn, cảm giác được ngón tay thô ráp của anh chọc vào cơ thể tôi, phát hiện nơi thâm kín kia không ngừng ướt át.

Anh ngừng mạnh đầu, con người đen sít sao nhìn tôi chằm chằm, trong mắt lóe ra ngạc nhiên mừng rỡ.

“Lần đầu tiên em động tình như vậy.” Khàn khàn mở miệng, anh có vẻ cực kỳ kích động.

Tôi chỉ cảm thấy mặt mình, phút chốc nóng rát. Không được tự nhiên nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng anh.

Anh dịu dàng cười cười, thả chậm động tác. Bắt đầu hôn lên ngón chân, chân, sườn trong bắp đùi, dọc theo đường đi trượt đến giải đất thẹn thùng thần bí kia.....

Chương này cảnh báo 18+...

Hơi thở nóng rực, phả thẳng tới vườn hoa mẫn cảm kia. Thân thể tôi cứng đờ, không dám máy may động đậy. Lưỡi của anh khê trêu ghẹo nhụy hoa, không ngừng mút, nhẹ nhàng xoa.

Cảm giác tê dại cuốn lấy toàn thân, đầu ngón chân cũng không tự giác gập lại.

Tôi khó nhịn rên rỉ thành tiếng, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Môi lưỡi anh khi thì dịu dàng, khi thì cuồng dã, tôi không chế không được mà cả người phát run.

Hoa đạo bị anh dụ dỗ càng lúc càng ướt át, tôi run rẩy không ngừng thở hào hển, kêu khê. Vươn tay giữ chặt lấy tóc đen của anh, nhưng không cách nào quyết định nên đẩy anh ra, hay là kéo anh gần hơn.

Rùng mình nhanh chóng kéo tới, cả người tôi căng thẳng, cảm thấy thiên đường gần trong gang tấc.

Anh, lại ngừng động tác.

Tan rã nhìn anh, tôi gần như khê thút thút thành tiếng.

“Nặc..... A –!”

Trong lúc vừa muốn mở miệng gọi anh, hoa đạo liền bị nhồi vào thật sâu.

Vật cứng rắn to lớn của anh, khiến nơi ướt át kia đầy chật. Nhiệt độ nóng của anh, làm tôi ngắc đầu thổ gấp, run rẩy khó nhịn ưm thành tiếng. Tiếp đó, anh nâng lên thắt lưng của tôi lên, một lần lại một lần đem đẩy của mình sâu hơn về phía trước.

“Ưm.....” Rên rỉ dồn dập, tôi xoa lưng rộng của anh.

Cách lần hoan ái trước đã rất lâu. Tôi gần như quên mất cảm giác này là dọa người cỡ nào. Người yêu nhau càng sâu, khi trái tim cùng thân thể kết hợp, là chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới này. Vật cực nóng của anh chôn thật sâu trong thân thể tôi, tạo ra từng đợt sóng khoái cảm khó có thể tả bằng lời. Lửa nóng cuốn lấy toàn thân, tình cảm mãnh liệt khiến cả hai điên cuồng, rên rỉ cùng gầm nhẹ giao hòa, tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ khiến người ta muốn khóc.

Nước mắt, nước mắt vui sướng không nén được mà chảy ra.

Tôi say sưa gọi tên anh, càng ôm anh chặt hơn.

“Ừm..... a.....”

Diên cuồng đẩy đưa, liên tục không ngừng. Gần như mỗi một lần lúc cắm vào thật sâu, tôi đều bật ra tiếng thét chói tai.

Anh quá mức cuồng dã, không có chút khái niệm kiềm chế nào, tôi chỉ cảm thấy người mình đều sắp rời ra thành từng mảnh.

Vật nam tính thô to, chôn sâu ở trong cơ thể, khi vào, khi ra, khi dịu dàng, khi thô bạo.

Cao trào rất nhanh đã cuốn đến, không một tiếng động, không có tín hiệu báo động trước.

Hoa đạo diên cuồng co rút lại, trời đất quay cuồng, ngoại trừ bật ra tiếng thét chói tai, tôi không còn biết gì nữa. Vòng eo không tự giác nâng lên, tôi diên cuồng run rẩy, ôm chặt lấy thân hình khổng lồ đặt ở trên người mình, cầu xin giúp đỡ.

“Ừm.....” Tiếp tục rên rỉ, tôi không còn sức lực tê liệt trên giường.

Anh hôn nhẹ lên môi tôi, nở nụ cười. Thương tiếc nhìn tôi, trong mắt tràn ngập một loại thỏa mãn của nam giới.

Vật to lớn tạm thời ngừng đẩy đưa, nhưng vẫn chôn sâu trong cơ thể tôi, không ngừng lớn mạnh, rục rịch, nóng bỏng làm cho người ta run sợ. Hoa đạo đầy chặt không ngừng co rút lại, gây cho anh khoái cảm chỉ sợ cũng khó có thể tả bằng lời.

Vẻ mặt hưởng thụ của anh, làm cho tôi quả thực có chút thẹn thùng. Anh luôn đem dục vọng trắng trợn viết lên khuôn mặt tuần tú kia.

“A.....” Anh gầm nhẹ thành tiếng, khêu gợi làm cho tôi mê mẩn.

“Em yêu, anh không nhịn được nữa.” Tiếng nói khàn khàn, thổi vào tai tôi.

Anh không đứng im nữa, thông thả co rúm mình, giúp tôi từ từ thích ứng.

Thở dốc cùng run rẩy vừa thoáng bình ổn thì hành động của anh lại bắt đầu diên cuồng.

Khẽ nấc thành tiếng, tôi cuồng loạn bám chặt sau lưng anh, đầu ngón tay bầu thật sâu vào da thịt anh.

Trên mặt anh che kín dục vọng, bộ dáng nhìn tôi, giống như tôi chính là tất cả vậy. Động tác gần như thô lỗ mà không ngừng chạy nước rút, đẩy tôi đến cực hạn cao nhất.

Thân thể ngăm đen, dây dưa với tôi trắng nõn, rên rỉ với gầm nhẹ cùng tấu hòa âm, toàn bộ căn phòng mờ ám đến rối tinh rối mù.

Một đợt chạy nước rút cực nhanh khiến tôi tan rã bắt đầu thất thanh thét chói tai, đâm lên lưng anh, tôi cảm thấy chính mình gần như ngất lịm.

“A –!” Thét chói tai, tôi lại đạt tới cao trào cực hạn lần nữa.

Mà anh, đã lại đang làm một đợt chạy nước rút tiếp theo, để ở chỗ sâu nhất của tôi, hoàn toàn phóng của mình ra.

“A.....” Sau một tiếng gầm nhẹ, anh nặng nề đặt trên người tôi.

Tim kẻ tim, nghe nhịp tim đập của nhau. Da kẻ da, cảm nhận run rẩy của nhau.

Thân thể kết hợp, trái tim lại càng hợp ý, tạo thành cuộc hôn nhân tốt đẹp nhất thế gian này.

Ngơ ngác nhìn trần nhà, tôi ngỡ rằng mình sẽ vì vui thích cực độ mà ngất đi.

Nhưng qua một lúc lâu, tôi vẫn tỉnh táo. Thậm chí còn có thể cảm giác được vật thật lớn của anh, ở trong cơ thể tôi càng trở nên cứng rắn nóng rực. Thực rõ ràng, một lần, chưa thể thỏa mãn người đã cảm dục đến hai năm nay như anh. Anh rục rịch, muốn tiếp tục tiến lên.

Ngượng ngùng nhìn vào con người đen thâm tình của anh, tôi ngây ngốc nở nụ cười.

Anh dịu dàng liếm hôn môi tôi. Kim lòng không được, tôi bắt đầu đáp lại anh.

Lúc này đây, anh không còn thô lỗ nữa.

Dùng một loại tốc độ vô cùng dịu dàng cực kỳ thông thả, cùng tôi triền miên hoan ái

Trời, dần dần tối, đêm, chậm rãi sâu hơn.

Nhưng nhiệt tình của chúng tôi, cũng không chút nào giảm bớt.

Thở ra một hơi thật sâu, tôi mệt mỏi tê liệt trong lòng anh. Đã là lần thứ mấy, tôi không thể đếm nổi.

Mọi loại góc độ, mọi loại tư thế, tôi đã sắp không còn nhớ, ở lại trong cơ thể chỉ còn khoái cảm rõ rệt sâu sắc kia cùng vật cực nóng của anh.

Ôm chặt lấy anh toàn thân đều là mồ hôi kích tình, tôi cực kỳ thỏa mãn.

“Anh chưa từng có được thỏa mãn như vậy bao giờ.” Hoan ái qua đi, tiếng nói của anh luôn khêu gợi làm cho người ta không chịu nổi.

Ôm thắt lưng của tôi, anh sờ tay nhỏ bé của tôi.

“Ừm.....” Phụ họa anh, tôi nỉ non.

“Em thích tư thế đứng à?” Anh mang vẻ mặt cười xấu xa nhìn tôi, thấp giọng hỏi.

“Đáng ghét!” Thẹn thùng che mặt, tôi chui chui vào lòng anh.

Anh nở nụ cười sang sảng.

“Chuyện quan trọng như vậy, em nên nói cho anh biết chứ. Còn nhớ bộ dáng vừa rồi của em không? Khêu gợi làm cho anh gần như tan rã trong nháy mắt, cái ấy lập tức –”

“Không cho nói!” Che miệng của anh lại, sợ anh lại nhả ra một vài từ dọa người.

Người này chính là một chút cũng không biết e lệ!

“Đàn ông quả nhiên là không thể cấm dục.” Anh lăm bầm lều bầu cảm thán.

Tôi thì nhìn anh mỉm cười ngọt ngào, tay nhỏ bé đặt trên ngực anh vuốt ve. Tôi rất thích bờ ngực rắn chắc mạnh mẽ này của anh, cảm giác sờ lên, cũng rất thích.

“Em rất cảm động phải không?” Anh cúi đầu, nhìn tôi.

“Gì cơ?”

“Những thứ anh đã chuẩn bị.” Anh nhìn bốn phía xung quanh, hiển nhiên rất hài lòng với bản lĩnh trang trí của mình.

“Em nói thật được không?” Tôi cười cười.

“Hả?” Anh không hiểu nhìn tôi.

“Anh thật sự rất sến.” Tôi chu miệng, đánh giá đúng trọng tâm.

“Cái gì!” Anh lập tức mở to hai mắt, khó có thể tin nhìn tôi, thân thể cũng cứng đờ.

Vỗ vỗ bờ vai anh, tôi có ý bảo anh thả lỏng một chút.

“Hoa hồng, nến, những thứ này đều là cách thức cổ xưa lắm rồi. Tự anh nghĩ ra sao?” Sờ khuôn mặt tuấn tú của anh, tôi trêu anh.

Về mặt anh mất hứng, tỏ ra không được tự nhiên

“Nói đi, có phải tự anh nghĩ ra hay không?”

“Trong TV không phải đều diễn như vậy ư! Các cô gái đều luôn tỏ ra rất kích động, điên cuồng khóc không ngừng. Y như bộ dáng em vừa rồi.” Anh rầu rĩ mở miệng.

Tôi bật cười thành tiếng, nhìn khuôn mặt tuần tú uể oải của anh.

“Sến thì cũng có sến một chút. Có điều..... em thích cách thức cổ xưa này.” Cười nói xong, tôi hôn lên môi anh.

Anh đầu tiên là vẫn không nhúc nhích, nhưng ngay sau đó giống như là tròng phạt, điên cuồng đoạt lấy hô hấp của tôi. Bàn tay to còn trượt đến hông tôi, ‘bộp’ một tiếng, in dấu tay xuống.

“A!” Tôi sợ hãi kêu lên, mở to hai mắt nhìn anh.

Như là đùa thành nghiện, anh bắt đầu muốn làm gì thì làm. Không ngừng vuốt ve, bộp bộp vỗ nhẹ.

Tôi giãy dụa, bị anh làm cho nhột quá.

“Tâm Âm.....” Tiếng nói mị hoặc truyền vào bên tai, vẻ mặt anh thật xấu xa.

“Sao?”

“Có muốn kích thích hơn một chút hay không?” Anh thấp giọng đề nghị, bàn tay to còn nặng nề mà hạ một đường xuống hông tôi.

“A!” Bật ra tiếng thét chói tai, tôi mở to mắt nhìn anh, lập tức hiểu được ý của anh.

Nheo hai mắt lại, tôi muốn nghiên cứu anh một chút.

“Làm sao vậy?” Anh xấu hổ, không được tự nhiên mở miệng.

“Anh thích cái kia sao?” Ngọt ngào mở miệng, tôi cười hỏi.

“Anh không có loại đam mê ấy, chỉ là muốn trêu chọc em mà thôi.” Anh giải thích, trong con ngươi đen có chút khẩn trương.

Anh phỏng chừng là sợ đã dọa tôi sợ, tôi thầm đoán như vậy.

“Thật ra nếu anh thích, cái gì em cũng có thể làm vì anh. Thật đấy.” Mỉm cười mở miệng, giữa vợ chồng, tôi không biết có cái gì là không thể.

“Em không cần làm gì cho anh cả, kỳ thực chỉ cần ôm em vô cùng đơn giản thế này, đã là hạnh phúc rất lớn rồi. Trời biết hai năm tới nay, một mình anh nằm trên chiếc giường này lăn qua lộn lại bao nhiêu lần không đếm xuể, trong lòng có bao nhiêu dằn vặt.” Anh thâm tình nói xong, trong đôi mắt hiện lên khổ tâm.

“Nặc.....” Ôm chặt lấy anh, tôi hôn lên tóc anh.

Giống như trước kia, để anh nằm trong ngực tôi, dùng mẫu tính rực rỡ, an ủi linh hồn cô độc nhìn như tà ác kia của anh. Tôi thật sự, thật sự rất nhớ loại cảm giác ấy.

“Sao anh lại yêu một người đến mức độ này chứ?” Sau một lúc lâu, anh ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn tôi.

“Sao?”

“Tuy rằng không có ý kỳ thị phụ nữ, nhưng trước đây anh luôn cảm thấy vợ chỉ cần tìm một người hòa hợp, cùng chung sống với nhau mà thôi.”

“Còn bây giờ?”

“Bây giờ anh thậm chí cảm thấy nếu không có em, vợ hay ý nghĩa cuộc sống của anh dường như cũng trở nên không quan trọng nữa. Mọi thứ anh theo đuổi, đều mất đi ý nghĩa. Anh chưa từng yêu một người đến mức độ này. Cũng chưa từng hoàn toàn mở rộng lòng mình với một người nào như vậy. Cho nên anh cảm thấy anh cũng thất bại không gượng dậy nổi, cũng không chịu nổi bất cứ đả kích nào nữa.”

Anh thâm trầm nói xong, trong con ngươi đen lóe ra kích động cùng sợ hãi. Một người đàn ông đội trời đạp đất như vậy, đến cuối cùng vẫn sẽ có một người phụ nữ làm cho anh cảm thấy yếu ớt cùng sợ hãi.

Mà tôi, chính là uy hiếp của anh.

“Em yêu anh, đến chết cũng không thay đổi.....” Khẽ vuốt khuôn mặt anh, tôi nói lên tiếng lòng của mình. Hốc mắt không chịu được chế mà phềnh hồng, nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh. Tưởng tượng ra con đường phía trước của chúng tôi, lòng tôi từng chút từng chút tan chảy.

“Tâm Âm.....” Anh kích động khẽ gọi tên tôi, thâm tình nhìn tôi, ôm chặt tôi vào lòng.

Thật sự không cần từ ngữ nào.

Giữa chúng tôi, ai cũng không thể làm dao động nữa.

Người cũng vậy mà việc cũng thế, bất cứ gì cũng không thể làm dao động hai trái tim kiên định kia của chúng tôi.

Hít sâu một hơi, tôi đưa ra một quyết định khổng lồ.

“Nặc.....” Kéo thấp đầu anh, tôi nhìn vào đôi mắt anh.

“Hửm?” Dịu dàng nhìn tôi, anh vuốt ve khuôn mặt tôi.

Quyết định vững chắc trong lòng, tôi dang hắng cổ họng, trịnh trọng mở miệng.

“Em muốn thử thụ tinh ống nghiệm một lần nữa.....”

33. Chương 34

Hự, chương này có lẽ 17+ [mấy hôm rồi, ta ngắt đây]

Như trong tưởng tượng của tôi, anh sẽ sờ tại chỗ.

Ngơ ngác nhìn tôi, trong mắt tràn ngập phức tạp.

“Tâm Âm.....”

“Tuy tỷ lệ rất thấp, nhưng chúng ta đã chuẩn bị tốt rồi. Không phải sao? Cho dù đến giây phút cuối vẫn không thành công. Thì anh và em, cũng có thể vượt qua những năm tháng khổ sở ấy, đúng không?”

Tin tưởng anh, cũng tin tưởng chính mình. Chúng tôi bây giờ thật sự đã chuẩn bị tốt.

“Anh không muốn em có bất cứ nguy hiểm gì.” Anh đau lòng nhìn tôi, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

“Em cũng không muốn, nhưng em lại càng không muốn để lại tiếc nuối.” Kiên định nhìn anh, tôi không có mấy may dao động.

Tuổi không còn nhỏ, tôi càng ngày càng có thể cảm nhận được tâm trạng muốn trẻ con của những người lớn.

Người có yêu nhau đến thế nào, cũng sẽ có một ngày già đi. Hai người cũng không thể nào cùng lúc rời khỏi thế giới này.

Nếu anh đi trước, cũng hoặc là tôi đi trước, thì chúng tôi ở trên thế giới này, thật sự sẽ trở thành một bóng hình cô độc.

Không có bất kỳ người thân nào, cũng không có bất kỳ đời sau cùng dòng máu nào.

Bây giờ ngẫm lại, tôi đều cảm thấy đáng sợ đến muốn khóc.

Dù cho kết quả như thế nào, tôi cũng tuyệt đối không muốn mình có bất cứ tiếc nuối gì.

“Em không có nguy hiểm gì đâu, đã tìm những bác sĩ giỏi nhất. Nếu thật sự không được, họ sẽ báo cho chúng ta biết mà.” Hôn anh, tôi dịu dàng nói.

Biết anh không muốn để tôi chịu đựng thống khổ ấy, biết anh không muốn để tôi gặp nguy hiểm đến tính mạng.

“Anh khuyên em cũng không đổi ý, đúng không?” Anh đau lòng nhìn tôi, trong mắt lộ vẻ yêu chiều.

“Ừm.....” Gật gật đầu, tôi cuộn trong ngực anh.

Không cần lời nói, chúng tôi im lặng.

Tâm tư nặng trĩu đang lan tràn trong lòng.

.....

Mỗi một ngày, đối với mỗi người mà nói đều có ý nghĩa khác nhau.

Hôm nay, đối với tôi mà nói là bình thường không có gì đặc sắc.

Nhưng đối với Quý Phong Nhiên mà nói, lại là ngày quan trọng nhất của đời người.

Kết hôn — hẳn là thời khắc cực kỳ quan trọng rồi.

Khi nhận được thiệp mời đám cưới của Quý Phong Nhiên, tôi đã giật mình.

Ngoài việc kinh ngạc vì tốc độ của anh ta ra, càng kinh ngạc hơn vì anh ta lại mời tôi.

Dù sao cũng là người phụ nữ mình từng yêu, cô dâu sẽ thật sự không để ý sao?

Lấy di động ra, tôi gọi điện thoại cho anh ta xác nhận.

“Cô dâu xinh đẹp của anh thật sự không để ý chứ?” Tôi cười hỏi.

“Cô ấy sẽ không để ý đâu. Em có tới không?”

“Có..... Tối nay tôi sẽ đến, đến cùng anh ấy.”

“Vây..... được.”

“Gặp lại sau.”

Cúp điện thoại, tôi đi vào tòa cao ốc của xí nghiệp Lôi thị. Đón người đàn ông của tôi, chuẩn bị đến hôn lễ của Quý Phong Nhiên.

Ban đầu Lôi Nặc vốn cự tuyệt. Anh vì tôi mà không có thiện cảm gì đối với Quý Phong Nhiên, nói gì cũng không chịu đi. Nhưng trải qua khuyên bảo cộng thêm uy hiếp của tôi, cuối cùng anh cũng quyết định theo tôi đến bữa tiệc.

Lý do, hẳn là để xác nhận một chút xem Quý Phong Nhiên đã thật sự hết hi vọng với tôi hay chưa.

Suôn sẻ không trở ngại đi vào địa điểm mà Lôi thị mới chuyển đến, chấn động cùng huy hoàng, lại lần nữa làm cho tôi giật mình.

Hai năm nay, thành quả anh đạt được có lẽ tôi không rõ ràng lắm. Nhưng tòa cao ốc cao đến dọa người này, cũng đủ nói cho tôi biết rất nhiều.

Không hề trở ngại đi thẳng vào thang máy, tôi có chút kinh ngạc.

Hiện nay, đến cả tiểu thư tiếp tân chưa bao giờ gặp mặt cũng nhận ra tôi sao?

Nghi hoặc đi vào tầng lầu riêng của Lôi Nặc, tôi tìm kiếm.

Trợ lý đã đứng ở đó ngênh đón từ sớm, sau khi lễ phép chào hỏi liền dẫn tôi đi vào văn phòng của anh.

Anh đang nói chuyện điện thoại, nhìn tôi cười cười, ra hiệu cho tôi tùy tiện ngồi.

Ngồi trên sofa, khi nhìn anh nói bằng tiếng Pháp mà tôi nghe không hiểu, bỗng nhiên cảm thấy anh rất gọi cảm.

Anh trong công việc, là thế này sao?

Con người đen sắc bén, hiển lộ sự khôn khéo. Trên trán tỏa ra uy nghiêm, làm cho người ta vô cùng tin phục. Một sự kiêu ngạo vương giả vây xung quanh anh.

Anh, thật sự rất có sức hút.

Người đàn ông chừng chạc như thế, quả nhiên sẽ dễ dàng khiến phụ nữ tan chảy.

“Em đã đến rồi.” Cúp điện thoại, anh đi về phía tôi.

Ngồi thật mạnh xuống sofa, anh ngồi sát bên tôi. Tập kích mặt tôi bằng một nụ hôn.

“Được rồi.” Cười kéo anh ngồi vững, tôi vỗ vỗ mặt anh. “Anh chuẩn bị xong hết chưa?”

“Dùng bữa trưa rồi hãy đi nhé?” Anh chơi xấu tựa lên vai tôi, bàn tay to còn không an phận sờ khối tròn trước ngực tôi.

“Chúng ta đã muộn rồi.” Kéo tay xấu xa của anh xuống, tôi trừng mắt liếc anh một cái.

Thật sự là lúc nào cũng háo sắc! Đạo gần đây lại càng chỉ cần vừa tới gần tôi, tay chân liền bắt đầu lập tức không an phận.

“Ài.....”

Nặng nề thở dài, anh giả vờ nặng trĩu.

“Được rồi mà!” Kéo anh đứng lên, tôi mới không chịu thua bộ dạng kia của anh.

Vuốt tấm lưng rắn chắc của anh, tôi muốn anh nhanh chóng mặc áo khoác vào.

“Em muốn xem phòng nghỉ mới của anh không?” Xoay người lại, anh vòng ôm tôi vào trong ngực, mị hoặc đề nghị.

Người đàn ông hư hỏng này!

Lại muốn rồi!

“Không được!” Một câu cự tuyệt, tôi không cho anh cơ hội nào.

Nụ cười tà ác lập tức lộ ra, như là căn bản không nghe thấy cự tuyệt của tôi vậy. Anh bế tôi lên, liền đi vào phòng nghỉ.

Cạch một tiếng, đóng cửa phòng. Anh chuẩn xác tìm được giường lớn, đè lên tôi cùng ngã vào.

“Này –!” Tôi kháng nghị, đẩy anh thật mạnh.

Tầm mắt lách qua thân thể anh, dừng trên mặt tường kia.

Lòng, phút chốc tan chảy.

“Làm sao vậy?” Phỏng chừng là ý thức được sự cứng đờ của tôi, anh không còn đùa giỡn nữa. Vẻ mặt lo lắng hỏi, theo tầm mắt của tôi nhìn đi qua.

“Anh.....”

“Đẹp không?” Anh trầm thấp nói.

“Tại sao..... lại..... phóng lớn bức ảnh như vậy?” Cảm động nhìn anh, trong lòng tôi chua xót.

Một bức ảnh không biết chụp từ khi nào, phóng lớn gấp mấy lần, dán lên trên tường.

Nhìn chính mình rõ ràng như thế, tôi lại không thể nói gì.

Bức ảnh này, đến cùng đã làm bạn với anh bao nhiêu lâu rồi?

Vành mắt phấm hồng, trong lòng tôi rất nặng nề.

“Không nên để em đến đây, đỡ phải mỗi lần em phát hiện được vài thứ đều khóc lóc ầm ĩ.” Anh sững nịch nói xong, dịu dàng hôn tôi, ôm chặt lấy tôi, kéo tôi về giường.

“Hôm nào chúng ta đi chụp ảnh cưới nhé.” Cuộn trong lòng anh, tôi chậm chạp lên tiếng.

“Ừ.....” Anh nở nụ cười, phụ họa theo tôi, hôn lên tóc tôi.

Giai đoạn đầu của hôn nhân, thật sự là vội vã. Đến nay chúng tôi ngay cả tấm ảnh chụp chung cũng không có, quả thật cần vài thứ để làm bằng chứng cho hạnh phúc ngọt ngào này.

Chủ động hôn lên môi anh, tôi nhìn kỹ anh.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú quen thuộc này, ngay cả một đường nét cũng không buông tha.

“Em đừng nhìn như vậy nữa, tự chủ của anh có hạn đấy.” Anh cười khở lên tiếng, trong mắt lộ ra dục vọng.

“Em muốn anh.....”

Tình cảm mãnh liệt không nên bị cấm đoán, tôi muốn yêu anh, anh muốn yêu tôi, không gì có thể ngăn cản chúng tôi.

Điên cuồng cởi quần áo trên người đối phương, chúng tôi kích động hôn nồng nhiệt lẫn nhau.

Ấn điều khiển từ xa, rèm cửa sổ tự động hạ xuống. Giống như đêm tối đã đến vậy, mọi thứ đều tối tăm mất hồn.

Trần trụi nhìn lẫn nhau, tôi nhào vào lòng anh, ôm anh như gấu tui.

Vật dục vọng thẳng cứng để ở nơi mềm mại, gian nan đi vào. Sự ướt át của tôi, đang đợi sự cuồng dã của anh.

Thở gấp, tôi bám chặt trên người anh, hai chân quăn lấy thắt lưng anh, cánh tay vòng ở cổ anh.

Khoái cảm, nhanh chóng kéo đến.

Anh giữ hông của tôi, đẩy đưa lên xuống. Chúng tôi điên cuồng rên rỉ thành tiếng.

Sự kích thích của tư thế đứng này, làm cho chúng tôi vô cùng kích động.

Hung hăng hôn đối phương, hưởng thụ độ nóng dâng lên nhanh chóng trong cơ thể.

Cảm xúc mãnh liệt, quá mức mê người.

Làm tình, cũng quá mức trêu người.....

Sau một lúc lâu, anh cuối cùng cũng hoàn toàn phóng của mình ra. Mà tôi, đã sớm tan rã không biết đạt tới cao trào lần thứ bao nhiêu rồi.

Mềm nhũn tê liệt trên người anh, tôi mặc anh sắp đặt.

Đi vào phòng tắm, giúp tôi tắm rửa, lau khô, sấy tóc, mặc quần áo.

Một loạt động tác anh đều rất vụng về. Nhưng lẳng lặng nhìn anh, trong lòng tôi lại sinh ra hạnh phúc vô hạn.

Thỏa mãn, đã không đủ để biểu đạt cảm nhận trong lòng tôi.

Vui thích qua đi, dưới sự kiên trì của tôi. Rời khỏi địa bàn của anh, chúng tôi đi tới hiện trường hôn lễ của Quý Phong Nhiên.

Không khoẻ giữa hai chân cùng mỗi nhử ở đùi, khiến tôi đi lại có chút tập tễnh. Anh liền ‘hảo tâm’ bế tôi, đi thẳng đến khách sạn.

Hôn lễ ngoài trời, đối với bản thân và gia đình Quý Phong Nhiên mà nói cũng không tính là xa hoa. Nhưng phần mộng ảo tốt đẹp đúng là không che giấu được. Cô dâu, nhất định đã đóng góp rất nhiều ý kiến của mình rồi. Màu hồng nhạt như trong cổ tích kia, thật đúng là dâu dâu cũng thấy.

Tôi không khỏi nhớ tới hôn lễ giản đơn của mình, tùy tiện cùng tùy ý.

“Tâm Âm!” Quý Phong Nhiên mặc lễ phục, cười nhìn tôi, lại nhìn Lôi Nặc.

“Chúc mừng anh.” Tôi thật lòng chúc phúc, nhìn cô dâu xinh đẹp bên cạnh anh ta.

Cô ấy gương gao cười cười, hiển nhiên không phải bộ dáng quá dễ chịu. Liền giống như người đàn ông sắc mặt không tốt cho lắm bên cạnh tôi vậy.

“À..... hai người cứ bận việc của mình đi, chúng tôi cũng tùy tiện đi xem một chút.” Mỉm cười nói với đôi tân nhân xong, tôi cùng Lôi Nặc đi vào đám người.

Người tỏa sáng như anh đến nơi nào cũng trở thành tiêu điểm, cho dù ở hôn lễ của người khác cũng không chút ngoại lệ.

Lườm anh một cái, tôi lại bắt đầu oán giận người đàn ông vĩ đại này.

“Tâm Âm.” Niếp Phong đi tới trước mặt.

“Anh cũng đến rồi sao.” Tôi nhìn anh ấy cười cười, lại nhìn Lôi Nặc.

Ngoài ý muốn, lần này mặt anh lại không hề âm u. Còn nhìn nhau gật đầu với Niếp Phong.

“Hai người?”

“Thời gian em không ở đây, rất nhiều chuyện đã thay đổi.” Lôi Nặc xoa xoa đầu tôi, sủng nịch nói.

“Anh ta đã biết.” Niếp Phong cười nói với tôi, mày rậm hơi hơi nhướng lên.

“Ý anh là, anh và Vince?” Tôi nhìn Niếp Phong, lại nhìn Lôi Nặc.

“Ừ. Ông xã của em còn hung hăng đánh anh một trận.” Niếp Phong nhìn tôi cười.

“Đánh anh?” Tôi hí hóp mắt.

“Ừ..... em hỏi anh ta đi.” Vỗ vỗ bả vai tôi, Niếp Phong phóng khoáng rời khỏi.

Nghiêng người nhìn Lôi Nặc, hai tay tôi khoanh trước ngực chờ anh mở miệng.

Người ta lại giống như không có việc gì, nhún nhún vai.

“Tại sao lại đánh người?”

“Anh ta thật sự đáng đánh.”

“Vì sao?”

“Thích đàn ông còn dám để em bị lừa lâu như vậy, anh không thể chịu được.” Anh trầm thấp mở miệng, vẻ mặt chuyển sang nghiêm túc.

“Anh ấy cũng không muốn, không phải sao.” Nhìn bóng dáng Niếp Phong, tôi sâu kín nói.

“Hiểu thì có thể hiểu. Nhưng nghĩ đến những thứ anh ta bắt em chịu đựng, anh liền không không chế được.”

“Nặc.....” Dịu dàng nhìn anh, tôi rất cảm động vì sự để tâm của anh.

“Nhưng nghĩ lại, nếu không nhờ vậy, em và anh cũng không thể gặp được nhau, càng không thể có ngày hôm nay.” Anh thâm tình nhìn tôi, trong mắt lộ ra phức tạp.

“Anh có để ý không?” Tôi khó khăn mở miệng.

“Cái gì?” Anh không hiểu lắm.

“Quá khứ của em.” Chậm chạp nói ra miệng, tôi nhìn thẳng anh.

Người đàn ông đầu tiên không phải là anh, ngoài anh ra cũng từng yêu một người đàn ông khác. Anh sẽ không có khả năng không để bụng chứ.

Yêu càng sâu, ý muốn chiếm hữu cũng sẽ càng mạnh.

Đến cả tôi, khi nghĩ đến anh cũng từng cuồng dã như vậy mà làm chuyện thân mật với Kỉ Lan, trong lòng cũng sẽ dâng lên từng trận chua chát.

Giống như là một vết sẹo mãi mãi cũng không khỏi hẳn, không chạm vào sẽ không đau, vừa chạm vào, liền đau đến tận xương.

“Ai chưa từng có quá khứ?” Anh trầm thấp mở miệng, thản nhiên nói.

Ôm bả vai của tôi, ôm tôi vào lòng, hôn lên trán tôi.

“Quan trọng là chúng ta đã yêu nhau, hơn nữa còn rất hạnh phúc.” Giọng nói kiên định, anh đang nói lên tâm ý của mình với tôi.

“Kiếp trước rốt cuộc em đã làm những gì mà có được người đàn ông tốt như anh nhỉ.” Giữ lấy khuôn mặt tuấn tú của anh, tôi cảm động nói.

“Anh không tốt như vậy đâu.” Anh tự giấu cười cười, con người đen khúa chặt tôi.

“Với em mà nói anh là tuyệt nhất!” Hôn lên mặt anh, tôi dùng ánh mắt gần như tham lam nhìn anh. Như là muốn chứa anh ở trong mắt vậy.

“Đồ ngốc!” Anh bật cười thành tiếng, sủng nịch búng mặt tôi.

Mỉm cười ngọt ngào ôm chặt anh, chúng tôi ở giữa hôn lễ trình diễn thân mật.

“La tiểu thư?” Một giọng nam từ phía sau truyền đến, tôi và Lôi Nặc đồng thời xoay người.

“Hiệu trưởng Nghiêm!” Kinh ngạc nhìn Nghiêm Triển Đông, tôi cực kỳ bất ngờ.

“Chào Lôi tiên sinh.” Anh ta mỉm cười gật đầu với tôi, rồi nhìn Lôi Nặc. Lễ phép lại quý phái.

“Hai người là bạn cô dâu hay chú rể?” Anh ta tiếp tục hỏi.

“Chú rể. Còn anh?” Tôi cười đáp lại.

“Có chút giao tình với chú rể, nhưng cũng không tính là quen thuộc.”

“Gần đây thật đúng là có duyên với cậu.” Lôi Nặc ở bên cạnh không lên tiếng cũng đã mở miệng. Lạnh lùng, không có độ ấm.

“Đúng vậy, không ngờ Lôi tiên sinh và anh họ là bạn bè tốt như vậy.” Nghiêm Triển Đông lễ phép cười.

“Ừm.” Lạnh nhạt hừ một tiếng, Lôi Nặc đánh giá người ta.

“Vây..... hai vị cứ tự nhiên nhé.” Nghiêm Triển Đông thức thời, sau khi lễ phép tỏ ý liền mang theo mỉm cười bỏ đi.

“Anh rất có thành kiến với hiệu trưởng Nghiêm sao?” Tôi nâng mắt nhìn Lôi Nặc, hỏi.

“Không có.” Mày kiếm vẫn vậy, anh không hề gì mà nói.

“Thái độ đối đãi với người khác của anh thật đúng là cần nâng cao thêm.” Tôi không nhịn được nói anh.

“Anh đối đãi với người ngoài luôn luôn như thế.” Anh không chút phật lòng.

“Bỏ đi. Anh quen với anh họ anh ta sao?”

“Là Nghiêm Thiên Triệt, em cũng từng gặp rồi.”

“Thế giới này có phải quá nhỏ rồi hay không!”

“Ừ. Khắp nơi đều là đàn ông có ý với em!” Anh phụ họa theo, vẻ mặt khó chịu nhìn nhìn xung quanh.

“Ha ha.....” Tôi bật cười thành tiếng, tràn ngập tình yêu nhìn anh.

Đàn ông ghen tuông, quả thật rất đáng yêu.

“Đi thôi, không phải vừa rồi em bảo đói bụng à.” Anh kéo tôi muốn rời khỏi hiện trường.

“Ăn chút gì đã rồi hãy đi.” Giữ người anh đang muốn đi lại, tôi kéo anh ngồi vào chỗ.

Nào có ai tham dự hôn lễ mà mới hiện thân có năm phút đã đi về chứ!

Chúng tôi dùng bữa. Nhìn cô dâu chú rể qua lại trong đám người, để mọi người chúc phúc cho đôi tân nhân.

Thuận tiện cũng cảm thán đời người.

Tình thế thật sự không thích hợp ở lâu, tôi bị ánh mắt cực nóng kia của cô dâu mới sít sao nhìn chăm chăm, quả thực là khó chịu. Sau khi vội vàng cáo từ, chúng tôi liền rời khỏi .

Ngồi trên xe, chạy trên đường cái.

“Anh đưa em đi đâu vậy?” Nhìn con đường xa lạ này, tôi hỏi anh.

Tuy rằng mù đường, nhưng đường về nhà tôi vẫn nhận biết được.

“Em sẽ biết ngay thôi.” Anh nháy nháy mắt với tôi, mỉa mai cười.

“Thần thần bí bí.” Liếc anh một cái, tôi nhàm chán nhìn ngoài cửa sổ.

Đến vùng ngoại thành hoang vu này, là muốn đi đâu chứ!

Ô tô dần dần chạy vào một con đường nhỏ, toàn bộ căn nhà lớn màu lam nhạt cách thứ châu Âu dần dần hiển lộ ra.

“Đến rồi.” Lôi Nặc dừng xe, nói với tôi.

Anh tháo dây an toàn của mình, cũng giúp tôi đang buồn bực tháo ra.

“Nơi này.....” Đỡ lấy tay anh vươn tới, tôi đi xuống xe.

Theo phía sau anh, đi vào sân trong vắng vẻ.

“Chào Lôi tiên sinh, Lôi thái thái.” Một ông lão tóc hoa râm, cung kính đi ra nghênh đón chúng tôi.

Xem chừng, cực kỳ giống quần gia.

“Ừm.” Lôi Nặc đơn giản lên tiếng trả lời, dẫn tôi đi vào.

Tôi toàn tâm toàn ý cho rằng tới để chiêm ngưỡng nhà nên hoàn toàn không hề chuẩn bị tư tưởng gì.

Đến khi bước vào phòng khách, nhìn thấy người trước mắt, tôi liền ngây ngẩn cả người.

“Tam Âm.....”

Giọng nói này là cỡ nào quen thuộc, lại cỡ nào xa lạ.

“Con à.....”

Lại một giọng nói làm tôi chấn động truyền vào tai.

“Ba..... Mẹ.....”

Chậm chạp lên tiếng, trong lòng tôi như bị người ta hung hăng đánh một cái, vô cùng đau đớn.

Người mẹ ngày xưa thùy mị có thừa, cùng người cha tràn trề sinh lực đã không còn tồn tại nữa.

Trước mặt tôi bây giờ là hai người già nua tiều tụy xa lạ.

“Hai người.....”

Sao lại thế này?!

Sự đả kích của việc mất đi chức vị thật sự to lớn đến thế ư? Được mất, thật sự quan trọng đến vậy à?

“Ngồi xuống trước đã.” Lôi Nặc kéo tôi ngồi xuống sô pha.

“Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tôi xoay người nhìn anh, lại nhìn ba mẹ trước mắt.

“Sau khi về hưu, ở trên bắt đầu điều tra trong nhà. Vất vả một khoảng thời gian rất dài cuối cùng mới bảo vệ được danh dự. Nhưng tiền bạc trong nhà cũng tiêu tan hết toàn bộ. Ba con bệnh nặng một trận, bây giờ vẫn chưa khỏe hẳn.” Mẹ chậm rãi lên tiếng, vẻ mặt ủ rũ.

Ba thì chỉ ngồi một bên, không nói một tiếng.

“Vậy làm sao hai người lại ở nơi này?”

“Là Lôi Nặc sắp xếp.” Mẹ yếu ớt nói.

“Còn anh và chị thì sao ạ?”

“Bản thân khó bảo toàn. Một đứa thì phá sản, còn một đứa thì bị vứt bỏ.”

Ai oán nói xong, mẹ bắt đầu rơi lệ. Ba cũng thở dài thật mạnh.

Lẽ nào đây chính là cái gọi là chó bị chết chủ?

Nghe thấy tất cả, nhìn thấy tất cả này, trong lòng tôi chỉ có đau lòng, không có đồng tình.

“Sức khỏe ba rất cuộc thế nào rồi ạ?” Tôi hỏi ba.

“Tim không tốt lắm thôi, không có gì đáng ngại.” Ba thản nhiên mở miệng.

Tuy nói như thế, nhưng nhìn sắc mặt trầm trọng của mẹ và bộ dáng tiêu tụy của ba, tôi cũng biết tình hình không được ổn lắm.

“Nếu có việc gì cần cứ gọi điện cho con.” Viết xuống số điện thoại của mình, tôi đứng dậy đi ra sân.

Không biết phải nói gì, cũng không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với họ.

Lôi Nặc đi ra theo, ôm lấy tôi từ đằng sau.

“Anh không nhất thiết phải làm những việc này.” Tựa lên người anh, tôi nhẹ giọng nói.

“Có thể nào cũng là cha mẹ, trong lòng cho dù có oán hận thì không bỏ xuống được vẫn là không bỏ xuống được.” Hôn lên tóc tôi, anh nói nhỏ.

“Em thiếu anh nhiều lắm.” Xoay người lại, tôi thâm tình nhìn anh.

Bên trong cơ thể to lớn rắn chắc này, lại chứa một linh hồn tinh tế tỉ mỉ. Vì em, anh thật sự hao tâm tổn trí rồi.

“Nói linh tinh!” Anh như trừng phạt mà gõ đầu tôi, sủng nịch cười.

“Vào thôi, trò chuyện với họ đằng hoàng.” Buông tôi ra, anh cổ vũ nhìn tôi.

Do dự nhìn anh, lại nhìn ngôi nhà kia, tôi bước đi.

Vừa quay đầu nhìn anh, vừa đi vào.

Chuyện cần giải quyết, sớm hay muộn cũng phải giải quyết.

Cần đối mặt, cũng phải đối mặt.

Cùng họ nói chuyện thẳng thắn rõ ràng, tôi đã biết được mọi chuyện xảy ra hai năm nay.

Không có đánh giá, cũng không có xúc động, chúng tôi chỉ lẳng lặng nói chuyện với nhau, chia sẻ về thời gian qua.

Rất khuya, vào sau khi cùng họ ăn bữa tối, chúng tôi lái xe rời khỏi.

Nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ, lòng tôi cũng bình tĩnh như thế. Cũng chính đến giờ phút này, tôi mới phát hiện hóa ra ba mẹ vẫn luôn là tảng đá trong lòng.

Hiện tại, cuối cùng cũng có thể hạ xuống đất.

“Ba không có việc gì chứ anh?” Tôi hỏi Lôi Nặc.

“Một trận trúng gió, tim cũng không tốt lắm. Nhưng nếu chú ý một chút sẽ không có vấn đề gì. Anh đã mời bác sĩ rồi, em không cần lo lắng quá.”

“Cám ơn anh.” Cảm kích nhìn anh, trong lòng tôi ấm áp.

“Em chuẩn bị tốt chưa?” Anh bỗng nhiên hỏi.

“Chuyện gì?”

“Ngày mai là bắt đầu rồi.” Anh giảm bớt tốc độ xe, liếc nhìn tôi một cái.

“Vâng! Em chuẩn bị tốt rồi!” Cười nhìn anh, tôi hết sức kiên định.

“Được! Vậy sáng mai chúng ta sẽ đến bệnh viện.” Anh cũng cười, vui mừng nở nụ cười.

“Ừm!”

Mang thai một đứa con, cũng không cần khó khăn như vậy chứ. Ông trời, van xin ông lúc này đây nhất định phải phù hộ chúng con thành công!

Hạnh phúc có được không dễ dàng này, con nhất định sẽ vô cùng trân trọng!

Chỉ cầu xin ông, đừng thử thách chúng con nữa.....

34. Chương Kết + Phiên Ngoại

Mấy tháng sau, trong bệnh viện.

Tôi nhàn rỗi đọc sách, nghe nhạc.

Bụng tôi giờ đã to, thật sự không tiện đi lại. Nếu không phải bác sĩ đề nghị cùng với Lôi Nặc thúc ép thì mỗi ngày tôi đến tản bộ cũng lược bỏ thẳng.

Chỉ ra ngoài đi một chút, lại phải ưỡn bụng ra, thật sự là khó chịu.

Trước kia tôi từng thầm cười nhạo tư thế đi của phụ nữ mang thai, cần gì nhất định phải rẽ chân ra, đi lảo đảo như hình chữ bát chứ.(chữ bát:)

Nhưng bây giờ nhìn lại mình, cũng đang là bộ dáng như vậy.

“A.....”

Cục cứng lại không ngoan! Một cử động tùy tiện rất nhỏ ở trong bụng thôi, cũng khiến tôi khẽ kêu một tiếng.

Vào lần đầu tiên, tôi sợ tới mức lập tức đứng lên.

Dần dần, cho tới hiện nay mới hơi tốt hơn.

Ngọt ngào vuốt ve bụng mình, một loại năng lượng vĩ đại sắp làm mẹ người ta ngày càng cuồng liệt hơn ở trong cơ thể.

Cầu vồng sau cơn mưa, luôn đẹp khiến người ta hoa mắt.

Sinh mệnh có được không dễ dàng này, lại khiến chúng tôi biết ơn sâu sắc.

“Em dậy rồi à?” Người đàn ông đứng ở cửa, sững nịch nhìn tôi, cười đi đến.

“Ừm, anh mua về rồi phải không?” Buông sách, gian nan từ trên giường đứng dậy.

“Chờ một chút.” Anh vội vàng đi đến dìu tôi, sợ có sơ xuất gì đó.

Sau khi mang thai đến tháng thứ năm bác sĩ đã cho tôi về nhà ở, nhưng Lôi Nặc vẫn cẩn thận mời bác sĩ và hộ lý cả ngày đi theo chăm sóc. Làm cho cũng không khác gì bệnh viện cả.

Hiện nay, đã tới lúc gần sinh. Anh lại càng giống như tôi bị bệnh nặng vậy, khẩn trương làm cho tôi chịu không nổi!

“Bác sĩ cũng nói không có việc gì mà! Xem anh khẩn trương kìa.” Cười lườm anh một cái, tôi ngồi vào sofa.

“Anh mua về rồi phải không?” Nhìn gói to trong tay anh, tôi vui vẻ hỏi.

“Ừ. Ăn gì không ăn, cứ thích ăn mấy thứ linh tinh này.” Anh bắt đầu lấy từ túi tiện lợi ra hamburger và đùi gà.

“Ha ha.....” Tham lam hôn đùi gà rán hương thơm ngào ngạt kia, tôi cười thành một đóa hoa. Cẩn từng miếng từng miếng.

“Ăn chậm thôi.” Anh sững nịch nhìn tôi, cười đưa đồ uống cho tôi.

“Ừm!” Cảm kích gật gật đầu, tôi thực sự đang cần ly coca.

Nhìn bộ dáng tôi như thế, anh nở nụ cười.

Ánh mắt dịu dàng kia có thể làm người ta tan chảy. Yêu thương trong nụ cười kia càng có thể sững nịch người ta đến chết.

Từ lúc mang thai tới nay, anh luôn thích lặng lẽ nhìn tôi. Giống như tôi là cả thế giới của anh vậy, trên mặt tràn ngập hạnh phúc to lớn, trong ánh mắt cũng viết hết sự thỏa mãn lên.

“Yêu em đến vậy sao? Không nên nhìn chằm chằm khi người khác ăn chứ!” Thỏa mãn lau miệng, tôi buông hamburger đã cắn một miếng xuống, mồm miệng không rõ mà nói.

“Ừ.” Anh cười trả lời, vươn tay véo véo mặt tôi.

“Ai ya! Đã bảo anh đừng làm vậy nữa mà!” Bịu môi, tôi bất mãn nói.

Anh xấu xa nở nụ cười, vẫn là vẻ mặt sững nịch.

Từ lúc mang thai tới nay tôi đã thay đổi.

Trở nên thích làm nũng, trở nên bộc lộ cảm xúc nhiều hơn.

Anh cũng thay đổi.

Trở nên càng ngày càng tốt, trở nên càng ngày càng kiên nhẫn. Dung túng tôi, gần như muốn chiều tôi lên tận trời.

Thật hạnh phúc! Phúc lợi khi mang thai, quả thật là không nhỏ!

“Em không sợ mập lên sao?” Anh híp mắt, nhìn tôi hỏi.

“Mập?” Dừng động tác miệng lại, tôi nhìn nhìn mình đang mang thai.

Trừ cái bụng lớn như quả bóng và bộ ngực càng thêm hùng vĩ ra, tôi dường như không có thay đổi gì thì phải?

“Anh đang chê em mập có phải không?!” Nhíu mày, tôi tức giận chất vấn.

“Đương nhiên không phải!” Anh ra sức lắc đầu, vô tội nhìn tôi, dùng sức phóng điện.

“Anh tốt nhất là quấn chặt đôi mắt đào hoa của mình lại đi.”

“Tuân mệnh!” Anh cười đến cực kỳ xán lạn.

“Đúng rồi, ngày mai –”

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang lời tôi, anh lấy di động ra, nhìn.

“Chuyện gì vậy?” Tôi lo lắng hỏi.

Sắc mặt anh chuyển thành âm u, đang nhìn chăm chăm vào màn hình di động do dự.

“Không có việc gì, anh ra ngoài nghe.” Anh nhìn tôi cười cười, rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Nhìn chăm chăm vào cửa phòng đóng kín, ngực xẹt qua một tia bất an.

Lát sau, anh trở lại.

Mang theo tươi cười, anh cũng ngồi vào sô pha, ôm tôi cùng nhau xem tivi. Anh không nói gì, tôi cũng không hỏi. Tôi bây giờ, tuyệt đối tin tưởng người đàn ông này yêu mình hết mức.

“Để anh nghe một chút nào.” Bàn tay to đặt lên bụng tôi, anh áp tai của mình vào.

“Anh nghe được gì không?” Tôi cười thành tiếng, đùa nghịch tóc đen của anh. Tôi thật sự rất thích động tác này của anh! Giống một ba ba nghe con của mình vậy.

“Không.” Anh thành thật trả lời, ngồi thẳng người, hôn lên mặt tôi. Tầm mắt lại lướt qua trước ngực đồ sộ của tôi.

“Này!” Vỗ anh, tôi lườm anh một cái.

“Sóng thần.” Miệng toát ra hai chữ, anh xấu xa nở nụ cười. [NV: ý anh ấy là vòng 1 của chị ấy quá cỡ á mà *ngại ngừng*]

“Đáng ghét!” Che miệng của anh lại, tôi cũng nở nụ cười theo.

“Hai mươi ngày! Chỉ còn hai mươi ngày nữa chúng ta sẽ làm ba mẹ rồi!” Hít sâu một hơi, anh kích động nói, trên khuôn mặt tuấn tú tràn ngập chờ mong.

“Ừm!” Cầm tay anh, vành mắt của tôi ửng đỏ.

“Cô bé ngoan này!” Anh cười ôm chặt tôi, hôn lên má tôi. “Bụng lớn quá, ôm cũng khó khăn.”

“Ha ha.....” Nhìn ‘quả bóng to’ che ở giữa chúng tôi, tôi bật cười thành tiếng.

“Ài.....”

Ngay sau đó anh thở dài thật mạnh, uể oải dựa vào sô pha.

“Anh sao vậy?” Vỗ vỗ khuôn mặt tuấn tú của anh, tôi nghiêng đầu nhìn anh.

“Nghĩ đến sinh em bé xong còn phải đợi ít lâu nữa mới có thể làm, anh liên đau đầu!” Anh nặng nề nói, thoát nhìn thật đáng thương.

“Lúc trước cũng có thể làm mà, là tự anh cứ muốn nhịn.”

Sau khi thai nhi ổn định thì sinh hoạt vợ chồng là không thành vấn đề, nhưng anh vẫn cứ tiếp tục cấm dục, cũng không để tôi làm gì cho anh.

“Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.” Anh nhàn nhạt nói xong, đôi mắt buồn bã.

Tôi biết anh đang nhớ tới chuyện mất đứa bé hai năm trước. Không thể nghi ngờ, đó là nỗi đau chung của chúng tôi.

“Cực khổ cho anh rồi.” Đau lòng vỗ vỗ mặt anh, tôi tựa vào bờ vai anh.

“Ừ.....”

Anh giống như một đứa bé, cũng tựa vào đầu tôi.

Cuộc sống, nên như thế. Bình bình thường thường, vô cùng đơn giản.

Ông xã thân thiết, ân ân ái ái.

Không cần nghĩ ngợi điều gì, chỉ tận tình hưởng thụ mỗi một ngày có được.

.....

Hoàng hôn cuối hè, đẹp đến làm người ta mệt rã rời.

Tôi định chợp mắt một chút, nhưng dưới sự thúc giục của bác sĩ liền đi theo hộ lý tới công viên cách nhà không xa.

“Tiểu Ly, chúng ta sang bên kia ngồi chút nhé.” Cố ý đi tới ghế đá ven đường, tôi mệt mỏi quá đi mất.

“Thái thái, để sinh nở thuận lợi, bác sĩ nói đi lại một chút sẽ tốt hơn. Vả lại, chỉ đi một vòng thật sự quá ít rồi.”

“Ừ, đợi lát nữa chị sẽ đi về. Bây giờ nghỉ ngơi một chút đã.” Không để ý tới cô ấy, tôi nghỉ ngơi.

Nhìn bãi cỏ xanh um cùng hồ nước yên tĩnh, tâm tình tôi cũng tốt lên. Cuộc sống nhàn hạ, luôn sẽ khiến người ta cực kỳ dễ chịu.

“Tiểu Ly, mua giúp chị ly coca được không.” Miệng có chút khát, nhất là nhìn thấy cậu bé đang uống nước có ga trong bụi cỏ, tôi càng không thể nhịn.

“Được, thái thái chờ một chút nhé.” Sau khi lễ phép đáp lại tôi, Tiểu Ly liền nhanh chóng rời đi.

Buồn chán nhìn nơi này, ngó nơi kia, tôi vô cùng nhàn nhã tự tại.

Miệng, còn ngâm nga một bài hát nhẹ nhàng.

“Tâm tình không tồi nhỉ, La tiểu thư.”

Giọng nói nhu mì vang lên, phá vỡ tất cả yên tĩnh cùng tốt đẹp này.

Tâm tình tôi nhất thời rơi xuống đáy cốc, chỉ cảm thấy sống lưng đều bắt đầu phát lạnh.....

Người phụ nữ này luôn giống như một trận gió độc, chỉ cần vừa xuất hiện, sẽ làm người ta rùng mình, bất kể là xuân hạ thu đông.

“Có việc gì sao?” Lạnh nhạt mở miệng, tôi vẫn ngồi trên ghế đá, mặt hướng về mặt hồ.

Thật sự là không tiện đứng lên. Vả lại, cũng không muốn nhìn thấy khuôn mặt cô ta.

“Đúng vậy.” Cô ta bật ra tiếng cười nhạt, vòng đến trước mặt tôi, từ trên cao nhìn xuống tôi, đánh giá toàn thân.

“Cô nhìn đủ chưa?” Nhướn mày lên, ánh mắt của tôi cũng trở nên linh hoạt.

“Cảm giác mang thai thế nào?” Trên khuôn mặt điềm đạm kia viết đầy phức tạp, trong đôi mắt cũng có ảm đạm không che dấu được.

“Cô sẽ không biết.” Bình thản nói xong, tôi cũng không phải người yếu ớt gì. Nói cạnh khỏe, cô ta cũng không phải không hiểu. Nhìn đốm lửa nhỏ toát ra trong mắt kia liền biết được.

“Cô rất hạnh phúc có đúng không?”

Cô ta tự động ngồi xuống bên cạnh tôi, người phụ nữ Kỉ Lan này thật đúng là làm cho người ta phiền lòng.

“Đúng là rất hạnh phúc.” Tôi gật đầu.

“Sao tôi lại không cảm thấy hạnh phúc vậy?” Cô ta nhìn mặt hồ, chậm chạp lên tiếng.

Không trả lời cô ta, tôi chờ cô ta tiếp tục nói.

“Hai năm nay, quan hệ của tôi và Nặc trở nên rất tốt.”

“Ừ.” Tôi không phải không nghe nói qua, chỉ là lười truy hỏi đến cùng. Tin tưởng anh, nên tôi cũng không cần lo lắng những chuyện vô vị.

“Tôi quan tâm anh ấy, chăm sóc anh ấy, hẹn anh ấy dùng bữa, tìm anh ấy tiêu khiển. Dùng một loại quan hệ bạn bè, muốn đi vào thế giới của anh ấy lần nữa.” Thở dài thật sâu, Kỉ Lan nặng nề nói.

“Rồi thế nào?” Tôi quay đầu nhìn cô ta, trái lại muốn nghe xem cô ta muốn nói gì.

“Tôi không phải đến để tuyên chiến đâu.” Cô ta cười cười, có chút thê lương.

“Thái độ của cô cũng không nói với tôi như vậy.”

“À..... có lẽ là không cam tâm nên mới có địch ý với cô như thế.”

“Thật sự không cam tâm như vậy sao?” Không hiểu nhìn cô ta, nếu không phải tự mình trải qua, tôi thật sự không tưởng tượng ra dưới bề ngoài vô cùng ngây thơ của cô ta ngày đó lại ẩn chứa một linh hồn hiểu thấu như vậy, cố chấp như vậy.

“Ừ, vô cùng không cam tâm. Từ lúc còn nhỏ tôi đã bắt đầu yêu say đắm rồi, buông tay thật sự là quá khó khăn, tôi nghĩ tôi vẫn không biết phải làm như thế nào.”

“Cô cho rằng tình yêu giữa nam nữ là gì?” Tôi hỏi cô ta, muốn biết lý giải của cô ta.

“Không biết, mà cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến. Tôi chỉ biết là muốn ở cùng anh ấy, muốn đối tốt với anh ấy, muốn chỉ thuộc về anh ấy, cũng muốn khiến anh ấy chỉ thuộc về tôi.”

“Ừm.....” Tôi đồng ý gật gật đầu.

Yêu, đơn giản cũng chính là như thế.

“Nhưng anh ấy đã không còn nhìn thấy tôi nữa. Trong mắt anh ấy trừ cô ra, người nào cũng không vào được.” Cay đắng mở miệng, cô ta nhìn vừa mệt mỏi vừa thê lương.

Trong lòng lặng lẽ thở dài, tôi lặng lẽ nhìn về phía mặt hồ.

“Điều tôi không thể hiểu là, cũng xa cách như nhau, cũng biến mất không tìm được như nhau, nhưng vì sao tình cảm giữa chúng tôi lại phát sinh biến hóa, còn giữa hai người thì vẫn cứ tốt như vậy?” Nghi hoặc thật sâu che kín khuôn mặt cô ta, cô ta là thật sự u mê.

“Xa cách, vẫn luôn là một cuộc cá cược. Cá cược anh ấy sẽ càng thêm yêu cô, còn tôi lại cược thời gian sẽ chữa lành vết thương của chúng tôi.”

“Cá cược?” Cô ta nở nụ cười.

“Cái duy nhất bất biến trên thế giới này chính là biến hóa. Nó vừa có lợi vừa có hại, cô có thể lợi dụng nó, cũng có thể bị nó lợi dụng.”

“Ý cô là cô lợi dụng nó, còn tôi thì bị nó lợi dụng?” Cô ta nhìn tôi.

“Ý tôi là, tuy rằng chúng ta ra đi đều là vì trốn tránh. Nhưng tôi và anh ấy là đứng ở cùng một vạch xuất phát. Còn lúc cô ra đi, anh ấy lại ở rất xa phía sau cô.” Tôi bình thản nói lên sự thật.

“Trốn tránh?” Cô ta bối rối hỏi. Như là bị người ta nhìn thấu mà có chút không được tự nhiên.

“Anh ấy từng kể với tôi về quá khứ của hai người. Tôi đoán cô ngoại trừ ước mơ ra, cũng nhất định là cảm thấy mệt mỏi, mới lựa chọn ra đi. Dẫu sao thời gian yêu Lôi Nặc ấy, cũng không phải một chuyện đơn giản dễ dàng.”

Kỉ Lan trầm mặc.

Lặng lẽ nhìn tôi, trong đôi mắt tràn ngập đau khổ.

“Lúc còn rất nhỏ, tôi đã luôn ở trong các anh trai, tôi chỉ muốn đứng ở bên cạnh anh ấy, chỉ muốn khiến anh ấy thương tôi, yêu tôi. Cho nên tôi lấy hết toàn bộ dũng khí, sợ sệt thổ lộ với anh ấy. Điều may mắn là, anh ấy chấp nhận tôi. Nhưng thật ra tôi biết anh ấy phong lưu thành thói quen, đối với những cô gái

mình không ghét thì anh ấy cũng không cự tuyệt. Cho nên tôi đối với anh ấy mà nói, có lẽ cũng chỉ là một trong số rất nhiều bạn gái thôi.” Mờ ảo nhìn phương xa, cô ta nói ra hồi ức xa xưa.

Tôi im lặng, nhưng vẫn cẩn thận nghe.

“Tôi biết anh ấy thích những cô gái hiền lành ít nói, cho nên tôi căn bản không dám biểu hiện tình tính thật của mình ra. Bởi vì tôi thật sự vô cùng muốn ở cùng anh ấy, không muốn để anh ấy rời khỏi mình.”

“Tình cảm của hai người đã duy trì được rất lâu, không phải sao?”

Nhiều năm như vậy, Lôi Nặc đối với cô ta tuyệt đối là có yêu.

“Đúng vậy, rất lâu. Có lẽ là khi đó việc học nặng hơn, lại phải tiếp nhận sự nghiệp của gia tộc, nên anh ấy không còn lòng dạ nào đặt ở trên người cô gái khác. Cũng có lẽ là chúng coi trọng xử nữ của đàn ông. Nên anh ấy quả thật rất chiều tôi, cũng trở nên một lòng một dạ.”

“Nhưng cô lại mệt mỏi, đúng không?”

“Phải..... tôi trở nên càng ngày càng mệt. Giống như là cách nhau một lớp màng bảo hộ vậy, tôi vẫn luôn không đi vào chỗ sâu nhất trong lòng anh ấy được. Bất luận tôi có cố gắng đến thế nào, vì anh ấy trả giá thế nào đi nữa cũng không được.”

“Nhưng thời điểm cô ra đi, cũng là lúc anh ấy cần có người ủng hộ nhất, cần có người ở bên anh ấy nhất. Dù sao lúc đó tuổi anh ấy vẫn còn trẻ, chưa hình thành được sự tự tin cùng gan dạ sáng suốt như bây giờ.”

Một câu vạch trần sự khác biệt giữa chúng tôi, tôi nghĩ Kỉ Lan đã hiểu được.

“Lúc tôi hiểu ra, thì cũng đã muộn rồi.” Giọng nói thê lương, vẻ mặt cô ta cũng bi thương.

“Cô có tin vào duyên phận không?” Nhướn đôi mày thanh tú lên, tôi nhìn cô ta nói.

“Không.” Cô ta lắc lắc đầu.

“Cô và anh ấy, là có duyên không phận.” Tôi thần nhiên nói.

“Vậy hai người là duyên phận trời sinh sao?” Cô ta cười khổ.

“Dù không phải trời sinh, cũng là đã định trước có duyên phận.” Kiên định nhìn cô ta, tôi nghiêm túc nói.

“Giống như cô nói, mọi thứ đều sẽ biến hóa. Cô có thể hạnh phúc cả đời sao? Nếu tôi nhớ không lầm, thì tôi cũng từng được hạnh phúc như cô.” Cô ta cười nhướn mày, như là đang khiêu khích, nhưng trong mắt lại không có oán hận.

“Bất cứ chuyện gì cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà phát sinh biến hóa, chúng tôi cũng không ngoại lệ. Nhưng điều duy nhất có thể khẳng định là, chỉ cần chúng tôi có cùng một mục tiêu, không ngừng tiến tới, không ngừng cố gắng, thì hạnh phúc cùng tình yêu của chúng tôi sẽ được bảo vệ chắc chắn.”

Có lẽ do lời nói của tôi, cũng hoặc là sự kiên định cùng ngọt ngào trong giọng nói của tôi, cô ta trầm mặc, lặng lẽ nhìn tôi.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi không quen.” Cười chuyển tầm mắt đến mặt hồ, tôi không thoải mái lắm.

“Tôi thật sự hâm mộ cô. Thật sự.” Sau một lúc lâu, cô ta phát ra một câu như vậy.

Quay đầu lại đối diện với cô ta, tôi có chút kinh ngạc.

“Tuy rằng không muốn thừa nhận cho lắm, nhưng cô thật sự là một phụ nữ rất có sức hút. Nặc ở cùng với cô, sẽ càng hạnh phúc hơn.”

Nói xong, Kỉ Lan rơi nước mắt. Lại vội vàng lau, cô ta nghiêng mặt đi, không muốn để tôi nhìn thấy nỗi đau của mình.

Cùng là phụ nữ, tôi nghĩ tôi hiểu cô ta.

Ài.....

Thật là cuộc sống không có chỗ nào là không diễn ra những vở hài kịch.

Tôi giờ phút này, thế mà lại còn cảm thấy thương xót cho một phụ nữ rắp tâm muốn phá hoại gia đình mình chứ.

“Không quấy rầy cô nữa.” Chậm rãi đứng dậy, Kỉ Lan sửa sang lại quần áo.

Vừa mới tao nhã bước ra một bước, đã quay đầu lại.

“Tôi cũng sẽ không quấy rầy hai người nữa.....” Thê lương nói xong, cô ta liền xoay người đi.

Nhìn dáng người mảnh khảnh kia của cô ta, tôi chỉ cảm thấy tầm mắt càng lúc càng mơ hồ, từng chút từng chút trở nên tối, mãi đến khi không nhìn thấy cái gì nữa mới thôi.....

Ngất xỉu tới thật đột ngột.

Rõ ràng một giây trước còn bình thường, vậy mà giây tiếp theo đã ngất đi trên ghế đá.

Trong đầu trống rỗng.

Tôi không còn biết gì nữa.

Giờ nhớ lại vẫn cảm thấy giống như nằm mơ vậy.....

Trong phòng bệnh, tôi lẳng lặng nằm nghỉ ngơi. Ông xã của tôi thì đang lo lắng nhìn tôi chăm chăm, mặt mang vẻ hối hận.

“Em đã nói là tự em bảo Tiểu Ly đi mua coca rồi mà. Anh cũng đừng tự trách nữa, được không?” Cười nhìn anh, trong lòng tôi ngọt ngào.

“Tiểu Ly nói lúc đi đã nhìn thấy Kỉ Lan.” Khuôn mặt anh âm u.

“Ừm. Cô ấy tới tìm em.” Vươn tay sờ khuôn mặt tuần tú của anh, tôi muốn vuốt phẳng nếp nhăn trên trán anh.

“Cô ta đã làm gì em?” Lạnh lùng mở miệng, lời nói gần như phát ra từ kẽ răng anh.

Tôi bật cười nhìn anh.

“Em ngất đi là do huyết áp hơi cao và khí hậu ảnh hưởng. Anh đừng nghĩ lung tung.” Cười lờm anh một cái, tôi chê cười trí tưởng tượng của anh quá phong phú.

“Cô ta tìm em làm gì?” Vẫn lạnh lùng hỏi, hiển nhiên anh có chút lo lắng, không biết rõ thì không chịu.

“À..... Nói chuyện giữa anh và cô ấy trong hai năm nay.” Tôi nổi lên ý đùa giỡn, muốn trêu chọc anh.

“Anh và cô ta thật sự đã không còn gì cả!” Anh kích động, lập tức đòi lại trong sạch cho mình, ánh mắt còn mở thật to.

Thật sự là cực kỳ đáng yêu!

“Em biết mà.....” Cười dịu dàng, tôi ngọt ngào nói với anh.

“Vậy..... rốt cuộc vì sao cô ta lại tìm em?”

“Cô ấy muốn buông tay. Cho nên tìm em để nói chuyện một lần cuối cùng.” Nhìn thẳng vào đôi mắt anh, tôi thản nhiên nói.

“Cuối cùng cô ấy cũng đã thông suốt.” Thở dài như trút được gánh nặng, anh thâm trầm nói.

“Phải.” Tôi gật đầu, nhìn anh.

“Sao vậy?” Anh vuốt ve khuôn mặt tôi, nhẹ giọng hỏi.

“Anh có luyến tiếc không?” Đôi mắt dán chặt vào anh, tôi muốn biết.

“Chẳng những không luyến tiếc, mà anh còn cảm thấy như được giải thoát nữa.” Anh thâm tình nhìn tôi, nghiêm túc nói.

“Ừm, em tin tưởng anh.” Tuyệt đối tin tưởng anh.

“Anh chỉ yêu một mình em, ai cũng không thay đổi được.” Anh chậm rãi mở miệng, trịnh trọng hứa hẹn với tôi.

“Ừm, em biết mà.” Dịu dàng nói xong, tôi nở nụ cười.

Thâm tình đối diện, trong mắt chúng tôi có lẫn nhau.

“Lần sau không được ở một mình nữa, biết chưa?” Thay đổi dịu dàng vừa rồi, anh nghiêm túc ra lệnh.

“Dạ!” Ngoan ngoãn gật đầu, tôi cười như hoa nở.

“Em đấy!” Sùng nịnh nhìn tôi, anh đưa tay xoa xoa đầu tôi.

“Ha ha..... A!!..... Ông trời!!!!.....”

Tiếng cười sung sướng chuyển thành tiếng kêu sợ hãi, thân dưới xuất hiện dấu hiệu co rút lần đầu tiên.

“Em sao vậy!/? Có sao không!!” Anh kích động sợ tới mức mặt xanh mét, giống như chim sợ cành cong mà lập tức đứng lên. “Bác sĩ!” Rống lớn, ngay cả chuông cũng trực tiếp bỏ qua.

“A.....” Co rút lại càng lúc càng nhiều lần, làm cho tôi cũng bắt đầu khẩn trương.

“Chịu đựng một chút! Em chịu đựng một chút thôi!” Anh kích động trấn an tôi, chạy nhanh ra cửa. Vừa mới mở cửa, syút chút nữa đã va chạm với bác sĩ.

“Mau lên! Mau nhìn xem cô ấy bị làm sao với!” Anh kích động nói xong, trực tiếp kéo thân thể của bác sĩ đại nhân người ta.

“Bình tĩnh! Lôi tiên sinh xin bình tĩnh một chút!” Bác sĩ vừa nói vừa sửa sang lại quần áo mình bị anh nứ đến nhăn nhúm.

Nhìn cảnh này, tôi vừa muốn cười, lại vừa muốn khóc. Sự co rút của thân dưới lại tra tấn tôi càng lúc càng khó chịu.

“Co rút lại phải không?” Bác sĩ hỏi.

“Phải.”

“Xem ra là sinh trước thời gian rồi, tôi sẽ thu xếp bọn họ chuẩn bị. Nước ối không bị vỡ chứ?”

“Không..... vỡ.” Vừa muốn trả lời, thân dưới bỗng nhiên lại trào ra nước lập tức thay đổi đáp án của tôi.

“Được rồi.” Bác sĩ gạt đầu, bộ dáng không hề kích động chút nào, nói với y tá bên cạnh “Đẩy đến phòng sinh.”

“Sinh ! Việc này là sắp sinh sao?” Lôi Nặc kích động khó có thể tin mà hỏi, vẻ mặt cũng xúc động.

“Phải, Lôi tiên sinh có thể vào, nhưng xin phải giữ bình tĩnh.” Bác sĩ để lại một câu như vậy, rồi đi ra ngoài.

Dưới sự trợ giúp của y tá, tôi cũng thuận lợi đến phòng sinh, bắt đầu cùng đợi đứa bé sinh ra.

“Em đừng sợ.” Tay khê run nắm chặt tay tôi, Lôi Nặc lên tiếng an ủi.

“Ừm..... ngược lại là anh đấy, nhìn mặt anh đầy mồ hôi kìa.” Bất cười thành tiếng, tôi tràn ngập tình yêu nhìn anh. [NV: anh ấy đáng yêu wá, anh chị thật hạnh phúc ^^!]

Đưa tay lau mồ hôi của mình, anh khẩn trương nhìn tôi.

“Không sao đâu, có bác sĩ ở đây mà.” Bây giờ đổi thành phụ nữ mang thai như tôi đi an ủi anh.

“Ừ, sẽ ổn thôi.” Anh gạt đầu, hít sâu.

“A –!”

Ông trời!

Đã tới rồi!!

“Hít sâu, dùng sức. Nghỉ một chút, sau đó lại hít sâu, dùng sức!” Bác sĩ theo thứ tự vừa đỡ sinh, vừa hướng dẫn tôi. Đau đớn cùng khổ trương đã làm cho cả người tôi ướt đầm mồ hôi.

“Đừng sợ, có anh đây.” Lôi Nặc trấn an tôi, nắm chặt tay của tôi. Nhưng tôi còn chưa bắt đầu bóp tay anh thì tay đã bị anh bóp đau rồi. Người này quả thực không phải đang chia sẻ bớt giúp tôi, mà căn bản là khổ trương đến sức lực của mình cũng không khống chế được.

“A –!” Diên cuồng phát ra thét chói tai, tôi dùng sức đẩy đứa bé ra bên ngoài.

Chết tiệt!!!

Như là không muốn đi vào thế giới phức tạp này, đứa bé chính là không muốn đi ra.

Hít sâu, dùng sức! Động tác như thế tôi đã tiến hành gần mười mấy phút rồi!!

“A –!” Một tiếng hét lên diên cuồng, tôi suy sụp nằm xuống. Thứ rơi trên sườn mặt tôi đã không phân rõ là nước mắt hay mồ hôi nữa. Chỉ cảm thấy như một vật gì đó từ giữa hai chân rớt ra vậy, gần như là vừa rơi ra, tôi cũng không còn nhúc nhích nổi nữa.

“Oa oa oa –”

Tiếng khóc lạnh lạnh vang lên, bác sĩ ôm lấy đứa bé.

“Là một bé trai!”

Nhóc con nhỏ xinh đỏ hồng giống như một người tiền sử vậy, chính là con tôi. Kích động cũng đúng, mà cảm động cũng phải, nhưng chưa đợi cảm xúc của tôi bình ổn lại, bác sĩ đã bắt đầu ra lệnh.

“Được rồi! Tiếp tục! Lại cố gắng nhé! Em bé tiếp theo cũng lộ đầu ra rồi.” Giao đứa bé cho y tá, bác sĩ lại cúi đầu làm việc.

“A –!” Hét lên diên cuồng, đời này tôi chưa từng mệt nhọc như thế bao giờ! Mệt mỏi như là muốn mạng tôi vậy.

“Tốt! Tốt! Cứ như vậy! Dùng sức! Dùng sức!!!”

“Oa oa oa –!”

Tiếng khóc này tôi không còn xa lạ nữa, bé trai thứ hai cũng thuận lợi đi ra.

Bác sĩ theo thông lệ bế lên cho tôi và Lôi Nặc nhìn, sau đó giao cho y tá.

Lôi Nặc vẫn đứng ở đó, giờ phút này lại vô cùng tĩnh lặng, chỉ biết ngơ ngác nhìn đứa bé, dùng sức nắm tay tôi.

“Được rồi! Lại tiếp tục!!” Bác sĩ ra lệnh một tiếng, gọi lý trí của Lôi Nặc quay về. Khổ trương nhìn tôi, anh mím môi. [NV: ặc, nhiều vậy

]

“Tôi không thể nữa!” Tôi ngay cả nói cũng không nổi, quả thực giống như muốn ngất đi vậy, bảo ai khác lấy đứa bé ra đi.

“Tiếp tục! Em bé cuối cùng rồi!!! Mau!” Kêu to thành tiếng, bác sĩ tiếp tục chiến đấu hằng hái.

Hít sâu, dùng sức! Hít sâu, dùng sức!!

“A –!” Lại sau một tiếng hét lên diên cuồng, rốt cục em bé cuối cùng cũng được sinh ra.

Tiếng khóc lạnh lạnh, tỏ rõ nó khỏe mạnh.

“Là một bé gái!” Bác sĩ mỉm cười nói, lại để tôi và Lôi Nặc nhìn.

Mỉm cười vừa hạnh phúc vừa mệt mỏi nở ra trên khuôn mặt tôi, nước mắt từ lúc nào đã chảy thành sông tôi cũng hoàn toàn không biết.

Lôi Nặc kích động, giờ phút này vẫn không nói được một câu, cảm động nhìn ba sinh mệnh nhỏ này, ngỡ ngác, mờ mịt.

“Nào, ba ba cắt cuống rốn cho bọn nhỏ đi.” Bác sĩ đặt kéo vào trong tay Lôi Nặc.

Tôi thấy tay anh giật giật, khẽ run.

‘Cách cách cách’ ba tiếng, cắt rớt cuống rốn bọn nhỏ.

“Mẹ tròn con vuông, bọn nhỏ đều vô cùng khỏe mạnh.” Bác sĩ cười nhìn chúng tôi. Dặn dò y tá mang đứa bé đi làm chuyện tiếp theo.

“Cảm ơn.....” Tôi yếu ớt nói cảm ơn. Nhưng ngay cả giọng cũng không phát ra được.

Sinh con không giống như trong TV diễn, sinh xong thì lập tức hôn mê.

Nhưng lại giống như chết một lần vậy, gân cốt cả người đều mềm nhũn.

“Em cực khổ rồi.” Hôn lên trán tôi, Lôi Nặc thâm tình nhìn tôi, hốc mắt bắt đầu phấp phồng.

“Ừm, anh cũng vậy.” Nhìn anh cười cười, tôi nhắm mắt lại.

Nghỉ ngơi thôi.....

Nghỉ ngơi.....

Cảm giác bế con của mình, là không giống sự thật như thế.

Ba nhóc con, bộ dạng vẫn chưa nhìn ra là giống chúng tôi chỗ nào. Nhưng loại cảm giác như chân với tay này, cũng đã ngấm vào máu chúng tôi sâu sắc.

Con, đây là con của chúng tôi!

Nước mắt cảm động, lại rơi. Lôi Nặc giúp tôi lau nước mắt, dịu dàng ôm tôi, cùng nhau nhìn chăm chú vào cục cưng của chúng tôi.

“Cho ông nội bế một cái nào.” Ba chồng rất cục cũng không nhịn được.

Bốn người già, mà cha mẹ tôi và mẹ chồng đều đã được bế rồi, nên ông cụ xếp hàng có chút sốt ruột.

“Nào.” Lôi Nặc đỡ lấy một đứa trong tay tôi, đưa cho ba chồng.

Hai đứa còn lại, một đứa cho mẹ tôi, còn một đứa thì anh bế.

Nhìn cảnh tượng mọi người tranh giành bế bọn trẻ, tôi vui vẻ nở nụ cười.

Hạnh phúc, vốn ở ngay bên ta. Ân oán, cũng không còn tồn tại.

Tất cả mọi thứ, tốt đẹp đến vừa chân thật vừa mộng ảo.

Chúng tôi, sẽ mãi mãi hạnh phúc về sau.

.....

Phiên ngoại: Tình dực hạnh phúc.

Edit: Thủy Nguyệt Vân.

Khụ, cái tựa phiên ngoại nói lên tất cả, không cần cảnh báo cũng biết sẽ.....

Ánh nắng tươi đẹp, phong cảnh như tranh.

Nơi này quả nhiên đẹp khiến người ta lóa mắt.

Làng du lịch do Vince thiết kế thật sự là số một. Chỉ có điều, đương nhiên vẫn là ánh mắt của chồng tôi tốt nhất! Đã chọn địa điểm vui chơi ở nơi có thiên nhiên xinh đẹp thế này.

Tôi ôm hai con trai, nằm trong nôi được thiết kế đặc biệt đang đưa qua đưa lại. Bọn chúng không muốn ngủ, nhưng tôi trái lại cực kỳ buồn ngủ.

Bỗng nhiên, một tiếng nỉ non mềm nhũn từ trong lòng truyền ra, hai con trai cứng bắt đầu nhúch nhích.

“Sao vậy các con?” Dịu dàng hỏi, tôi sờ sờ tay nhỏ bé mập mập của chúng.

Bọn chúng giờ đây đã được bốn tháng rồi, bộ dáng thoát nhìn trắng trẻo, bụ bẫm thật sự là khiến người ta yêu thích. Đôi mắt kia thật đúng là cùng một khuôn đúc ra với Lôi Nặc.

Mấy đứa bé sinh ba khác trứng này, rất có xu hướng vượt hẳn sự anh tuấn của ba cùng sự xinh đẹp của mẹ là tôi đấy!

Ha ha..... [NV: chị khen các con lộ liễu quá =]]]

“Các con đói bụng rồi phải không?” Dịu dàng nói nhỏ, tôi hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của bọn chúng.

“A a!” Giống như là đáp lại tôi, bé cứng lớn nhất a a thành tiếng.

“Được rồi! Nào, để mẹ cho ăn nhé.” Bộ ngực sưng đã làm cho tôi có chút không khoẻ, vén áo lót đan lên, thứ bị Lôi Nặc gọi đùa là sóng thần lộ ra.

Hai đứa bé mỗi đứa một bên, thỏa thích mút.

Cảm giác sưng lập tức biến mất, tôi hạnh phúc nhìn bọn chúng, lại có chút ngẩn ngơ.

Cho ăn, là chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian.

Tôi khẳng khẳng nuôi bằng sữa mẹ, là chính xác.

Dáng người hoàn mỹ, làm sao quan trọng bằng tự mình nuôi nấng sinh mệnh nhỏ của mình được.

Lúc nhìn chúng thỏa thích ngốn sữa, không nói khoa trương chút nào, tôi thật sự thậm chí còn muốn khóc.

“Các bé cứng yêu dấu à, mẹ yêu các con nhất.” Thấp giọng nói ra, ánh mắt tràn ngập tình yêu của tôi vây chặt quanh bọn trẻ.

Cho tới bây giờ mới phát hiện thì ra chỉ đơn giản nhìn bọn trẻ, cũng đã hạnh phúc như thế rồi.

“Bọn anh đã trở lại rồi đây!” Tiếng nói đàn ông khêu gợi vang lên, cùng với tiếng cười sang sảng, Lôi Nặc bế con gái cứng từ phòng trong đi ra.

“Thay xong rồi hả anh?” Dịu dàng nhìn anh cười cười, tôi nhẹ giọng hỏi.

“Ừ! Tuyệt đối không ra ngoài.” Anh nâng cao con gái lên, khoe ra tã giấy mình đã quấn kỹ.

“Vâng, anh rất lợi hại.” Lườm anh một cái, tôi cười thành tiếng.

Đàn ông, thật giống như trẻ con.

Tôi bây giờ, quả thật là mẹ của bốn đứa trẻ.

“Anh nhìn gì vậy!” Trùng mắt liếc anh một cái, tôi khê kêu thành tiếng.

Mỗi lần cho con ăn, cặp mắt kia của anh cứ luôn nhìn chằm chằm không chớp, còn lộ ra vẻ mặt hâm mộ. Vốn là một chuyện vĩ đại biết bao, lại luôn bị anh làm thành xấu xa mờ ám.

“E hèm.” Đàng hẵng cổ họng, anh chuyển tầm mắt, miệng còn lải nhải “Thật là may mắn!”

“Ha ha.....” Tôi cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười, ngọt ngào nhìn anh.

“Chờ em hoàn toàn khỏe lại rồi, xem anh xử em thế nào.” Anh giả ra một bộ dáng hung tợn, xoay người lại, lướt qua bộ ngực hùng vĩ của tôi.

Anh lại lần nữa cảm dục rất lâu, thật sự là vất vả .

Bởi vì vừa sinh con xong, trong cơ thể có rất nhiều bộ phận cũng thay đổi hình dạng, cho nên trong thời gian phục hồi không thể sinh hoạt vợ chồng.

Hơn nữa dáng người tôi vẫn chưa khôi phục, nên không muốn để anh nhìn thấy thịt nhô lên ở bụng.

Nay đã bốn tháng, dáng người cũng gần khôi phục hoàn toàn, nhưng tuần trước đi kiểm tra, kết quả biểu hiện chúng tôi vẫn chưa thể sinh hoạt vợ chồng được.

Thể chất đặc thù, khiến thời gian chờ của chúng tôi cũng dài hơn so với người bình thường.

Lôi Nặc vì vậy mà buồn bực rất lâu.

Ha ha.....

Nhớ tới sắc mặt biến đổi cùng âm u kia của anh, tôi đã muốn cười.

“Cuối tuần sau đừng tới đây nữa anh ạ.” Tôi mặc lại áo, ôm các con đã ăn no, nói với Lôi Nặc.

“Sao thế?”

“Mỗi lần tới lại không muốn về.” Mê mẩn mọi thứ quanh đây, tôi lại không muốn trở lại thành phố lớn đáng ghét kia. Mặc dù biệt thự của chúng tôi nằm ở nơi yên tĩnh, nhưng so với phong cảnh nơi này vẫn thua xa.

“Vậy không đến nữa. Vốn là để tặng cho em, em muốn hưởng dụng thế nào cũng được cả.” Anh sủng nịch nhìn tôi, cách con gái và các con trai, hôn lên môi tôi.

“Đánh ghét.” Làm nũng đẩy anh ra, tôi bây giờ so với trước kia hình như càng dễ xấu hổ hơn. Không biết vì sao lại như vậy nữa.

“Giao bọn nhỏ cho má Lưu đi, anh đưa em đến một chỗ.” Nói xong liền kéo tôi đứng dậy, còn đỡ lấy bé cưng lớn nhất từ trong lòng tôi.

“Đi đâu vậy anh?” Đi theo phía sau anh, tôi hỏi.

“Bí mật.” Anh mang khí thế anh tuấn quay đầu, nháy mắt với tôi.

Mỉm cười ngọt ngào, tôi theo sát phía sau anh. Cho dù là địa ngục, tôi cũng không chút do dự mà đi theo.

Để bọn nhỏ xuống, sau khi tôi trăm căn ngàn dặn rồi mới đi theo Lôi Nặc rời khỏi.

Anh dẫn theo tôi du sơn ngoạn thủy, kể chuyện cười, nói lời yêu thương. Cả buổi chiều, chúng tôi đùa giỡn gần như quên hết mọi thứ.

“Không biết bọn nhỏ thế nào rồi.” Vỗ vỗ dòng suối róc rách, tôi quay đầu nói với anh.

“Bọn nhỏ không có việc gì đâu. Má Lưu và người trông trẻ chuyên nghiệp đều ở đó, em không cần lo lắng đâu. Anh dẫn em ra ngoài chính là muốn giải tỏa thần kinh căng thẳng của em một chút. Anh cũng không muốn em sẽ vì không chịu nổi áp lực mà bị chứng trầm uất.” Kéo tôi đứng dậy, anh vòng tôi ở trong lòng mình.

Con người đen khóa chặt tôi, trong mắt tràn ngập đau lòng cùng tình yêu.

“Ba đứa con thật sự vất vả quá.” Tôi giống như kẻ khổ mà ôm chặt anh.

“Ừ, khổ cực cho em rồi.” Hôn lên tóc tôi, anh dịu dàng nói.

“Nhưng mà em thật sự rất hạnh phúc.” Hạnh phúc phát ra từ đáy lòng, tôi thật sự không thể dùng từ ngữ để biểu đạt.

Loại hạnh phúc này giống như cả thế giới đều biến thành những màu sắc rực rỡ, tốt đẹp đến không giống thật như vậy.

“Ừ, anh cũng như vậy mà.” Hít vào một hơi thật sâu, anh thỏa mãn nói.

“Ai nói, tuần trước anh còn nói mình xui xẻo mà!” Tôi cười trêu anh.

“Đó..... Đó là bởi vì anh nghe còn phải đợi một thêm tuần, trong lòng nhất thời tức giận mới nói thế thôi.” Anh vụng về giải thích, đã không còn chút nào khôn khéo giả dối trên thương trường.

“Em nói với anh một bí mật nhé.....” Tôi nhẹ giọng nói nhỏ bên tai anh.

“Gì vậy?” Anh vẫn không nhúc nhích.

“Hôm qua lúc bác sĩ Lý làm kiểm tra, bà ấy đã nói..... không thành vấn đề.”

Thong thả nói xong, tôi chờ để quan sát anh.

Quả nhiên giống y như dự tính. Anh kích động ôm tôi, điên cuồng hôn tôi. Bàn tay to cũng không an phận sờ tới sờ lui, đương nhiên mục tiêu đầu tiên của anh là sóng thần đã lâu không chạm.

Tùy ý anh làm càn trong chốc lát, tôi nhẹ nhàng đẩy anh ra. Còn tiếp tục như vậy nữa, nếu châm ngòi lửa, cũng rất không hay.

Cười lôi kéo anh, chúng tôi đi dạo, nhẹ nhàng dựa vào nhau, hạnh phúc đi trên con đường nhỏ.

.....

Buổi tối, sau mấy tháng đình chiến cuối cùng chúng tôi cũng không thể ức chế được lửa tình kia.

Giường lớn từng hoan ái nhiều lần, đang chờ mong chúng tôi.

Thân thể cao lớn ôm tôi ngã xuống giường, ép tấm nệm đến hơi hơi lún xuống.

Bàn tay to dày, cởi từng cúc áo trên người tôi, từ quần áo tơ tằm đến đồ lót tinh xảo.

“Chết người mất.....” Anh kích động thở hào hển, khí nóng phả lên ngực tôi.

Thứ mềm mại lơ lửng ở trước mặt anh gần như còn chưa bị anh chạm vào thì chớp nhẹn hồng nhợt kia đã có chút muốn rục rịch.

Khàn khàn rên rỉ thành tiếng, hơi thở anh càng thêm nóng rực. Nhịn không được mà cúi đầu, anh tham lam nhắm nháp.

Từng ngậm từng ngậm, đầu lưỡi vòng quanh, răng môi mút mát khê cắn.

Bàn tay to không biết từ khi nào đã chạy xuống giữa hai chân, chơi đùa nhụy hoa, chờ đợi ngọt ngào vì anh mà ra.

Ngón tay thật dài, thong thả tiến vào, cọ xát với tường trong, tôi miễn cưỡng kích động rên rỉ thành tiếng, run run cũng nường theo mà đến.

“Ông trời, em vẫn nhanh như vậy.” Khàn khàn nói xong, anh hôn lên môi tôi, hung hăng cùng tôi đẩy đưa.

Một ngón tay khác cũng chậm rãi đi vào bí đạo. Thở gấp bắt đầu nặng nề, dồn dập.

Tôi hưng phấn, sung sướng.

Chỉ mới hai ngón tay, tôi cũng đã đạt được sung sướng lớn như thế.

“Nặc.....” Cảm giác được cao trào đột kích, tôi khẽ thút thít thành tiếng. Nước mắt cũng che kín hốc mắt, thâm tình lại khó nhịn nhìn anh.

Không muốn anh dừng lại, muốn ngón tay anh tiếp tục động tác đẩy đưa.

“Anh không nhịn được nữa!” Gầm nhẹ một tiếng, anh rút ngón tay ra.

Nhanh chóng cởi quần áo của mình, vật cực đại thẳng cứng, trực tiếp đặt trước cửa động, điên cuồng mà gian nan xuyên vào.

Thật mạnh, thật sâu.

Tôi bật ra tiếng thét chói tai, cao trào tới quá nhanh.

Một cái đẩy sâu, hơn nữa còn có khiêu khích lúc này, tôi tan rã không thôi.

Anh cảm dục đã lâu, càng không chút nào dừng lại.

Tôi cảm nhận được trong cơ thể mình cơ rút cùng thít chặt, anh không ngừng đẩy đưa.

Càng lúc càng cuồng dã, càng lúc càng kích thích.

“A –!” Gần như điên cuồng bật ra tiếng hét chói tai, tôi không thể chịu được anh nhiệt liệt như thế. Ôm chặt lấy anh, tôi bất lực run run.

Khoái cảm đúng là dọa người đến thế.

Tôi hết sức hoài niệm thời gian cùng anh triền miên.

Vật nam tính thẳng cứng cực nóng, theo sức nặng của thân thể anh mà thông thả lại kiên định đong đưa trong cơ thể tôi, anh không còn điên cuồng như lúc trước nữa, mà là dùng một loại cách thức càng tra tấn người hơn yêu tôi, đòi hỏi tôi.

Từng tắc từng tắc chiếm lấy tôi, cuồng dã khó nhịn đoạt lấy tôi.....

Đêm, rất dài. Nhiệt độ, cũng dần dần chuyển lạnh.

Nhưng nhiệt tình của chúng tôi, lại nóng đến đủ để làm cháy mọi thứ.

Tình cảm mãnh liệt khó có thể ngăn lại, từ đêm khuya kéo đến tận bình minh.

Chúng tôi vô cùng tình dục, vô cùng hạnh phúc..... o0o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-nhin-ong-xa-cuong-da>